COLECȚIA

Iubiri de poveste

TESSA DARE

Zeița vânătorii

Tessa Dare
Zeiţa vânătorii

***Goddess of the Hunt* by Tessa Dare**

Copyright © 2009 Eve Ortega
Ediţie publicată prin înţelegere cu Ballantine Books, un imprint al Random House, o divizie a Penguin Random House LLC
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor; Mariana Petcu
Corector; Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Teodora Zaharia/Graal

Soft

Capitolul 1

Toamna anului 1817

O bătaie în uşă în toiul nopţii nu putea însemna decât un dezastru.

Jeremy îşi trase o pereche de pantaloni pe sub cămaşa de noapte şi se împletici spre uşa dormitorului. Un incendiu? Nu simţea miros de fum. Poate o urgenţă a familiei Waltham? Poate un mesaj neaşteptat de la administratorul moşiei sale – nu ar fi fost vreo surpriză să audă de probleme la Corbinsdale.

Îi apăru o amintire, nechemată. Enervantă. Inima începu să-i bată nebuneşte în piept. Jeremy se opri, ţinând strâns mânerul uşii, şi blestemându-şi trupul pentru că îşi amintise atât de repede ceva ce reuşise să uite timp de mulţi ani.

Logica îi ajunse din urmă pulsul trepidant şi în cele din urmă îl domină. Strălucirea slabă a cărbunilor arunca umbre ameţitoare, dar Jeremy se forţă să rămână concentrat asupra camerei. Aceasta nu era noaptea aceea. Acum se afla la conacul Waltham, nu la Corbinsdale. Trecuseră mai mult de douăzeci de ani şi nu mai era copil. Orice surpriză l-ar fi aşteptat de cealaltă parte a uşii, era complet pregătit să-i facă faţă.

Când trase de zăvorul ruginit şi deschise uşa cu o smucitură, Jeremy era pregătit pentru ce era mai rău.

— Stai acolo, îi ordonă cineva în şoaptă.

Jeremy avu o clipă să observe o siluetă feminină, o mulţime de bucle dezordonate de culoare închisă, şi două mâini apucându-l de umeri. Apoi Lucy Waltham, sora cea mică a celui mai vechi prieten, se ridică pe vârfuri şi îşi apăsă buzele pe gura lui cu o asemenea forţă, încât Jeremy se lovi de tocul uşii.

Oh, Doamne! Fata îl săruta.

Ei bine, se gândi el ironic, fusese pregătit pentru ce

era mai rău. Şi dintre numeroasele săruturi de care Jeremy Trescott avusese parte în cei douăzeci şi nouă de ani ai săi, acesta era, fără îndoială, cel mai rău.

Lucy săruta cu buzele perfect ţuguiate şi cu ochii larg deschişi. Şi dacă îi lipsea fineţea, aceasta era compensată de un entuziasm îndrăzneţ. Mâinile ei se aflau peste tot în acelaşi timp – treceau prin părul lui, parcurgeau în grabă umerii şi explorau lărgimea pieptului lui.

Acesta nu era un sărut. Era un asediu.

Mai mult decât atât, era de neînţeles, cu totul ilogic, şi o sumedenie de nuanţe diferite ale cuvântului *greşit.*

Mâinile lui Jeremy îşi găsiră cumva drumul spre coatele ei şi se smulse din îmbrăţişarea ei dornică.

— Lucy! Ce mama naibii crezi că faci?

— Şşşt! Ochii ei fugiră în stânga şi în dreapta, scrutând coridorul întunecat. Apoi îşi întoarse privirea spre el, îngustând-o cu o intensitate tulburătoare, iar Jeremy îşi închipui în treacăt – şi în mod absurd – că îi pictase cineva o ţintă pe faţă. Exersez, şopti ea, strângându-l de braţ. Lasă-mă să mai încerc o dată!

Ea se năpusti pentru încă un sărut, însă Jeremy se feri instinctiv, o trase înăuntru şi închise uşa în urma lor. Într-un moment mult mai raţional, se poate să-i fi trecut prin cap că indecenţa de a o săruta pe sora gazdei pe coridor ar fi fost agravată doar dacă ar fi împins-o în camera lui. Dar facultăţile mintale ale lui Jeremy părăsiră temporar conacul Waltham.

Literalmente, Lucy îl sărutase fără să se gândească.

— Aşadar, a mers?

Jeremy se holbă la ea, mut de uimire. Ce să meargă? în acel moment, părea că nimic nu mergea, mai ales creierul său. Şocul îi îngheţase membrele. Cu siguranţă, nu se putea forţa să găsească un răspuns.

Ea făcu un pas înapoi, îşi încrucişă braţele peste halatul de catifea stacojie şi îl privi cu îndrăzneală. Pe măsură ce ochii ei coborau, Jeremy deveni din ce în ce mai stânjenit, dându-şi seama de ţinuta lui neglijentă, de la cămaşa de noapte şi nădragii uzaţi la picioarele goale.

Un zâmbet satisfăcut se întinse pe chipul lui Lucy.

— Trebuie să fi mers. Doar m-ai tras la tine în dormitor. Se întinse spre mânerul uşii. Foarte bine, Jemmy. Presupun că am exersat destul. Ne vedem la micul dejun.

Ea întredeschise uşa, dar Jeremy întinse mâna şi o închise la loc.

Aruncându-i o privire, Lucy apucă mânerul cu ambele mâini şi trase.

— Te rog să mă scuzi, spuse ea printre dinţi. O să-mi văd de drum atunci.

— Nu, nu vei face asta.

Jeremy se lăsă cu toată greutatea pe uşă, închizând-o. Era posibil ca Lucy să fie obişnuită să dispreţuiască încercările şovăielnice ale fratelui ei în ceea ce priveşte tutela, dar Jeremy era cu zece centimetri mai înalt şi avea cu douăsprezece kilograme mai mult decât Henry Waltham, ca să nu mai vorbim de voinţa de fier. Lucy nu se va folosi de el.

Îşi drese vocea şi spuse pe cel mai autocrat ton, ca un adevărat conte Kendall:

— Nu pleci nicăieri. O să stai jos şi o să mă lămureşti.

Ea deschise gura să se împotrivească. Jeremy o apucă de cot şi o conduse spre fotoliu.

— Dar mai întâi, spuse el, o să beau ceva.

Lucy încetă să mai încerce să scape din strânsoarea lui şi se lăsă fără graţie în fotoliu.

— Ceva de băut, zise ea. De ce nu m-am gândit la asta? Ceva de băut ar fi potrivit, mulţumesc.

Clătinând din cap, Jeremy se îndreptă spre bar şi turnă whisky într-un singur pahar. Bău jumătate din licoare dintr-o înghiţitură lacomă, închizând ochii pentru a savura fierbinţeala care i se răspândea de-a lungul gâtlejului. Când îi deschise din nou, se uită în jurul lui să se asigure că acesta era cu adevărat acelaşi conac Waltham pe care îl vizita în fiecare toamnă de când îşi încheiase studiile la Cambridge. Grinzile Roughhewn marcau tavanul înclinat. Tapiserii decolorate acopereau pereţii, iar un covor nepretenţios şi foarte vechi se afla sub picioarele sale

goale. Camera nu se schimbase în ultimii opt ani mai mult decât o făcuse, să zicem, în ultima sută de ani.

Cu decorul, peisajul şi grupul său de prieteni vechi cu care îşi petrecea vacanţele anuale de vânătoare – conacul Waltham rămăsese o constantă bine-venită în viaţa lui Jeremy. Până în acest an, când se schimbase totul.

— De ce nu poate să fie totul ca înainte? Lucy aţâţă focul cu un vătrai, aruncând în aer vârtejuri de scântei agitate. De ce a trebuit Felix să plece şi să se însoare? A stricat totul.

Jeremy îşi înecă răspunsul cu o înghiţitură de whisky. N-ar fi recunoscut acest lucru, dar era de acord cu spusele ei.

— A fost în regulă când s-a căsătorit Henry, continuă Lucy. Marianne este foarte ocupată cu copiii şi cel puţin nu îi stă în cale. Dar scorpia aia care s-a măritat cu Felix se va aştepta să fie distrată. Şi ca să se înrăutăţească şi mai tare lucrurile, a adus-o şi pe sora ei, pe acea Sophia.

— Printre altele, doamna Crowley-Cumberbatch şi domnişoara Hathaway sunt, din câte am auzit, nişte tinere femei încântătoare. Oricine s-ar gândi că o să te bucuri de compania lor.

— Sau nu.

Adevărul este că nici Jeremy nu se bucura de prezenţa lor. Nu exista nimic propriu-zis ofensator la Kitty, soţia lui Felix, sau la sora ei, Sophia. Din contră, Sophia Hathaway era întruchiparea unei frumuseţi mondene inofensive, foarte bine-crescute. O mică bezea – fără substanţă, dar suficient de satisfăcătoare, dacă gustul cuiva se îndrepta spre dulce. Aşa cum se părea că făcuse cel al lui Toby.

Jeremy luă încă o înghiţitură de whisky şi gustă ironia. Henry şi Felix se însuraseră, Toby era pe punctul… refugiul lor de burlaci devenise o casă pentru petreceri de familie. Ei bine, dacă toţi prietenii săi erau hotărâţi să se încătuşeze în căsătorie, cel puţin el nu se afla în pericolul iminent de a li se alătura. Toate cele trei doamne de la conacul Waltham erau cu siguranţă luate în considerare.

Sunetul degetelor bătând în lemn îi întrerupse firul gândurilor.

— Ai de gând să bei toată sticla de unul singur?

Desigur, cu excepţia cazului în care o punea la socoteală şi pe Lucy.

Iar Jeremy nu se gândise la Lucy. Ea nu era nici eligibilă, nicio domnişoară. Era sora mult mai mică a lui Henry, sub tutela căruia se şi afla, iar pentru Jeremy era versiunea personală a unei plăgi biblice. Ea petrecuse mulţi ani punând la cale diverse moduri prin care să-i intre pe sub piele. Acum se afla în dormitorul lui şi… şi exersa.

Oricât de mult şi-ar fi dorit să şteargă acel sărut din memoria lui, Jeremy ştia că nu-l putea ignora. Şi nu putea ignora nici implicaţiile evidente ale acelui cuvânt, „a exersa”.

Putea totuşi să ignore cererea lui Lucy pentru un pahar de băutură. Jeremy îşi reumplu paharul, se îndreptă spre şemineu şi se aşeză pe fotoliul din faţa ei. Expiră încet, trecându-şi o mână prin păr.

— Lucy, nu îmi face plăcere să întreb asta. Mi-e groază de răspunsul tău. Dar pentru ce, mai exact, exersezi?

— Nu pentru ce, răspunse ea, pentru cine.

Oh, se înrăutăţea treaba. Jeremy oftă.

— Pentru cine exersezi, atunci? Vreun tânăr de prin partea locului? Fiul vicarului?

— Pentru Toby, bineînţeles.

Jeremy râse crispat.

— Pentru Toby? De ce te-ai săruta cu Toby? Lucy, dar el este logodit cu domnişoara Hathaway.

Lucy îşi ridică genunchii la piept, răsucindu-se într-o minge de catifea vişinie şi bucle castanii. Proporţiile masculine ale fotoliului o făcuseră să pară mică, iar ochii săi verzi erau plini de o durere acută, nedeghizată.

— Aşadar, este adevărat.

La dracu’. Dintr-odată, această vizită nocturnă bizară avea noimă. Jeremy lovi braţul fotoliului său. Dintre toate lucrurile iremediabil stupide pe care le putea spune.

Vocea lui Lucy era plată.

— Camerista mi-a spus că a auzit de la valetul lui Toby. Nu am vrut s-o cred. Nu-mi venea s-o cred. Dar este adevărat.

Jeremy fu nevoit să privească în altă parte. Era instinctul de autoconservare. Înfăţişarea lui Lucy era o colecţie de trăsături de spiriduş adunate într-o formă de inimă – un chip care afişa nefiltrat fiecare emoţie a inimii. Nu se putea uita nimeni la ea fără să ştie exact cum se simţea – iar el nu dorea să ştie cum se simţea Lucy. Prefera să păstreze o distanţă cuviincioasă chiar şi faţă de propriile emoţii.

— Cum a putut Toby să facă asta? rosti ea cu o voce piţigăiată.

Jeremy tresări. Lucy îşi trase nasul cu zgomot, iar el mai luă o gură de whisky. Ea nu avea voie să plângă, vru el să-i amintească. Aceasta era regula – singura încercare de autoritate a lui Henry. El îi îngăduise fetişcanei să facă ce voia în fiecare toamnă, să se ţină după ei atunci când mergeau să vâneze sau să pescuiască, să imite ca un papagal înjurăturile lor şi chiar să tragă câte o duşcă din sticlele lor cu băutură – cu o singură condiţie: să nu plângă. În opt ani, Jeremy nu o văzuse vărsând nici măcar o lacrimă. Şi se ruga să nu înceapă acum. Dacă exista un lucru pe care nu-l putea suferi, acela era o femeie care plângea.

Aruncă o privire spre ea. La naiba, îi tremura bărbia.

— Doar nu ai de gând să începi să te smiorcăi, nu?

— Nu. Şi vocea îi tremura.

Jeremy îşi făcu de lucru şi mai puse lemne pe foc, ca să tragă de timp.

La naiba cu Toby! Era numai vina lui. O răsfăţase mereu pe fată. În fiecare toamnă, Lucy se agăţa de Toby ca o căpuşă pe un câine de vânătoare. El îi punea râme în cârlig şi o învăţa conjugările verbelor obscene din latină. Îi aducea flori şi îi împletea coroniţe din iederă pe care i le punea pe cap. Diana lui, aşa îi zicea Toby. Zeiţa vânătorii.

O fi numit-o el zeiţă, dar venerarea era din partea lui

Lucy. Dragostea inofensivă a unei tinere fete – asta părea să fie tot. Evident că pentru Lucy părea să fie mult mai mult. Iar acum, sarcina de a o trezi la realitate din toate acele viziuni romantice căzuse într-un fel asupra lui Jeremy. Norocul lui. Dar i se şi potrivea, bănuia el. Dacă el ar fi nutrit vreodată vreo viziune romantică – ceea ce era îndoielnic – ar fi renunţat la ea cu mult timp în urmă.

Îşi scutură praful de pe mâini şi se cufundă din nou în fotoliu. Şi spuse cu cel mai binevoitor ton al său:

— Acum, Lucy, trebuie să înţelegi…

Ea îi aruncă o privire ucigătoare. Cel puţin nu era expresia tristă pe care o avea cu câteva momente în urmă.

— Nu, Jemmy. Să nu îndrăzneşti să vorbeşti cu mine de parcă aş fi un copil. Ar fi trebuit să-mi fac debutul în societate în urmă cu două sezoane. Dacă Marianne nu ar fi fost mereu ocupată. Poate că nu sunt o domnişoară bine-crescută ca Sophia Hathaway. Dar nici nu mai sunt doar o fetiţă.

Ea întinse un picior gol spre foc şi îşi flexă absentă glezna. Graţia unduioasă a mişcării atrase privirea lui Jeremy. Îl prinse şi îl blocă. Nu-şi putea lua ochii. Ea îşi rotea piciorul într-o doară, iar pielea avea o strălucire aurie în lumina focului. Ochii lui urcau tot mai sus, urmând curba dulce a gambei spre locul în care dispărea sub halat.

Apoi Lucy îşi schimbă poziţia, încrucişându-şi picioarele. Catifeaua roşie căzu ca o cortină de teatru, încheind brusc spectacolul. O lovitură rapidă de dezamăgire îl nimeri în piept. Senzaţia alunecă în derivă în jos, atenuând durerea familiară a dorinţei refuzate. Doamne, această noapte era pur şi simplu plină de surprize!

— Presupun că nu eşti, murmură el, îndepărtându-şi privirea şi scuturând-o în gând. Foarte bine, atunci hai să vorbim ca adulţii! Poţi începe prin a renunţa să foloseşti porecla aceea copilărească şi să mi te adresezi cum se cuvine.

— Adică folosindu-ţi titlul? Nici măcar nu mi-l amintesc pe cel vechi, darămite pe cel nou. Ea îşi răsuci capul şi se uită în sus spre tavan. Doar nu te aştepţi să mă adresez cu

„milord”, Jemmy.

Jeremy oftă, renunţând la orice efort de a se calma.

— Atunci hai să vorbim foarte direct! Toby se va însura cu domnişoara Hathaway.

— Dar nu poate face asta! Nu este corect!

El pufni:

— Ai vorbit ca o fetiţă, Lucy.

Ea îl ignoră.

— Întotdeauna am ştiut că mă voi mărita cu Sir Toby Aldridge, încă din ziua în care ne-am întâlnit prima dată.

— Asta e absurd. În ziua în care v-aţi întâlnit prima dată aveai doisprezece ani.

— Unsprezece.

— Unsprezece, atunci. Şi Toby te-a împuşcat.

— Nu m-a împuşcat. A tras într-o potârniche pe care o speriasem. El nu ştia că mă aflam acolo, pentru că…

— Pentru că ne urmăreai pe noi, după ce Henry îţi interzisese asta, spuse Jeremy nerăbdător. Da, da. Îmi amintesc foarte clar.

„Prea clar”, adăugă el în gând. Îşi amintea cu detalii dureroase acea zi. Soarele strălucitor al după-amiezii, mirosul usturător al prafului de puşcă. Dar îşi amintea mai ales sunetele. Cum putea să uite? Un staccato frenetic de aripi, pocnitura armei lui Toby, un ţipăt asurzitor. Tăcerea îngrozitoare a celor patru care îşi făceau drum prin mărăcini înalţi până la genunchi, doar ca să o găsească pe Lucy stând într-o poieniţă, nevătămată şi fără remuşcări.

Anii următori dovediseră că apropierea de ţintă urma să devină un tipar. Lucy Waltham cocheta mereu cu dezastrul, şi, prin urmare, Jeremy o evitase. El nu voia să se afle prin preajmă când dezastrul lovea inevitabil.

Pufnind, Lucy se întinse şi îi luă paharul de whisky din mână. Unghiile ei îi zgâriară încheietura mâinii. Până aici cu distanţa de siguranţă.

Ea îşi lăsă bărbia pe unul din genunchi şi privea posomorâtă în lichidul de culoarea chihlimbarului.

— Ce are Sophia Hathaway, şi eu nu am?

— În afară de o educaţie excelentă, bună-creştere şi o

zestre de douăzeci de mii de lire?

El îşi întinse mâna pentru a-şi recupera paharul.

Lucy dădu pe gât o duşcă zdravănă de whisky înainte de a i-l înapoia…

— Ea nu îl iubeşte.

— Alte fantezii de fetişcană. Aceasta este o căsătorie, Lucy. Dragostea nu prea e necesară. Ei se înţeleg destul de bine, iar familiile lor îşi vor da acordul. Ea are avere, dar nu deţine un titlu, el este un baronet. Este o potrivire avantajoasă pentru amândoi.

— Avantajoasă? Îşi îngustă ochii. Doar tu, Jemmy, doar tu ai putea vorbi despre căsătorie ca fiind o înţelegere calculată de afaceri.

— Nu doar eu. Ci şi societatea. Căsătoriile din dragoste, precum cea a fratelui tău, sunt excepţiile, nu regula. Doamnele care insistă asupra iubirii ajung să fie dezamăgite. Ţi-ai da seama de acest adevăr, doar dacă tu…

— Doar dacă eu ce? Doar dacă aş fi rece şi blazată, ca tine?

Jeremy îşi încleştă maxilarul.

— Doar dacă ai fi acordat cea mai mică atenţie oricărei guvernante pe care a angajat-o Henry pentru tine. Doar dacă ai fi avut un anumit model de comportament feminin, în afara unei cumnate foarte ocupate şi a unei mătuşi senile.

— Dacă aş fi fost ca Sophia Hathaway.

— Tu ai spus-o, nu eu.

Lucy îşi încrucişă braţele.

— Ei bine, puţin îmi pasă de ceea ce spui tu sau societatea. Eu am de gând să mă căsătoresc din dragoste, şi asta înseamnă că nu o să mă mărit cu nimeni altcineva decât cu Toby. Refuz să cred că s-ar putea însura cu altcineva decât cu mine. Mă iubeşte. Eu ştiu asta, chiar dacă el nu o ştie încă.

— Lucy, această chestiune este stabilită. Mă aştept să o ceară în orice zi.

— Atunci va trebui să acţionez în noaptea asta.

Se ridică de pe fotoliu şi începu să se plimbe prin încăpere. Avea fruntea încruntată şi se juca absentă cu o şuviţă de păr, prinzând-o între dinţi. Lucy îşi mesteca întotdeauna părul când punea ceva la cale.

De obicei îşi purta părul prins sus – din comoditate, nu pentru că aşa era la modă. Dar nu se inventase încă acul de păr sau boneta care să poată îmblânzi buclele lui Lucy. Ele ieşeau întotdeauna la capete şi se înfăşurau printre degetele ei, găsindu-şi drumul spre buzele ei. Acum părul îi cădea în valuri grele până la talie, arătând ca o lână groasă şi luxuriantă, în timp ce păşea printre franjurile înnodaţi ai covorului. Se întoarse şi măsură din nou camera, materialul fluid al halatului încolăcindu-i-se în jurul formelor.

Forme. Dumnezeule mare! De când avea Lucy forme? Ea fusese întotdeauna o grămadă de oase şi unghiuri ciudate, ţinute la un loc prin simpla forţă a voinţei. Acum, tot scheletul acela dur plin de hotărâre era îmbrăcat în forme moi, mlădioase, feminine. Iar ea şi curbele ei defilau prin dormitorul lui. La ora scandaloasă – el aruncă o privire la ceasul de pe poliţa şemineului – două noaptea. Caracterul nepotrivit al întregii situaţii îl lovi cu o forţă neaşteptată.

— Nu ar trebui să te afli aici. Este târziu, şi tu eşti… supărată. Întoarce-te la tine în cameră şi dormi puţin. Putem vorbi mai multe despre acest subiect mâine.

— Mâine ar putea să fie prea târziu, spune ea. Nu-mi pot asuma acest risc. Trebuie să o fac în noaptea asta.

— Ce trebuie să faci în noaptea asta?

— Să îl seduc, desigur.

Jeremy se uită uluit la ea. Un buştean izbucni în flăcări cu un trosnet zgomotos, şi o rafală de scântei roşii zburară din şemineu. Lucy se opri în faţa oglinzii. Îşi dezlegă halatul şi îl deschise, verificându-şi cămaşa simplă de noapte cu o expresie nemulţumită.

— Presupun că mătasea şi dantela ar fi mai potrivite, dar nu am nimic mai fin.

Se întoarse un sfert de rotaţie şi se uită pieziş la reflexia profilului său. Împingându-şi umerii înapoi, îşi

strânse cămaşa de noapte în jurul bustului până când fiecare umflătură şi ridicătură de carne se reliefă sub ţesătura simplă.

Jeremy sări în picioare, vărsând pe covor ce mai rămăsese în paharul de whisky. Din doar doi paşi, traversă camera şi interveni între Lucy şi reflexia ei scandaloasă, apucându-i marginile halatului şi înfăşurându-i-le ferm în jurul taliei. Cel de-al treilea nasture de la cămaşa ei de noapte era desfăcut, iar materialul subţire se deschise şi dezvălui o porţiune bombată de piele aurie.

— Nu-mi spune că… că asta exersezi tu.

Ea încuviinţă. Ardoarea din privirea ei îi spuse lui Jeremy că, oricât de ridicolă i se părea lui această idee, Lucy considera că seducţia era un plan întru totul acceptabil. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi rosti ferm:

— Lucy, Toby nu te iubeşte.

— Ba da, Jemmy, mă iubeşte.

— Ce te face să fii atât de sigură? Ţi-a dat el oare vreun motiv ca să speri?

— Nu ştiam că ai nevoie de un motiv ca să speri, altul decât dragostea. În caz că ai uitat, Jemmy – eu nu mă pricep să sper. Eu nu sper. Eu ştiu. Eu cred. Eu mă aştept. Ştiu că Toby mă iubeşte. Cred că suntem făcuţi unul pentru celălalt. Înfipse un deget în pieptul lui. Şi mă aştept ca tu să înţelegi.

Jeremy suspină. Cum să înţeleagă el o fată – o femeie, se corectă – care nu dădea doi bani pe motive?

— Lucy, Toby este destul de ataşat de tine. Îşi dădu seama că încă o mai ţinea de umeri. Făcu un pas în spate şi îşi lăsă braţele să cadă pe lângă corp. Dar ataşamentul nu este dragoste. În plus, ce ştie micuţa Lucy despre seducţie?

— Oh, am o carte.

— O carte? Jeremy îşi trecu o mână prin păr. Doamne, Lucy, nu am de gând să te întreb de unde ai făcut rost de o astfel de carte sau ce perle de înţelepciune ar putea conţine. Ea deschise gura ca să intervină, iar el o făcu să tacă întinzând mâna. De fapt, te rog să nu-mi spui. Este suficient să-ţi atrag atenţia că sper că nu vei da curs

lecţiilor din nu ştiu ce roman sinistru pe care ai reuşit să pui mâna.

— Recunosc că sfaturile din carte au limitele lor.

Ea se uită la el pe ascuns, căutându-i privirea.

— Acesta este un mod de a spune.

Ea se apropie puţin, având o sclipire păcătoasă în ochi.

— Cu siguranţă, lectura nu poate înlocui experienţa practică, zise şi se apropie şi mai mult.

— Dar… stai… Lucy, doar nu este posibil… Şi apoi îi scăpă o întrebare adresată mai mult Dumnezeului din ceruri decât lui Lucy. De ce eu?

— Adică în afara faptului că nu mai există altcineva? Eşti atât de potrivit, Jemmy, atât de rece. Există aisberguri în Marea Nordului care au mai puţină gheaţă pe ele. Dacă pot să te topesc pe tine, nu voi avea nicio problemă să-l seduc pe Toby.

— Lucy, te asigur că nu ai putea să mă „topeşti”, chiar dacă mi-aş dori să fiu… topit. Ceea ce nu vreau, zise şi se retrase un pas. Apoi încă doi.

— Încearcă să rezişti, prin orice mijloc. Îmi plac provocările. Ea se apropie din nou, iar ochii i se aprinseră cu viclenie. Am învăţat să pun capcane pentru cocoşi-de-munte şi să pescuiesc păstrăvi. Prinderea unui soţ este chiar atât de diferită?

Da, Jeremy intenţionă să riposteze, dar maxilarul doar îi urca şi îi cobora fără zgomot, imitând destul de bine – ei bine, un păstrăv.

Apoi ea îl apucă de cămaşă şi îl trase spre ea, prinzându-l în plasa de bucle castanii şi sărutându-l până aproape îl lăsă fără suflare. Buzele ei le atacară pe ale lui cu aceeaşi hotărâre de oţel. Dar când îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi căzu spre el, ce mai rămăsese din ea era delicat, mlădios şi plăcut. Şuviţe mătăsoase din părul ei alunecară peste antebraţul lui. Forme pline se mulau pe pieptul lui.

Înainte ca Jeremy să-şi poată veni în fire şi să protesteze, ea se trase brusc înapoi şi îi studie faţa.

— Ei bine? Funcţionează?

Era o întrebare simplă. Şi cum mintea lui Jeremy recita motivele pentru care răspunsul lui trebuia să fie un „nu” categoric, alte părţi ale trupului său erau hotărâte să spună „da”. Dumnezeule mare, el era doar un bărbat. Un bărbat care părea că irosise ultimele câteva luni fără să sărute pe cineva şi al cărui trup sărise în mod veritabil peste şansa de a pune capăt monahismului autoimpus. Negă cu fermitate din cap, sperând că ea va trece cu vederea respiraţia neregulată care susţinea opusul.

Lucy era de neoprit. Se năpusti pentru încă o încercare, dar Jeremy îi prinse faţa în mâini. Obrajii ei se înroşiră şi deveniră moi şi calzi sub palmele lui.

— Lucy, ai înnebunit? Acest lucru nu se va întâmpla. Nu se poate întâmpla.

— Bine, bineînţeles că nu se poate întâmpla.

Gura ei se întinse într-un rânjet neastâmpărat şi făcu gropiţe în obraji sub degetele lui mari. Jeremy fu cuprins de o pornire de neiertat de a le mângâia, de a le explora cu buzele.

— Nu te teme, Jeremy, nu am niciun plan pentru asta. Pentru că va trebui să te căsătoreşti cu mine, şi acest lucru nu ar rezolva nimic.

— Cu siguranţă că nu.

Jeremy studie chipul pe care-l ţinea între mâini. Pielea îi era scăldată în lumina focului şi strălucea ca aurul lustruit. Ochii ei reflectau flăcările care jucau în foc, provocându-l să se uite mai bine, să vină mai aproape. Cine era această femeie şi ce făcuse cu Lucy? I se părea o străină, iar acesta era un lucru periculos. O străină era o pradă uşoară – pentru sărutat… şi pentru mai mult.

Jeremy începu o listă scurtă cu motivele pentru care Lucy nu reprezenta – cu siguranţă – o pradă uşoară.

În primul rând, ea era sora celui mai vechi prieten al său.

În al doilea rând, prietenul său cel mai vechi trăgea foarte bine cu puşca.

— Ascultă-mă, spuse el, scuturându-i capul puţin.

Dacă ai întrebări despre… despre patul conjugal, va trebui să i le adresezi lui Marianne. Sau ar trebui să aştepţi noaptea nunţii, când soţul tău – care nu va fi Toby – te va putea lumina. Nu vor fi lecţii despre pescuirea soţilor sau ademenirea bărbaţilor.

Ea zâmbi. Un zâmbet îngâmfat, înnebunitor, pe care Jeremy ar fi dorit să i-l şteargă de pe faţă.

— Ai înţeles? întrebă el.

— Da. Ea îşi strânse buzele înainte de a le despărţi din nou când izbucni în râs.

— Atunci de ce naiba râzi?

— Pentru că eu cred că a funcţionat…

Din nou acel rânjet neastâmpărat. Dar, de data asta, Jeremy nu văzu zâmbetul neruşinat, ci mai degrabă din ce era alcătuit.

Din buze.

Buze pline, supuse şi dulci, roşii şi înflăcărate de săruturi şi râsete. Buze care implorau să fie acoperite cu ale lui.

El îşi închise ochii în faţa ispitei, strângându-şi mâinile şi lăsându-le să coboare în părul ei răvăşit, ca şi cum prin netezirea acelor bucle ar fi putut s-o controleze. Să se controleze. Dar, Cerule! Era ca şi cum şi-ar fi cufundat mâinile în mătase lichidă şi cu ochii minţii ar fi văzut acele şuviţe incredibil de moi mângâindu-i fiecare centimetru de piele.

Ochii lui se deschiseră brusc. În disperare de cauză, Jeremy se uită în jos, doar ca să vadă dacă cel de-al treilea nasture de la cămaşa ei de noapte mai era încă desfăcut.

Şi era. La naiba, era desfăcut.

Ea râse încet, atrăgându-i privirea înapoi către gura sa, care acum era înclinată în unghiul perfect din care să-i primească sărutul. Buzele acelea… şi doar un vârf de limbă umed şi roz… instrumentele care-l enervaseră atâţia ani, acum i se ofereau, îl invitau. Abia aşteptând să fie reduse la tăcere, stăpânite, îmblânzite. Exista o singură cale, susţinea o voce întunecată din mintea sa, prin care să o facă pe Lucy să vadă că greşea.

Să o sărute până o lăsa fără suflare.

Gura lui o zdrobi pe a ei şi îi simţi buzele retrăgându-se din acel zâmbet larg într-o ţuguiere pasională. Iar când fata îşi deschise gura de bunăvoie, nerăbdătoare, Jeremy îi mulţumi lui Dumnezeu pentru romanele sinistre.

Îşi strecură limba în locul fierbinte, sălbatic şi îndrăzneţ de la whisky al gurii ei, explorând, revendicând. Lucy icni la apăsarea buzelor lui, şi el se înfipse mai adânc, luă mai mult, hotărât să se înfrupte din dulceaţa ei până avea să simtă gustul amar al fricii. Dacă ea voia lecţii, avea să-i dea una. O va învăţa că dorinţa nu era un joc şi că pasiunea era un sport periculos. Intenţiona să o preseze până o va face să fugă învârtindu-se înapoi la ea în cameră, să tremure sub cearşafurile albe şi scrobite, ghemuită în cămaşa ei virginală de noapte. Şi să-şi încheie naibii acel blestemat de nasture.

Apoi limba ei o atinse pe a lui. Cu precauţie, o dată. Apoi din nou, abandonându-se. Îl trăgea înăuntru, ademenindu-l, alimentându-i focul din vintre cu fiecare dezmierdare repezită. El răspunse instinctiv, aprofundând sărutul. Atunci, o revelaţie îl străfulgera cu toată durerea dulce a dorinţei răsplătite.

Acest sărut era o provocare.

Şi de opt ani, de când o cunoştea, Lucy Waltham nu se dăduse niciodată în lături din faţa unei provocări.

Ea se încolăci şi mai tare în jurul lui, apucându-l de umeri şi prinzându-i ceafa cu palma. El gemu când îi simţi unghiile coborându-i uşor pe piele.

O forţă necunoscută îl făcu să-şi coboare mâna. Părerea de rău, pesemne. Nevoia disperată de a-şi recăpăta stăpânirea de sine. Un reflex caritabil, realmente – el chiar trebuia să o convingă că se juca cu focul. Cu degetele depărtate, îi puse mâna pe spate şi o lipi de el, trăgându-i trupul aproape de membrul umflat. Plăcerea fu instantanee. Intensă. Deşi nu fusese suficient de aproape.

Cu siguranţă, avea să se îndepărteze, poate chiar să ţipe.

Dar nu. Ea se mişca. Da. Doamne, şi cum se mai

mişca! Arcuindu-se spre el, gemând în timp ce se sărutau. Catifeaua rece îi tachina vârfurile degetelor, catifeaua caldă îi mângâia limba. Imagini trădătoare îi inundară mintea. Un halat stacojiu revărsându-se pe podea. Nasturi zburând pretutindeni în jur. Mergea mult prea departe cu acest sărut şi, Doamne, cât de mult îşi dorea să meargă şi mai departe. Totul era o greşeală.

Era… Totul… era greşit.

Jeremy se împotrivi prin ceaţa dorinţei, strângându-şi pumnul în părul ei şi îndepărtând-o. Puţin. Îi privi chipul. De astă dată, ochii ei erau închişi.

— Lucy, şopti el răguşit.

Ochii ei se deschiseră fluturând. Erau verzi şi înflăcăraţi de pasiune, licărind jucăuş. Jeremy îşi desfăcu mâna din părul ei, îi dădu drumul la talie şi făcu un pas înapoi, încercând să gândească. Respira neregulat, pulsul i-o luase razna, iar sângele îi gonea prin tot corpul, mai puţin în creier.

— Lucy, încercă el din nou, asta a fost…

— A fost un exerciţiu, îl întrerupse ea. Un zâmbet îi curbă buzele. Un exerciţiu foarte bun, adăugă şi îşi mută greutatea pe un picior, împingându-şi un şold în faţă şi ridicându-şi sânii – un gest senzual, întru totul inconştient.

Era incredibil de seducătoare.

Jeremy înjură în gând. Ce făcuse? Deschisese uşa unei fecioare ciudate şi, după nicio jumătate de oră, îndepărta o ispită. Era ca şi cum i se dăduse un pistol neîncărcat, doar cât să-l umple cu praf de puşcă şi alice şi – Dumnezeule – aproape să apese pe trăgaci. Cu puţin timp în urmă, era inofensivă. Acum…

Acum Lucy era un pericol pentru ea însăşi.

Şi dacă mai stătea acolo doar o clipă, tachinându-l cu ochii aceia strălucitori, cu buzele pline şi cu acea curbură fină a gâtului, numai bună să fie sărutată, Jeremy ar fi devenit un pericol pentru ea.

Ce fusese în capul lui? O atacase ca o brută. Unde mai pui că ea îl atacase înapoi sau că toată treaba fusese ideea ei. El era un gentleman, iar ea era – prin naştere, dacă nu

prin comportament – o lady. Era sora celui mai bun prieten al său. Se putea trezi provocat la duel în zorii zilei sau mai rău. Cu un vicar în faţa altarului.

Lucy trebuie să fi citit vinovăţia din ochii lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jemmy. Henry nu va afla niciodată, doar dacă nu îi spui tu. Zâmbind, ea îşi legă cordonul de la halat. Şi te sfătuiesc cu tărie să nu o faci. Nu ai supravieţui.

— Tu, spuse el apucând-o de cot şi conducând-o cu fermitate spre uşă, ai întârziat foarte mult la culcare.

Jeremy cercetă cu mare atenţie coridorul înainte să o scoată pe Lucy pe uşă. Ea dădu să o ia la stânga, spre dormitorul lui Toby. El o prinse de umeri şi o îndreptă în direcţia opusă.

— Du-te la tine în cameră, Lucy, şopti el cu asprime. Voi ţine uşa deschisă toată noaptea – dacă încerci să ajungi la Toby, va trebui să treci de mine.

Ea îi aruncă o privire sfioasă, pe care, în orice sală de bal, ar fi interpretat-o ca pe un flirt neruşinat. Învăţa destul de repede, într-adevăr.

— Vrei să sugerezi că ar fi dificil?

Jeremy scrâşni din dinţi.

— Să mă ajute Dumnezeu, o să te târăsc până în camera lui Henry chiar acum, dacă…

— Şşşt! îl reduse la tăcere cu un deget pe buze, uitându-se peste umăr. Foarte bine, Jemmy, şopti ea. Presupun că Toby o va lăsa pe Sophia să-şi despacheteze cuferele înainte de a o cere în căsătorie. Pot să mai aştept încă o noapte.

Jeremy o ascultă îndepărtându-se uşor pe coridor şi îşi ciuli urechile până când auzi sunetul unui zăvor intrând la locul său. Se sprijini de perete.

Era o oarecare mângâiere să ştie că Lucy dormea în spatele unei uşi cu zăvor. Dar el s-ar fi simţit mult mai împăcat dacă zăvorul s-ar fi aflat pe partea cealaltă a uşii.

Capitolul 2

Apetitul lui Lucy Waltham era de nepotolit.

Lui Henry îi plăcea să spună batjocoritor că, atunci când se va mărita, el îi va oferi ca zestre două vaci, şase porci şi o sumedenie de pui – doar pentru ca soţul ei să o poată hrăni. Era doar o glumă, desigur. După toate probabilităţile, zestrea ei avea să valoreze mult mai puţin.

Dar nu ar fi o glumă dacă s-ar spune că felul cum înfuleca Lucy făcea un muncitor agricol să se ruşineze. Lucy era flămândă de viaţă. Devora fiecare zi. Această poftă cerea o aprovizionare constantă cu mâncare adevărată. Şterpelea chifle fierbinţi din bucătărie, suna să i se aducă pui rece la miezul nopţii şi petrecea după-amiezi lungi înfulecând prin livezi. Şi nu sărea niciodată peste micul dejun.

Marianne şi mătuşa Matilda se aflau deja la masă când Lucy intră în salonul pentru micul dejun. Ea se aplecă să sărute obrazul subţire ca hârtia al mătuşii Matilda. Bătrâna răspunse luând o sorbitură zgomotoasă de ciocolată caldă.

Nimeni nu ştia cu exactitate câţi ani avea mătuşa Matilda – mătuşa Matilda nici atât –, dar Lucy credea că avea optzeci de ani.

Credea, de asemenea, că mătuşa Matilda era cea mai frumoasă femeie pe care o cunoştea. Bunicul lui Lucy îşi construise averea din cultura plantei de indigo în Indiile de Vest, unde mătuşa Matilda îşi petrecuse tinereţea. Femeia încă se îmbrăca din cap până în picioare cu veşminte în cea mai închisă nuanţă de indigo. Nu se îndoise deloc de spate odată cu vârsta şi îşi ţinea bărbia sus pentru a echilibra pe cap un turban formidabil. Mirosea a briza oceanului, a mirodenii exotice şi a tutun.

Henry se întoarse de la bufet cu două farfurii. Încremeni o clipă, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, înainte să aşeze o farfurie în faţa soţiei sale…

— Lucy, ce naiba ţi-ai făcut?

— Henry, taci, spuse Marianne. Eu cred că Lucy arată

minunat.

— Da, minunat, murmură mătuşa Matilda.

În drum spre bufet, Lucy îşi trecu palmele peste mătasea răcoroasă. Rochia fusese făcută de o croitoreasă de la Londra în urmă cu aproape trei ani, pentru ceea ce ar fi trebuit să fie primul ei sezon în oraş. Asta se întâmpla înainte ca Marianne să afle că era însărcinată pentru a doua oară. Din acest motiv, apoi din altele, rochia zăcuse în dulapul lui Lucy – o mică promisiune de mătase sclipitoare printre o mulţime de metri de muselină obişnuită. Albastrul pal al materialului aducea cu nuanţa oului de graur, iar mânecile scurte erau tivite cu dantelă gălbuie.

Silueta lui Lucy se rotunjise considerabil în cei trei ani de când fusese croită rochia. Sânii abia îi încăpeau în corsaj, întinzând materialul pe margini. Decolteul era scandalos de adânc pentru acea oră a dimineţii.

Avea să meargă perfect.

Chiar trebuia să poarte mătase mai des, se gândi Lucy. Rochia curgea în jurul trupului ei, alunecându-i ca apa pe piele. Îşi duse mâna la buclele îngrijite. Camerista era să scape peria de păr atunci când îi ceruse o coafură mai elegantă decât cocul obişnuit. Bijuteriile erau poate puţin prea mult pentru micul dejun. Cerceii de opal ai mamei sale atârnau la fiecare ureche. Erau mult mai grei decât anticipase Lucy. Cu siguranţă că lobii urechilor aveau să-i ajungă la umeri până la amiază.

Dar nu conta. Dacă bijuteriile erau necesare ca s-o eclipseze pe Sophia Hathaway, atunci Lucy trebuia să se împodobească cu diamante.

Lucy se aşezase la masă când Felix intră în salon cu Kitty la braţ. Sophia se afla cu câţiva paşi în urma lor. Ambele doamne erau îmbrăcate cu rochiţe simple din muselină cu motive vegetale. Pentru Lucy, la fel de bine puteau să poarte uniforme albastre cu fireturi şi epoleţi cu franjuri. Ele erau invadatorii ostili.

Inamicul.

— Vai, vai! Kitty se uită la Lucy amuzată şi uşor dispreţuitoare. Nu ştiam că micul dejun la conacul Waltham

este o chestiune atât de formală. Se întoarse spre Marianne. Iertaţi-ne, doamnă Waltham, văd că nu suntem îmbrăcate potrivit.

— Nu, deloc, răspunse Marianne. Nu vreţi să vă aşezaţi? Doriţi ceai sau cafea? Sau poate ciocolată caldă?

— Ce salon fermecător pentru micul dejun! Sophia se aşează pe scaunul din faţa lui Lucy. Oferă o privelişte încântătoare asupra parcului.

Kitty se aşează pe scaunul următor şi îşi desfăcu şervetul.

— Ferestrele sunt orientate spre vest, remarcă ea. Trebuie să fie insuportabil de cald după-amiaza.

Lucy zâmbi.

— Atunci suntem norocoşi că luăm micul dejun dimineaţa.

Ochii lui Kitty se îngustară. Lovi cuţitul de farfurie şi vorbi peste umărul lui Lucy, adresându-se soţului ei:

— Felix! Pâine prăjită!

Bietul Felix, să fie împovărat cu o astfel de scorpie ca soţie. Lucy nu-şi putea imagina să îndure micul dejun o viaţă întreagă cu faţa străvezie a lui Kitty de partea cealaltă a mesei. Doar gândindu-se la asta i se tăie frişca din cafea.

Se uită peste umăr la Felix, care mergea pe lângă bufet, îngrămădind mâncare pe farfurie şi fredonând o melodie. Fredonând! Cu siguranţă că părinţii săi fuseseră prevăzători atunci când îi aleseseră numele de botez. Temperamentul sangvin îl făcea să nu şovăie niciodată. Dacă exista vreun bărbat care să poată trece zâmbind prin viaţă cu Kitty alături, acesta era Felix.

Lucy aruncă o privire piezişă spre Sophia, care îşi amesteca delicat zahărul din ceai. Sophia era o versiune mai blândă a surorii sale. Ele aveau în comun acelaşi păr auriu şi ten deschis la culoare. Dar unde nasul lui Kitty se ascuţea la vârf, cel al Sophiei se înclina elegant. Ochii albaştri ai lui Kitty aveau o sclipire de gheaţă, dar ai Sophiei străluceau cu căldură. Lucy recunoştea, fără tragere de inimă, că era frumoasă. Neiertat de frumoasă.

Nimeni nu putea spune despre Lucy că era frumoasă.

Cel puţin, nu o spusese nimeni vreodată. Pomeţii ei erau prea proeminenţi, iar bărbia prea ascuţită. Pielea îi era bronzată şi măslinie, nu deschisă la culoare cum era la modă. Dar avea câteva trăsături plăcute, se gândi ea. Ochii mari, tiviţi cu gene negre şi lungi. Dinţii îi erau drepţi. Nimic care să inspire poezie. De fapt, părea mai degrabă o iapă premiată.

Sophia acceptă o farfurie cu pâine prăjită de la Felix şi îşi luă cuţitul pentru unt. Ţinea obiectul din argint solid cu gesturi pline de graţie, ca şi cum l-ar fi putut rupe în două. Şi cu bucăţile ei perfect tăiate de pâine prăjită cu unt, cu felul îngrijit cu care muşca, părea întruchiparea gingăşiei feminine.

Lucy se uită în farfuria ei, plină cu ouă şi şuncă, chifle şi dulceţuri. Duse la gură furculiţa plină şi mestecă fără remuşcări. Pentru bătălia împotriva Sophiei Hathaway avea nevoie de forţă şi agerime, mătase şi bijuterii – şi de un mic dejun consistent.

— Bună dimineaţa, Jem, spuse Henry.

Lucy îşi ridică privirea din farfurie şi-l văzu pe Jeremy intrând în încăpere. Era cât pe ce să se înece cu ouăle.

Avea părul negru răvăşit de vânt şi era îmbrăcat pentru călărie, cu o haină de culoare cafenie peste o cămaşă deschisă la gât şi cu pantaloni bufanţi din piele de căprioară. Existase o vreme când bărbaţii nu se deranjaseră să poarte lavalieră la conacul Waltham. De fapt, făceau un mare spectacol din aruncarea lavalierelor în foc la sosirea lor, în fiecare octombrie. Dar asta se întâmpla înainte ca Henry să se însoare cu Marianne. Din moment ce la adunări lua parte şi o lady, domnii se îmbrăcau cu mare atenţie atunci când luau masa.

— Doamnă Crowley-Cumberbatch. Domnişoară Hathaway. Făcu o plecăciune în direcţia lor. Aparent scandalizate de ţinuta lui neglijentă, surorile îi răsplătiră salutul cu o privire evazivă, prefăcându-se ocupate cu ceaiul şi cu pâinea lor prăjită.

— Lucy.

Jeremy o fixă cu o privire întunecată, plină de reproş.

O roşeaţă fierbinte cuprinse vârfurile urechilor ei împodobite cu cercei de opal. Preţ de o clipă, Lucy se simţi de parcă ar stat în salonul pentru micul dejun îmbrăcată doar în cămaşa ei de noapte – sau mai puţin. Dar dacă intenţiona să o facă să se ruşineze, avea să fie extrem de dezamăgit. Îi tremurau buzele, iar ea şi le umezi încet cu limba înainte să-i ofere un zâmbet îndrăzneţ. El se uită repede în altă parte.

Oh, ce distractiv era să-l necăjească! El făcuse să fie totul foarte uşor. Îi plăceau vânătoarea şi pescuitul, dar activitatea ei preferată de toamnă fusese întotdeauna să-l ademenească pe Jeremy. Pentru Lucy înfăţişarea lui era o provocare fără sfârşit. Un ou neted, cu coaja groasă, care implora să fie spart. Orice rearanjare a trăsăturilor lui constituia o victorie, fie că era o tresărire, o încruntare sau cea mai rară dintre expresiile sale – un zâmbet. Un zâmbet prin care i se vedeau şi dinţii valora dublu.

Noaptea trecută îi arătase lui Lucy o manieră complet nouă de a-l tortura pe Jeremy Trescott. Nu cu farse copilăreşti, ci cu şiretlicuri femeieşti. Oh, da! Noaptea trecută spărsese oul, dar o făcuse bine. Expresia lui de dorinţă confuză fusese mult mai amuzantă decât o tresărire sau o încruntare, sau chiar decât un zâmbet care îi dezvelea dinţii. Sărutul acela trebuia să facă cel puţin zece puncte.

Lucy ridică la gură cana cu ciocolată caldă. Închise ochii şi îşi presă limba de marginea rece a porţelanului, amintindu-şi de forţa unui sărut propriu-zis. Sorbind lichidul bogat, dulce şi fierbinte, simţind căldura delicioasă răspândindu-se pe gât şi ajungându-i în stomac. Şi mai jos. Scoase un oftat în ceaşcă. Dacă sărutul lui Jeremy putea rivaliza cu ciocolata caldă, Lucy se înfioră imaginându-şi cum ar fi să-l sărute pe…

— Toby!

Lucy se înecă peste marginea ceştii. Se întoarse spre farfurioară şi luă şervetul, tamponându-şi buzele în grabă.

— Bună dimineaţa, doamnelor.

Toby făcu o plecăciune elegantă în direcţia Sophiei

Hathaway. Era îmbrăcat cu o haină de dimineaţă de culoare cenuşie şi cu o jiletcă în dungi. Lavaliera lui albă ca zăpada era legată perfect. Lucy se topi în scaunul ei ca untul pe pâinea prăjită.

— Bună dimineaţa, mătuşă Matilda. Îi luă mâna zbârcită şi o sărută. Arăţi minunat în dimineaţa aceasta!

— Da, răspunse bătrâna. Minunat.

Lucy se aşeză mai bine pe scaun.

— Bună dimineaţa, Sir Toby. Întinse mâna spre el.

— Bună dimineaţa, Luce.

Ochii li se întâlniră, iar zâmbetul lui plăcut se lărgi într-un rânjet. Apoi îi luă mâna – şi i-o scuturǎ.

Lucy se abţinu să nu ţipe. Acest lucru s-ar putea dovedi mai dificil decât anticipase ea. Îşi înclină capul într-o parte, făcând cercelul de opal să-i atârne ca o nadă de pescuit. Noaptea trecută i se confirmase că bărbaţii nu erau atât de diferiţi de păstrăvi, după cum şi-ar dori ei să creadă.

— Cât de minunat este să te primim din nou la conacul Waltham, Sir Toby! Ea bătu cu palma în scaunul de lângă ea. Te rog, ia…

— Mulţumesc, aşa voi face, spuse Jeremy aşezându-se pe scaun şi punându-şi farfuria pe masă lângă cea a lui Lucy.

Lucy îşi încleştă maxilarul şi strânse cuţitul pentru unt. Da, bărbaţii erau ca păstrăvii. Iar Jeremy era unul pe care îşi dorea foarte mult să-l taie în fileuri.

— Cu ce eşti îmbrăcată? întrebă el cu o voce atât de joasă încât abia se putea auzi.

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru, murmură ea din spatele ceştii. Lord Kendall.

— Parcă ziceai că mi-ai uitat titlul.

— Să-l uit? Eu? Poate că l-ai pus tu unde nu trebuie. Sunt sigură că l-am văzut pe aici pe undeva. Chiar lângă lavaliera ta.

Maxilarul lui Jeremy se încordă.

— Am fost afară să călăresc. Când am aflat că eşti deja la masă, m-am gândit că nu ar fi înţelept să întârzii ca să am şi eu parte de ospăţ. Privirea lui batjocoritoare se

mută de la cerceii ei la decolteu. Se pare că preocuparea mea a fost justificată.

— De când eşti apărătorul lui Toby? E bărbat în toată firea, nu-i aşa?

Toby se întoarse la masă cu cafea şi pâine prăjită. Se aşeză lângă Sophia Hathaway şi îi şopti ceva ce Lucy nu reuşi să audă. Sophia zâmbi cu sfială şi flutură din gene. Ouăle se făcură jumări în stomacul lui Lucy.

Jeremy se întinse după o farfurie cu marmeladă, blocându-i imaginea.

— Te-ai gândit cumva, întrebă el, că nu pe Toby încerc eu să-l protejez?

Înainte ca Lucy să poată da un răspuns suficient de indignat, Felix îi întrerupse gândurile:

— Ce facem astăzi, Henry?

— Este o zi plăcută şi caldă, răspunse Henry. M-am gândit că am putea merge la pescuit.

— Ar fi perfect! spuse Felix. Vrei să vii cu noi, Lucy?

Lucy simţi cum Kitty şi Sophia se holbau la ea. Evident că doamnele bine-crescute nu mergeau la pescuit.

— Oh, nu! Te asigur, domnule Crowley-Cumberbatch, că am renunţat la preocupările ştrengăreşti ale copilăriei mele. Se întoarse spre Toby. Nu am mai pescuit de secole. Nici nu-mi amintesc ultima oară.

— Vorbeşti serios, Luce? Toby părea neîncrezător. Henry, este adevărat?

Henry tăia o felie de şuncă.

— Dacă socoteşti şase zile ca „secole”, atunci presupun că este adevărat. Dar, Lucy, dacă nu-ţi mai aminteşti nici măcar ultimele şase zile şi dacă ai uitat numele lui Felix de botez, atunci îmi fac griji pentru tine. Poate că ai petrecut prea mult timp cu mătuşa Matilda.

— Henry! exclamă Marianne. Nu spune astfel de lucruri în prezenţa bietei mătuşi.

— Oh, ea habar nu are. Se aplecă şi strigă în urechea mătuşii Matilda: Lucy s-a lăsat de pescuit, mătuşă Matilda! A început să fie interesată de mătase şi de alte fleacuri. Următorul lucru pe care-l va face va fi să-şi picteze faţa şi

să se facă actriţă! Nu-i aşa că ar fi minunat?

Mătuşa Matilda sorbi din ciocolată.

— Minunat.

Lucy zâmbi şi strânse şi mai tare cuţitul din mână.

— Având în vedere că ziua este atât de frumoasă, poate că doamnelor le-ar plăcea un picnic lângă pârâu, propuse Marianne.

— Vai, ce încântător! Sophia aproape că sări din scaunul ei. O să-mi iau şi acuarelele.

— Domnişoara Hathaway este o pictoriţă desăvârşită, spuse Toby. Chiar săptămâna trecută mi-a arătat o tavă ingenioasă de ceai pe care a împodobit-o cu… trandafiri, nu-i aşa?

— Orhidee, se îmbujoră Sophia.

— Dumneavoastră desenaţi, domnişoară Waltham? întrebă Kitty pe un ton arogant.

— Oh, da! Îmi place la nebunie să fac schiţe. Şi să pictez. O să-mi aduc şi eu acuarelele.

Lucy ştia că una dintre guvernante lăsase pe undeva nişte acuarele când plecase. Poate că în vechea sală de clasă. Gândurile îi fură întrerupte de o sorbitură zgomotoasă, enervantă.

— Lucy, mai toarnă-i mătuşii Matilda nişte ciocolată caldă, spuse Henry. Iar soarbe aer.

Lucy se ridică de pe scaun şi apucă vasul cu ciocolată cu toată graţia de care era în stare.

— Lucy, n-am ştiut niciodată că eşti artistă, spuse Toby.

Ea se aplecă şi umplu ceaşca mătuşii Matilda, oferindu-i lui Toby o privelişte a decolteului ei generos.

— Oh, Sir Toby, rosti ea cu voce gravă, şoptită, fluturându-şi genele ca o nebună, sunt atât de multe lucruri pe care nu le ştii despre mine.

Cercelul de opal al mamei îi alunecă din ureche şi ateriză cu un pleoscăit exact în ceaşca mătuşii Matilda.

*

— Nu râde, Jeremy. Să nu îndrăzneşti să râzi.

La naiba! Având în vedere parada nesfârşită de guvernante care se perindaseră prin conacul Waltham, Lucy era nevoită să admită că ar fi trebuit să fi acordat măcar puţină atenţie uneia sau două dintre acestea.

Jeremy se afla lângă ea, privind în jos la şevalet. Munca ei din ultima oră avu ca rezultat o asemănare relativă cu o baltă de noroi.

Lucy intenţionase să surprindă gloria toamnei într-un stejar din depărtare, cu frunzişul său roşu-portocaliu întinzându-se pe un cer albastru senin. Începuse prin acoperirea întregii coli de hârtie cu un strat lichid de albastru strălucitor. Era un cer excelent. Îndrăzneţ, fără nori şi un indicator al geniului creator neexploatat. Nicio tavă de ceai, indiferent cât de ingenioasă ar fi fost, nu se ridica la măreţia cerului lui Lucy.

Apoi începu să aplice portocaliul. Doar că atunci când aşează pensula pe cerul încă umed, nu obţinu portocaliu, ci maro. Mai rău, culoarea nu stătea în forme mici frumoase de frunze. Râuleţe maronii apoase brăzdau hârtia ca lacrimile cu noroi. Cu cât încerca Lucy să repare, cu atât devenea mai hidos, până când întreaga pictură nu fu nimic altceva decât un dezastru îmbibat cu apă.

— Să… nu… îndrăzneşti, avertiză ea printre dinţi.

El se aplecă peste umărul ei, ca şi cum ar fi examinat lucrarea. Exista ceva tulburător în felul în care se aplecă peste ea, acoperind soarele cu umerii săi largi. Lucy simţi impulsul neaşteptat de a se face mică – sau de a se apropia.

— Nici nu mi-aş permite să îndrăznesc. Basul solemn al vocii sale rezonă adânc în trupul ei, emoţionând-o într-o manieră intimă, neaşteptată. Nedorită. Şi nici tu nu ar trebui. Îndrăzneala duce numai la dezastre. Chiar te rog să rămâi la acuarele.

Ea îl privi cu asprime. Feţele lor se aflau la un lat de palmă distanţă. Prea aproape pentru a-i cerceta expresia. Lucy văzu doar *o* mulţime de trăsături. Părul negru căzând peste o frunte lată. Buze pline. Un maxilar puternic, drept.

Ochi albaştri.

Îndrăzneţi, de un albastru strălucitor.

Lucy închise cutia cu acuarele cu o bufnitură sfidătoare. Bărbat arătos, serios, insuportabil. Să rămână la acuarele, într-adevăr.

— Ai început totul foarte greşit, spuse el cu răceală. O rochie de mătase, acuarele... Tu chiar crezi că astea îi vor atrage atenţia lui Toby?

— Au funcţionat în cazul ei.

Sophia stătea la câţiva metri în faţa lor, aproape de marginea pârâului. Se aplecă peste şevaletul ei, unde un peisaj delicat, detaliat şi remarcabil de uscat înfăţişa papura arcuindu-se peste malul apei.

— Tu nu eşti ea.

Privirea lui Lucy o căută din nou pe a lui.

— Nu-mi vine să cred că îndrăzneşti să-mi dai sfaturi despre cum se face curte. Nu am observat să fi venit cu vreo soţie pe aici.

Ochii lui se transformară în gheaţă.

— Asta pentru că nu doresc să mă însor.

Ea râse sarcastic.

— Oh, înţeleg. Este alegerea ta să fii burlac. Nu are nimic de-a face cu lipsa ta de farmec.

— Spuse fata a cărei idee de preludiu romantic este un glonţ şuierând deasupra capului.

Ea arătă cu pensula spre el.

— Nu aduce vorba despre trasul la ţintă. Eşti cel mai nepriceput dintre toţi patru, oricum. Dar presupun că aşa eşti plămădit, remarcă ea cu sarcasm. Tu chiar nu vrei să tragi în fazanii ăia?

O expresie ciudată traversă chipul lui Jeremy. Una pe care Lucy nu o mai văzuse niciodată. O sclipire de surprindere albastră, acoperită rapid de sprâncenele lui groase. Când vorbi, scoase ţurţuri de gheaţă pe gură.

— Crezi ce vrei. Îşi îndreptă spatele. Fă ce vrei. Nu e treaba mea. Se îndepărtă şi se alătură celorlalţi domni.

Lucy fu tentată să-i arunce cu cutia de acuarele în cap. Iar ea şi-ar fi nimerit ţinta. Spre deosebire de el, ştia să

ţintească.

Sophia îi întrerupse gândurile de răzbunare.

— Ai terminat pictura, domnişoară Waltham? Pot să văd şi eu?

— Desigur, răspunse Lucy clocotind încă în sinea ei. Smuci hârtia de sub clemele şevaletului şi o ţinu în sus între degetul mare şi cel arătător, apoi îi dădu drumul.

— Oh, dragă!

O pală de vânt smulse pictura şi o duse direct în pârâu.

— Ce păcat! Nu contează. Pot face una la fel de frumoasă într-o clipită.

Lucy nu avea nicio intenţie să mai picteze, nici acum, nici altă dată. Strânse şevaletul cu gesturi bruşte, ca să-şi mai potolească furia.

Sophia reveni la opera ei, tamponându-şi pictura cu mişcări de pensulă uşoare ca un fulg. Kitty, care declarase că soarele era prea puternic, se retrăsese la umbra unui fag. Ultima criză de colici a micuţei Beth o făcuse pe Marianne să rămână în camera copiilor. Marianne era mereu în camera copiilor.

La naiba cu rafinamentul! Lucy tânjea să se întindă pe mal şi să se zgâiască la cer. Să-şi turtească şira spinării de pământ până când iarba se înălţa deasupra, până când solul rece se încălzea sub spatele ei şi bătăile inimii îi răsunau în urechi ca o tobă. Trebui să se mulţumească să stea sprijinindu-se pe o mână. Însă privirea ei alunecă direct spre locul său de odihnă firească.

Toby.

Îşi purta părul puţin mai lung anul acesta. Valurile dese de păr şaten-auriu tocmai îi sărutaseră gulerul hainei. În fiecare toamnă, trăsăturile chipului său păreau mai cizelate, mai stabile în perfecţiunea lor. El încă se mişca cu acea graţie sigură pe sine şi vioiciune pe care Lucy i le invidiase întotdeauna. Bronzat de soare şi strălucind din interior, Toby radia frumuseţe masculină.

Lucy privi cu invidie cum domnii îşi aruncau undiţele în apă, mergând cu greu prin pârâul îngheţat, glumind şi

râzând unul cu celălalt. Oare va fi mereu aşa, începând cu acest an? Bărbaţii bucurându-se de aceeaşi camaraderie, şi Lucy exilată la marginea atenţiei lor? Luă o piatră din iarbă şi o aruncă în apă. Petrecuseră atât de multe toamne plăcute aici doar ei cinci. De ce trebuise ca băieţii să strice totul căsătorindu-se? Mai întâi Henry, apoi Felix. Şi acum Toby.

Lui Lucy i se opri inima în piept. Nu-l putea pierde pe Toby. Îl iubea de opt ani, încă din acea primă după-amiază. Jeremy înţelesese greşit totul. Faptul că Toby trăsese spre ea cu arma nu avea nicio legătură cu asta. Era vorba despre tot ce urmase după aceea, odată de norul de praf de puşcă dispăruse. Henry strigase la ea, Jeremy se uitase urât, Felix spusese probabil o glumă. În schimb, Toby făcuse o plecăciune în faţa ei. Urechile încă îi ţiuiau de la împuşcătură şi abia dacă auzea scuzele lui elegante. Dar pentru prima dată după câteva luni, cineva îi vorbise ei direct, nu de faţă cu ea sau despre ea.

Toby îl convinsese pe Henry să o lase să rămână în loc să o trimită acasă. Îi împletise o coroniţă din iederă şi o încoronase pe Diana lui. Pe ea, Lucy Waltham, o fată subţire ca trestia cu părul încâlcit şi cu o rochie de doliu croită prost. O zeiţă.

Şi în după-amiaza aceea, Lucy se simţise fericită aşa cum nu mai fusese cu mult înainte de moartea mamei sale. Nu doar fericită. Plutind de extaz. Din acea zi, nu-şi imaginase niciodată că ar putea iubi pe altcineva. Nu era o emoţie pe care să o poată pune şi scoate, ca o rochie de mătase. Adorarea se împletea prin ţesătura propriei fiinţe ca un fir auriu. Fără el, s-ar destrăma, cu siguranţă.

Firul de aur se strânse puternic în jurul inimii ei. Toby mergea pe malul apei şi se îndrepta îngândurat spre ea. Când ajunse, se lăsă într-un genunchi şi i se adresă pe un ton serios:

— Am o întrebare pentru tine, Lucy.

Ea înghiţi cu greu şi încuviinţă din cap.

Toby băgă mâna în buzunar şi scoase ceva mic şi strălucitor. Îl ţinu în palma sa larg deschisă ca să-l vadă şi

ea.

— Crezi că merge să prind ceva cu musca asta în octombrie? Ce părere ai? Trase o cutie compartimentată din spatele său şi o deschise. Sau îmi recomanzi alta?

Lucy îşi îngropă faţa în mâini. Muşte. Ea era gata să-i promită inima ei, viaţa ei, devotamentul sufletului ei – iar el îi cerea părerea despre momeli!

— Lucy?

— Oh, Toby, oftă ea, descoperindu-şi faţa. Asta este o muscă potrivită pentru luna mai. Nu vei prinde nimic. Lucy luă cutiuţa şi începu să caute prin varietatea de muşte artificiale.

Sophia urcă pe mal să li se alăture.

— Cât sunt de grozave! exclamă ea, uitându-se prin cutia compartimentată. Din ce sunt făcute?

— Din tot felul de chestii, răspunse Lucy. Fire de lână şi fulgi. Păr de câine sau de viţel. Pene. Smulse din cutie o muscă de un albastru orbitor şi i-o puse în palmă. Pe aceasta am făcut-o dintr-o pană de păun şi din puţină scoică irizată.

— Tu le-ai făcut? Sophia luă momeala din pană de păun şi o ridică la lumină ca să o examineze cu atenţie.

— Ea e Lucy a noastră, spuse Toby netezindu-şi o şuviţă de păr de pe frunte. Atât de isteaţă. Atât de…

— Ingenioasă? sugeră Lucy.

— Ingenioasă. Exact aşa.

Inima lui Lucy se strânse când îi văzu zâmbetul vesel. Aşa era Toby. Nu reproşa niciodată, nu se enerva niciodată. Era oare de mirare că îl adora? Cu un singur cuvânt sau cu o privire o făcea să simtă că lumea era a ei. Să se încălzească în acea privire caldă, căpruie, o făcea să se simtă remarcată, specială. Ca şi cum soarele strălucea doar pentru ea.

Roşind, Lucy îşi îndreptă atenţia către cutie. Scoase de acolo o muscă, o ţinu între degete şi o întinse către Toby. O bucată mărişoară de lână neagră forma corpul, iar aripile mici erau confecţionate dintr-o singură pană de raţă sălbatică.

— De asta ai nevoie, spuse ea. O muscă-mărăcine. Se poate să fie mai puţin drăguţă, dar păstrăvul o consideră irezistibilă.

O aşează în palma lui larg deschisă, lăsându-şi degetele să alunece peste aceasta. Privirea lui Toby o întâlni pe a ei. Ochii lui străluciră cu surprindere, şi poate cu – curiozitate?

— Toby, şopti ea, aplecându-se mai aproape. Provocându-l să facă la fel.

Privirea lui coborî pe buzele ei, iar Lucy aşteptă fără suflare, în agonie, până când – Dumnezeule – degetele lui Toby se prinseră în jurul degetelor ei. Atât de aproape, atât de aproape.

Şi apoi – dezastru.

— Aş putea să încerc şi eu?

Sophia se întoarse de la examinarea muştei din pene de păun.

Toby dădu drumul mâinii lui Lucy. Întoarse ochii aceia căprui spre Sophia, iar obrajii ei de porţelan se îmbujorară uşor. Lucy îngheţă, întotdeauna ştiuse că Toby avea puterea de a o face să se simtă specială. Dar, în mod evident, şi pe Sophia o făcea să se simtă specială.

— Doriţi să încercaţi să pescuiţi, domnişoară Hathaway? întrebă el.

— Da, dacă mă învăţaţi.

— Aş fi încântat.

O ajută pe Sophia să se ridice în picioare, îi oferi braţul şi porniră de-a lungul malului. Lucy se uită cu ochii îngustaţi cum Toby prinde musca de cârlig şi îi arată tehnica adecvată de aruncare. Apoi îi dădu undiţa Sophiei, ghidându-i mâinile în poziţia corectă. Stăteau unul lângă celălalt, umărul ei apăsând pe braţul lui.

Firul Sophiei fu azvârlit direct înainte, şi ea scoase un strigăt de uimire când momeala se scufundă în apă. Toby se mută repede în spatele ei şi o cuprinse cu braţele, punându-şi mâinile peste ale Sophiei pentru a stabiliza undiţa.

Lucy sări în picioare. Nu putea suporta să mai

privească scena. Se răsuci pe călcâie, făcu câţiva paşi, apoi se întoarse din nou. Sophia aruncă iarăşi firul sub îndrumarea lui Toby. Se agăţa de fiecare cuvânt al lui şi îi copia mişcările, uitându-se în sus la el cu cea mai mare atenţie. Lucy îşi dădu ochii peste cap, dar Toby părea încântat. Mulţumit. Mai înalt.

Lucy fierbea de nervi. Oare de ce erau bărbaţii atât de atraşi de femeile neajutorate? presupuse că era iluzia superiorităţii. Ei bine, ea nu se simţea nici măcar puţin neajutorată sau inferioară, iar mândria ei se răzvrătea împotriva ideii de a mima oricare dintre cele două condiţii.

Oh, dar avea să o facă oricum.

Lucy apucă o undiţă de rezervă şi prinse în cârlig o muscă-mărăcine. Jeremy o studia cu o expresie îngâmfată, pe care ea o răsplăti cu o mişcare semeaţă din cap. Ea păşi cu băgare de seamă pe un promontoriu îngust care înainta în albia stâncoasă şi aruncă undiţa în locul ei preferat – un cot al pârâului, unde apele se adunau într-un iaz adânc înainte să înfrunte cursul vârtejurilor mici din aval. Suprafaţa calmă a iazului nu dădea niciun indiciu despre trunchiul răsturnat al unui copac despre care Lucy ştia că se ascundea sub apă.

Lucy mişcă undiţa până când simţi o rezistenţă. Se lăsă pe spate şi trase, fixând firul de obstacolul subacvatic. Bâjbâi cu botinele ca să ajungă pe pietre şi îşi propti tocurile.

— Ajutor! strigă ea peste umăr în direcţia lui Toby.

Felix veni pe partea ei.

— Ai prins unul mare, nu-i aşa?

Lucy încuviinţă din cap, făcând un spectacol din lupta ei cu captura imaginară.

— Toby! Eşti amabil să mă ajuţi să descâlcesc firul?

Jeremy veni în spatele ei.

— Presupun că nu vrei ajutorul meu?

— Cu siguranţă nu!

Ea ocoli un bolovan mare. Ce îl reţinea pe Toby? Fără îndoială dura până să se urnească de lângă Sophia Hathaway. Lucy se lăsă din nou pe spate, luptându-se din

răsputeri cu peştele-fantomă.

Henry se alătură grupului şi evaluă situaţia.

— Ţi s-a prins firul, Lucy. Asta e tot. Scoase un briceag din buzunar şi îl desfăcu.

— Henry, nu! Lucy încercă cu disperare să se îndrepte.

Prea târziu.

Dintr-o mişcare, Henry tăie firul undiţei. Surprinsă în dezechilibru şi fără o contragreutate, Lucy dădu din mâini, trase de fir şi în cele din urmă căzu cu capul înainte în pârâu.

Rece. Apa rece ca gheaţa. Umilire rece ca gheaţa.

Şocul de gheaţă îi strânse coşul pieptului precum o menghină, smulgându-i tot aerul din plămâni. Lui Lucy nu părea să-i pese. Ar fi fost fericită să se înece. Aici, în locul unde ea şi Toby petrecuseră atât de multe după-amiezi plăcute. Ar fi fost un sfârşit potrivit pentru viaţa ei tânără şi pentru speranţele ei deşarte. Pentru că cine întreg la minte s-ar fi însurat cu o astfel de prostuţă? Apoi mai multe mâini puternice o apucară şi o traseră afară din apă. Lucy era inertă. Un singur lucru putea fi mai rău decât să moară de ruşine.

Şi anume să supravieţuiască.

Îşi ţinu ochii închişi bine pe măsură ce bărbaţii o traseră la mal. Auzea voci. Erau Henry, Sophia, Toby, Kitty, Felix, Jeremy. Vorbeau toţi în acelaşi timp.

— Adu pătura!

— Trăieşte?

— Henry, măgarule!

— Respiră.

— Nu mi-aş fi imaginat că poate cântări atât de mult.

— Lucy, trezeşte-te!

Îşi deschise pleoapele doar ca să le fluture puţin – suficient cât să-i zărească faţa lui Henry stând deasupra ei. Ochii lui erau îngrijoraţi, iar gura, o linie subţire. Îşi închise iar ochii. Auzea mai multe voci.

— Ce să facem? întrebă Toby, trecându-şi degetele puternice prin părul de pe faţa şi de pe gâtul ei. Lucy îşi

mască repede oftatul cu un acces de tuse. Toby îi atingea gâtul.

— Lăsaţi-o în pace, ordonă Henry. Este sora mea. Am eu grijă de ea.

Atingerea încetă. La dracu', Henry! Afecţiunea lui fraternă ieşea întotdeauna la suprafaţă în cele mai proaste momente posibile.

— Sărăcuţa de ea, spuse Sophia.

— Ar trebui să-i scoatem botinele? întrebă Felix.

Tăcere.

— Aşa se spune, ştii, zise Felix. Dacă te îneci, trebuie să-ţi scoţi încălţămintea.

— Cred că e valabil doar când persoana este în apă, spuse Kitty.

— Lucy, trezeşte-te acum! Henry o scutură puternic. Nu te mai juca! Îţi jur că tu o să fii motivul morţii mele, dacă nu te omor eu mai întâi.

— Era cât pe ce să o omori de data asta.

Vocea lui Jeremy era aspră şi mai aproape decât ar fi presupus Lucy.

— Henry, dă-te odată la o parte! Hai să o ducem în casă, să o încălzim!

Oh, asta chiar suna promiţător. Vocea lui Toby o încălzise din interior spre exterior, exact ca whisky-ul.

Lucy simţi o pereche de braţe vânjoase ridicând-o şi strângându-i trupul lângă un piept larg, musculos. Paşii puternici o purtară peste mal şi de-a lungul terenului denivelat.

Ea oftă şi se ghemui în haina lui, inspirând cele mai grozave esenţe masculine de piele şi pin. Cu ochii strâns închişi, ea vizualiză mental poziţia fiecărui deget al lui pe trupul ei. O stea cu cinci colţuri ţinea căuş umărul ei drept, iar celelalte cinci formau o semilună curbată în jurul coapsei. Muşchii flexaţi ai braţelor lui erau ca nişte frânghii groase care îi cuprindeau spatele şi genunchii, legând-o de el.

Lucy nu-şi putea aminti când fusese dusă în braţe ultima oară. Trebuie să fi fost fetiţă, şi încă foarte mică.

Pentru Lucy, fusese întotdeauna o chestiune de mândrie să-şi aleagă singură calea. Fie că mergea pe jos, fie călărea sau conducea trăsura – ea decidea cât de departe se ducea şi în ce direcţie, şi găsea singură drumul înapoi. În cele din urmă.

Dar era ceva ciudat de plăcut în strânsoarea aceea puternică – ochii ei erau închişi, iar trupul îi era moale în braţele lui. El ar fi putut să o ducă oriunde sau niciunde. Dar indiferent unde s-ar fi dus el, Lucy era dispusă să meargă şi ea. Îşi apăsă urechea de pieptul lui şi ascultă ritmul îndepărtat al inimii sale bătând mai repede pentru a se potrivi cu paşii lui hotărâţi. Bătând pentru ea.

El coborî o pantă, şi, cu fiecare pas, trupul lui Lucy se cufundă mai adânc în strânsoarea lui. Obrazul ei alunecă de pe lâna aspră a reverului pe inul moale al cămăşii lui. Degetele lui se adânciră în carnea coapsei ei. Se opri puţin din mers, ridicându-i corpul într-o strânsoare nouă, puternică.

— Oh, strigă ea, alunecând lângă pieptul lui cu un zgomot surd şi ud.

El se opri.

— Lucy? Vocea îi bubui în piept ca un tunet îndepărtat. Sunase diferit de data asta. Mai adâncă. Mai întunecată. Puţin mai periculoasă.

— Mmm? Ea îşi ţinu ochii strâns închişi şi îşi lipi obrazul de pieptul lui.

— Ai terminat de jucat rolul Ofeliei?

Nu. Nu se putea. Pleoapele lui Lucy se deschiseră brusc, iar ochii reci şi albaştri întâlniră privirea ei speriată.

Jeremy.

— Am crezut că Henry glumea azi-dimineaţă când a spus că ai de gând să te faci actriţă. Te pricepi la nebunii, dar să te îneci? Este un pic prea mult. În pârâul ăla există peşti care ar putea lua lecţii de înot de la tine.

— Nu am avut intenţia să cad în apă, spuse ea printre dinţi. Se zvârcoli în braţele lui. Lasă-mă jos!

— Nu. O trase înapoi la pieptul lui şi îşi reluă mersul într-un ritm alert.

— Am spus să mă laşi jos! zise ea şi îl bătu cu pumnul în umăr.

— Am spus nu. Tu ai vrut să fii salvată.

— Nu de tine! Lucy îşi înfipse cotul în coastele lui, ridicându-şi braţul pentru a mări spaţiul dintre ei. Jemmy, nu e nevoie să mă duci în braţe, mârâi cu frustrare. Lasă-mă jos!

În cele din urmă îi respectă fără ceremonie dorinţa, dându-i drumul direct în noroi. Lucy nu doar că se enervase, dar pierdu imediat căldura lui. Se strânse în braţe ca să se apere de frig şi privi în jur ca să vadă unde era. Faţada familiară în stil Tudor se ivi prin porţile de fier ale conacului. În depărtare, se zărea restul grupului.

Jeremy îşi dădu jos haina de lână bleumarin şi o aşeză morocănos pe umerii ei. Partea din faţă a cămăşii îi era udă. Inul subţire i se lipise de piept, dezvăluind fiecare muşchi şi suprafaţă netedă pe care ea – atât de greşit – îşi lipise trupul.

— Îţi baţi joc de tine, Lucy!

Dacă dinţii ei nu ar fi clănţănit atât de tare, i-ar fi aruncat haina înapoi împreună cu câteva blesteme bine alese. Să-l lăsăm pe Excelenţa Sa să facă uz de cavalerism cu o doză generoasă de condescendenţă.

Privirile lui dezaprobatoare aruncate spre rochia ei leoarcă şi la părul încâlcit şi ud erau total inutile. Nu avea nevoie ca el să-i spună că arăta ca o prostuţă. Faptul că stătea în vântul de toamnă, cu apa din pârâu scurgându-i-se în botinele de nanchin, era un mic indiciu. Era îmbibată până la oase cu umilinţă.

Şi de ce ar trebui să-i pese lui? Îşi ridică bărbia şi îl privi.

— Eşti gelos.

Capitolul 3

Gelos? Lui Jeremy îi veni să râdă. Se părea că trebuia

să râdă. Ca să o provoace pe Lucy sau ca să se distreze el – nu conta motivul. El ştia doar că dacă nu îi răspundea cu un mic râs ironic – sau măcar cu o altă insultă – ar putea face ceva cu adevărat jenant. Cum ar fi să o zguduie, să o sărute sau doar să o pună la pământ. El nu putea trece peste momentul în care Lucy se rostogolise în pârâu, iar inima lui plonjase odată cu ea.

Mai rău, nu putuse să nu observe cum arăta ea udă.

Era furioasă şi teribil de frumoasă. Ca o nimfă a apelor scoasă din râu şi lăsată să picure pe pământul tare. Părul îi scăpase din nou din agrafe şi pletele ude îi atârnau pe umeri ca nişte vrejuri groase şi cârlionţate. Chipul îi era palid, însă ochii străluceau verzi ca un ocean într-o furtună, iar buza de jos, fremătătoare, aminteau de culoarea prunelor glazurate.

Iar acolo se termina cu ea. Lucy nu exista mai jos de gât. Jeremy refuză să-şi coboare privirea, fiindcă ştia ce avea să vadă. Rochia de mătase udă, aproape transparentă lipită de sânii plini ridicaţi, un abdomen plat, şolduri rotunde… Nu trebuia să se uite. Îşi putea imagina trupul ei foarte bine. O făcuse într-o noapte fără somn. A doua zi dimineaţă în zori pusese şaua pe cal şi călărise peste câmpuri într-un ritm ameţitor în speranţa de a lăsa în urmă acele imagini – doar ca să găsească aceleaşi tentaţii servindu-i-se la micul dejun. Era inutil. Chiar dacă mintea sa putea uita priveliştea acelor forme dulci înnebunitoare, trupul lui îi amintise fiecare centimetru din ea în timp ce stătuse la pieptul lui.

Nu dorea să privească. Dorea. Nu.

Chiar dacă Lucy respira greu, iar el ştia că pieptul ei se ridica. Şi chiar dacă ea era rece şi udă, iar sfârcurile trebuiau să fie…

Ochii lui alunecară.

Oh, Doamne! Aşa erau.

Jeremy îşi încleştă maxilarul şi privi spre orizont ca să-şi distragă atenţia. Ah, da… Henry, fratele ei, croindu-şi drum peste câmpie. Henry avea să fie de mare ajutor.

Ce naiba îi venise? Asta i se întâmpla dacă petrecuse

întregul sezon în oraş fără o femeie în aşternut, fără un motiv întemeiat. Oare se aşteptase să primească vreun premiu de la Societatea Doamnelor pentru Promovarea Abstinenţei? Cupa de argint acordată pentru Desfrânatul Reformat al Anului? Oricare ar fi fost răsplata primită, Jeremy îşi petrecuse ultimele luni şlefuindu-şi autocontrolul în ceea ce priveşte calitatea superioară a renumelui său. Din păcate, se părea că o lăsase la Londra.

Şi acum, această vrăjitoare a apelor – această Lucy – stătea în faţa lui acuzându-l de gelozie. Poftă trupească? Da. Confuzie? În mod clar. Dar gelozie? Cu siguranţă, nu.

Jeremy nu fusese niciodată mai fericit de a nu fi beneficiarul sentimentelor unei doamne. Ferească Dumnezeu ca această ştrengăriţă transformată în sirenă să se dezlănţuie asupra lui. Se îndoia că ar fi supravieţuit acestei experienţe.

Gelozie. Ce idee ridicolă! Pentru a-şi dovedi asta, Jeremy invocă o imagine mentală cât mai reală cu Lucy stând în cămaşa ei de noapte, ridicându-se pe vârful picioarelor ca să-l sărute pe Toby, trecându-şi degetele prin părul lui. Privi detaşat, un simplu observator al unei piese frivole de revistă, în timp ce cu ochii minţii o văzu pe Lucy căzând pe pieptul lui Toby. Ea îşi depărtă buzele, Toby adânci sărutul, iar Jeremy nu simţi nimic. Poate puţină enervare – pentru că Toby nu o săruta cum trebuie. Ea se arcui spre el, îşi înfipse degetele în umerii lui şi făcu mici cercuri tremurânde cu şoldurile. Jeremy simţi… aproape nimic. Doar cea mai vagă senzaţie de ceva. O pişcătură de purice. O mică înţepătură. Apoi, în mintea sa o auzi pe Lucy scoţând un geamăt pasional şi undeva adânc, în partea de jos a trupului său se întâmplă ceva. Jeremy nu mai era un observator al scenei, ci preluase controlul asupra acesteia. Preluase controlul asupra ei. Buzele lui le acoperiră pe ale ei. Limba lui o tachina pe a ei. Degetele lui şerpuiau între nasturii cămăşii ei de noapte ca să urmeze curbele…

Dumnezeule mare, Henry mergea neiertat de încet. Oare de ce era nevoie ca să-l facă să se mişte mai repede? Sora lui aproape că se înecase.

Lucy încă se uita la el, lăsând acel cuvânt – gelos – să atârne în aer, necontestat. Trebuia să se gândească la o apărare. Trebuia să o pună la punct. Trebuia să o ducă înăuntru, să o întindă lângă foc şi să o dezbrace de hainele acelea ude.

— Eşti gelos, repetă ea pe un ton de gheaţă care trecu direct prin ardoarea dorinţei sale. Ochii ei fulgerau de mânie. Eşti un bărbat rece, insensibil şi fără inimă. Şi habar n-ai cum este să ţii la ceva – la cineva – atât de profund. Să fii dispus să recunoşti faţă de tine şi faţă de întreaga lume. Să te faci de râs, dacă este nevoie. Dragostea adevărată necesită curaj adevărat. Eu am, tu nu. Şi eşti gelos.

Trecu pe lângă el şi se îndreptă cu aroganţă spre casă. Jeremy se uită după ea, paralizat de şoc.

— Văd că Lucy şi-a revenit complet. Henry făcu ultimii câţiva paşi şi se opri lângă Jeremy. Atunci, ce a fost cu toată scena asta?

Jeremy îşi dorea să-i poată spune. Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Henry, cred că trebuie să vorbim.

— Şi eu cred, spuse Henry privindu-l pe Jeremy cu amuzament. Explică-mi şi mie, te rog, de ce îţi ţine sora mea mai mică lecţii despre dragoste?

*

Domnii conveniseră să poarte discuţia la o sticlă de coniac bun. Jeremy golise un pahar şi era deja la cel de-al doilea în timp ce prietenii lui îşi savurau încă primele înghiţituri.

— Trebuie făcut ceva în privinţa lui Lucy, anunţă el cu o voce fermă menită să convingă pe nimeni altcineva decât pe el.

— Am încercat să fac ceva în privinţa lui Lucy de ani în şir, spuse Henry lăsându-se pe spate în scaun şi sprijinindu-şi picioarele pe birou. Am cam început să renunţ.

— Am pierdut ceva? întrebă Felix. Ce se întâmplă cu

Lucy?

— În afară de faptul că a uitat să înoate, să pescuiască şi să se îmbrace adecvat pentru vremea de afară? Jeremy îşi ridică paharul şi se cufundă în fotoliul cel mai apropiat de foc. Cămaşa lui era încă umedă, iar Lucy dispăruse cu haina lui. Are fantezii în dragoste.

— Aha, spuse Henry. Se întoarse spre Felix şi şopti: Se pare că ea şi Jem au avut un fel de ceartă ca între îndrăgostiţi.

Ambii bărbaţi izbucniră în râs.

Toby chicoti în paharul său.

— Lucy şi Jem? Asta chiar e amuzant. Dar mai bine Jem decât fiul plin de coşuri al vicarului tău, Henry. El i-a scris câteva poezii îngrozitoare anul trecut.

— Fiul vicarului i-a scris poezii lui Lucy? Henry se ridică din scaunul său dezmeticit brusc. De ce nu-mi spune nimeni chestiile astea?

— Am crezut că ştii, ridică Toby din umeri. Şi, după cum spuneam, poeziile erau îngrozitoare. Şi chiar dacă nu ar fi fost aşa, nici măcar însuşi Byron nu ar putea ajunge la inima lui Lucy dacă nu ar oferi şi nişte plăcinte pe lângă poezii.

— Hai să sunăm să ni se aducă ceai şi sandvişuri, nu vreţi? întrebă Felix. Sunt lihnit de foame.

— Nu a fost o ceartă între îndrăgostiţi, interveni Jeremy. Lucy nu mă iubeşte pe mine. Se întoarse spre Toby. Şi nici nu este îndrăgostită de băiatul vicarului, idiotule! Pe tine te iubeşte.

— Încă? se miră Toby şi sorbi din coniacul său. La naiba! Speram că va începe să simpatizeze pe cineva nou.

— Nu ai sperat aşa ceva. Jeremy îşi lăsă jos paharul cu un zăngănit puternic. Ştii şi tu că o încurajezi. Exact la fel cum încurajezi pe oricine poartă fustă şi are între treisprezece şi treizeci de ani.

— Jem, spuse Henry, în caz că nu ai observat, Lucy se ţine după Toby de ani întregi. Iubire de adolescentă, asta e tot.

Jeremy suspină.

— Henry, în caz că nu ai observat, Lucy nu mai este o fetiţă. A trecut de iubirea de adolescentă. Ea este… Se opri, terminând brusc propoziţia de parcă ar fi fost o stâncă periculoasă.

Henry râse.

— Sunt sigur că nu vrei să spui că sora mea este o femeie în toată regula.

Jeremy respiră adânc şi începu din nou, mai încet. Ca şi cum s-ar fi adresat unui animal.

— Lucy ştie că Toby plănuieşte să se însoare cu domnişoara Hathaway.

Felix scăpă o fluierătură slabă.

— Asta este o problemă.

— Care dintre voi i-a spus? întrebă Toby, părând uşor enervat.

— Nu i-am spuse eu, zise Felix.

— Eu nici atât, se încruntă Henry. Eşti sigur că ştie, Jem?

Jeremy făcu o pauză. El nu le putea spune cum aflase că Lucy ştia.

Nu avea cum să-i spună lui Henry că sora lui îl vizitase în dormitor îmbrăcată în cămaşa de noapte. Nu putea explica în niciun fel ce se întâmplase apoi.

— Sunt patru doamne în casă, zise el ridicând din umeri. Ştiţi cum vorbesc doamnele. Cu siguranţă ştie. Şi acum că ştie…

— Este geloasă, termină Felix.

— Exact. Este geloasă. Jeremy luă o înghiţitură de coniac, mulţumit că în sfârşit pusese acea etichetă unde îi era locul.

— Deci este geloasă, repetă Henry. Nu văd de ce spuneţi că trebuie făcut ceva în privinţa asta.

Jeremy clătină din cap. Oare exista în toată Anglia vreun bărbat mai greu de cap ca el? Nu-şi dădea seama cum de reuşise Henry să intre la Eton şi la Cambridge. De fapt, răspunsul era evident. Stând în preajma lui Jeremy. Nu că lui Jeremy nu-i plăcuse compania lui. Henry îi fusese prieten încă din primul lor an la Eton.

Preferinţele lui Jeremy în privinţa prietenilor îi provocaseră crize tatălui său – dacă se poate numi „criză” uşoara zvâcnire a maxilarului, precedată de o prelegere plictisitoare. Jeremy putea auzi încă dispreţul rece din vocea lui. „Warrington”, mormăise el după ce Jeremy terminase primul an de studii la Eton, „îmi scapă cu desăvârşire motivul pentru care ai ales să fii înconjurat de grămada aia de derbedei jalnici, de origine umilă. Ce sunt părinţii lor? Negustori? Agricultori? Niciunul dintre ei n-are nici măcar un titlu simplu de baronet. Tu eşti superiorul lor din toate punctele de vedere, iar, dacă tolerezi compania lor, ar trebui cel puţin să insişti să ţi se adreseze folosindu-ţi titlul”.

Dar asta fusese tot. Jeremy nu dorise să se însoţească cu alţi băieţi de rangul său şi nici ca ei să i se adreseze cu „Warrington” – un titlu care, în mintea de zece ani a lui Jeremy, încă aparţinea fratelui său mai mare. De ce să sufere de pe urma aluziilor constante despre moartea lui Thomas, când se putea juca cu băieţi care nu ştiau nimic despre asta? Băieţi ca Henry, Felix şi Toby.

Buni prieteni, toţi trei, dar Henry era cel mai bun. Henry nu-i permitea să stea să viseze în club, când exista un meci de box pe care îl puteau vedea, aşa cum nu-i permitea să-şi facă griji acasă din pricina unei recolte proaste de grâu, când existau păstrăvi care puteau fi pescuiţi. Fără să apeleze la metode supărătoare cum ar fi veselia, Henry refuza pur şi simplu să-i îngăduie dispoziţiile proaste. Dar aceleaşi calităţi care îl făceau pe Henry un prieten valoros reprezentau o scuză nefericită pentru un tutore. Acum că Jeremy începuse să vadă cât de mult o costa pe Lucy acea necuviinţă jucăuşă, dispoziţia lui devenea cu adevărat sumbră.

— Ştii cât de insistentă poate fi Lucy atunci când îi intră ceva în cap, spuse el pe un ton iritat. O să se arunce pe Toby cu fiecare ocazie. În după-amiaza aceasta a ratat ţinta şi în schimb a aterizat în râu. Este în stare de orice şi să-i mai ia şi pe câţiva dintre noi cu ea.

— Şi ce îmi recomanzi să fac, mai exact? întrebă

Henry.

— Nu ţie, spuse Jeremy. Lui Toby.

— Oh, nu. În ochii lui Toby apăru panica. Nu voi avea acea conversaţie cu Lucy. Nu-mi face deloc plăcere să frâng inimile fetelor tinere.

Ceilalţi trei domni se uitară spre el.

— Ei bine, nu, spuse el defensiv. În cele din urmă.

— Nu trebuie să-i frângi inima. Jeremy începea să fie exasperat. Cel puţin nu în faţa ei. Trebuie doar să o ceri în căsătorie pe domnişoara Hathaway. Din moment ce vei fi logodit, Lucy va fi silită să renunţe la ideea absurdă de a te se... de a-ţi distrage atenţia.

— Voi fi foarte fericit să o cer în căsătorie pe domnişoara Hathaway, spuse Toby. La sfârşitul vacanţei noastre.

— De ce la sfârşit? întrebă Felix. Kitty mă întreabă în fiecare zi când ai de gând să o ceri pe Sophia. Ea crede că ai gută din moment ce eşti atât de reticent să îndoi un genunchi.

— Aş putea să fiu chiar şi infirm, având în vedere toată distracţia care mă aşteaptă din clipa în care voi fi logodit, spuse Toby. Nu pot să cer pe cineva de soţie dimineaţa şi apoi să împuşc un fazan în aceeaşi zi. Odată ce îi voi cere mâna, voi avea o sută de lucruri de făcut. Să merg să-i cer mâna tatălui ei în Kent. Să mă întâlnesc cu avocatul meu în oraş. Să fac programări la croitor. Să preiau inelul bunicii mele din Surrey. Voi alerga prin toată Anglia ca un invadator normand, iar acest lucru va însemna sfârşitul tuturor distracţiilor.

— Te înşeli, spuse Henry. Eu şi Felix suntem amândoi însuraţi şi, după cum vezi, am reuşit să ne distrăm puţin în ciuda acestui lucru.

— Da, dar voi sunteţi căsătoriţi, răspunse Toby. Nimic nu-i place mai mult unei femei măritate decât să fie lăsată în pace. O femeie logodită nu va lăsa un bărbat să existe. Voi fi obligat să mă plimb agale prin grădină şi să citesc poezii la ceai, atunci când ar trebui să cutreier pădurile sorbind dintr-o sticlă de whisky.

— Să faci curte unei femei poate fi un sport în sine, rosti Felix cu un zâmbet viclean.

— Da, răspunse Toby, dar fecioarele îmbujorate sunt întotdeauna în sezon. Se ridică de pe scaunul său şi merse să stea lângă fereastră, privind afară spre parc. Domnişoara Hathaway este o creatură încântătoare. Îi admir frumuseţea şi îi stimez caracterul. S-ar putea chiar să o iubesc. Dar toamna aceasta este ultima mea răsuflare de burlac, şi intenţionez să mă bucur de ea. Cât timp mai există încă stoluri de păsări în pădurile lui Henry, nu am nicio intenţie de a o cere în căsătorie pe Sophia Hathaway.

— Şi cum rămâne cu Lucy? întrebă Jeremy.

— Oh, nu-ţi face griji! Nu o voi cere nici pe ea.

Jeremy îşi privi prietenul cu ochii mijiţi. Genul de şarm indiferent al lui Toby se potrivea unui tânăr de douăzeci şi unu de ani, dar era regretabil la un domn de aproape treizeci de ani. Nu că tinerele doamne ar fi încetat să leşine de emoţie în preajma lui. Pentru debutante era încă un ritual de iniţiere să se îndrăgostească de Sir Toby Aldridge. Dar acum nu discutau făcând haz despre vreo moştenitoare.

Aici era vorba despre Lucy.

Se întoarse spre Henry.

— Oare tu nu eşti câtuşi de puţin preocupat de bunăstarea surorii tale?

— Bineînţeles că sunt îngrijorat de bunăstarea ei. Doar sunt tutorele ei.

Jeremy pufni.

— Jem, faci prea mare caz din asta, spuse Henry. Deşi Lucy este îndrăgostită până peste cap de Toby, este ceva mult prea întâlnit. Multe fete au supravieţuit, fără efecte neplăcute de lungă durată.

— Doar dacă nu pui la socoteală faptul că aproape s-a înecat.

— Ea confundă bunătatea lui Toby cu o anumită emoţie profundă, continuă Henry ignorând remarca lui Jeremy. O putem înţelege pe deplin. Ea ar fi trebuit să-şi fi făcut debutul în societate de acum şi să se îndrăgostească

şi să-i treacă de zeci de ori. După cum stă treaba, ea e complet inocentă.

Jeremy pufni din nou. Era evident că Henry nu ştia despre carte.

— Se simte lăsată pe dinafară, continuă Henry. Este înconjurată de femei care fie sunt fericite în căsătorie, fie sunt logodite. Respinse cu o fluturare a mâinii exclamaţia lui Toby. Aproape logodite. Vrea şi ea puţin romantism pentru ea. Aparent mulţumit cu această concluzie, Henry îşi salută propria ingeniozitate turnându-şi încă un pahar de coniac. O să-i treacă.

Jeremy simţi că înnebuneşte. „O să-i treacă?" Henry nu-şi putea imagina cât de mult se înşela. Iar Jeremy nu putea să-i spună.

— Şi între timp? întrebă el. Pur şi simplu îi vei permite să continue cu aceste… aceste pozne?

— Jem are dreptate aici, spuse Toby. Nu voi putea să o am mereu pe Lucy agăţată de mine dacă intenţionez să o curtez pe domnişoara Hathaway. Ar fi puţin ciudat.

Henry ridică din umeri.

— Nu văd ce-ar mai fi de făcut.

— Poate că ar trebui să-l inviţi pe băiatul vicarului la ceai, sugeră Felix.

— E imposibil, spuse Henry. Este plecat la Oxford.

Jeremy clătină din cap. Conversaţia asta devenea lipsită de noimă. Se uită urât la Toby. Măgar egoist. Atât de încrezut că poate avea parte de afecţiunea oricărei femei. Bineînţeles că nu vedea niciun motiv să grăbească cererea în căsătorie. Ideea că domnişoara Hathaway l-ar putea refuza nu-i trecuse nicio clipă prin minte. I-ar oferi exact ce merita, dacă ar face asta.

Toby remarcă expresia ursuză a lui Jeremy.

— Nu te uita aşa la mine! Să ştii că nu este vina mea. Dacă găseşti că „poznele" lui Lucy sunt atât de enervante, de ce nu îi distragi tu atenţia?

— Te rog!

Jeremy îşi ridică paharul să scurgă ultimele picături de coniac, apoi coborî mâna încet. Henry îi aruncă cea mai

neplăcută privire a sa.

— Asta nu este o idee rea, spuse Henry.

— Ce nu este o idee rea? întrebă Felix.

— Ca Jem să-i distragă atenţia lui Lucy. Pe faţa lui Toby apăru un zâmbet răutăcios.

— Oh, nu! Jeremy se ridică din scaunul său şi păşi în spatele lui, ca şi cum spătarul acestuia îl putea apăra de sminteala lor.

— Dacă prin „distragere” te referi la „a distra” – şi prin „Lucy” te referi la sora lui Henry, răspunsul este nu. Nu.

— Relaxează-te, Jem, spuse Henry. Noi nu sugerăm să te apuci să o curtezi serios. Ci doar să îi acorzi puţină atenţie. Să o duci la o plimbare agale prin grădină. Să îi citeşti o poezie de Byron.

— Şi nu uita de plăcintă. Felix se distra prea tare pe seama acestui subiect.

— Henry, nu poţi vorbi serios! Henry nu fusese niciodată un tutore-model, dar acest lucru depăşea cu mult definiţia termenului. Sincer, tu chiar sugerezi – mă inviţi să mă joc cu sentimentele surorii tale?

— Sentimentele ei? râse Henry. De parcă te-ai putea implica în sentimentele lui Lucy. Nu e nimic atât de îngrozitor, Jem. Mândria i-a fost lezată şi vrea să fie puţin admirată. Tu doar fă tot posibilul să se înţeleagă cu băiatul plin de coşuri al vicarului.

Dumnezeule mare, oare Henry îşi cunoştea sora? Lucy putea face multe lucruri, dar nu putea fi descurajată uşor. Ea investise opt ani în această adulaţie deplasată, iar dacă Henry îşi închipuia că nişte cuvinte frumoase o vor smulge din ea acum, apăruse prea târziu în peisaj.

— Desigur, nu o vei atinge, adăugă Henry, vocea lui profundă sunând ca un avertisment prefăcut.

Un pic prea târziu şi pentru asta, de asemenea.

— Haide, Jem, pledă Toby. Fă-i omului o favoare! Eu aş fi făcut-o pentru tine dacă situaţiile noastre erau inversate.

— Nici nu mă îndoiesc că ar fi fost aşa, spuse Jeremy.

Dar destul de ciudat, Toby, nu am aspirat niciodată la exemplul tău de conduită.

Cu expresii foarte amuzate pe chip, toţi trei încercau să-l convingă. Jeremy începu să se simtă puţin disperat.

— Nu va merge, protestă el.

— Înseamnă că nu ai mai exersat de atât de mult timp? îl tachină Toby. De obicei aveai o pradă destul de bună până acum, dar se pare că nu şi în acest sezon. Poate că nu eşti apt pentru această sarcină?

Jeremy îşi ţinea pumnii strânşi pe lângă corp. Cel din dreapta ar fi vrut să se lipească de maxilarul lui Toby. Iar cel stâng avea în mod clar ambiţii mult mai jos.

— Capacitatea mea nu intră în discuţie.

Henry îl bătu pe umăr şi zâmbi.

— Bun. Atunci aşa rămâne.

Capitolul 4

— Ai venit să-mi zici iar că sunt proastă? întrebă Lucy din spatele cărţii ei. Sau poate ai ticluit o insultă nouă?

Jeremy trase un scaun aproape de şemineu. Mătuşa Matilda moţăia pe un divan din apropiere, capul înfăşurat în turban căzându-i la piept. Pana de culoare indigo a turbanului îi atârna în faţa nasului şi fiecare sforăit sacadat o făcea să danseze în aer.

După plonjarea în apă din acea după-amiază, Lucy îşi schimbase rochia de mătase ruinată cu una simplă de culoare verde-închis cu – din fericire – un decolteu modest. Părul castaniu îi era împletit într-o coadă groasă care se îngusta cu o curbă uşoară sub piept. Faţa îi era ascunsă de un volum legat în piele. Ea îşi menţinuse această atitudine studioasă încă de când grupul se retrăsese în salon după cină, dar Jeremy nu o văzuse să dea nici măcar o pagină.

El trase o masă de şah în spaţiul dintre ei şi începu să aranjeze pionii.

— Nu am venit să te insult. Din contră. Se aplecă

peste masa de joc, ca şi cum se pregătea să divulge un mare secret. Am venit să te seduc.

Se uită pe furiş peste marginea cărţii. Ochii îi străluciră pentru o clipă înainte să se îngusteze.

— Prefer insulta decât ridicolul.

Jeremy ridică din umeri şi continuă aranjarea pieselor de şah.

— Poate că eu vreau doar să joc şah.

Ea pufni neîncrezătoare şi se uită spre masa de cărţi, unde surorile Hathaway erau pe punctul de a-i falimenta pe toţi cei trei domni.

— Henry te-a pus să faci asta, nu-i aşa?

Degetele lui Jimmy se strânseră în jurul unui turn.

— Nu vreau mila ta, Jemmy. Lucy îşi închise cartea cu un zgomot puternic. Şi mai mult de atât, nu am nevoie de ea.

Se uită direct în ochii lui, iar forţa din privirea ei aproape că îl doborî de pe scaun. Ochii ei verzi erau limpezi şi plini de inteligenţă, nu erau roşii sau plini de lacrimi. Jeremy clătină din cap, mustrându-se că îşi imaginase totul diferit. Lucy nu se retrăsese ca să-şi plângă orgoliul rănit sau speranţele deşarte. Punea la cale următorul atac.

— Nu mă aflu aici ca să-ţi plâng de milă. Şi nici nu acţionez la porunca lui Henry. Jeremy aşează ultimele piese pe tablă. Am propriile motive să vorbesc cu tine.

Lucy roti tabla de şah pentru ca piesele albe să ajungă în faţa ei. Înfăşurându-şi cosiţa în jurul mâinii drepte, mută un pion cu cea stângă. Se uită în sus la el printre genele lungi şi dese.

— Să-ţi ceri scuze?

De iritare, Jeremy îşi strânse pumnul. Da, ca să-şi ceară scuze. Lucy ar trebui să-i mulţumească. El intenţiona să pună repede capăt acestui complot al fratelui ei. În timpul cinei, fusese nevoit să îndure ocheadele lui Henry, rânjetele lui Toby şi ghionturile în coaste ale lui Felix – chiar şi expresia vicleană a lui Marianne când o aşezase pe Lucy lângă el. Ei bine, lui Jeremy nici nu-i păsa dacă Henry îl făcea complice chiar şi pe ultimul lacheu. Să fie al naibii

dacă îşi va petrece vacanţa recitând poezii de Byron în grădină doar ca să le menajeze conştiinţa. Nici nu intenţiona să stea de veghe pe coridor în fiecare noapte şi nici să o tot ferească pe Lucy de pericole. Dacă nici Henry şi nici Toby nu erau destul de bărbaţi încât să-i spună pur şi simplu adevărul lui Lucy, o va face el.

Scoase un pion în întâmpinarea pionului ei.

— Am venit să-ţi dau o veste bună. Toby o va cere în căsătorie pe domnişoara Hathaway la sfârşitul vacanţei.

— Asta e o veste bună? Mută un nebun de-a lungul tablei, eliminând un pion negru. Abia îmi pot stăpâni bucuria, spuse ea ironic. Te rog să mă ierţi că-mi manifest atât de zgomotos încântarea.

— La sfârşitul vacanţei, Lucy. Peste câteva săptămâni. Orice încercare de a împiedica logodna e inutilă – continuă el să vorbească peste protestele ei –, dar dacă insişti să încerci, ai timp suficient. Nu e nevoie să comiţi vreun gest necuviincios de seducţie. Sau să te arunci în apă.

— Din contră. Colţurile buzelor ei se strânseră într-un rânjet neastâmpărat. Cu atât de mult timp la dispoziţie, pot comite mai multe gesturi necuviincioase ca oricând.

— Şi crezi că necuviinţa este o calitate pe care Toby o caută la o soţie?

Îşi mută calul, iar gura lui Lucy se subţie ca o linie. Privi spre jucătorii de cărţi.

— Ce vede la ea?

— Lucy, aşa cum ţi-am mai spus, este frumoasă, bine-crescută, şi – cel mai important – este bogată.

— Şi acestea sunt calităţile care inspiră pasiune unui bărbat? O zestre mare şi tăvi de ceai ingenioase?

— Nu, nu sunt calităţile care inspiră pasiune unui bărbat. Sunt calităţile care inspiră pe un bărbat să ceară mâna unei femei.

Lucy studie tabla de şah, răsucindu-şi o şuviţă de păr castaniu în jurul degetelor şi atingând-o de colţurile gurii. Limba ei ieşi dintre buzele întredeschise, luând şi câteva fire de păr. Jeremy îşi schimbă poziţia din scaun.

— Se pare că ne-am întors de unde am început, spuse

ea.

— Cum aşa?

— Eu n-am nici zestre, nicio tavă de ceai care să inspire un bărbat să mă ceară de nevastă. Prin urmare, va trebui să apelez la calităţile care inspiră pasiune unui bărbat. Se uită la el cu ochii ei verzi jucăuşi în care se reflectau flăcările.

— Şi acelea ar fi?

Dacă era să fie sincer, Jeremy ar fi fost silit să-i spună că sclipirea veselă din ochii ei era un început foarte bun. Şi că modul în care continua să se joace cu şuviţa castanie răsucind-o cu limba – lingând-o, sugând-o, trăgând-o în acel paradis fierbinte al gurii ei – chiar îl făcuse să se simtă inspirat.

Dar Jeremy nu ţinea cu tot dinadinsul să fie cinstit. De fapt, îşi dorea din toată inima să schimbe subiectul. Şi dacă reuşea să o facă pe Lucy să se răzgândească în acest timp, cu atât mai bine.

— Nu e vorba doar despre zestrea domnişoarei Hathaway, spuse el. Cred că Toby se simte cu adevărat ataşat de ea.

Lucy se uită neîncrezătoare. Îşi mută nebunul de cealaltă parte a tablei.

— Doar nu te aştepţi să cred că a fost dragoste la prima vedere.

— Nu, deloc. Mai degrabă la a doua vedere.

Acest lucru îi captă atenţia lui Lucy. Se aplecă uşor în faţă în scaunul ei. Jeremy se aplecă peste tabla de şah şi spuse cu voce joasă:

— Toby i-a fost prezentat pentru prima dată domnişoarei Hathaway la un dineu care a avut loc acasă la Felix. Ea era la fel de frumoasă şi de fermecătoare cum o vezi şi acum. A făcut conversaţie de complezenţă la cină şi apoi a cântat la pian destul de bine. Toby nu i-a dat atenţie. Jeremy mută un cal pe tablă.

— Şi a doua oară?

— A doua oară eram cu toţii în societate, ne-am întâlnit la un bal. Cu acea ocazie, domnişoara Hathaway

avea o mulţime de admiratori şi un carneţel plin cu solicitări înainte de prima serie de dansuri. Toby a fost captivat instantaneu. Mai multe săptămâni după aceea, nu a vorbit decât despre domnişoara Sophia Hathaway. Era chiar insuportabil.

Lucy se uită nedumerită.

— Aşadar, vrei să-mi spui că Henry ar trebui să găzduiască un bal?

Jeremy oftă.

— Îţi spun să încetezi să te mai arunci la picioarele lui Toby. Un bărbat nu vrea să se coboare ca să iubească. El vrea să ajungă mai sus, să fie cât mai înalt. Îşi doreşte ceva mai mult decât o femeie. Vrea un înger. Un vis.

Chipul ei se îndulci.

— O zeiţă.

— Dacă vrei tu.

Vocea lui Lucy deveni melancolică.

— Toby mi-a spus mereu că sunt o zeiţă. Diana lui. Zeiţa vânătorii.

Jeremy se lăsă pe spate în scaunul său.

— Ea era şi zeiţa castităţii, pufni el în râs. Dar nu contează. Ai început să prinzi ideea. Farmecul inaccesibilului. Ar fi o prostie să continui să-ţi fluturi… nurii spre Toby cu atâta neruşinare. Bărbaţii vor ceea ce pare că nu pot avea.

Şi, Dumnezeu să-l ajute, el era bărbat. El voia ceea ce nu putea avea. Acesta trebuia să fie motivul pentru care Jeremy simţise că se întăreşte la simpla menţionare a nurilor lui Lucy. Ea era inaccesibilă, îşi reaminti el pentru a nouăsprezecea oară în acea zi. Şi orice farmec ciudat ar avea, în mod logic pornea de la el. Nu de la formele ei femeieşti ispititoare sau de la pielea aurie şi moale ca untul. Nu de la spiritul ei evident provocator sau de la invitaţia voalată a vocii ei puţin răguşite. Şi, cu siguranţă, nu de la buzele ei – acele buze pline, arcuite, şi roşii despre care Jeremy ştia acum că puteau face şi altceva decât să rostească replici usturătoare. Săruturi dulci, senzuale care înfierbântau sângele unui bărbat şi care aveau gust de

fructe sălbatice coapte. Fructul interzis.

Totul era prea adevărat, reflectă Jeremy. Bărbaţii vor ceea ce pare că nu pot avea. Lucy se uită la el cu ochii ei verzi.

— Gelos.

Jeremy gemu în sinea lui. Nu acel cuvânt din nou. El nu era gelos. Dădu să protesteze, dar ea vorbi prima:

— Te-am înţeles perfect. Trebuie să-l fac gelos pe Toby.

Jeremy se holbă la ea. Fără să priceapă.

— Chiar tu ai spus că nu i-a dat atenţie Sophiei până când ea nu a apărut cu o gloată de admiratori şi cu un carneţel de dans plin cu solicitări. De asta am eu nevoie. Nu de un carneţel de dans, ci de un admirator. Ar fi de preferat o gloată, dar cred că şi unul este suficient, îşi răsuci o şuviţă de păr în jurul degetului şi începu să o mestece din nou. Păcat că băiatul vicarului e plecat la Oxford. Cu siguranţă el este nebun după mine.

Rămase cu privirea în covor, cu sprâncenele încruntate. Apoi îşi ridică fruntea şi se uită lung la el.

— Va trebui să fii tu.

— Eu?

— Ştiu, ştiu. Sună ridicol, dar nu mai e nimeni altcineva. Nu este atât de teribil. Nu trebuie decât să te prefaci o vreme că îmi faci curte. Până când Toby îşi dă seama că mă iubeşte.

Jeremy îşi lăsă o mână pe genunchi.

— Ţi-aş putea face curte o veşnicie, şi planul ăsta nu va funcţiona.

Lucy se lăsă pe spate în scaun şi îşi încrucişă braţele. Expiră cu putere.

— Presupun că ai dreptate. Se uită la el cu o expresie care i se păru lui Jeremy inconfortabil de aproape de dispreţ. Nu ar crede nimeni niciodată.

Jeremy nu se putea hotărî care aspect al acestei conversaţii tulburător de familiare ar fi trebuit să-l descumpănească mai mult. Pentru început, exista insistenţa repetată că, fără să ţină cont de propriile

sentimente sau principii, vrând-nevrând, trebuia să pretindă că o curtează pe Lucy. Apoi mai era faptul că din nou era pe locul doi după fiul acneic al vicarului în acest rol dezirabil care i se oferise. Cu toate astea, cel mai enervant părea să fie scepticismul general în ceea ce priveşte capacitatea lui de a curta convingător chiar şi o fată nevinovată crescută la ţară.

Mândria lui vorbi înaintea raţiunii.

— Poate că nu eşti conştientă de asta, Lucy, dar am şi eu o anumită reputaţie. Cei de aici sunt obişnuiţi să mă vadă fermecând doamne când suntem în oraş. Ei se aşteaptă la asta. Aşa că nu ar surprinde pe nimeni, dacă ne-ar vedea flirtând.

Acest lucru era în mare parte adevărat. Bineînţeles că flirtul nu-i va surprinde pe Henry, Toby sau pe Felix, din moment ce chiar ei insistaseră să-l iniţieze.

Lucy se aşeză mai bine în scaun.

— Jemmy, încerci să-mi spui că eşti un crai?

Ea izbucni în râs. Dacă nu ar fi râs pe seama lui, Jeremy ar fi gândit că era un sunet cu totul plăcut.

— Nu cred, spuse ea clătinând din cap.

Se întinse spre tabla de şah şi Jeremy îi prinse mâna într-a lui.

— Crede-mă, şopti el. Când vreau, pot să fiu foarte convingător. El urmă îmbinarea degetelor ei cu degetul mare, urcând încet până când ajunse la locul moale dintre articulaţiile ei. Văzu cum ochii ei se lărgiră şi buzele i se deschiseră. Apoi mângâie locul uşor – o dezmierdare scurtă, circulară – iar ea scoase un sunet mic, jumătate geamăt, jumătate suspin.

Acel mic sunet – acea mică respiraţie neregulată – fusese foarte aproape de un dezastru. Jeremy cunoştea acel sunet. Era sunetul unui zăvor dat la o parte, descărcarea de energie dintre fulger şi tunet, şuierul unui vârf de lumânare în clipa în care flacăra se trezeşte la viaţă. Un sunet incomplet. Un sunet care promitea – şi implora – mai mult. Dorinţa se trezi în el şi îi dădu drumul la mână de parcă l-ar fi ars.

Lucy îşi încrucişă braţele şi se cufundă în scaun, studiindu-i faţa. Apoi zâmbi – o arcuire vicleană şi jucăuşă a buzelor care părea să fie chiar rânjetul diavolului.

Jeremy blestemă în sinea sa. Trebuia să se ridice imediat de pe scaun şi să plece. Era adevărat că Henry şi Toby îl îndemnaseră să facă exact ceea ce sugerase Lucy, dar n-avea nicio obligaţie să le dea satisfacţie. Lucy nu era sora lui. Ea nu îl admira. Dar printr-o împletire absurdă a sorţii şi a unui fir de pescuit, ea devenise problema lui.

Pentru că o cunoştea pe Lucy. Ea ar continua să umble după Toby cu sau fără ajutorul lui. Iar alternativă la acest şiretlic, în opinia ei, implica o anumită cămaşă de noapte închisă la baza gâtului şi strălfulgerări îndrăzneţe de piele aurie, dezgolită. Iar Jeremy constantă că nu-i plăcea această alternativă. Deloc.

— Deci o vei face, spuse ea încet. Vei pretinde că îmi faci curte.

— Voi pretinde, sublinie el oftând adânc.

— Da.

*

Lucy zâmbi.

Îi plăcea acest plan. Îi plăcea foarte mult. Era perfect. Să-l vadă pe Toby cu Sophia Hathaway o dusese spre noi culmi de gelozie şi disperare. O aruncase într-un râu. Dacă exista vreun truc care să-l facă pe Toby să o vadă într-o lumină nouă, acesta trebuia să fie. Şi pe deasupra, planul oferea şi o sursă de amuzament. O şansă să-l facă pe Jeremy să se distreze.

Îi văzuse expresia lui Jeremy – obişnuita lui mască rigidă, serioasă. O provocare irezistibilă. Era timpul să spargă gheaţa.

— Aşadar, Jemmy, cât de îndrăgostit eşti de mine?

Fu recompensată cu o expresie de panică pură. Oh, acest lucru avea să fie distractiv!

— Poftim?

— Şi îţi accept scuzele, îl tachină ea. Îi luă turnul cu

calul. Şah! Jeremy se uită uluit la ea. Ai fi crezut că nu mai jucase şah niciodată.

I se făcu milă de el.

— Doar că, dacă tot e să fii pretendentul meu, aş dori să ştiu la ce nivel exact de devotament mă pot aştepta. Doar mă admiri? Eşti îndrăgostit? Dragostea te-a lovit iremediabil?

El răsuflă evident uşurat.

— Hai să nu ne lăsăm purtaţi de val, mormăi el mutându-şi regele în afara pericolului. Îndrăgostit ar fi de ajuns.

— Îndrăgostit să fie, atunci. Îşi repoziţionă turnul. Şah! Se aplecă mai aproape şi şopti: Eu cred că un pretendent îndrăgostit m-ar lăsa să câştig.

— Niciodată.

Îi luă turnul cu regina. Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet. Lucy era foarte tentată să scoată limba la el. Se îndoia, oricum, că a scoate limba era maniera în care o doamnă îşi trata pretendentul îndrăgostit. Cel puţin nu atunci când era stimulată de un caracter capricios. Cu toate astea, într-un moment pasional… scoaterea limbii părea să fie *de rigueur.* Faţa i se îmbujoră.

Se auzi o explozie de aplauze de la masa de cărţi. Lucy se întoarse că vadă cum Sophia întinse cartea câştigătoare şi colectă grămada de jetoane din mijloc. Toby îi luă mână şi o sărută înainte să se aplece şi să-i şoptească ceva la ureche Sophiei. Ceva care o făcu să zâmbească şi să-i apară mici pete rozalii în obraji. Trandafiri pe porţelan, cu o aură. Un înger. Un vis.

— Este mutarea ta, o îndemnă Jeremy.

— Nu mai am chef să joc. O să terminăm mâine partida ca să te bat.

El îi urmări privirea la masă, unde capetele lui Toby şi al Sophiei se apropiaseră în timp ce ea se uita la cărţile de joc din mâna lui.

— Lucy, trebuie să accepţi…

Îl întrerupse cu o privire. Luă cartea şi i-o întinse.

— Uite! Citeşte-mi!

El îşi încrucişă braţele la piept.

— Să-ţi citesc? Cred că glumeşti.

Lucy îi azvârli cartea, iar el o prinse instinctiv.

— Un bărbat îndrăgostit ar citi.

El se uită la copertă. Citi cu voce tare având un zâmbet afectat.

— Metode şi practici de creştere a iepurilor? Lucy, spune-mi că nu este acea carte.

— Nu, nu este *acea* carte. Îşi înfăşură şalul peste umeri. Este doar prima carte pe care am pus mâna.

Jeremy clătină din cap.

— Presupun că ar trebui să fiu recunoscător că nu este una de Byron.

Deschise volumul la întâmplare şi începu să citească cu o voce lentă, constantă. Lucy se rezemă de marginea fotoliului, sprijinindu-şi obrazul de tapiţerie. Pleoapele aproape i se închiseră. Camera dispăru complet. Oboseala o prinse din urmă, iar ea alunecă în acea stare de toropeală dintre veghe şi somn. Acolo, în acea lume aproape fantezistă, aproape că putea retrăi acele câteva minute fericite din acea zi, când aceeaşi voce profundă murmurase prin ţesătura aspră. Când se imagină în siguranţă şi protejată, înconjurată de braţele bărbatului pe care îl iubea.

Era un vis foarte frumos.

Capitolul 5

— E ceva despre care tot am vrut să te întreb, Jem. Henry îl prinse din urmă pe Jeremy, cizmele lui uzate călcând iute frunzele căzute şi ferigile veştejite. Este o întrebare la care reflectez de ceva timp, şi ştii că îţi preţuiesc opinia. Îşi ridică jobenul, strânse borul şi se întoarse spre Jeremy cu o expresie serioasă. Pălăria asta îmi face faţa să pară rotundă?

În spatele lui, Felix şi Toby se prăpădeau de râs.

— Jem, şuieră Felix, crezi că mi-ar sta mai bine cu

panglicile acestea roz sau cu cele de culoarea lavandei?

— Oh, cu siguranţă cu cele de culoarea lavandei, răspunse Toby, mimând o expresie sinceră. Sunt sigur că Jem ar fi de acord că părul roşcat şi panglicile roz sunt o combinaţie oribilă.

Jeremy îşi încleştă maxilarul şi inspiră încet pe nas.

— Să ştii că port o muschetă încărcată.

— Degeaba, Jem. Ştim cu toţii că mai degrabă nimereşti ţinta când urinezi decât atunci când tragi cu arma. Toby ajunse în dreptul lui şi-l înghionti când trecu pe lângă el. Nu eşti bun ţintaş. Dar, în mod clar, ţi-ai ratat vocaţia în ceea ce priveşte pălăriile de damă.

— Trebuie să vă reamintesc, spuse Jeremy strângându-şi mâna în jurul armei, că asta nu a fost ideea mea? Îmi aduc aminte că cineva se ruga de mine să-i fac omului o favoare.

— Iar pentru asta te nominalizez pentru canonizare, spuse Henry, bătându-l pe spate. Eşti un om mai bun decât mine. Nicio cauză umanitară nu m-ar putea convinge să însoţesc trei doamne să-şi cumpere bonete.

Dumnezeule mare, se gândi Jeremy. Nu va putea trăi cu asta. Iar prietenii lui nu ştiau decât jumătate. Ei nu îl văzuseră decât conducând landoul înapoi din sat, înghesuit între doamnele care chicoteau şi îngropat în cutii roz de pălării. Slavă Domnului că nu îl văzuseră stând cocoşat la o masă minusculă încărcată cu prăjituri cu cremă delicată sau ţinând trei lungimi de panglică de satin – câte una în fiecare mână şi cea de-a treia în dinţi – doar ca Lucy să poată sta cu trei paşi în spate şi să le poată compara de departe.

Şi nu se terminase acolo. Evenimentele din ultimele trei zile formaseră un lanţ de mici înjosiri. La fiecare oră apăreau noi elemente, pe măsură ce Lucy născocea alte fantezii ridicole despre cum ar trebui să se comporte un bărbat îndrăgostit.

În opinia lui Lucy, un bărbat îndrăgostit ar aduna sute de fructe de păducel dintr-un gard viu cu spini, sacrificând fericit câteva ore şi o haină aproape nouă pentru promisiunea îndepărtată a unui gem acru, plin de seminţe.

În mod evident, un bărbat îndrăgostit ar sta în picioare la pian alături de doamna lui şi i-ar întoarce paginile – chiar dacă aceasta nu ar şti decât un cântec vulgar de beţie pe care l-ar cânta din memorie pe un tempo ca de bocet funebru, preţ de aproape o oră.

Un bărbat îndrăgostit ar împărţi din coniacul lui.

Un bărbat îndrăgostit ar mângâia pisica.

Un bărbat îndrăgostit ar zâmbi.

Iar un bărbat îndrăgostit ar renunţa la o după-amiază perfectă de vânătoare ca să le ducă pe doamne la cumpărături.

Cum de scăpase atât de tare frâiele acestui şiretlic? El era contele de Kendall, pentru numele lui Dumnezeu. Angajase douăzeci şi şase de lachei – doar în Londra – care să-i îndeplinească fiecare comandă. Acum era la hatârul unui despot în muselină cu buline. Să se alieze cu Lucy era o soartă mult mai rea decât să fi fost cu adevărat îndrăgostit. Înjosit, chinuit, asaltat – simţea toate astea pe rând şi de multe ori în acelaşi timp.

De douăsprezece ori pe zi, Jeremy îşi propunea să înceteze această farsă. Însă nu-şi putuse aduna curajul. Cu prietenii săi tachinându-l şi fără să ţină nimeni seama de propria mândrie rănită, planul mergea de minune. În afară de achiziţionarea unei bonete scandalos de urâte, Lucy nu mai comisese, din câte ştia el, fapte necugetate. Nu invadase dormitorul lui Toby.

Dar Jeremy nu o putea ţine departe de al lui.

De parcă cererile capricioase ale lui Lucy nu îl pedepseau suficient ziua, adevăratul chin începea noaptea. În timpul nopţii, ea îl ducea cu adevărat la nebunie – în vise. Vise indecente, imorale, extrem de reale. Vise despre trupuri catifelate şi buze pătate de fructe de pădure. Vise despre panglici de satin şi piele mătăsoasă, alunecând sub ambele mâini şi prinse între dinţi. Vise despre respiraţii cu miros de coniac curgând fierbinţi pe gâtul său şi versuri vulgare, îndemnându-l să continue. Vise care îl excitau atât de tare, încât îl trezeau din somn – leoarcă de sudoare şi tânjind după eliberare.

La naiba cu toate, un bărbat de douăzeci şi nouă de ani ar fi trebuit să depăşească de mult acest tip de trăiri adolescentine. Jeremy crezuse că le depăşise. În tinereţe, se bucurase de smotoceli turbate cu slujnice sau fete din sat. Apoi plecase la Cambridge, unde cu toţii studiaseră cu mai multă sârguinţă jocurile de noroc şi umblatul după femei decât filosofia sau fizica. Plus un an petrecut degustând deliciile mediteraneene. Apoi se întorsese la Londra, în lumea bună.

De-a lungul timpului, tatăl lui îl somase să se aşeze la casa lui şi să-şi aleagă o nevastă. El trebuia să producă un moştenitor, să asigure descendenţa – iar promisiunea unui titlu de conte şi una dintre cele mai semnificative averi din Anglia însemna că Jeremy putea căuta oricât de sus dorea. O mireasă potrivită, în opinia tatălui său, era o doamnă drăguţă cu educaţie aleasă, dintr-o familie nobilă şi cu tradiţie, cu bani „vechi”. O captură frumoasă.

Un trofeu.

Ca de obicei, tatăl său fusese dezamăgit. Jeremy participase la numeroase baluri, musicaluri, dineuri şi petreceri la care se jucau cărţi. Şi da, urmărise femei. Cele mai nepotrivite. Văduve serviabile, care, în mare parte, nu aveau nicio dorinţă de a se căsători. Ocazional curtase şi tinere actriţe, o curtezană sau două de lux. Fiecare cucerire având două tăişuri – satisfacerea propriilor dorinţe şi zădărnicirea celor ale tatălui său.

Apoi, cu doi ani în urmă, Jeremy se întorsese la Londra cu titlul de conte de Kendall. Avusese nevoie doar de câteva întâlniri lipsite de sens ca să priceapă că emoţia dispăruse. Tatăl său murise. Doamnele nu aveau motive să se plângă, ia % peţitoarele nu renunţaseră la el. Singura persoană de care era dezamăgit era el însuşi.

În plus, avea o proprietate pe care trebuia să înveţe să o administreze, înainte ca neglijenţa lui să o ducă la ruină. Dăduse dorinţa la o parte şi o pusese la loc sigur. Avea o experienţă considerabilă în interiorizarea emoţiilor nedorite. Se gândea că putea la fel de bine să-şi stăpânească poftele trupeşti.

Ha! Fusese nevoie doar de un sărut. Bine, de trei săruturi. Primul fusese destul de prost, al doilea mult mai bun. Şi, Dumnezeule din ceruri, cel de-al treilea… Dorinţa se eliberase din cuşcă şi acum îi cutreiera trupul după bunul plac. Dorinţe stăpânite timp de un an se dezlănţuiseră într-o clipă. Şi de câte douăsprezece ori pe zi în care Jeremy voia să oprească acest plan pueril, cea care se opunea întotdeauna era pofta trupească. El se străduia să creadă că avea motive mai bune, mai nobile, de a o ţine pe Lucy departe de dormitorul lui Toby. Poate că avea, undeva, într-un cotlon uitat al minţii sale, înregistrat sub cuvântul de gentleman. Dar o fiară sălbatică, turbată şi înnebunită de poftă bântuia în prezent pământul în pielea lui, iar imaginea lui Lucy în dormitorul oricărui bărbat – altul decât al lui – instiga bestia la violenţă.

Jeremy îşi ridică arma la umăr, ochi un ciot de copac îndepărtat şi trase. Aşchii de lemn putred explodară în aer. Henry, Toby, şi Felix se opriră din drum şi se holbară la el de parcă ar fi început brusc să cânte.

— Era un fazan acolo, spuse Jeremy.

Trei capete se răsuciră în acelaşi timp să privească ciotul plin de găuri, apoi se întoarseră cu faţa spre el. Henry deschise gura să vorbească, dar Jeremy îl reduse la tăcere cu o privire.

Acea Privire.

Existau puţine aspecte ale comportamentului tatălui său pe care Jeremy găsea că merita să le imite, dar Privirea era unul dintre ele. Fie că îi plăcea sau nu, el moştenise ochii albaştri ca gheaţa şi fruntea lată a tatălui său. Cu puţin exerciţiu, să arunce cuiva Privirea devenise la fel de uşor ca încordarea unui muşchi.

Privirea însemna lucruri diferite în momente diferite, în funcţie de destinatar şi de ocazie. Putea însemna „Ţine ţi gura”. Putea însemna „Ridică-ţi fustele”. Într-un moment de neuitat, însemnase „Pune jos nenorocitul ăla de sfeşnic înainte să ne faci de râs pe amândoi”.

Dar indiferent de semnificaţia Privirii, ea exprima autoritate. Privirea spunea, fără echivoc, „Eu conduc, şi tu

mă urmezi”.

Exista o singură persoană printre cunoştinţele lui Jeremy care rămăsese cu totul insensibilă faţă de Privire. Şi, la naiba, ce bine era dacă ea nu l-ar fi dus de nas cu o panglică de satin.

*

— Se uită din nou la tine cu privirea aceea, şopti Sophia.

Lucy îşi ridică ochii din carte.

— Cine?

— Lordul Kendall, bineînţeles, răspunse Sophia, cufundând pana într-o călimară cu cerneală. E destul de interesat de tine.

— Te referi la Jemmy?

Lucy se uită în sus să surprindă privirea lui Jeremy care se uita la ea din partea cealaltă a salonului. Ea zâmbi şi îi făcu imediat cu ochiul, iar el se uită în altă parte. Fără îndoială că iar era supărat din cauza panglicilor. Sau a părului de pisică de pe haină. Sau poate din cauza coniacului. Doar nu pentru că îi furase prăjitura cu cireşe la cină. El nu se dăduse niciodată în vânt după desert. Indiferent ce îl supăra, trebuia să fie ceva cu adevărat îngrozitor. Marianne se aşezase la pian, dar el abia dacă observase.

— Oh, e destul de atras de mine, îi răspunse ea Sophiei pe un ton firesc. Este îndrăgostit.

În sfârşit, observase cineva, chiar dacă nu cine trebuia. Lucy îl trecuse de trei zile de acum pe Jeremy prin încercările unui pretendent îndrăgostit, dar Toby rămăsese indiferent. Şi la fel se întâmplase şi cu Henry, Marianne, Felix şi Kitty. Era de-a dreptul exasperant. Ar fi putut să fugă şi cu un grădinar, că nu ar fi observat nimeni.

— Îi spui pe numele de botez? se miră Sophia şi ridică o sprânceană. Cât de curajoasă eşti! Poate şi puţin periculoasă. Gura îi zvâcni într-un zâmbet ciudat.

„Periculoasă?” Lucy uitase. Vorbea cu un înger.

Pentru numele lui Dumnezeu, de ce alesese să se aşeze lângă masa de scris? Trebuia să se fi gândit că pe Sophia Hathaway o va apuca nevoia de a scrie misive. Lucy tânjea să fie cu adevărat periculoasă şi să plece cu cartea ei pe scaunul de la fereastră, închizând gura Sophiei şi societăţii cu o smucitură a draperiilor de culoarea prunelor.

— Îl cunosc de mulţi ani, îi explică Lucy. De când eram mică. Atunci nici măcar nu era conte de Kendall. Era vicontele de Ceva-sau-Altceva.

— Warrington, spuse Sophia punând pana pe hârtie cu o atingere delicată.

Lucy se uită cum din pana Sophiei curgeau linii drepte şi bucle precise. Până şi caligrafia era perfectă. Lucy o ura cu o patimă periculoasă, neagră ca cerneala.

— Poftim?

— Viconte de Warrington.

— Oh!

Sophia îşi puse pana pe masă şi îşi întinse mâna.

— Corespondenţa poate fi atât de obositoare, spuse ea. Nimic nu epuizează mai mult bucuria unei amintiri fericite decât să o scrii pe hârtie de zece ori. Nu eşti de acord?

— Nu am de unde să ştiu, răspunse Lucy întorcându-şi atenţia spre cartea ei. Eu nu scriu scrisori.

— Deloc? De ce?

Lucy ridică din umeri.

— Nu am cui să-i scriu.

— Cu siguranţă, trebuie să ai, spuse Sophia. Dar prietenele tale de la şcoală?

— Nu am mers niciodată la şcoală. Întotdeauna am avut guvernante.

— Şi nu le scrii nici lor?

Sugestia aceasta aduse un zâmbet superior pe buzele lui Lucy.

— Nu, răspunse ea. Nu am fost prea apropiate.

— Ei bine, curând vei avea cel puţin o persoană căreia să-i scrii.

— O, chiar aşa? Cui?

— Mie, spuse Sophia, aruncându-şi privirea peste scrisoare. Voi fi neconsolată dacă nu îmi vei scrie după ce vom pleca.

— Da, sigur, mormăi Lucy. Întoarse o pagină din carte şi îşi mută scaunul puţin mai departe, de parcă nesinceritatea putea fi molipsitoare. Ideea de a coresponda cu Sophia Hathaway era absurdă. De parcă ar fi fost prietene!

— Şi nu mă vei uita, o avertiză Sophia cu un zâmbet viclean, indiferent de cât de mulţi prieteni îţi vei face, odată ce vei fi contesă.

Cuvântul o şocă pe Lucy.

— Contesă?

— Vino sezonul următor, vei fi răsfăţata înaltei societăţi. Toată lumea va dori cu disperare să o cunoască pe femeia care a pus mâna pe contele de Kendall.

— Ba nu, nu va dori, i-o reteză Lucy. Pentru că el nu se va însura cu mine.

— De ce nu? Sophia se uită neîncrezătoare la ea. Chiar tu ai spus că este îndrăgostit de-a binelea. El este conte. Este bogat. Este prietenul fratelui tău.

— Este rece. Este rigid. Este respingător.

Sophia îşi coborî vocea:

— Da, dar nu asta îl face să fie atât de atrăgător? În felul acela puternic, tăcut, desigur. Doar dacă mă uit la el, îmi imaginez că are tot felul de secrete întunecate, incitante.

Lui Lucy nu-i plăcea ca Sophia să speculeze despre secretele „întunecate, incitante” ale lui Jeremy. Mai ales pentru că ştia că acestea nu existau. Lucy îl cunoştea de opt ani de-acum. Ştia tot ceea ce era de ştiut despre Jeremy Trescott şi nimic nu era nici pe departe incitant.

Cu excepţia felului cum săruta. Lucy recunoştea fără tragere de inimă că felul cum săruta era, într-adevăr, cât de cât incitant. Chiar şi după câteva zile mai simţea încă acel sărut până în degetele de la picioare. Şi privirea aceea a lui – aceeaşi căutătură care o făcuse mereu să iasă din starea ei de nepăsare uşuratică – o făcea acum să şovăie şi să

fredoneze în adâncul fiinţei ei.

— Bogat, frumos, cu titlu… Sophia enumeră calităţile pe degete. Este o captură grozavă, din toate punctele de vedere.

— Cine, Jemmy? Dacă este o captură atât de grozavă, de ce nu încerci să te măriţi tu cu el? Aşa s-ar rezolva toate problemele.

— Aş putea, dacă s-ar uita la mine aşa cum se uită la tine, îi şopti Sophia.

Lucy închise cartea cu un zgomot puternic. Se uită în direcţia lui Jeremy, doar ca să vadă că el îi arunca, într-adevăr, acea Privire. Şi, de data asta, el nu se uită în altă parte. Îşi susţinură privirile. Lucy încercă să-şi închipuie că îl vedea pentru prima dată – ca Sophia – doar o avere, un titlu şi nişte secrete imaginare, întunecate. Aproape că râse în gura mare din cauza acestei absurdităţi.

Apoi Jeremy îşi mută privirea, cercetându-i fără grabă trupul – aproape ca şi cum creierul lui nu ştia că ochii îi plecaseră aiurea. Iar Lucy îşi dădu seama că nu se uita la ea ca şi cum o vedea pentru prima dată. Se uita, îşi închipui ea, de parcă o mai văzuse de multe ori – în diferite stadii de goliciune. O conştientizare ameţitoare îi alergă prin vene şi, odată cu ea, cea mai ciudată senzaţie.

Lucy se simţea de parcă ea însăşi se vedea pentru prima dată.

— Verişori, izbucni Sophia, smulgând-o pe Lucy din reverie. Sigur trebuie să ai verişori cărora să le scrii.

— Din partea mamei nu am. Iar din partea tatălui o am pe mătuşa Matilda… Lucy făcu un semn cu capul spre colţul unde mătuşa ei deschidea o cutie de argint încrustată cu lapislazuli pentru a lua o cantitate generoasă de tutun. Dar ea nu s-a căsătorit niciodată. Bunicul meu cultiva indigo în Tortola. Bănuiesc că am verişori acolo, dar nu i-am cunoscut. În orice caz, aceştia ar fi mult mai în vârstă decât mine.

— Tortola! Ochii Sophiei se lărgiră. Îşi sprijini bărbia pe o mână şi se uită absentă spre şirul de ferestre cu şprosuri. Ce romantic! Dacă aş avea verişori în Tortola, le-

aş scrie câte o scrisoare pe săptămână, măcar pentru plăcerea de a-mi imagina călătoria ei peste mare. Micuţa mea misivă – mâzgălelile mele plictisitoare de zi cu zi – traversând oceanul şi ajungând pe un ţărm îndepărtat, cu nisip. Ea se ridică brusc, mâna ei lovind masa cu o bufnitură surdă. Sau piraţi! exclamă ea uşor înfiorată. Închipuie-ţi – scrisoarea mea să cadă pe mâna piraţilor.

Lucy o privi pe Sophia cu amuzament.

— Ce imaginaţie vie poţi să ai!

— Da. Chipul Sophiei deveni melancolic, iar ea îşi atinse pana de călimara cu cerneală. Mai degrabă mi-aş dori să nu o fi avut. Este un blestem să îţi imaginezi atât de multe lucruri minunate şi să nu le vezi niciodată devenind realitate.

Urmă o tăcere stânjenitoare, timp în care starea de spirit a domnişoarei Hathaway progresă rapid de la melancolie la îmbufnare. Şi o senzaţie ciudată umplu pieptul lui Lucy. Ceva neplăcut de aproape de simpatie. Imposibil! Sophia era inamicul. Nimeni nu simpatiza cu inamicul.

Dar apoi duşmanul pufni şi îşi muşcă buza, iar adevărul îngrozitor deveni imposibil de evitat. Era simpatie. Cât de enervant!

— Nu mă aştept ca piraţii să ştie să citească, spuse Lucy, supunându-se pornirii neaşteptate de a-i ridica moralul însoţitoarei ei. Dar dacă eşti atât de atrasă de acest lucru, le poţi scrie tu verişorilor mei, în numele meu.

— Îmi dai voie? Sophia se învioră imediat. Scoase o coală nouă de hârtie şi îşi înmuie pana. Cum îi cheamă?

Lucy făcu o pauză.

— Nu-mi aduc aminte.

— Care era numele fratelui tatălui tău?

Lucy se gândi o clipă.

— Cred că George. După bunicul meu.

— Atunci şi pe fiul lui trebuie să-l cheme George. Sophia îşi aşeză pana pe hârtie. „Dragă vere George”, citi ea cu voce tare, oprindu-se puţin înainte de a începe să scrie din nou. „Noi ne bucurăm de vreme frumoasă”. Se

opri din nou. „Petrecerea anuală de vânătoare a fratelui meu este în plină desfăşurare. În acest an, conacul Waltham este animat de compania doamnei Crowley-Cumberbatch şi a surorii sale, domnişoara Sophia”. Sophia îi aruncă lui Lucy o privire piezişă când îşi înmuie pana. „Domnişoara Hathaway este o doamnă încântătoare şi fermecătoare”, continuă ea. Buzele ei formau încet fiecare cuvânt pe măsură ce pana dansa frenetic pe întreaga pagină. „Noi suntem deja cele mai bune prietene. De fapt, ea m-a rugat recent să mă adresez ei după numele său de botez, Sophia”.

Îi aruncă lui Lucy un zâmbet larg, pe care Lucy îl răsplăti într-un mod destul de confuz. Ochii Sophiei străluciră loviţi de o inspiraţie bruscă şi îşi înmuie din nou pana în călimară.

— „Dragul meu văr, îţi scriu ca să te invit la nunta mea. Deşi logodna nu este încă formalizată, nu va dura foarte mult până când acest lucru se va întâmpla. E posibil ca în momentul în care această scrisoare ajunge la tine să fiu Lady Lucy Trescott, contesă de Kendall”.

— Nu!

Lucy se uită prin încăpere să vadă dacă auzise cineva. Din fericire, Marianne ajunsese la partea mai vioaie a sonatei ei.

— Nu?

Lucy îşi înghiţi protestele cu un nod mare şi amar. De când aşa-zisul flirt cu Jeremy se transformase într-o aşa-zisă căsătorie cu el?

— Numele meu complet este Lucinda, preciză ea. Lady Lucinda Trescott sună mult mai frumos, nu crezi? Lucy abia dacă putea pronunţa numele fără să se strâmbe.

— Lady Lucinda Trescott, contesă de Kendall, corectă Sophia. „Prin prezenta scrisoare te invit la nunta mea. Dar din moment ce aceasta nu va ajunge la tine decât foarte târziu, îţi accept regretele şi îţi spun cât de mult mi-ar fi plăcut să participi. Sunt sigură că ar fi fost o ocazie minunată”.

Lucy râse în sinea ei. Cu toate astea, era

nerăbdătoare să schimbe subiectul.

— Dar cum rămâne cu piraţii? întrebă ea.

Sophia îşi cufundă pana din nou şi se încruntă.

— „Un avertisment pentru piraţi”, spuse ea cu asprime. „Deşi soţul meu este unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din Anglia, el este, de asemenea, şi unul dintre cei mai de temut. Dacă vă vine ideea s-o răpiţi pe autoarea acestei scrisori pentru răscumpărare, vă sfătuiesc să renunţaţi. Chiar şi Barbă Neagră tremură în cizme…” Se opri din scris şi se uită la Lucy. În cizme sau cizmă? Barbă Neagră avea un picior sau două?

— Cred că avea două.

— „Chiar şi Barbă Neagră tremură în cizme”, continuă ea, „la cea mai mică menţiune despre Jem-Deocheatul, Contele Prăduitor”.

Lucy îşi duse ambele mâini la gură ca să nu râdă cu zgomot.

— Contele Prăduitor? Doar oamenii nu îi spun aşa cu adevărat?

— Nu, am născocit eu acum porecla. Dar el chiar are cea mai scandaloasă reputaţie. Mama mi-a interzis să valsez cu el. Nu că mi-ar fi cerut asta vreodată. Sophia se uită la Jeremy şi îşi coborî vocea până la o şoaptă: A încercat să te prăduiască?

De fapt, ar fi vrut Lucy să se destăinuie, fusese mai degrabă invers.

Marianne îi făcu semn Sophiei să se ducă la pian. Toby se apropie şi îi oferi mâna, iar Sophia se întinse să o accepte. Şi cum stătea în picioare, se aplecă şi îi şopti lui Lucy la ureche.

— Dacă eram în locul tău, l-aş fi lăsat.

Capitolul 6

— „Toţi englezii salută copoiul”, urlă Henry pe un ton de bariton, îndemnându-şi calul să meargă la trap.

Felix îşi potrivi ritmul cu al său, adăugându-şi vocea de tenor la cântec:

— „Cine, când doamna lui a dispărut, aleargă ca un câine prin vâlcele şi dealuuuri…”

Ei îşi traseră caii să se oprească şi scoaseră nota într-o armonie care forţă sensul cuvântului.

— „Ca să se adăpostească în vizuina vulpii lui!” răcniră ei în cele din urmă.

Cineva aruncă un con de pin care şterse rânjetul triumfător de pe faţa lui Henry.

— Ţine-ţi gura, Waltham! strigă Toby. Avem şi doamne printre noi.

Henry se uită peste umăr cu o expresie de nevinovăţie prefăcută.

— Doamne? Privirea lui se opri asupra Sophiei. Deci avem. Îşi duse mâna la pălărie, ridicând o sprânceană în direcţia lui Lucy. Scuzele mele, *doamnelor,* spuse el sarcastic, accentuând cuvântul la plural. Apoi atinse cu cravaşa crupa calului său, îndreptându-se spre pădure. Căţeii alergau înaintea lui, cu urechile fluturând în vânt.

Jeremy o văzu pe Lucy tresărind şi potoli valul de simpatie care îl copleşi. Acum serios, la ce se aştepta ea? Se dăduse bine pe lângă ei şi îşi petrecuse opt ani în compania domnilor, cerând să fie tratată în mod egal. În orice zi de toamnă de până atunci, l-ar fi însoţit pe Henry peste câmpuri, călărind în pantaloni bufanţi împrumutaţi şi cântând versuri lumeşti cu vocea ei limpede de soprană.

Acum, Lucy îşi dorea să fie o lady. Se îmbrăcase cu o ţinută de călărie simplă din catifea roşiatică, purta mănuşi din piele maro, îşi prinsese în coc părul ondulat şi cumnecum făcuse rost de o şa pentru femei. Era, se gândi Jeremy, o îmbunătăţire foarte mare faţă de nebunia cu bijuteriile şi mătasea din urmă cu câteva zile. Dar Lucy nu se putea aştepta ca bărbaţii să-şi schimbe atitudinea la fel de repede cum îşi schimbase ea hainele. Cu siguranţă nu avea de ce să se simtă ofensată dacă nu o făceau.

Ea pufni.

— Ştiam eu că trebuia să-mi iau pantalonii bufanţi.

Arăt chiar aşa de caraghioasă? Se uită la Jeremy. Te-ai holbat toată după-amiaza la mine.

Holbat? El nu se holbase. Sau o făcuse? La naiba!

— Nu caraghioasă, spuse el, acceptând invitaţia de a-i aprecia în mod deschis înfăţişarea. Arăţi… „Minunat. Delicată… Rafinată într-un mod ciudat şi, sincer, năucitoare”, se gândi el. Diferit.

Ea îi aruncă o privire tristă.

— Şi acestea sunt cuvintele unui bărbat îndrăgostit. Nu e de mirare că Henry râde de mine.

Jeremy oftă. Îşi dorea să fi putut călări înainte cu Henry şi Felix şi să fi lăsat expresia aceea tristă în urmă. Dar un pretendent îndrăgostit, aşa cum decretase Lucy, ar merge alături de doamna lui. Pentru prima dată, ideile ei despre curtare se dovedeau corecte. Toby nu se îndepărtase de lângă Sophia de când grupul plecase de la grajduri. Cei patru mergeau pe liziera pădurii, domnii flancând doamnele pe măsură ce înaintau pe marginea unui câmp de orz cosit.

Şovăind, Jeremy se apropie de ea.

— Henry este un măgar. Nu era cea mai împăciuitoare propoziţie pe care o putea rosti, dar era sinceră.

Ridicând din umeri, ea îşi dădu o şuviţă de păr după ureche.

— Henry este Henry. Şi poate că este un măgar, dar este şi fratele meu.

— Exact. Jeremy îşi coborî vocea. Ar trebui să aibă mai multă grijă de sentimentele tale.

— Are grijă, mormăi ea. El doar… nu se pricepe la asta. Îşi ridică bărbia. Şi cine eşti tu să vorbeşti despre grija de sentimente?

Jeremy intenţiona să-i întoarcă remarca rece cu o tăcere la fel de rece, dar vorbi domnişoara Hathaway, stricând astfel efectul.

— Cântecul acela pe care îl cântau domnii, spuse Sophia. Nu cred că l-am mai auzit înainte.

— Domnişoară Hathaway, daţi-mi voie să-mi cer scuze pentru comportamentul grosolan al domnului Waltham,

rosti Toby pe un ton mieros. Nu suntem obişnuiţi să avem parte de compania doamnelor în aceste plimbări.

Lucy strâmbă din nas şi îşi întoarse capul. Jeremy îşi fixă privirea spre orizont. Îşi învăţase lecţia. Era inutil să încerce să o consoleze.

— Nu trebuie să vă cereţi scuze, răspunse Sophia. Mi-ar plăcea să învăţ versurile, asta e tot. Îşi aranjă pliurile fustei de culoarea smaraldului peste şaua ei cu picăţele. Faţa i se lumină când îşi întoarse calul spre pădure. Oh, uite! Oare au găsit una?

Niciunul dintre puii lui Tuppence nu reuşiseră încă să meargă pe urmele unei vulpi, dar se părea că un pui vărgat reuşise să sperie o veveriţă. Atât câinele de vânătoare, cât şi prada o luară la sănătoasa, provocând iapa lui Lucy să se cabreze şi să dea din copite.

Jeremy se repezi să prindă hăţurile, dar Lucy nu avea nevoie de ajutorul lui. Cu o smucitură rapidă a zăbalei şi cu un cuvânt liniştitor, ea reuşi să calmeze calul în câteva secunde. Apoi se aşeză mai bine. Rochia ei de călărie din catifea alunecă uşor pe pielea de la şa, făcând un foşnet uşor pe care Jeremy numai liniştitor nu îl găsea.

Lucy se întoarse şi îi surprinse privirea. Ridică o sprânceană.

Jeremy îşi drese glasul:

— De când călăreşti tu pe o parte?

— De azi-dimineaţă.

— De azi-dimineaţă? Nici nu mă mir că iapa ta se sperie repede.

— Thistle nu se sperie repede. Am călărit-o în toate felurile, bărbăteşte, fără şa, şi chiar şi în picioare. Mă aştept să o pot călări stând pe o parte. Lucy mângâie gâtul iepei şi îi ciufuli coama sură.

— Stând în picioare?

Jeremy presupuse că trebuie să fi părut destul de şocat, pentru că Lucy zâmbi pentru prima dată în acea zi.

— Doar o dată, spuse ea, tachinându-l cu ochii ei verzi. La un pariu. Şi s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. Băiatul majordomului…

Vocea i se stinse, iar ochii îi fugiră la ceva din spatele lui. Jeremy se întoarse să-i urmărească privirea. Văzu imediat ce anume îi captase atenţia lui Lucy. Toby şi Sophia descălecaseră într-o poieniţă la câţiva paşi de ei. O rază de soare se strecura printre copaci, scăldând cuplul într-o lumină aurie. Toby meşterea ceva cu mâinile, iar Sophia se aşezase pe un copac căzut, uitându-se în sus la el cu o expresie radioasă. Cei doi făcură schimb de cuvinte zâmbitoare pe care Jeremy nu le auzi, după care Toby îşi ridică pentru o clipă creaţia înainte de a o aşeza uşor pe capul Sophiei.

O coroniţă, împletită din iederă.

Toby luă mâna Sophiei şi o sărută.

Jeremy înjură printre dinţii încleştaţi.

— Lucy… începu el, întorcându-se spre ea.

Sau spre locul unde fusese ea. El prinse doar sunetul crengilor călcate şi întrezări rochia de catifea şi iapa sură dispărând printre copaci. Jeremy îşi întoarse calul să o urmărească, sprijinindu-se peste coama armăsarului său ca să nu se agaţe de o ramură prea joasă.

Lucy îşi mână iapa, călărind al naibii de repede peste câmpul de orz. Aplecată peste gâtul iepei, cu buclele castanii desprinse din coc şi fluturând libere în spate, o tăie peste câmp spre o breşă din gardul viu. Jeremy era tentat să o lase să plece. Să o lase să îşi elibereze toată durerea şi să se întoarcă mai calmă.

Dar îşi aminti de acel şopot al catifelei alunecând peste şa. Sunetul reverberă în urechile lui şi se târî spre ceafă, ridicându-i fiecare fir de păr. Un singur pas greşit – o piatră de pe câmp – ar putea să o arunce din şa.

Jeremy îşi înghionti calul să pornească la galop. Într-o cursă dreaptă în câmp deschis, iapa nu ar fi făcut faţă calului său, iar diferenţa dintre ei se reduse.

Apoi el văzu pârleazul.

Un gard scund din lemn acoperea breşa din gardul viu. Dincolo de acesta, o pantă abruptă ducea în jos spre livezi. Ar fi fost o săritură dificilă pentru orice călăreţ, în cele mai bune condiţii. Pentru un călăreţ extrem de nervos,

pe un cal sperios, călărind pe o parte pentru prima dată în viaţă, era un dezastru sigur.

Jeremy trase frâiele, smucindu-şi calul să se oprească în mijlocul câmpului.

— Lucy! Opreşte-te, la naiba!

Dădu să strige o ameninţare mai impresionantă în direcţia ei, dar era prea târziu. Ea îndemnă iapa să sară. Jeremy auzi tropotul gol al copitelor lovind lemnul. Apoi calul şi călăreţul dispăruseră complet din peisaj.

Lui Jeremy i se puse un nod în stomac. Panica se răsuci în pieptul său, storcându-i aerul din plămâni. Pentru o clipă neagră, fără sfârşit, inima sa refuză să mai bată. Apoi reveni iar la viaţă într-un galop fulminant, iar el îşi strânse genunchii în jurul calului până când armăsarul intră în ritm.

Partea de sus a barierei căzuse de la locul ei. Calul lui Jeremy sări cu uşurinţă peste ce mai rămăsese din gard, aterizând cu o bufnitură surdă pe partea cealaltă, apoi alunecând uşor în josul pantei stâncoase. În momentul în care calul său găsi teren drept, Jeremy descălecă. Lucy nu se vedea nicăieri.

Livada avea rânduri îngrijite de pomi care formau o haşură de alei acoperite cu frunze. Jeremy înaintă, căutând printre potecile încadrate de crengi până când o văzu pe Thistle păscând fără călăreţ sub un păr îndepărtat. Se îndreptă spre iapă aşteptându-se în orice moment să dea peste un morman de catifea roşie, lipsit de viaţă. I se păru că trecuse o veşnicie de când nu mai respirase. Îşi simţi creierul tulbure. Vederea periferică deveni neclară.

Apoi o zări pe ea.

Stătea cu spatele la el, sprijinindu-şi umărul pe trunchiul unui copac. Doar se relaxa în livadă, perfect senină, de parcă nu l-ar fi văzut pe Toby încoronând-o zeiţă pe Sophia în urmă cu doar câteva momente. De parcă nu fusese cât pe ce să-şi rupă gâtul. De parcă Jeremy nu fusese pe punctul de a-şi vomita micul dejun pe cizme.

— Oh, Jeremy, spuse ea, cum reuşeşti?

Jeremy nu avea nici cea mai vagă idee la ce se

referea. Cum reuşeşte să facă ce? În acel moment, nici nu ştia cum de reuşise să rămână în picioare. Greutatea de plumb a spaimei, care îi strivise pieptul, coborâse, agitându-i conţinutul din stomac. Acum părea că atârna undeva în apropierea genunchilor, făcându-l să-şi simtă picioarele moi, nesigure. Alese un pom de lângă ea şi se rezemă cu toată greutatea de el.

— Cum reuşeşti? Lucy se întoarse şi îşi lipi spatele pe copac, uitându-se în sus la coroana de frunze portocalii. Cum poţi trece prin viaţă pur şi simplu… fără să-ţi pese?

Asta îi puse capac. Îi venea să o sugrume. Să-şi înfigă mâinile în rochia aceea de catifea, să o tragă aproape, să-şi strângă degetele în jurul pielii ei delicate… şi să o sugrume. Imediat după aceea se rezemă de trunchiul părului ca să-şi tragă sufletul.

Se uită în gol peste un şir de pomi, respirând neregulat. Cum reuşea? Cum, într-adevăr? Cum reuşise să treacă prin viaţă pur şi simplu, după cum spusese Lucy cu amabilitate, fără să-i pese? Jeremy părea că nu-şi poate aminti. Uitase totul cu desăvârşire. La naiba!

— Nu m-am gândit niciodată că o să te invidiez, spuse ea. Niciodată într-un milion de ani. Eşti atât de liniştit, de serios. Atât de rece.

Jeremy îţi strânse pumnii. Cum îndrăznea? Cum îndrăznea să dea buzna în dormitorul lui să-l sărute, să cadă într-un râu, să-i invadeze visele, să-l facă să meargă la cumpărături, să se arunce cu capul înainte în faţa pericolului şi să stea rezemată de un pom, îmbrăcată într-o rochie exact de culoarea părului ei în lumina soarelui care apunea? Cum îndrăznea să-l facă să uite? La naiba cu toate! La naiba cu ea, pentru că-l făcuse să-i pese.

— Şi eu vreau să fiu rece, continuă ea. Toate aceste sentimente – sunt ca flăcările înăuntrul meu. M-am săturat să mă tot mistuie. Nu le mai vreau. Vreau să scot focul afară şi pur şi simplu să rămân rece. Nu mi-am imaginat niciodată că te voi invidia, dar astăzi… Vocea ei ezită. Astăzi o fac.

El abia auzea ce spunea ea, dar nu se putea întoarce.

Ochii ei verzi erau umbriţi de durere, ameninţând să izbucnească într-o furtună de lacrimi. „Nu plânge”, o rugă el în gând.

— Nu plânge, spuse cu voce tare.

Ea îşi muşcă buza şi clipi repede.

— Nu plâng.

Dar, de îndată ce vorbi, bărbia începu să-i tremure. Şi undeva adânc în sinea lui, începuse să apară panica. Fusese în punctul ăsta de prea multe ori înainte – privind o femeie vărsând lacrimi după un bărbat pe care el nu-l va putea înlocui niciodată.

„Uită-te în altă parte”, îşi spuse el. „Sau, mai bine, pleacă”. Nu mai era un băieţel, nu trebuia să îndure din nou această scenă. Dar nu se putea uita în altă parte şi nu putea să plece. Era la pământ şi lipsit apărare, iar ea era afurisit de frumoasă, rezemată de acel copac. Dacă începea să plângă… Nu, nu o putea lăsa să plângă.

— Nu mai fi atât de dramatică, Lucy!

Ea făcu o grimasă. Jeremy se ridică şi îşi îndreptă umerii.

— Te faci de râs.

Funcţionă. Într-o clipită, durerea din ochii ei se transformă în furie. Se ridică în picioare şi făcu doi paşi spre el. Jeremy scoase un mic oftat de uşurare. Ştia cum să-i facă faţă unei Lucy mânioase.

— Am zis cumva despre tine că eşti rece? întrebă ea. Eşti mai mult decât rece, eşti crud. Şi mai mult de atât, ţi-e frică. M-aş face de râs din nou şi din nou, dar măcar nu aş fi ca tine. Nici pentru o mie de Toby.

— Frică? Mie? Tu eşti cea care se ascunde de adevăr.

— Mă ascund de… Furia o făcuse să pară mai înaltă. Nu mă ascund. De nimic.

Jeremy pufni.

— Nu te ascunzi. Atunci nu te-ai ascuns când ai lăsat vacile să intre în câmpul cu orz, nu? Nu te-ai ascuns când ai pierdut sigiliul lui Henry în grătarul cu cărbuni?

— Asta este ceva complet diferit. Atunci eram o fetiţă. Acum nu mai sunt.

— Încă te ascunzi, Lucy. Te ascunzi în spatele mătăsurilor şi al bijuteriilor şi al călăritului pe o parte şi al comportamentului scandalos. Toate astea pentru că ţi-e frică. Ţi-e frică să renunţi la toate aceste jocuri ridicole şi pur şi simplu să-i spui lui Toby ce simţi.

— Eram pe cale să fac asta în noaptea în care ai sosit, spuse ea printre dinţi. Cineva m-a împiedicat.

— Nu erai pe cale să-i spui adevărul. Erai pe cale să-l păcăleşti ca să se însoare cu tine.

Lucy deschise gura, dar nu spuse nimic. Jeremy mai făcu un pas spre ea. Ştia că ar fi trebuit să se întoarcă, dar picioarele nu se mişcau în altă direcţie. El oprise lacrimile. Pericolul trecuse. Dar nu fusese de ajuns. Dacă ea dorea să-l facă rece şi crud, atunci el îi va comunica adevărul rece şi crud.

— Îţi zic eu de ce nu i-ai spus încă, vorbi el apropiindu-se de ea, făcând-o să se rezeme de trunchiul copacului. Pentru că ştii, în adâncul sufletului tău, Lucy, că el nu simte la fel. Nu te iubeşte. Şi dacă ai fi avut o conversaţie sinceră cu el, ar fi trebuit să te confrunţi cu acest fapt. Atâta timp cât vei continua cu jocurile şi intrigile tale, îţi vei putea imagina că ţine la tine. De asta nu-i vei spune adevărul. Pentru că ţi-e frică.

— Te înşeli, clocoti ea. Te înşeli în toate modurile posibile. Nu mi-e frică. Sunt îndrăgostită. Nu ştii ce este dragostea până când nu te loveşte direct în faţă. Şi sunt tentată să te lovesc, doar ca să mă fac înţeleasă.

Jeremy se aplecă, sprijinindu-şi braţul de pomul din spatele ei, prinzând-o ca într-o cuşcă între copac şi trupul său.

— Haide, dă-mi una, o ironiză el arătându-i obrazul. Loveşte-mă! Nu va funcţiona. Îşi coborî vocea de parcă i-ar fi spus un secret. Ştii de ce nu va funcţiona? Pentru că nici de el nu eşti îndrăgostită. Ţi-e frică şi de acest adevăr. Tu nu-l iubeşti pe Toby. Lucy îşi deschise gura să răspundă, dar el i-o reteză repede. Oh, îl vrei – cum vrea o fată ceva dulce sau o jucărie nouă şi strălucitoare. Dar ai spus-o cu gura ta, Lucy. Nu mai eşti o fetiţă.

Ochii ei se lărgiră. Lumina zilei dispărea, atenuându-se într-o strălucire de chihlimbar. Aerul mirosea a pere. Faţa ei era la câţiva centimetri sub a lui, buzele ei, la câţiva centimetri de ale lui. Obrajii lui Lucy se îmbujorară. Îşi înclină faţa spre el, iar pleoapele ei aproape că se închiseră. O invitaţie pe care el o cunoştea prea bine.

El îi dădu o buclă după urechi – astfel încât să-i poată auzi şi crede fiecare cuvânt.

— Dacă îl iubeai cu adevărat pe Toby, spuse el, nu ai fi stat aici sub un copac, aşteptând ca un alt bărbat să te sărute.

Ea îşi deschise larg ochii, dar nu se retrase.

— Am dreptate, Lucy, şopti el răguşit. Ştii că am dreptate.

Ea îşi puse mâna înmănuşată pe pieptul lui plat. Jeremy se aştepta ca ea să-l împingă. Ei i-ar fi plăcut să-l împingă, pentru că nu exista nicio bucăţică din el care să vrea să se afle în altă parte. Fiecare centimetru din trupul lui era foarte conştient de al ei – atât de aproape, atât de cald, atât de copt. Părul ei căzându-i pe umeri în valuri castanii strălucitoare. Sânii ei, ridicându-se şi coborând cu fiecare respiraţie. Buzele ei, roşii şi uşor depărtate, invitându-l să le sărute. Mâna ei se mişcă spre inima lui, atingerea îl electriză chiar dacă trecu prin straturi de in piele şi lână.

Ar fi trebuit să-l împingă.

În schimb, îl prinse de rever şi îl trase spre ea.

Capitolul 7

Lucy voia ca el să o prăduiască.

Chiar dacă el se înşela în toate, modurile posibile. Bărbatul greşit, în locul greşit şi totul era pur şi simplu greşit. Chiar dacă era imoral, iar ea ştia că nu acţiona nici pe departe ca un înger sau ca un vis.

Ea voia să fie o zeiţă – zeiţa cuiva. Şi iată-l pe el,

adorând-o cu privirea, dacă nu şi din vorbe. Iar când ea îl atingea, avea în vârful degetelor puterea de a-l face să tremure. Voia să fie sărutată. Voia să fie dorită. Voia ca acele buze puternice, pline, să înceteze să mai spună atâtea prostii şi mai degrabă să înceapă să o sărute.

Îl trase aproape de ea şi se uită cum ochii lui albaştri precum cerul devin întunecaţi ca indigoul, apoi se închid cu o mişcare a genele negre ca abanosul. Mirosul lui masculin şi cald o învălui, aromele pure de piele şi pin îmbinându-se cu cele de mosc. El îşi aplecă încet capul până când îşi sprijini fruntea de a ei. Împărtăşiră aceeaşi răsuflare, iar, când buzele lui parcurseră ultima distanţă dintre ei, fu ca şi cum era mai degrabă finalul unui sărut decât începutul.

Lucy îşi închise ochii. Lăsă lumea să se reducă la moliciunea de nesuportat care îi atingea buzele şi la senzaţia lânii aspre pe care o ţinea strâns în mână. Ea nu-şi va aminti nimic din ce se întâmplase înainte de acel moment şi nu se va gândi la viitor. Nu se va gândi la ce spusese el. Ea nu va gândi – doar va simţi. Ea va lăsa totul deoparte şi îl va păstra doar pe el. Gustul lui şi căldura gurii lui.

Gura lui căutând-o pe a ei într-un sărut tandru.

Buzele lui cuprinzându-le pe ale ei într-o serie de tachinări lente. Limba lui explorând gura ei iarăşi şi iarăşi, într-un dans blând, ritmic. Ea îşi apăsă trupul pe pieptul lui solid, adăpostindu-se, cuibărindu-se în forţa şi căldura lui. El gemu pe gura ei şi îşi desprinse buzele de ale ei.

Lucy continuă să-şi ţină ochii strâns închişi. Nu avea nevoie să-l vadă. Simţea cum se uita la ea, simţea căldura privirii lui rătăcind peste ochii ei închişi, peste urechile care i se înroşiseră, peste scobitura gâtului unde pulsul ei bătea grăbit. Continuă să-şi ţină ochii strâns închişi şi buzele uşor depărtate, şi aşteptă. Pentru că ştia că el avea să se întoarcă.

Şi o făcu. Iar de data asta, nu mai era niciun dans blând, nicio tachinare sau tandreţe. Se împinse în ea, lipind-o de trunchiul copacului până când ea simţi scoarţa strivindu-i carnea de pe spate. Buzele lui le revendicau pe

ale ei într-o îmbrăţişare mistuitoare. Îşi înfipse limba în gura ei din nou şi din nou, lăsând-o fără suflu, făcând-o să-şi piardă stăpânirea de sine. Îi cuprinse chipul cu o mână şi i-l înclină, luând mai mult de la ea, iar Lucy se agăţă de reverul lui ca şi cum bucata aceea de material era singura ei legătură cu pământul.

Acesta nu era Jeremy Trescott. Acesta nu era un bărbat cunoscut. Era un străin sălbatic, periculos, prăduitor, iar ea, o zeiţă desfrânată şi păgână, compromisă sub un păr din livadă. Îşi desprinse gura de a ei, lăsându-i o urmă de săruturi de foc de-a lungul maxilarului. Îi şopti numele la ureche, şi sună străin, uitat – două silabe oarecare alunecând peste pielea ei ca o pereche de buze fierbinţi, cercetătoare. Ea nu mai ştia cine era. Nici cine era el. Nu-i păsa. Lumea se redusese la căldura unui sărut şi a unei strânsori de lână aspră, şi nu mai exista nimeni altcineva.

Dar era.

Mai era cineva.

Se auzea o persoană – sau mai multe – călcând pe frunzele uscate, apropiindu-se, vorbind. Lucy expiră cu un şuierat ascuţit. Jeremy încremeni, cu faţa îngropată în gâtul ei, cu buzele apăsate pe locul moale de sub urechea ei.

— Trebuie să fie pe aici, spuse o voce. Ăsta e calul lui Jeremy.

Era Toby.

— Poate că nu ar trebui să-i urmărim, răspunse Sophia. Poate că vor să fie singuri. Vocea ei avu o inflexiune sfioasă. Îndrăgostiţii fac asta uneori.

Toby chicoti.

— Nu şi îndrăgostiţii ăştia.

Cei doi trebuie să fi fost la câţiva pomi distanţă. Era o chestiune de câţiva paşi până îşi vor întoarce capul şi îi vor descoperi pe Lucy şi pe Jeremy agăţaţi unul de celălalt, mulându-se pe scoarţa copacului ca lichenii. Lucy dădu drumul hainei lui Jeremy şi se împinse în pieptul lui. El nu se clinti.

— Dă-te la o parte, şopti ea.

El nu se mişcă, doar îi acoperi corpul cu al lui şi o

împinse spre copac.

— Nu.

— Vin. Disperarea o făcu să-i tremure vocea. O să vadă.

— Lasă-i să vadă, şopti el tăios. Tu ai vrut acest joc. Tu ai vrut să ai un pretendent îndrăgostit. Tu ai vrut să-l faci gelos. Lasă-i să vadă!

Lucy încercă să scape, însă fără niciun rezultat. Trupul lui o ţintuia. Auzi paşi apropiindu-se. Închise ochii, îşi ţinu răsuflarea şi îşi îngropă faţa în haina lui Jeremy.

Paşii se opriră. Lucy nu se mişcă. Nici nu respiră. Tăcerea părea să nu se mai sfârşească. Apoi, în sfârşit, paşii se auziră din nou. Se grăbeau, apoi încetineau. Apoi râsul Sophiei dispăru printre şirurile de copaci.

— Nu şi aceşti îndrăgostiţi, hmm?

Lucy se împinse din nou în pieptul lui Jeremy şi de această dată el se dădu înapoi. Chipul lui era lipsit de expresie. Privirea din ochii lui era, ca de obicei, imposibil de citit.

— Ai avut dreptate.

Lucy îşi aranjă rochia de călărie. Jeremy o privi precaut în timp ce ea îşi prinse părul într-un coc simplu.

— Ai avut dreptate în privinţa unui lucru. Ea se depărtă de el, întorcându-se spre casă. Am terminat cu jocurile astea. Îi voi spune adevărul lui Toby.

*

— Deci ce fac, îi spun adevărul?

Toby se aplecă peste masa de biliard şi îşi pregăti lovitura. O claie de păr şaten-auriu îi căzu pe frunte, iar el o dădu la o parte cu o mişcare bruscă a capului.

— Cui să-i spui adevărul? întrebă Jeremy. Despre ce?

— Lui Henry. Toby îşi mişcă braţul. Bila albă lovi ţinta cu un zgomot ascuţit, iar bila roşie ricoşă de pe margine într-un buzunar lateral. Să-i spun ce am văzut în această după-amiază în livadă? Se ridică şi se sprijini în tac, uitându-se la Jeremy cu o privire rece. Oricât de mult ar

tachina-o el pe Lucy, nu ar vrea să fie batjocorită. Este sora lui, ştii şi tu. Sau ai uitat?

— Nu am uitat. Jeremy se întinse spre buzunarul lateral şi scoase bila roşie. O aşează pe masă şi aruncă o privire de ansamblu mesei, gândindu-se care ar putea fi cea mai bună lovitură a sa. Nu s-a întâmplat nimic.

Toby râse.

— Haide, Jem! Ştiu care este diferenţa dintre nimic şi ceva, iar acolo, cu siguranţă, nu a fost nimic.

Jeremy rămase tăcut şi se aplecă peste masă pentru a lovi bilele.

— N-ai vorbit nici măcar odată cu ea în timpul cinei, continuă Toby, şi ea abia dacă s-a uitat la tine. Eram cu toţii în salon de zece minute, ea a anunţat că se retrage devreme, iar tu ai făcut o pasiune bruscă pentru biliard. Doi oameni nu se străduiesc niciodată atât de mult să nu spună nimic, decât dacă evită ceva. Haide, Jem! Ce-a fost în capul tău?

Vocea lui Toby era nesinceră, dar fiecare cuvânt îl făcea să aibă mustrări de conştiinţă Jeremy îşi potrivi tacul între degete, deplasându-l înainte şi înapoi. Ezitând.

La naiba! Ce fusese în capul lui? Răspunsul la acea întrebare era simplu. Nu fusese nimic. O sărutase pe Lucy. Nu o dată, ci de două ori – şi o îmboldise să îl sărute şi ea ştia că era prea încăpăţânată ca să dea înapoi şi profitase de asta. Profitase de ea. O lipise de acel copac şi se năpustise asupra ei ca o fiară. Apoi, într-un moment de nebunie absolută ori de simplă imbecilitate, permisese oamenilor să vadă asta. Nu numai că le permisese. Ci insistase să vadă. Făcuse publică purtarea lui reprobabilă. Aplecându-se asupra ei ca un cerb care-şi păzeşte căprioara în sezonul de împerechere, stabilindu-şi drepturile asupra femelei sale.

Un animal. Fusese redus la un animal. În cea mai mare parte a săptămânii, Lucy trăsese de firele autocontrolului său cu fiecare privire obraznică şi acţiune nechibzuită, iar sobrietatea sa de gentleman fusese destrămată periculos de mult. Acum ţesătura politeţii se

rupsese, scoţând la iveală fiara înnebunită de pofte care sălăşluia dedesubt. Bestia goală, asudată, care flămânzise, suferise de însetare, râvnise, ceruse, nu avea să fie refuzată.

Dumnezeule mare! Chiar şi în timp ce se învinovăţea, îşi rupea hainele de pe el. Trase înapoi tacul, iar muşchii umărului i se încordară sub strânsoarea cămăşii. Fildeşul lovi roşul. Bilele se rotiră în traiectorii deşarte, ratând complet buzunarele laterale.

Pofta trupească. Trebuia să fie pofta. Aceasta putea fi singura explicaţie pentru comportamentul său – pentru această lipsă completă de conştiinţă şi de control. Putea fi singura denumire pentru această nevoie care îl făcea să tremure când se afla în preajma ei. Nevoia de a o poseda. Să pună mâna pe ea într-un mod primitiv, ireversibil şi să trimită fiecare alt bărbat de pe pământ direct la dracu', cu Toby în frunte.

Dar mai era ceva. Trebuia să mai fie ceva, oricât de mult ura să recunoască. Dacă doar pofta îl transformase într-o creatură prefăcută şi sălbatică de fiecare dată când se apropia la zece paşi de fată, atunci logica cerea un leac simplu. Să crească distanţa dintre ei. Să plece. Nimic nu putea fi mai simplu. Să pună şaua pe cal şi să plece la Londra în zorii zilei. Să găsească nişte curtezane drăgălaşe cu păr castaniu şi ochi verzi-aurii pe care să pună labele şi să le devoreze până îşi ostoia pofta.

Jeremy ştia că asta nu ar funcţiona. Nici măcar nu-şi putea aduna dorinţa să încerce. Îşi înşeuase calul în zorii fiecărei dimineţi şi nu reuşise să ajungă la marginea terenurilor lui Henry fără să simtă că ceva îl trage inexorabil înapoi la conac. Şi apoi avusese loc acel moment terifiant din livadă. Nu acel minut negru cât o prăpastie când fusese convins că ea murise. Adevărata panică începuse când o găsise vie, iar nevoia lui se trezise şi ea la viaţă. Nevoia de a o prinde în cursă, de-a o ţine captivă, de-a o lipi de copac, de-a o ţintui cu corpul lui şi, mai presus de toate, de-a avea grijă de ea.

Asta nu era o dorinţă oarbă, lipsită de raţiune, după

orice femeie. Această nevoie purta un nume. Era o forţă care mergea dincolo de carnal. Era Lucy.

O dorea pe Lucy.

Lucy îl dorea pe Toby.

Iar Jeremy nu voia să vorbească despre asta.

— Nu mă înţelege greşit, continuă Toby cu o nonşalanţă supărătoare. Ai făcut o treabă admirabilă distrând-o pe Lucy, iar eu chiar îţi apreciez sacrificiul. Dar nu e nevoie să te laşi dus de val. Un mic sărut nu înseamnă nimic pentru grupul de femei cu care suntem noi obişnuiţi la oraş. Dar Lucy este diferită. Ea nu a ieşit în societate. Doar nu vrei să te joci cu sentimentele ei.

Lui Jeremy nu-i venea să creadă ce auzea. Cu siguranţă că Toby – folosindu-şi cel mai nemilos ton – nu intenţiona să-i ţină o prelegere despre sentimentele delicate ale tinerelor fete. Cu siguranţă că Toby nu încerca să-l lumineze în privinţa diferenţei dintre Lucy şi oricare altă femeie din Anglia. Lucy este diferită. Dacă exista un adevăr al Creaţiei despre care Jeremy nu avea nevoie să fie convins, cu siguranţă era acesta.

— De când îţi pasă ţie de sentimentele lui Lucy? întrebă el pe un ton cumpătat.

— Bineînţeles că îmi pasă de sentimentele lui Lucy. Nimeni nu-şi doreşte să o vadă pe Lucy suferind. Despre asta era vorba, mai ţii minte?

Jeremy înjură şi îşi lăsă tacul cu zgomot pe masă.

— Era vorba despre tine, clocoti el, şi despre hotărârea ta infantilă şi egoistă de a-ţi termina vacanţa înainte de a te logodi.

Îşi aşeză mai bine partea din faţă a vestei şi încercă să-şi controleze expresia feţei.

Toby se îndreptă spre o masă laterală şi destupă o sticlă de coniac.

— Calmează-te, Jem, spuse el turnând două pahare generoase. Cred că sunt pur şi simplu gelos.

— Gelos. Jeremy se înecă repetând cuvântul. Doar nu vrei să spui…

— E ridicol, nu-i aşa? Nici măcar nu am sărutat-o încă.

Eu. Am sărutat o sută de fete, şi încă nu am împărtăşit un moment de tandreţe cu doamna cu care intenţionez să mă căsătoresc.

Sophia. Sângele coborî înapoi în genunchii lui Jeremy. Se referea la Sophia.

— Parcă spuneai că un mic sărut nu înseamnă nimic pentru o doamnă de la oraş. E inofensiv.

— Un sărut este inofensiv. Dar dacă încep cu un sărut, nu sunt sigur că mă voi opri – şi atunci nu pot garanta pentru siguranţa ei.

Jeremy ridică o sprânceană şi acceptă băutura oferită de prietenul său.

— Nu prea ştii să te controlezi, nu-i aşa?

Slavă Domnului că nu era singurul! Se uită bănuitor la pahar. Poate că era ceva în coniacul lui Henry. O lăsase însărcinată pe soţia lui de trei ori în cinci ani.

— Sunt în chinuri, spuse Toby făcând o grimasă. Să o văd în fiecare zi, să locuim sub acelaşi acoperiş... N-ai putea înţelege niciodată.

„Ai fi surprins”, se gândi Jeremy.

— Era extrem de fermecătoare în oraş, desigur. Dar acolo era una dintre cele mai frumoase femei din orice salon sau sală de bal. Aici... aici, ea străluceşte ca o nestemată printre cărbuni.

Jeremy îşi dădu ochii peste cap. Dacă ar auzi Lucy că fusese comparată cu o bucată de cărbune.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru geometrie, spuse Toby.

— Pentru geometrie? Ce legătură are geometria cu asta?

— La asta mă gândesc când simt că-mi pierd controlul. Când ea stă acolo, şi este atât de tentantă... încep să mă gândesc la geometrie. Ştii tu – teoreme, demonstraţii, toate astea.

— Da, înţeleg geometria, spuse Jeremy. Ceea ce nu înţeleg este motivul pentru care ai pretinde că o înţelegi. Ai fost praf la matematică. Întotdeauna, chiar şi la Eton.

— Tocmai. Bătrânul Fensworth m-a ţinut din scurt în

toţi cei cinci ani. Întotdeauna m-a urât jigodia aia bolnavă de artrită. Nici astăzi nu mă pot gândi la geometrie fără să mă ia transpiraţiile reci. De aceea este leacul perfect pentru ardoare.

Jeremy se gândi dacă acest remediu al geometriei ar funcţiona în cazul său. Problema era că el fusese întotdeauna destul de bun la geometrie. Pe când la latină…

— Şi suntem mereu împreună, şi lăsaţi singuri prea des, continuă Toby, ciufulindu-şi părul cu o mână. Dacă domnişoara Hathaway ar afla ce gânduri îmi trec prin minte, îmi imaginez că ar fi… îngrozită. Sophia este o floare delicată. Inocentă. Rafinată. Nu pot să o trag pur şi simplu în tufişuri pentru o tăvăleală.

Îi aruncă lui Jeremy o privire acuzatoare peste paharul său.

„A fost în livadă, nu în tufişuri”, dori Jeremy să-i răspundă, dar se gândi că nu era înţelept. Nu era înţelept nici să sublinieze că nu o tăvălise pe Lucy, căci, fără întreruperea oportună a lui Toby, poate chiar asta ar fi făcut.

— O doamnă cu educaţia ei nu permite astfel de libertăţi, continuă Toby. Şi nici nu ar trebui să o facă. Sophia Hathaway este un înger. Pură ca zăpada, şi nu aş putea-o avea în vreun alt fel. Nici nu îndrăznesc să o sărut înainte să ne logodim. Buzele i se curbară într-un zâmbet viclean. Şi, prin urmare, este posibil să ne logodim destul de curând. Este ispititoare, nu-i aşa?

Domnişoara Hathaway întrunea fiecare standard de frumuseţe acceptat, dar Jeremy nu reuşea să vadă atracţia dincolo de admiraţia estetică. Şi, în definitiv, el nu avusese niciodată aceleaşi gusturi la femei ca Toby. Şi deodată, Jeremy se simţi extrem de recunoscător pentru acest lucru.

— Şi cum rămâne cu distracţia? întrebă el. Credeam că eşti hotărât să împuşti fiecare stol din pădurile lui Henry înainte de a intenţiona măcar să te laşi într-un genunchi.

Toby se încruntă.

— Nu a fost niciodată vorba despre asta, Jem. Doar că a te logodi este un pas important, îţi dai seama. O decizie

destul de grea, la fel ca toate deciziile. Şi pentru prima oară, este chiar decizia pe care o iau eu. Învârti gânditor coniacul din pahar. Gândeşte-te la vieţile noastre. Noi nu am ales să ne naştem. Titlurile ne-au fost destinate înainte să ne putem rosti numele de botez. Cu siguranţă, nu am ales momentul sau modul prin care le-am moştenit, ori nu am fi făcut-o dacă era aşa.

Jeremy dădu pe gât coniacul său. Toby nu ştia cealaltă jumătate. Titlul său fusese destinat cu totul altcuiva. Jeremy trebuia să fi fost al doilea fiu al unui conte. În loc să fi citit despre rotaţia culturilor, el trebuia să devieze baionete la Waterloo. Sau să se ţină după o cântăreaţă de operă prin Europa, risipind averea familiei.

Toby continuă:

— Vom avea puţine lucruri preţioase să le spunem copiilor noştri, dacă vom avea să le spunem ceva. Nu vom putea alege ora sau ziua în care vom muri. Îşi goli paharul şi îl puse jos. Însă putem face această alegere – cu cine ne căsătorim şi când. Am o mamă şi trei surori mai mari, una mai competentă decât cealaltă. Datorită lor n-am avut niciodată nevoie să port vreo povară, în afară de titlu. Aceasta ar putea fi prima alegere importantă din viaţa mea şi, având în vedere natura căsătoriei, este ca şi cum va fi ultima pentru o perioadă lungă de timp. Logodna este alegerea mea. Şi poate că sunt al naibii de egoist, Jem, dar nu am de gând să iau această decizie pentru comoditatea altcuiva. Nici pentru a lui Lucy, nici pentru a ta, nici măcar pentru a domnişoarei Hathaway. Va veni un moment – şi probabil destul de curând – când pur şi simplu voi şti că e timpul. Când nu voi mai putea trăi încă o oră fără să-mi asigur mâna Sophiei. Atunci o voi cere în căsătorie, nici măcar cu un blestemat de minut mai devreme.

Jeremy se uită la prietenul său. „Totuşi, trebuie să fie ceva în coniac”, se gândi el. Pentru un minut – aproape un minut întreg – Toby fusese profund.

— Ai dreptate, spuse el în cele din urmă, luând o înghiţitură mică din paharul său. Este al naibii de egoist din partea ta.

Pe faţa lui Toby apăru un zâmbet larg. Îşi ridică tacul de biliard şi rearanjă bilele.

— Ştii, să fii îndrăgostit nu este nici pe jumătate atât de rău, Jem. Nu-mi pot imagina de ce-am evitat asta atât de asiduu în toţi aceşti ani. Lovi tare şi rată complet ambele bile.

— Nu-i aşa? întrebă Jem.

— Trebuie să fie coniacul, răspunse Toby cu un zâmbet timid. Zâmbetul i se stinse, iar privirea i se ascuţi. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Despre ce s-a întâmplat după-amiază. Ce îi spun lui Henry?

La naiba! Jeremy sperase că uitase de chestiunea asta.

— Nu-i spune nimic lui Henry. Îşi luă tacul, îl dădu cu cretă şi încercă să-şi păstreze tonul calm. Nu e nimic de spus. Lucy nu este îndrăgostită de mine, ci e furioasă pe mine. De aceea nu ne vorbim. Micul joc s-a terminat.

— Te-a lovit în fluierul piciorului, nu-i aşa? chicoti Toby. Sau poate puţin mai sus? Foarte bine pentru Lucy. Şi foarte bine şi pentru tine, presupun. Lucy şi-a primit porţia de romantism. Eu o voi cere în curând pe Sophia de soţie. Tu eşti liber.

Liber. Jeremy ştia că Toby avea dreptate. Trebuia să se simtă uşurat. Se terminase cu tachinările prietenilor. Şi cu prostiile de „pretendent îndrăgostit”. Chiar Lucy o spusese. „Am terminat cu jocurile”.

— Şi trebuie să recunosc că şi eu sunt uşurat, spuse Toby. Nu aşteptam deloc cu nerăbdare să discut scena aceea cu Henry.

— Despre ce scenă să discuţi cu Henry?

Henry intră în cameră şi se duse direct la coniac. Toby se uită la Jeremy cu sprâncenele ridicate.

Jeremy scutură din cap spre Toby. Jocul se terminase. Nu avea rost să-l supere pe Henry pentru câteva săruturi. Jeremy se aplecă peste masă şi îşi concentră privirea asupra bilei albe de fildeş.

— Vorbea despre mătuşa Matilda, spuse el. Trebuie să pui capăt rătăcirilor ei, Henry. Toby s-a trezit azi-noapte şi a

găsit-o stând lângă patul lui în cămaşă de noapte.

Toby se îndepărtă de masă şi tuşi violent în manşon. Jeremy îi ţinu paharul.

— Serios? întrebă Henry.

Controlându-şi accesul de tuse, Toby se întoarse cu o faţă solemnă. Se cutremură teatral.

— Mi-a provocat coşmaruri.

Henry râse.

— Presupun că ar trebui să-ţi încui bine uşa la noapte, omule.

— Sau, mai bine, spuse Jeremy, ar trebui să pui un lacheu pe coridor. Să fii sigur că rămâne la ea în cameră. Îşi întinse braţul, iar gândurile lui se concentrară la o cu totul altă „ea”. Bila albă ricoşă în cea mai îndepărtată parte a mesei, apoi ricoşă din nou la stânga, lovi bila roşie şi o aruncă într-un colţ, apoi se atinse de bila albă a lui Toby şi o împinse într-un buzunar lateral.

Henry fluieră încet în semn de apreciere.

— Bine jucat, spuse el sorbind din băutură. Un lacheu să fie.

Capitolul 8

— Oh, foarte bine! strigă Sophia bătând din palme.

— Nu e mare lucru, spuse Lucy potrivindu-şi o altă săgeată în arc. Era extrem de satisfăcător să fie în cele din urmă mai bună decât domnişoara Hathaway la o anumită activitate potrivită pentru doamne. Poate că Sophia avea avantaj la pictură, broderie, cărţi şi scris scrisori, dar Lucy era de neînvins la trasul cu arcul. Nu erau mulţi oameni pe care Lucy să nu-i poată întrece. Şi dacă se gândea mai bine, nu era nimeni dintre cunoscuţii ei.

Lucy ridică arcul până la umăr şi trase coarda în spate.

— Dacă vrei să loveşti ţinta, totul este foarte simplu – să vrei. Unii oameni vor vorbi încontinuu despre cele mai

bune tehnici. Vor analiza linia braţului tău, felul în care ţii arcul şi cât timp îţi ia până dai drumul săgeţii. Toate sunt numai prostii. Eu doar mă uit la centrul ţintei şi îl vreau. Mă concentrez, aştept şi îl vreau. Aştept până când restul lumii se prăbuşeşte şi nu mai rămâne decât săgeata, ţinta şi dorinţa. Privirea i se îngustă şi discursul încetini. Şi când vreau cu atâta disperare ca ele să se întâlnească, încât simt că şi săgeata îşi doreşte… atunci o eliberez.

Ea dădu drumul corzii şi privi cum săgeata înţepeni în centru.

Sophia aplaudă din nou.

— Minunat! Mai încercăm?

— Dacă vrei, doar să aduc săgeţile.

— Merg şi eu cu tine.

Sophia o luă pe Lucy de braţ, iar aceasta o privi precaută. Cele două porniră spre partea cealaltă a pajiştii, spre ţintă – un clovn împăiat gras, cu hainele colorate fâlfâind în faţa unei perdele de pădure întunecată.

— Sunt foarte invidioasă pe tine, să ştii, spuse Sophia în timp ce mergeau.

Dimineaţa era cenuşie şi înnorată, şi pe pământ se puteau vedea încă urme de la îngheţul din noaptea trecută. Umezeala îi ajungea lui Lucy la degetele de la picioare prin ghete.

— Este doar tir cu arcul, răspunse ea.

— Oh, nu, chicoti Sophia. Cu siguranţă că eşti genială la mânuit arcul. Dar nu invidiez această abilitate.

— Atunci care?

Sophia îşi coborî vocea până ajunse o şoaptă, deşi nu era nimeni acolo să o poată auzi.

— Ieri. În livadă. V-am văzut.

— Oh! Aceea.

— A fost foarte palpitant? Cum s-a simţit? Ce gust are el? Te-a atins… peste tot?

Lucy se uită la însoţitoarea ei. Putea fi sigură că domnişoara Hathaway o tachina… dar nu. Expresia Sophiei era sinceră, dornică să afle lucruri. Nici măcar nu se îmbujorase!

Primul gând al lui Lucy fu să-i răspundă onest la toate întrebările. Era foarte tentant. Cu o zi în urmă, se supărase pe Jeremy, pentru că insistase să fie văzuţi. Acum îl ocăra de-a binelea – pentru că el avusese dreptate. Toby avea să se uite în sfârşit la ea ca la o femeie, nu ca la o fetiţă. Iar Lucy putea în sfârşit să discute despre furtuna de senzaţii pe care ar putea-o provoca un sărut cuiva… chiar dacă acel cineva era inamicul.

„A fost foarte palpitant?” Da, la naiba! Să-l ia naiba! Da.

Cum s-a simţit? Periculos şi minunat. Ca un roi de albine zbârnâind sub pielea ei, gâdilându-i ceafa şi partea din spate a genunchilor, îşi putea aminti chiar şi acum de câteva înţepături.

„Ce gust are el?” Ca de chiflele calde abia scoase din cuptor şi scăldate cu whisky.

„Te-a atins peste tot?” Nu. Dar, Doamne, cât îşi dorea să o fi făcut.

Lucy considera o mare tragedie că lăsase să treacă aproape douăzeci de ani din viaţă fără să sărute pe nimeni. Era foarte nerăbdătoare să încerce să facă asta cu bărbatul pe care îl iubea. Noaptea trecută fusese tentată să-şi pună în aplicare planul iniţial, dar nu dorise să-i ofere satisfacţie lui Jeremy. Ea putea câştiga inima lui Toby fără şmecherii sau ispite. Avea nevoie doar de oportunitate – câteva minute singură cu el. Şi, în mod evident, trebuia să găsească această ocazie înaintea Sophiei.

— Dacă aş fi fost şi eu la fel de norocoasă, spuse Sophia. Am aşteptat şi tot aşteptat un moment pasional, dar Sir Toby este un model de decenţă.

Rostise cuvintele cu un asemenea dezgust, încât Lucy se gândi că la fel de bine ar fi putut să spună că Sir Toby are variolă.

— Nu l-ai lăsat să te sărute? întrebă ea, fiindu-i aproape frică de răspuns.

— L-aş fi lăsat, răspunse Sophia supărată, dar el nici măcar n-a încercat.

Lucy simţi un mic fior arzând în jos pe spinare, dar îl

strivi între omoplaţi şi îşi îndreptă spatele. Nu putea fi posibil ca Toby să fie îndrăgostit de Sophia. Nici măcar nu încercase să o sărute. În timp ce ea şi Jeremy nu simţeau aproape nimic unul pentru celălalt, decât animozitate, şi îşi împărtăşiseră cinci săruturi până în acel moment. Fiecare mai bun decât celălalt.

— Câteodată se uită ca şi cum ar încerca, continuă Sophia. Îi strălucesc ochii şi se holbează la buzele mele. Îşi strâmbă trăsăturile şi se uită cruciş, iar Lucy râse de ea. Dar apoi… nimic. Îşi drege vocea, face câteva mişcări din gât, şi apoi schimbă complet subiectul conversaţiei. La geometrie, dintre toate lucrurile!

— Geometrie?

Lucy era derutată. Cunoştinţele lui Toby de matematică puteau încăpea în vârful acului său de lavalieră. Lucy încercă să şi-l imagineze purtând o conversaţie reală pe această temă. Nu reuşi.

— E absurd, nu-i aşa? Va trebui să mă sărute într-o zi. Presupun că aşteaptă logodna noastră.

Micul fior fierbinte dintre omoplaţii lui Lucy se transformă în gheaţă.

— Te aştepţi să te ceară în curând?

— În orice zi, spuse Sophia.

— Nu pari prea entuziasmată de această idee.

Ajunseră la desenul cu cercuri, iar Lucy începu să smulgă săgeţile din ţinta umplută cu paie. Îşi strânse mâna în jurul unei săgeţi care se fixase în centrul ţintei. Încremeni. Dar bineînţeles. Cum de nu se gândise la asta până atunci? În tot acest timp în care încercase să împiedice logodna dintre Toby şi Sophia, ochise ţinta greşită. Chiar dacă Toby era hotărât să o ceară de soţie pe domnişoara Hathaway, asta nu însemna neapărat că Sophia trebuia să accepte. Se întoarse spre ea.

— Nu vrei să te căsătoreşti cu el, nu-i aşa?

Sophia ridică din umeri.

— Oh, cred că vreau. Cel puţin toată lumea aşteaptă asta de la mine. Kitty vorbeşte întruna despre ce cuplu splendid suntem. Sir Toby este foarte frumos şi foarte

amabil. Discutăm tot felul de subiecte şi nu ne contrazicem niciodată. Şi mai este şi titlul. Când ne vom căsători, voi deveni Lady Aldridge… Asta ar trebui să compenseze.

— Oare?

Sophia îşi muşcă buza şi privi spre orizont.

— Oh, Lucy, mă tem că nu. Sir Toby mă admiră, ştiu. Dar eu nu-mi doresc să fiu doar admirată. Se uită din nou la Lucy cu ochii licărind de neastâmpăr. Vreau să fiu dorită. Vreau pasiune adevărată. Vreau să am ce ai tu cu lordul Kendall.

Lucy îşi înecă râsul. Oricum ar fi arătat fantezia Sophiei de „pasiune adevărată", nu putea semăna cu întreaga poveste dintre ea şi Jeremy. Dar asta era altceva. Dacă fericirea aparentă a lui Lucy cu Jeremy ar face-o pe Sophia să caute fericirea la un alt bărbat decât Toby, Lucy ar mima doar fericire romantică.

— Ai dori să auzi despre pasiunea adevărată, atunci? întrebă ea, întorcându-se să traverseze pajiştea.

Sophia o apucă mai bine de braţ.

— Oh, da! Spune-mi totul! Ce simţi când se apropie? începe inima să-ţi bată nebuneşte? Simţi ca şi cum îţi vine să leşini?

— Nici vorbă de aşa ceva, răspunse Lucy cu sinceritate. Leşinul ar fi cel mai greşit lucru! Când te sărută un bărbat, vrei să fii trează. Asta simţi când se apropie un bărbat pasional de tine. Însufleţită, fiecare părticică din tine. Însufleţită şi… Lucy căută în minte un cuvânt cât mai aprins. Simţi furnicături, termină ea în şoaptă.

— Furnicături? Obrajii de fildeş ai Sophiei se îmbujorară uşor.

— Furnicături. Peste tot. Fiecare colţişor uitat al trupului tău simte furnicături nebune. Chiar şi spaţiile dintre degetele de la picioare.

— Doar pentru că eşti aproape de el?

Lucy încuviinţă.

— Şi apoi? spuse Sophia. Ce se întâmplă când te atinge?

Lucy se gândi.

— Fulgere, spuse ea. Toate furnicăturile se reunesc într-un singur şoc înviorător. Iar şocul se deplasează direct spre mijlocul pieptului tău şi îţi strânge tot aerul pe care-l respiri. Şi pentru un moment, un moment foarte scurt, te temi că nu-ţi vei mai aminti vreodată să respiri.

Sophia tremură la braţul ei, iar Lucy zâmbi. Vai, ce distracţie mare era să o corupă pe angelica domnişoară Hathaway.

— Şi apoi? întrebă Sophia fără suflare.

— Apoi, dacă ai noroc, el te sărută, iar tu uiţi cu desăvârşire să respiri.

Ajunseră la capătul pajiştii, iar Sophia potrivi o săgeată în arcul său.

— Continuă, ceru ea trăgând de coardă.

— Şi apoi, spuse Lucy încet, este ca şi cum a-i trage cu un arc. Simţi totul din tine încordându-se şi există o… *dorinţă* apărând undeva adânc în tine. Lumea întreagă începe să se prăbuşească, îşi strânse pumnul, apropiindu-şi strâns degetele în amintirea unui rever din lână aspră. Până când sunteţi doar tu şi el şi…

— Şi dorinţa, termină Sophia, trăgând o săgeată care lovi chiar în stânga centrului.

— Da, oftă ea, exact aşa am simţit.

Lucy tresări şi reveni în prezent.

— Dar parcă spuneai că Toby nu te-a sărutat!

— Nu m-a sărutat. Sophia potrivi încă o săgeată în arc, ridicându-şi sprânceana cât timp întindea coarda. Asta nu înseamnă că nu am fost sărutată niciodată.

— Dar… bolborosi Lucy. De cine?

— Pregăteşte-te pentru ceva cu adevărat şocant. Îşi îngustă privirea spre ţintă. Anul trecut…

— Nu trage! Lucy îi dădu Sophiei peste mână. Coarda arcului se slăbi.

— Ei bine, nu este chiar atât de şocant, rosti Sophia dezamăgită. Îndrăznesc să spun că vei putea dormi la noapte după ce îţi voi povesti.

— Nu, nu e vorba de asta. Lucy se uită atent spre pădurea din spatele ţintei, privirea ei scrutând peisajul

cafeniu cu verde. Iată o din nou. O licărire de albastru întunecat care nu se potrivea acolo. Este mătuşa Matilda. Iar a plecat aiurea.

Lucy porni de-a lungul pajiştii, fiind conştientă că Sophia o urma.

— Mătuşă Matilda! strigă ea, adâncindu-se în vegetaţie.

Sunetul de crenguţe rupte o atrase spre stânga, apoi se avântă mai adânc în pădure, căutând cu privirea pe cărarea din faţa ei orice licărire indigo.

— Face des acest lucru? întrebă Sophia şi ocoli o ramură joasă.

— Da, răspunse Lucy pe un ton iritat. Oricât o plăteşte Henry pe îngrijitoarea ei, este de trei ori prea mult. Serios acum, cât de greu poate fi să ţii pe loc o bătrână senilă? Nu e ca şi cum ar avea mersul prea rapid. Lucy urmări un turban albastru legănându-se înainte printre copaci. Uite-o! Îşi duse mâinile la gură. Mătuşă Matilda!

Turbanul mergea înainte.

— Nu cred că te-a auzit.

— Nu, niciodată nu aude. E complet surdă.

— Ah! Şi atunci de ce o strigi?

Lucy se zbârli de nervi, dar îşi ţinu gura. Mări pasul pe o cărare presărată cu frunze, lăsând-o pe Sophia să se descurce singură printre tufişuri. Serios, îi făcea pe plac Sophiei până la un punct, dar nu avea să accepte să fie luată de proastă.

— Oof!

Ceva nevăzut o prinse pe Lucy de gleznă, trântind-o la pământ, îşi înfipse unghiile în muşchiul des de pădure. Nu avea nevoie de Sophia ca să se facă de râs, se gândi ea cu amărăciune. Se făcea de râs şi singură, în mod regulat.

Se rostogoli cu băgare de seamă. Glezna ei era prinsă de… sau, mai degrabă, în ceva. Trase, iar rezultatul fu o durere cauzată de o înţepătură ascuţită. Lucy se aşează şi îşi ridică poalele fustei ca să cerceteze. O sârmă subţire se înnodă în jurul gleznei deasupra ghetei, strângându-se din ce în ce mai tare cu fiecare mişcare pe care o făcea.

— La naiba! mormăi ea când Sophia se grăbi să ajungă la ea.

— Lucy, ce este?

— Este o capcană. Lucy smuci de laţ, ţinându-şi degetele sub sârmă. O vezi pe mătuşa Matilda?

— Nu… Oh, da.

— Ai putea, te rog, să te duci după ea?

— Nu cred că este necesar.

— Ce tot vorbeşti acolo? Lucy îşi desfăcu şireturile de la gheată şi o scoase din picior, apoi începu să slăbească laţul peste călcâi. Bineînţeles că este necesar. Nu vrem să o pierdem. Vin şi eu imediat.

— Nu o vom pierde. A fost găsită deja.

Exasperată, Lucy îşi ridică privirea de la piciorul său. Avea o replică usturătoare pe vârful limbii. Nu putea Sophia să renunţe la comentariile ei sfioase? În definitiv, nu era ca şi cum ar fi fost şi Toby prin preajmă.

Oh! Dar era.

Toby şi ceilalţi trei bărbaţi se îndreptau spre ele. Henry deschidea drumul, cu braţul mătuşii Matilda strângându-l ferm pe al său. Felix şi Toby discutau prieteneşte în spatele lor. Jeremy îi urma.

— Bună, Lucy. Henry se opri şi se aplecă spre ea. Şi tu ai nevoie să fii salvată?

— Nu, pufni ea, eliberându-se în cele din urmă de laţul din sârmă şi vârându-şi piciorul înapoi în gheată. Este o capcană, atâta tot. Eram cu ochii după mătuşa Matilda şi nu m-am uitat pe unde calc.

— Cine pune capcane în partea asta de pădure? îl întrebă Felix pe Henry.

Henry ridică din umeri.

— Arendaşii, presupun.

— Adică braconierii, spuse Jeremy. Vocea lui era joasă şi concisă.

— Dacă numeşti braconier un om care prinde din când în când în capcană un iepure ca să-şi hrănească familia, spuse Henry, atunci presupun că sunt braconierii. Pe mine nu mă deranjează să trec acest lucru cu vederea.

— Nu eu îi numesc aşa, ci legea. Vocea lui Jeremy ajunse aproape un mârâit. Acesta este pământul tău. Dacă treci cu vederea o lege, încurajezi fărădelegile. Oamenii... arătă spre Lucy fără să-şi întoarcă privirea, ajung să se rănească.

Henry pufni dispreţuitor.

— Legea ar trimite un bărbat în Australia pentru câteva animale mici. Ar trebui să-mi deportez toţi fermierii pentru că le-am permis să prindă câţiva iepuri? Aici nu suntem la Cambridge, şi ţi-aş mulţumi dacă ai încheia prelegerea. Aşa cum ai spus şi tu, este pământul meu. Iar Lucy n-a păţit nimic.

Jeremy îşi strânse pumnul pe lângă corp.

— De unde ştii că Lucy n-are nimic? întrebă el. Nici n-ai întrebat-o.

Şi ar fi trebuit...

— De fapt, n-a întrebat nimeni, îl întrerupse Lucy. Se sprijini de mâna oferită de Felix şi se ridică în picioare, scuturând murdăria de pe mânecile hainei. Dar Lucy n-are nimic. Singura persoană pe care Henry ar trebui s-o trimită în Australia este îngrijitoarea mătuşii Matilda. Serios, Henry, asta e a treia oară când se întâmplă luna asta.

Toată lumea se întoarse să se uite la mătuşa Matilda, care profitase de pauză ca să-şi caute tabachera printre pliurile fustei. Sophia se duse lângă ea şi îşi puse un braţ în jurul umerilor bătrânei.

— Nu are nici măcar o pelerină, sărăcuţa.

Mătuşa Matilda pufni şi oftă înainte de a lua o priză de tutun.

— Minunat!

Jeremy îşi scoase haina şi i-o întinse Sophiei. Îi aruncă o privire urâtă lui Henry, se întoarse şi porni în direcţia grajdurilor. Lucy se bucură să-i vadă spatele. Şi nu pentru că umerii lui largi, musculoşi arătau atât de supărător de minunaţi sub inul subţire al cămăşii. Ştia că el era supărat pe ea din cauza incidentului din livadă. Abia dacă se uitase la ea de atunci. Dacă s-ar fi gândit mai bine, el ar fi trebuit să fie furios pe el însuşi. El avusese ideea măreaţă de a fi

văzuţi împreună. Dar fie că era supărat pe ea, fie că era pe el, nu avea niciun motiv să aibă discuţii fără sens cu Henry. Despre braconieri sau despre piciorul ei.

Au! Se strâmbă când îşi mută greutatea. Piciorul ei.

Sophia puse haina lui Jeremy peste umerii mătuşii Matilda, iar fragila fată bătrână dispăru sub dimensiunile ei mari. Arăta ca o coloană de lână cafenie completată de un turban indigo.

— Am face bine să o ducem înapoi în casă, spuse Felix. A început să bată vântul. Se pare că vine ploaia. El deschise drumul înapoi spre conac. Îl urmară Henry şi Sophia, ţinând-o pe mătuşa Matilda între ei.

— Eşti bine, Lucy? întrebă Toby. Nu te doare deloc?

— Bineînţeles că nu. Făcu un pas apăsat în faţă, iar glezna ei răsucită explodă de durere. Ea se clătină, dar dintr-odată Toby se află acolo, susţinând-o cu braţul său.

Braţul lui, întins pe spatele ei. Mâna lui, strânsă în jurul taliei ei. El cu totul, chiar acolo, lângă ea. Dacă glezna nu i-ar fi pulsat, Lucy ar fi sărit în sus de bucurie. Era genială. Oare chiar se dojenise pentru ce se întâmplase? Pentru că fusese prinsă în capcana pentru rozătoare mici? Ei bine, niciodată nu greşise mai tare. Călcând în capcană fusese cel mai inspirat lucru pe care îl făcuse în ultimul timp.

— Glezna mea… Se pare mi-am scrântit glezna. Lucy încercă să facă încă un pas. De data asta durerea nu mai era la fel de intensă, dar ea se strâmbă dramatic, pentru efect.

— Doar sprijină-te pe mine!

Într-un vis perfect, Lucy ar fi fost luată pe sus şi dusă în braţe până la conac. Dar nu era un vis, îşi reaminti ea cu fiecare pas şchiopătat. Acest lucru se întâmpla acum, când era trează, în realitatea crudă, şi mai mult de atât – era *şansa* ei.

Avea atât de multe lucruri să-i spună. De unde să înceapă? Ea visă în continuare făcând o serie de declaraţii îndrăzneţe.

„Toby, te-am iubit de când eram mică”. Prea mult

despre trecut, îşi spuse ea. Vorbeşte despre prezent.

„Toby, nu te poţi însura cu Sophia Hathaway”. Poate că nu ar fi bine să menţioneze inamicul. Concentrează-te asupra viitorului.

„Toby, ia-mă de soţie şi n-o să-ţi pară rău niciodată. Îţi voi încălzi patul şi îţi voi face copii frumoşi, şi niciodată nu ne vom aproape niciodată – contrazice”. Lucy îşi muşcă buza. Poate era puţin cam mult?

Să-şi dea seama *ce* să spună era jumătate din problemă. Cealaltă jumătate fiind găsirea unui moment potrivit. Toby trăncănea neîncetat pe măsură ce progresau lent în drumul spre casă.

— Întâmplarea a făcut să hotărâm să terminăm repede partida de vânătoare din această dimineaţă, spuse el. Ne îndreptam spre marginea estică a pădurii, iar cerul se întuneca tot mai tare. Henry credea că se apropia furtună. Vântul ăsta are dinţii ascuţiţi, aşa zicea. O perioadă ciudată a anului pentru el. Dar îţi aminteşti poate că s-a mai întâmplat. Oare acum trei ani am avut ninsoare chiar înainte să înceapă sezonul de vulpi? Sau poate asta a fost acum doi ani.

Lucy deschise gura să-i spună că fusese cu patru ani în urmă, dar nu avu şansa.

— Da, am avut noroc că ne-am întors. Foarte mult noroc. Imaginează-ţi, spuse el, ai fi putut să te afli aici în pădure cu mătuşa senilă, cu glezna scrântită şi cu ploaia gata să cadă…

Acum subiectul legat de vreme ajungea undeva. Da, se gândi Lucy dând din cap cu entuziasm. S-ar fi descurcat foarte bine, desigur, dar câteva instincte masculine protectoare nu stricau niciodată.

— Imaginează-ţi, spuse el, săraca domnişoară Hathaway nu ar fi ştiut ce să facă.

„Săraca domnişoară Hathaway!” gemu Lucy.

Paşii şi discursul lui Toby o făcură să se oprească puţin.

— Îmi pare rău, merg prea repede?

— Nu… Ei bine, da. Doar că…

Privi în sus la el. El se uită în jos la ea. Ochii lui erau senini, căprui cu foarte puţin auriu – şi fără pic de răceală. Ea îşi umezi şi ţuguie buzele, dar privirea lui nu se dezlipi de a ei.

— Ţi se pare că sunt drăguţă?

Cuvintele ieşiră înainte să le poată opri. Erau afară şi reverberau în pădure, ricoşând din copaci, ajungând în spaţiul dintre ei. Nu le putea lua înapoi. Nici nu şi-ar fi dorit, dacă ar fi putut. De uimire, Toby îşi ridică sprânceana. Lui Lucy i se puse un nod în stomac.

— Păi… da, desigur. Îşi drese vocea. Eşti o fată foarte drăguţă, Lucy.

Iată! O spusese. Era drăguţă. Sir Toby Aldridge o considera drăguţă. Lucy era foarte mulţumită. Nu mai avea nevoie să o audă încă o dată.

— Chiar aşa? întrebă ea.

Încă o dată nu strica.

— Chiar aşa, sincer.

Cuvintele ieşiră atât de uşor din gura lui, încât Lucy se temea că el nu credea ce spunea. Apoi el îi prinse bărbia cu mâna şi îi cercetă încet faţa cu privirea. Lucy îşi ţinu răsuflarea.

— Ai cei mai minunaţi ochi, spuse el încet. Şi părul tău… Zâmbi şi îi dădu o buclă după ureche. Un bărbat s-ar putea pierde în el şi nu ar mai găsi niciodată drumul afară.

Buzele lor se aflau doar la câţiva centimetri. Atât de aproape. Doar dacă şi-ar întinde ea gâtul puţin… şi apoi să-şi aplece el capul un pic…

Oh, dar ar face-o? Lucy nu-şi putea da seama. Trăncănise întruna ca un nebun, dar nu scosese nici măcar o silabă despre geometrie.

— În sezonul următor, zise el, vei merge la Londra şi vei avea o grămadă de admiratori la picioarele tale. Henry va trebui să-i alunge cu bâţul.

— Şi tu?

— Eu?

— Unde vei fi în sezonul următor?

— Chiar acolo cu tine. Îşi trecu degetul peste obrazul

ei şi zâmbi, îmi voi aduce propriul băţ.

Apoi el îşi întoarse privirea spre cărare şi începu să meargă din nou. Cu toate că glezna ei era ceva mai bine, Lucy se agăţă de el mai strâns ca niciodată.

Merseră împreună în tăcere. Cerul se întuneca din ce în ce mai tare. O rafală rece trecu prin materialul hainei lui Lucy, dar un zâmbet îi încălzi faţa. În următorul sezon, Sir Toby Aldridge îi va bate admiratorii cu băţul. Gândul în sine era ridicol şi primitiv, şi cel mai romantic lucru pe care îl auzise vreodată. Bineînţeles, rămânea întrebarea... Ar fi alungat el jumătate din aristocraţi de dragul afecţiunii frăţeşti sau din gelozie?

În acest moment, nu conta. Sezonul următor putea fi important. Toby îi spusese că era drăguţă, iar braţul său o ţinuse de talie. Acum, părea că era tot ce şi-ar fi dorit vreodată.

„Oh, Toby”, acum îi veneau cele mai adevărate cuvinte, „eşti singura persoană din lume care mă face să mă simt perfectă exact aşa cum sunt. Care nu mă ceartă, nu îmi reproşează, nu vrea să mă schimb. Dar dacă te însori cu Sophia Hathaway, mi-e teamă că nu mă voi mai simţi niciodată aşa în toată viaţa mea”. Îl strânse tare de haină. „Toby, dacă te pierd, mi-e teamă că o să mă pierd şi pe mine”.

Dar mândria nu-i va îngădui niciodată să rostească aceste cuvinte.

Când se apropiară în cele din urmă de casă, Toby întrebă:

— Ce-ţi face glezna? Mult mai bine, nu?

Ea încuviinţă. Glezna nu-i mai pulsa. Nu rămăsese decât o furnicătură vagă.

Lucy se încruntă. *Trebuia* să aibă dureri. Trebuia să-şi fi rupt vreun os, iar şocul îi amorţise tot restul corpului. Pentru că tocmai mersese aproape o jumătate de kilometru sprijinindu-se de braţul lui Toby, şi dacă glezna o furnica... nu simţea furnicături nicăieri altundeva.

Capitolul 9

Furtuna izbucni în acea după-amiază.

Jeremy încercă să călărească mai repede, dar ploaia îl prinse pe câmpurile din sud. Avu parte de un drum lung, plin de umezeală şi noroi până la conac. Ploaia rece îi pătrunse prin cămaşă şi vestă, lipindu-i lenjeria din mătase de piele. Era mai bine că nu mai avea haina pe el. Nu exista nimic mai dezgustător decât mirosul de lână umedă.

Iar răcoarea se simţea bine. Ploaia se simţea bine. Călări într-o furie oarbă, furios mai ales pe Henry. Şi el ştia, din anii de experienţă, că singurul remediu pentru o astfel de furie era să călărească. Să călărească puternic şi rapid, până când zdruncina demonul care îi sufla în ceafă. Sau până când îl spăla o ploaie rece.

Se săturase al naibii de mult să o vadă rănită pe Lucy. Într-o singură săptămână aproape se înecase în pârâu şi fusese cât pe ce să fie aruncată de pe cal. Era complet iraţional ca văzând-o prinsă într-un mic laţ să aibă un atac de panică.

Dar avusese. Bineînţeles că avusese.

Jeremy putea merge pe cele şapte continente de pe Pământ şi în cele nouă cercuri ale infernului şi să nu audă niciodată un sunet mai dezgustător decât zbârnâitul surd făcut de o sârmă întinsă. Pentru că în sinea lui acel sunet îi amintea întotdeauna de pocnetul asurzitor al unui foc de armă. Urmat de cel mai teribil sunet dintre toate – nu un avertisment, niciun ţipăt. Doar tăcere. Ani de tăcere.

Îşi spuse că putea fi oricine. Dacă ar fi fost Sophia sau mătuşa Matilda sau chiar Toby cei care ar fi călcat în capcană, el ar fi avut aceeaşi reacţie.

Dar asta ar fi fost o minciună. Lucy era diferită. În timp ce el se întorcea la grajduri, ud leoarcă şi stors de mânie, Jeremy văzu totul clar – motivul exact pentru care o ţinuse la distanţă chiar din ziua în care Toby aproape o împuşcase mortal. Lucy avea scris pe frunte „dezastru iminent”, iar Jeremy îşi văzuse partea sa de dezastru pentru

o viaţă întreagă.

Dar Lucy refuzase să fie ţinută la distanţă. Ea continuase să-l sâcâie, să-l provoace, să-l bată la cap cu momeli de pescuit şi şah. Iar acum dăduse buzna în camera sa şi i se aruncase direct în braţe. Acea distanţă sigură se redusese la grosimea a doua straturi de lenjerie. Iar sub lenjerie se aflau forme moi, înnebunitoare şi o piele netedă, aurie. Dorinţa carnală revenise la viaţă în el, dar şi altceva. Ceva ce pe el nu-l interesase să privească mai atent, nu dorise să-i dea un nume.

Când intră în cele din urmă în conac, cu apa de ploaie scurgându-se de pe el şi lăsând urme de noroi pe parchet, Jeremy nici măcar nu se putuse aduna să meargă direct la el în cameră şi să aibă grijă de înfăţişarea sa. Nu, mai întâi trebuia să o vadă pe ea. Să se asigure că nu zăcea la pat cu glezna scrântită sau că nu se mai afla încă în pădure, tremurând în ploaie.

O găsi în salon. Toată lumea era în salon. Şi judecând după privirile lor şocate, pesemne că era o apariţie.

Felix rupse tăcerea aceea uimită.

— Ţi-a prins bine plimbarea, Jem?

— Destul. Se aşternu din nou tăcerea – cu excepţia sunetului vag al apei care picura.

Privirea lui Jeremy se îndreptă spre Lucy, care stătea pe bancheta de la fereastră. Părea uscată şi destul de bine – incomod de atrăgătoare, învelită cu un şal de dantelă gri-perlă, care îi alunecase de pe un umăr. Ea îi evită privirea.

Toţi ceilalţi, pe de altă parte, nu conteneau să se holbeze la el.

— Haina mea? întrebă Jeremy.

— I-am dat-o valetului tău, spuse Henry.

— Bine. Apa de ploaie i se prelingea pe frunte. Jeremy o şterse uşor cu pumnul, rezistând impulsului de a se scutura ca un câine ud. Bine atunci, mă duc să mă schimb.

— Să nu dureze prea mult, spuse cu calm Marianne. Vrem să jucăm nişte jocuri de societate. Modul perfect de a petrece o după-amiază ploioasă. Nu eşti de acord?

Jeremy nu era deloc de acord, dar încuviinţă politicos

din cap. Ar fi vrut mai degrabă să fie înecat şi hăcuit decât să petreacă după-amiaza jucând jocuri de societate. Nu i s-ar simţi lipsa. El s-ar fi strecurat pur şi simplu în camera lui şi ar fi uitat să se întoarcă. Nimic mai simplu.

Îşi mută greutatea pe partea cealaltă, iar piciorul său făcu un zgomot uşor de apă în cizmă.

— Doar pentru că s-a stricat vremea, spuse Sophia, nu înseamnă că bărbaţii trebuie să renunţe complet la sport. Putem organiza în continuare o mică vânătoare. Îşi ridică o sprânceană în direcţia lui Toby.

Atenţia lui Toby însă era concentrată asupra banchetei de la fereastră. El se uita – se holba chiar – la Lucy. Jeremy îşi zise că nu exista niciun motiv să se retragă atât de repede. Oricum, distrusese deja covorul.

— Ce spui acolo? o întrebă Kitty pe sora ei.

— Aceasta este o casă mare şi veche pe care abia am aşteptat să o explorez, continuă Sophia. De ce să ne limităm la jocuri de salon? Clipi şi îşi arcui gura într-un zâmbet răutăcios. Hai să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea!

Când auzi asta, Lucy se uită în sus. Privirea ei o întâlni pe a lui Toby, după care întoarseră imediat amândoi capul. La naiba! Ce se petrecuse între ei în timp ce el era afară alungând demonii?

Îşi aminti ultimele cuvinte pe care i le spusese Lucy în livadă. Cuvintele care îi şterseseră sărutul de pe buzele ei şi transformaseră gura ei moale, supusă, în stană de piatră. „Îi voi spune adevărul lui Toby”. Cu siguranţă, nu o făcuse.

Privirea lui Lucy licări iar spre Toby. Apoi se întoarse din nou cu faţa spre fereastră, holbându-se în gol la ploaie. Înfăşurând încet o şuviţă de păr în jurul degetului şi ridicând-o la buze. Gândindu-se. Punând ceva la cale.

Cu siguranţă nu o făcuse – încă.

— Un joc de copii? Kitty îşi zăngăni brăţările. De ce să nu jucăm cărţi, mai bine?

— Oh, nu, spuse Henry uitându-se la Kitty şi apoi la Sophia. Nu îmi permit. Încă o după-amiază de cărţi cu voi, doamnelor, şi una dintre voi vă ajunge să deţină conacul Waltham.

— Cred că este o idee excelentă, Sophia, zise Felix. Dar vă avertizez pe toţi… Ştiu locul perfect unde să mă ascund. Nu mă veţi găsi zile întregi.

— În cămară? întrebă Lucy, privind în continuare pe fereastră.

— Cum…? Felix roşi. Nu. Nu mă gândeam deloc la cămară. Cât de absurd! Ridică vătraiul şi agită focul, mormăind o înjurătură spre flăcări. Mda, în cămară.

— Atunci e stabilit. Sophia scoase câteva paie din cutia cu iască şi începu să le taie cu un cuţitaş. Trebuie doar să alegem un căutător.

Adună paiele în pumn şi oferi fiecăruia câte unul. Începu din dreptul lui Jeremy, dar el o refuză scuturând uşor din cap.

Refuzul său nu păru să o supere pe domnişoara Hathaway. Când întinse paiele spre Toby însă, ea îşi mişcă uşor mâna. Cei doi avură un alt fel de schimb de priviri. Jeremy nu fusese câtuşi de puţin surprins când, odată ce fusese tras şi ultimul pai, cel care îl ţinea pe cel mai scurt era Toby.

— Ah, Toby, spuse Henry. Întotdeauna am bănuit că paiul tău e cel mai scurt.

Marianne îl lovi pe sub masă.

— Henry! Suntem într-o societate politicoasă!

Le ceru scuze din priviri lui Kitty şi Sophiei. Surorile afişară expresii nevinovate.

— Suntem pe cale să jucăm un joc de copii, mormăi Henry frecându-şi fluierul piciorului. Doar încercam să intru în atmosferă.

Sophia bătu din palme.

— Să începem, ce spuneţi? Sir Toby, trebuie să număraţi până la o sută – foarte încet, ţineţi minte. Trebuie să avem timp suficient să ne găsim ascunzători.

— Nu-ţi face griji, domnişoară Hathaway, spuse Henry clătinându-se pe scaun şi aşezându-şi vesta. Toby nu ştie să numere decât foarte rar. De fapt, mă îndoiesc că va reuşi să ajungă până la o sută fără să uite unde a rămas şi o s-o ia din nou de la început de cel puţin două ori, glumi el,

iar Marianne îi trase un cot în coaste. Au!

Toby rânji.

— Aş veni până la tine să-ţi trag una, Waltham, dar nu merită efortul. Soţia ta face asta într-un mod admirabil.

— O să mă ascund înainte să numere Toby până la zece, spuse Lucy ridicându-se de pe bancheta de la fereastră. Se strecură până la Toby cu o privire cu subînţeles şi cu un zâmbet uşor. Nu pot ajunge prea departe având o gleznă scrântită. Mă aştept să fiu foarte uşor de găsit.

Jeremy se strâmbă. Flirtul nu i se potrivea câtuşi de puţin lui Lucy. Ea aplica vicleniile feminine cu toată subtilitatea unui elefant care dansa vals. Ar fi fost surprins dacă până şi mătuşa Matilda n-ar fi reuşit să înţeleagă acea invitaţie.

Îşi spuse că n-ar trebui să-i pese. Restul participanţilor se puteau pregăti să înceapă această activitate copilărească, dar el se săturase să joace jocuri. Lucy nu era nici sora şi nici admiratoarea lui. Ea nu era problema lui. Nu reprezenta nimic pentru el, îşi spuse cu asprime. Ea nu era deloc a lui.

Toby rămase în picioare flancat de Lucy şi Sophia. Ambele doamne îl priveau expectativ, atrăgându-i atenţia în două direcţii opuse, îşi drese vocea:

— Presupun că am înţeles cu toţii jocul, atunci.

Privirea lui se mişca de la o femeie la cealaltă. Arăta ca un bărbat tras pe roată.

Să-l ia dracu’, se gândi Jeremy. Să fie al naibii dacă nu va fi înecat şi hăcuit împreună cu el. Se întoarse pe călcâiul său îmbibat cu apă şi ieşi din salon îndreptându-se rapid spre scări.

— Asta înseamnă să trişezi, Jem, strigă Henry după el. Dar nu te gândi că dacă ai muşcat din caşcaval o să ai vreun beneficiu. Laşi după tine o dâră de apă.

*

Lucy aştepta în şifonierul său.

Considerase întotdeauna că acela era şifonierul ei, chiar dacă îi aparţinuse de fapt tatălui ei. Chiar dacă nu se afla în apartamentul ei şi nu avea nicio haină de-a ei. Şifonierul era aşezat într-o nişă din coridorul de la primul etaj, cu faţa spre uşa biroului lui Henry, şi de obicei era gol – cu excepţia momentelor în care îl ocupa Lucy.

Se rezemă de panoul din lemn din spatele dulapului. Raze dantelate de lumină treceau printre grilajul din partea de sus a uşilor, acoperindu-i muselina verde pară a rochiei sale cu buline aurii. Închise ochii şi inspiră adânc, inhalând aromele secrete care nu dispăruseră niciodată – mirosuri fine de mirodenii şi tutun, sare de mare şi rom. Mirosurile Tortolei, aşa cum îşi închipuia că trebuie să fie.

Tatăl ei adusese şifonierul din Indiile de Vest când se întorsese acasă la conacul Waltham. Lucy nu-şi putea imagina cum reuşise o navă să se menţină pe linia de plutire transportând acel şifonier impresionant. Când era fetiţă, ea trebuia să apuce cu ambele mâini mânerul sculptat şi să se lase pe călcâie doar ca să deschidă una dintre uşile masive.

Exteriorul dulapului era sculptat cu viţe, frunze şi flori care înfloreau pe suprafaţă în modele păgâne, sinuoase. Lucy ar fi putut să jure că acestea creşteau şi îşi schimbau poziţia de-a lungul timpului. Cu toate astea, panourile din abanos din interior erau solide şi netede. Ca piatra şlefuită, dar caldă la atingere. O peşteră adâncă şi neagră prin care treceau săgeţi de lumină.

Petrecuse nenumărate ore închisă acolo. Ascunzându-se de dădace şi de guvernante. Fugind după vreo poznă pe care o făcuse. Ascultându-i pe Henry şi pe prietenii lui vorbind şi bând mult după ora ei de culcare. Aşteptând ca mama ei să moară.

Chiar şi atunci când crescuse şi era mai înaltă, spaţiul din interiorul şifonierului nu păruse niciodată să se micşoreze. Întotdeauna fusese loc pentru două persoane. Două Lucy. Era Lucy – buclucaşa, orfana, gălăgioasa – şi cealaltă fată. Fata bună. Fata care ar fi împins uşa din abanos şi s-ar fi plimbat pe un ţărm cu nisip alb din Tortola,

legănându-se de mână cu mama ei într-o parte şi cu tatăl ei în cealaltă. Fata care era elegantă şi frumoasă, cu pielea albă şi părul blond, şi genunchi perfecţi, fără zgârieturi. Fata care era într-adevăr o prinţesă adormită – aşteptând să vină prinţul cu păr de aur şi să o trezească la viaţă cu un sărut.

Lucy oftă. Avea aproape douăzeci de ani şi nu mai era o fetiţă. Părinţii ei muriseră, şi nu va vedea niciodată Tortola. Pielea ei era măslinie, iar părul, şaten, şi îşi zgâriase încă o dată genunchii în dimineaţa aceea. Iar dacă prinţul cu păr de aur nu va veni după ea astăzi… nu va veni niciodată.

Lucy ştia motivul exact pentru care sugerase Sophia această distracţie. Pentru că voia să găsească un cotlon întunecat şi ferit unde să-l încolţească pe Toby. Sophia îşi dorea un moment de pasiune.

Dar ce-şi dorea Toby? Sau, mai exact, pe cine voia Toby? Lucy îi simţise privirea aţintită asupra ei în salon. Îl prinsese holbându-se de mai multe ori, iar expresia de pe chipul lui era cu totul necunoscută. Cu totul necunoscută şi, prin urmare, foarte greu de citit. Ea luptă cu tentaţia de a părăsi locul unde se ascunsese şi să se ducă să-l caute. Dacă ar fi cunoscut-o măcar puţin, ar fi ştiut că se afla acolo. Dacă voia să o găsească, ar fi făcut-o. Iar dacă nu o cunoştea… nu o găsea.

Auzi paşi grei apropiindu-se. Încetinind. Oprindu-se în faţa şifonierului.

Ambele uşi ale dulapului se deschiseră, împrăştiind întunericul.

— Lucy, ieşi de acolo. Jeremy se aplecă spre ea, silueta sa întunecată umplând cadrul din abanos.

— Pleacă! strigă ea ridicându-şi mâna la ochi şi clipind din cauza luminii prea puternice. Găseşte-ţi propriul loc în care să te ascunzi. Există un dulap minunat sub scări, unde se ţin măturile. Du-te să picuri acolo!

— Ştiu ce pui la cale, Lucy, spuse el cu un avertisment grav în voce. Parcă ziceai că s-a terminat cu jocurile.

Îl văzu mai bine pe măsură ce ochii ei se obişnuiră cu

lumina. Părul negru îi atârna peste frunte în şuviţe groase, umede, făcând un contrast puternic cu albastrul palid al ochilor lui. Se schimbase cu o cămaşă uscată – în grabă, se părea, şi fără ajutorul valetului. Pânza apretată era deschisă la guler, expunând smocurile de păr negru de la baza gâtului şi oasele tari ale claviculelor. Manşetele îi erau descheiate şi suflecate, iar privirea lui Lucy urmări rândurile de muşchi ale antebraţului său până aproape de cot.

Reveni cu privirea la chipul lui.

— Nu am propus eu jocul, nu-i aşa? Asta a fost ideea lui Marianne şi a Sophiei. Du-te să o hărţuieşti pe una din ele!

Îi împinse pieptul cu ambele mâini. Putea la fel de bine să fi împins un bolovan.

Dar bolovanii nu erau calzi. Iar bolovanii nu miroseau a ploaie, a piele şi a pin. Şi bolovanii nu îi provocau furnicături electrice prin corp, gâdilând totul până la vârfurile degetelor de la picioare şi chiar spaţiile dintre ele.

Lucy simţi ceva crescând repede şi brusc în ea, răsucindu-i-se în pântec. Apoi sunetul vocilor de pe coridor îi dădură un nume. Panică. Trebuia să fie panica şi nicio altă emoţie – fiindcă doar disperarea oarbă şi nechibzuită ar fi putut-o poseda ca să facă ceea ce făcuse.

Mâinile ei, întinse încă pe pieptul de nestrămutat al lui Jeremy, se strânseră în pumni. Îl prinse de cămaşă, trăgându-l în şifonier lângă ea, apoi dădu drumul unei mâini ca să închidă uşile din lemn de abanos. Temperatura din interior crescu subit.

Îl puse cu spatele într-un colţ al dulapului, strângându-i încă haina cu o mână. Cu un deget de la cealaltă îl împunse în piept, la doar doi centimetri de acea deschizătură indecentă a gulerului şi a cârlionţilor care o încadrau.

— Ai spus că ar trebui să încetez să mai joc jocuri. Ai spus că ar trebui să-i spun lui Toby adevărul despre sentimentele mele. Aşa că iată-mă aici, aşteptându-mi şansa de a face exact asta, iar tu strici totul. Îl lovi cu pumnul în piept. Tu… distrugi… totul.

Se uită la faţa lui. O dungă de lumină trecea prin zăbrele şi îi dezvălui ochii. O rază de soare licărind pe gheaţă.

— Totul, repetă ea, lovindu-l în piept cu ambii pumni de această dată.

El nu se clinti. Nici măcar nu clipi, la naiba!

Enervant om! Lucy se săturase de calmul său de piatră. Se săturase în general, şi era confuză de la acea căldură şi de la acele furnicături păcătoase, şi îşi simţea capul mare şi greu. Nu putea să gândească. Nu putea gândi limpede deloc, din moment ce îşi lăsase capul greu să cadă pe pieptul lui, sprijinindu-şi creştetul pe acel petic cald de piele şi păr.

El tot nu avea un răspuns, nici de spus, nici de vreun alt fel. Rămaseră acolo în şifonier, învăluiţi în întuneric, preţ de câteva momente care se transformară în minute. Tăcerea o scotea pe Lucy din minţi. Exista ceva, în lipsa vorbirii, care era prea mult. Respiraţia lui – o vibraţie lentă, aspră care îi tachina urechile pe măsură ce pieptul lui se ridică şi cobora. Inima ei bătea atât de tare, încât era sigură că şi el o putea auzi. Bâzâitul neîncetat al excitării electrice curgându-i prin corp.

La o altă numărătoare, liniştea devenise din ce în ce mai de nesuportat din cauza a ceea ce Lucy nu auzea. Paşi pe coridor. Uşi de abanos scârţâind. Vocea lui Toby. O cutremură gândul că putea fi găsită în această poziţie, dar începuse să se întrebe dacă avea măcar să fie găsită.

— De unde ai ştiut că o să mă ascund aici? întrebă ea.

Vocea ei era şoptită, dar avu ecou prin întunericul dintre ei.

Simţi cum el ridică din umeri.

— Întotdeauna te-ai ascuns aici. De fiecare dată când Henry te căuta să te chelfănească. Sau atunci când a murit câinele ăla de vânătoare râios. Îl chema Farthing?

— Sixpence.

— Oh!

Lucy simţi ceva pătrat şi greu sprijinindu-se de creştetul ei. Bărbia lui, realiză ea.

— El nu şi-a amintit, şopti ea în pieptul lui. De ce nu şi-a amintit? Tu ai făcut-o.

El îşi puse mâinile pe umerii ei, trimiţându-i două fulgere de senzaţii direct în coşul pieptului, storcând toată suflarea din plămânii ei.

— Poate că pur şi simplu nu a venit să te caute pe tine.

— Tu ai venit.

Ea îi simţi corpul încordându-se. Jeremy o prinse de marginile bonetei şi o făcu să se uite la el. Mâinile ei alunecară de pe pieptul lui şi îi căzură pe lângă corp, strânse încă în pumni.

— Da, am venit să te caut. Să te opresc să faci vreo prostie.

Privirea lui rece aprinse mândria lui Lucy.

— Prostie? Jucăm un joc de copii. E o prostie în sine.

— Ceva… compromiţător.

— Cum ar fi să fiu găsită într-un şifonier cu un bărbat pe jumătate îmbrăcat? pufni ea. Sau descoperită într-o încleştare amoroasă sub un copac? Ei bine, îţi mulţumesc că ţi-ai propus să fii gardianul reputaţiei mele.

— La naiba, Lucy! Tu m-ai tras aici. Tu…

Ea i-o reteză.

— De ce m-ai dus tu în braţe?

— Ce?

— Ziua trecută, când am căzut în râu. De ce m-ai luat tu în braţe să mă duci acasă? De ce nu a făcut Toby asta? De ce nu Henry sau Felix?

— Aş vrea să ştiu, spuse el cu o voce aspră. Ar fi trebuit să te fac să mergi, obrăznicătură mică! În mod evident, nu gândeam.

— Dar ieri gândeai? Când m-ai urmărit în livadă?

— Se pare că nu. Nu am gândit limpede toată săptămâna. Degetele sale mari apăsau carnea braţelor ei. Am alergat ca nebunul după o puştoaică uneltitoare care se îndrepta spre totala compromitere.

— Nu te preface că eşti supărat pe mine. Tu nu eşti supărat decât pe tine.

— Explică-mi, spuse el printre dinţi, de ce ar trebui să fiu supărat pe mine.

Un zâmbet îngâmfat îi arcui buzele şi se strecură în vocea ei.

— Pentru că îţi place mai mult de tine atunci când nu gândeşti. Şi te face să fii complet nebun.

El se apropie de ea, chipul lui trecând în umbră.

— Dacă este cineva care mă înnebuneşte, aceea este…

Ea îl întrerupse punându-i un deget pe buze.

— Am să-ţi spun un secret, şopti ea, urmărind încet forma gurii lui cu vârfurile degetelor. Şi mie îmi place mai mult de tine când nu gândeşti.

Buzele lui se deschiseră, iar ea îşi lăsă degetul mare să alunece spre colţul gurii lui.

Lucy nu ştia ce se întâmpla cu ea. Îşi spuse că trebuia să fie fluxul de putere – puterea palpabilă pe care o avea asupra lui. Era infinit preferabilă confuziei sau durerii de inimă. Sau poate că ea continua să ciobească în calmul lui glacial pentru că tânjea după ceea ce se prelingea printre crăpături. Indicii despre un bărbat cu totul diferit – un bărbat sumbru, feroce, incitant. Sentimentul acela al pericolului care creştea înăuntrul lui şi emoţia de a-l scoate la suprafaţă. Gustul pericolului în sărutul lui.

Nu, se gândi Lucy. Nu era decât obişnuinţa. Petrecuse opt ani perfecţionând arta de a-l provoca pe Jeremy Trescott. Era un joc, un sport. Nu avea nimic de-a face cu emoţia, sentimentul său, Doamne fereşte, dragostea. Absolut nimic.

Urmă o pauză. Un scurt moment de tăcere şi căldură. Lucy inspiră, trăgând o gură lentă şi adâncă de abur cu miros de piele. Mărgele de transpiraţie îi apărură pe ceafă.

Jeremy înjură în sinea lui. Mâinile îi alunecară de pe umerii ei în jos pe spate şi o strânse aproape de el. Sânii ei se turtiră şi o dureau pe pieptul lui tare. Coapsa lui se strecură între picioarele ei. Muselina moale trecu peste muşchii lui puternici, aprinzând o durere arzătoare între coapsele ei.

— Ce faci? Lucy se foi, iar acea mică mişcare declanşă un infern de senzaţii. Oh, spuse ea încet. Ştia deja răspunsul.

Răspunsul ieşi de pe buzele lui cu o clipă înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei.

— Nu gândesc.

Capitolul 10

Jeremy gândea frenetic. Încă de când fusese tras în acest şifonier blestemat, gândurile lui alergau în mai multe direcţii deodată.

Încercase să-şi aducă aminte cine era el. Era Jeremy Allen Dumont Trescott, al şaselea Lord de Kendall. Era un gentleman şi un nobil al regatului. Era un bărbat de douăzeci şi nouă de ani, nu un tânăr turbulent. Era un bărbat care nu-şi dorise niciodată nimic – nici bogăţie, nici proprietăţi, nici influenţă. Dar săruta această femeie de parcă viaţa lui depindea de asta, devorându-i gura cu o foame disperată.

Încercase să-şi aducă aminte cine era ea. Era Lucy Waltham, sora lui Henry. Era o fată gălăgioasă, deşirată, o puştoaică impertinentă, un ghimpe perpetuu în coasta sa. Avea nouăsprezece ani şi nici măcar nu-şi făcuse debutul în societate. Şi la rândul ei îl săruta cu o pasiune inocentă care îl făcea să-i tremure genunchii şi să i se învârtă capul.

Încercase să-şi amintească unde se aflau. Erau în casa lui Henry, unde el era oaspete. Se aflau într-un şifonier din mijlocul coridorului, unde oricine ar putea – de fapt cineva ar trebui – să vină în orice moment să deschidă uşile şi să expună lumii perfidia lui. Şi pluteau în colţul şifonierului, cu limbile încâlcite şi trupurile contopindu-se într-unul.

Iar când toate celelalte încercări de a gândi raţional eşuară, Jeremy încercă să-şi amintească limba latină. *Basio, basias, basiat, basiat, basiamus...* Eu sărut. Tu săruţi. El sărută. Ea sărută. Noi sărutăm.

Atunci renunţă Jeremy să gândească. Nu-şi putea aminti conjugarea pentru „ei sărută”, şi să fie al naibii dacă îi păsa. Şifonierul era suficient de mare doar pentru două persoane, iar pentru moment, şifonierul era lumea întreagă. Eu, tu, el, ea… noi. Nimeni altcineva.

Gustul ei era sălbatic şi dulce, ca perele şi mierea, şi aerul proaspăt după ploaie. Se dădu înapoi, trăgând-o cu el în colţul întunecat al şifonierului. Mâinile lui se plimbau pe spatele ei, iar ea îşi deschise gura. Mici denivelări îi tachinau vârfurile degetelor. Şnururi.

Gândul în sine era nelegiuit şi depravat.

Slavă Domnului că nu gândea!

Îşi desprinse buzele de ale ei, sărutând-o încet în jos pe gât în vreme ce mâinile hoinăreau pe tot spatele ei. Degetele sale zăboviră peste fiecare cheotoare a rochiei ei, iar buzele lui savurau fiecare centimetru delicios al gâtului ei. Ea îşi lăsă capul pe spate şi îşi trecu mâinile prin părul lui. Degetele lui găsiră nodul şnururilor de la baza coloanei ei şi îl trase foarte încet în timp ce tachina adâncitura gâtului ei cu limba. Înfăşură capătul şnurului în jurul unui deget de-al său şi trase încet pe măsură ce limba lui urca pe lungimea gâtului ei.

Ea suspină de plăcere, iar rochia se desfăcu de pe trupul său. Jeremy crezu că avea să fie complet distrus.

Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o îndepărtă uşor. Ea îşi lăsă braţele pe lângă corp. Umbra ascundea faţa şi trupul ei, dar raze subţiri de lumină pătrundeau prin zăbrele pentru a-i pune silueta în evidenţă. O singură buclă de păr roşcat strălucea pe fruntea ei. O petală de lumină juca pe obrazul ei. O panglică subţire aurie se ondula peste umărul ei pe măsură ce pieptul ei se ridică şi cobora cu fiecare respiraţie.

Frumoasă.

Cuvântul reverberă în mintea lui, îi umplu respiraţia, dansă pe buzele lui. Dar nu îndrăzni să îl rostească. Atâta timp cât dura tăcerea, şi acest moment va dura. Mâna lui se îndreptă spre acea panglică aurie de lumină care se zărea pe umărul ei. O urmări cu vârful degetelor, privind

lumina mişcându-se peste pielea ei bronzată şi pe materialul verde al mânecii. Apoi atinse încet cu un deget şnurul de pe umărul ei, spre gât, şi îl prinse sub marginea deschisă a muselinei.

Aşteptă. Aşteptă ca ea să se opună sau să tresară. Aşteptă ca ea să se îndepărteze şi să protesteze. Nu o făcu. El lăsă puţin ţesătura în jos. Apoi puţin. Şi încă puţin – suficient cât să lase acea panglică aurie de lumină să alunece peste pielea netedă, aurie. O urmări din nou cu degetele, iar ea tresări la atingerea lui.

Jeremy dezbrăcase multe femei, dar aceasta era un teritoriu necunoscut. Unele necesitaseră asistenţă, iar altele opuneau o adevărată rezistenţă. Lucy nu făcuse nimic. Ea pur şi simplu aştepta în întuneric. O mângâie din nou cu degetul mare pe umăr, iar ea tresări din nou. Un fior de frică? Sau de plăcere? Nu-şi putea da seama. Poate că nici ea nu ştia.

Apoi ea îşi puse mâna pe pieptul lui, explorându-i uşor gâtul, strecurând-o pe sub cămaşa deschisă. Vârfurile degetelor se plimbau la baza gâtului. Atingerea era caldă şi uşoară pe pielea lui, ca o respiraţie. Mâna ei se opri pe umărul lui. Apoi degetul ei mare trecu la o mângâiere îndrăzneaţă, iar Jeremy se cutremură. Se sprijini pe panoul solid de abanos şi tremură ca o frunză. Tremură de delicateţea atingerii ei, extrem de tandră, dar deloc timidă. Tremură ştiind că ea nu era ca orice femeie, că ea nu ştia cum să fie sfioasă sau îndrăzneaţă. Ea dorea ca el să o atingă. Dorea să-l atingă şi ea. Acesta era simplul adevăr – iar adevărul îl făcea să tremure de o nevoie de neîndurat.

El îşi răspândi degetele peste umărul ei şi îşi lăsă mâna uşor în jos, trăgând şi corsajul odată cu ea. Pe sub lumina zăbrelelor, în jos spre umbră, unde atingerea era singurul lui ghid. Materialul rezistă pentru scurt timp deoarece o smucitură mai puternică îl convinse să cedeze. El îşi cufundă degetele sub marginile corsetului şi rotunjimea fermă a sânului ei răsări în palma lui. Ea îşi ţinu respiraţia.

Îi cuprinse cu blândeţe sânul, lăsând greutatea caldă

să-i umple mâna. Îşi trecu degetul mare peste carnea ei. Era atât de moale. Atât de moale. Neînchipuit de dulce la atingere, topindu-se ca zahărul sub vârfurile degetelor sale. Atinse apoi vârful sfârcului ei întărit, iar ea icni. Îl atinse din nou, iar ea suspină. Apoi îşi apăsă degetul mare pe el, răsucind şi tachinând carnea încordată până când ea gemu.

Dorea să o sărute. Să-i acopere gura cu a lui, să o facă să geamă din nou şi din nou şi să soarbă acel sunet minunat. Dar apoi degetul ei atinse mugurele strâns al sfârcului lui, iar el nu mai fu în stare să se mişte. Ea răsplătea toată tortura lui dulce, iar el o lăsă. O lăsă să tachineze fiecare centimetru de raţiune, ciupindu-l şi apăsându-l până când îl duru de dorinţă.

Când nu mai putu rezista, îi ridică sânul într-o palmă şi cu cealaltă îi dădu la o parte mâna de pe pieptul lui. Se aplecă peste sânul ei, atingând cu nasul acea moliciune dulce din întuneric, după care îi luă sfârcul în gură.

Doamne, Dumnezeule! Cerule mare!

Nu era doar faptul că era cald şi dulce, frumos şi rozaliu, ci mai ales felul în care ea îşi lăsă capul peste al lui astfel încât părul ei ondulat se împrăştie, atingându-i gâtul şi pieptul. Nu era felul în care ea icni şi îi gâfâi în ureche, făcându-i vintrea să clocotească cu fiecare mic strigăt pasional.

Era felul în care ea se topi în braţele lui şi îi apucă umerii cu ambele mâini, agăţându-se de el ca şi cum el era ancora ei care-o ţinea pe pământ. Ca şi cum fără el, ar putea pluti departe sau s-ar dezmembra, sau ar muri. Şi pe măsură ce el îi adora sânul, sugând şi jucându-se cu limba peste carnea excitată, dulce, o întrebare – vicleană şi sinistră – îi şoptea în minte.

Cine era el pentru ea, aici în întuneric? Era el însuşi, un străin sau – cel mai teribil de luat în seamă şi foarte probabil – cineva cunoscut de ei amândoi?

Dacă el o chema pe nume… ea l-ar şti pe al lui?

— Lucy, respiră el.

Până şi numele ei era un sărut. O colecţie erotică, depravată de sunete. Îi şopti numele iar şi iar, sărutându-i

uşor sânul. Lingând litera „L” peste sfârcul ei, ţuguindu-şi buzele în jurul vocalei senzuale, rotunjite, şi rostindu-i numele într-un şuierat al respiraţiei sale fierbinţi.

Ea era moale, suspinându-i în braţe, dar el era nelegiuit şi blestemat şi nu era de ajuns. El voia mai mult, avea nevoie de mai mult. Mai mult din ea.

O sărută din nou în sus pe gât şi îşi duse mâinile la decolteul rochiei, prinzând materialul ambelor mâneci. Ezită, strânsoarea sa fiind atât de puternică pe muselină că nu mai avea mult şi o rupea. Apoi limba ei trecu uşor peste urechea lui – atât de uşor, încât s-ar putea să-şi fi imaginat asta, o dată. De două ori, dacă nu cumva se înşela.

Cu un geamăt strangulat, el îi trase corsajul şi cămăşuţa în jos pe umeri. Ea îşi deschise braţele, lăsând mânecile să se legene de şolduri. Apoi mâna ei ajunse la marginea cămăşii lui şi, cu o smucitură rapidă, i-o scoase din pantaloni şi îşi băgă mâinile sub ea şi le răspândi pe tot pieptul lui…

Plăcerea îl cotropi cu zece săgeţi ascuţite când degetele ei se adânciră în carnea sa. Zece mici incendii aprinse pe pielea lui, arzând direct spre esenţa lui. Şi apoi – oh, Doamne, apoi… Acele zece degete chinuitoare începură să se mişte. Călătorind de-a lungul pielii lui, răspândind urme de flăcări pe fiecare centimetru al pieptului său. Apăsându-i sfârcurile, înfăşurându-se prin părul creţ care îi acoperea pieptul şi coborând în jos spre mijlocul abdomenului său.

Apoi mâinile ei alunecară pe spatele lui şi se aplecă peste pieptul lui. Îşi atinse buzele peste baza gâtului său. Încă o dată. Încă o dată. Săruturile ei se simţeau ca picăturile de ploaie în deşert, sfârâind pe carnea lui arsă. El îşi aplecă încet capul, iar gura lui o găsi pe a ei. Apoi izbucni furtuna.

Lucy se sprijinea de coapsa lui şi i se zvârcolea în braţe, unghiile ei intrând în carnea de pe spatele lui în timp ce el îi devora gura. Sânii ei se frecau de pieptul lui prin stratul unic de pânză. Mâinile lui rătăceau peste pielea netedă a spinării ei, trăgând-o mai aproape, strivindu-i

trupul delicios de moale de pieptul lui tare şi de vintrea umflată. El se întinse să-i cuprindă cu ambele mâini rotunjimile ferme şi îi lipi şoldurile de ale sale.

Ea icni, răvăşită. Apoi se arcui din nou, iar icnetul deveni geamăt. Jeremy luase foc, iar geamătul ei întretăiat punea paie pe foc. El o ţinu în braţe, sărutându-i gâtul şi curba delicioasă a umărului dezgolit. Ea îşi frecă şoldurile de ale lui din nou şi din nou, până când respiraţia îi deveni neregulată.

Lucy îi căută buzele şi le acoperi cu ale ei, iar el gustă întrebarea disperată în sărutul ei. Ea alerga spre o destinaţie necunoscută şi avea nevoie de el să-i arate calea. Şi, Dumnezeule, cât de mult dorea să-i arate. I-ar fi arătat exact ceea ce îşi dorea ea. Ar duce-o pe culmile plăcerii, unde nu o dusese niciun alt bărbat. Ea ar fi a lui, şi nu a altcuiva, iar ea ar şti cine era bărbatul care o dusese acolo.

Ea avea să-i spună numele.

— Lucy, gemu el apăsat de gura ei. Îşi lăsă o mână să alunece pe piciorul ei.

„A mea”, se gândi, strângându-i coapsa când ea se arcui din nou spre el. El îşi duse mâna în materialul fustei sale, ridicându-i-o până la genunchi. Îşi strecură mâna pe sub fustă şi cămăşuţă, cuprinzându-i piciorul. „A mea”, jură el, plimbându-şi degetele în sus spre coapsa ei, unde se termina ciorapul aspru şi unde începea paradisul neted şi mlădios. Carnea ei tremură sub degetele lui. Ea întrerupse sărutul şi îşi lăsă capul să cadă pe pieptul lui.

— Lucy. Vocea lui era joasă şi răguşită. Lucy, uită-te la mine!

Ea îşi ridică capul, dar umbra îi ascundea faţa. Nu putea s-o vadă şi nici ea nu putea să-l vadă. Erau doi străini înghesuiţi împreună în întuneric.

O prinse de coapsa goală şi o ridică, răsucindu-se în colţul acela întunecat al dulapului. Cu o mişcare rapidă, inversă poziţiile, ţintuind-o cu spatele de panoul de abanos. Raze de lumină jucau pe faţa ei şi dansau deasupra sânilor. Ea se uită la chipul lui cu pupilele mărite, verdele din ochii

ei fiind aproape eclipsat de negru. Buzele îi erau umflate şi de un roşu-închis. „A mea”, se gândi el, asaltându-i gura cu un sărut lacom. Ea îi întâmpină limba cu a ei, dar el se trase înapoi. Voia să-i vadă faţa, să privească acele buze frumoase formând silabele numelui său.

Jeremy o lăsă uşor în jos, permiţându-i să se sprijine pe coapsa lui. Ea se lipi de el cu un mic geamăt. Apoi se rezemă din nou pe panoul din abanos şi închise ochii. Jeremy îşi vârî mâna sub fusta ei, mângâindu-i coapsa fină. Ea îşi muşcă limba când degetele lui urcară încet, spre căldura umedă şi cârlionţii moi. Apoi degetele lui trecură peste locul ei cel mai intim, iar Lucy îşi deschise larg ochii.

— Da, spuse el frecându-l uşor din nou.

Ea se cutremură şi răsuflarea i se opri în gât, dar continuă să-l privească. Da. Doamne, avea să fie atât de uşor. Câţiva nasturi, o împingere rapidă şi avea să fie a lui. Toată a lui. Dar oricât de mult o dorea – oricât de mult îl durea mădularul şi oricât de tare-i bătea inima şi îi tremura tot corpul de dorinţă – nu o dorea în acest fel. Ea trebuia să vină la el.

Ea trebuia să vină pentru el.

El o dezmierdă din nou uşor cu degetele.

— Oh, oftă ea. Oh, Doamne!

„A mea”, îşi dori el în tăcere, alunecând un deget în miezul ei topit. Gura ei se deschise. Privirea ei era stăruitoare. „Rosteşte-mi numele! Nu pe al lui Dumnezeu sau pe al diavolului sau pe al oricărui alt bărbat. Pe al meu”.

Prin ceaţa groasă şi densă a dorinţei, Jeremy abia dacă era conştient de zgomote. Zgomote înăbuşite din afara şifonierului. Paşi. Voci. Dar îşi alunecă degetul mai departe în teaca ei fierbinte şi fină, iar strigătul ei uşor strangulat era singurul zgomot din lume. Ea îl strânse tare de umeri.

„Rosteşte-mi numele”, se gândi el.

— Toby, icni ea.

El încremeni. Degetele ei pătrunseră în carnea lui. Degetul lui ieşi din ea.

— Vine, şopti ea, zvârcolindu-se din îmbrăţişarea lui. Ea se lipi de spatele dulapului şi îşi trecu mâinile peste sânii goi. Paşii se opriră exact în faţa dulapului.

— Iar Lucy trebuie să fie aici.

Vocea lui Toby era înăbuşită de pereţii groşi din lemn de abanos, dar era inconfundabilă. Aşa cum era şi vocea Sophiei, care întreba:

— De unde ştii?

— Ea mereu se ascunde aici, veni răspunsul. Ieşi afară Lucy, strigă Toby.

Lucy se uită la Jeremy, cu o expresie panicată.

— Fă ceva!

„Fă ceva!” Cât de mult dorea Jeremy să facă ceva. Multe lucruri. Primul lucru era ca pumnul lui să treacă prin uşile de abanos, să-l prindă pe Toby de gât şi să-l stranguleze. Al doilea lucru era să o ia pe Lucy în braţe şi să găsească din nou acel lor fierbinte şi fin unde se oprise. Şi apoi cel de-al treilea lucru… oh, Doamne, al treilea lucru.

Uşile de abanos începură să se mişte, şi o rază subţire de lumină pătrunse înăuntru. Jeremy apucă şuruburile în care erau prinse mânerele uşii şi trase de ele să ţină uşa închisă. Le ţinea cu degete albite de efort în timp ce mâinile nevăzute încercară din nou, mişcând uşile în cadrul lor.

— Ce ciudat, spuse Toby. Se pare că e încuiat.

Uşile se liniştiră, iar strânsoarea lui Jeremy se relaxă. Apoi raza de lumină lăsă iar loc întunericului, şi el strânse din nou şuruburile. De data aceasta nu îndrăzni să le dea drumul. Până nu dispăreau paşii şi vocile se stingeau. Nici după câteva minute după asta.

Când se uită din nou la Lucy, ea era cu spatele la el. Îşi punea cămăşuţa şi rochia, ridicându-şi mânecile la loc pe umeri. Jeremy ar fi vrut să le tragă înapoi în jos. În schimb, îi strânse şnururile şi i le legă în tăcere. O luă de talie şi o sărută pe ceafă.

— Lucy, şopti el.

Ea se trase înapoi.

— Şi-a amintit, spuse ea încet. Şi-a amintit în cele din urmă.

Capitolul 11

Lucy zăcea pe spate, holbându-se în tavan. Stătea pe cuvertura de brocart, cu părul răvăşit peste perne ca un evantai. Dacă îşi întorcea gâtul uşor, vedea tava cu cina neatinsă pe masa ei de scris. Cu siguranţă, mâncarea se răcise de mult.

Purta aceeaşi rochie verde cu care se îmbrăcase de dimineaţă. Baia îi fusese pregătită, părul desfăcut, dar când Mary se întinse să-i dezlege şnururile, Lucy îi dădu efectiv peste mână. Ridicol, se mustră ea acum. Cu totul absurdă ideea că fără acele straturi subţiri de muselină şi lenjerie, camerista ei ar şti cumva.

Oh, dar cum putea să nu ştie? Cum putea să nu ştie cineva doar uitându-se la ea? De aceea fugise Lucy – din şifonier se grăbise să urce direct în dormitorul ei şi nu se mai întorsese deloc în salon. Nu coborâse la cină, în schimb o trimisese pe Mary să transmită o scuză despre glezna ei rănită. Se putea să nu-şi mai arate niciodată faţa în public – pentru că toată lumea ar şti. Fără îndoială că avea scris pe frunte cu litere mari, roşii care anunţau…

Ce, mai exact? Stătuse o oră la masa ei de toaletă, studiindu-şi reflexia în lumina lumânărilor, încercând să desluşească acel cuvânt.

„Desfrânată?” Să săruţi un bărbat era ceva. Un lucru foarte plăcut. Să ispiteşti un bărbat să te sărute era altceva, şi la fel de măreţ. Dar acum… mersese prea departe. Târâse un bărbat într-un spaţiu închis, îl lăsase să o dezbrace şi se aruncase asupra lui. Lucy nu pretinsese niciodată că era o autoritate în ceea ce privea comportamentul potrivit unei doamne, dar ştia diferenţa dintre bună-creştere şi… ei bine, creştere pur şi simplu.

„Proastă?” Probabil că acela era cuvântul. Pentru că literele care să scrie „cea mai mare imbecilă” nu i-ar fi încăput pe frunte. Dacă Toby se căsătorea cu Sophia

Hathaway, Lucy nu avea pe cine să dea vina decât pe ea însăşi. Ar fi putut să vorbească cu el când se întorseseră din pădure, dar nu o făcuse. L-ar fi putut goni pe Jeremy când dăduse buzna în şifonier, dar nu o făcuse. Nu făcuse nimic din toate astea, şi pe viaţa ei dacă înţelegea de ce.

„Compromisă?" Lucy ştia că majoritatea oamenilor ar crede asta. Dar ea nu era preocupată de ceea ce gândeau majoritatea oamenilor, în acel moment, ei nu-i păsa decât de părerea a doua persoane. Bine, poate trei. Ea însăşi se număra printre ele. Iar Lucy nu se simţea câtuşi de puţin „compromisă". Se simţea minunat îmbunătăţită.

Celălalt cuvânt atârna de marginea destrămată a minţii ei. Încercă să-l alunge. Dar cuvântul se întorcea mereu. Cea mai simplă dintre etichete, şi cea care era de neconceput încă.

„A lui".

Doar gândindu-se la cuvânt o făcea să zbârnâie ca o coardă de arc. Tot corpul vibra odată cu acel adevăr îngrozitor, insuportabil.

Fusese însemnată. Era a lui. În realitate nu cumva se temea că asta va citi lumea pe faţa ei? Nu scrisese el cu buzele pe tot corpul ei şi atingerea lui nu îi arsese pielea? Chiar şi acum simţea semnele crude şi iritante sub materialul rochiei. Marcată iar şi iar de-a lungul pielii.

A lui.

Desfrânata lui. Proasta lui. Doar a lui şi compromisă pentru oricine altcineva.

Lucy clipi spre tavan. Apoi îşi presă podul palmei peste ochi şi făcu să dispară toată lumea.

La naiba!

Să-l ia naiba! Să o ia naiba! La naiba, la naiba, la naiba! Nu trebuia să se întâmple aşa. Ea nu era un obiect de dispută. O pradă care să fie prinsă. Nu dorise niciodată umilinţa unui sezon la Londra. Supliciul cumplit de a fi gătită şi împodobită şi de a defila în faţa lumii bune. Umilinţa de a aştepta un păun înfoiat să traverseze sala de bal, să-şi mâzgălească numele pe carnetul ei de dans, să-i împingă un inel pe deget, să-şi lipească numele peste al ei

şi să-i ştampileze „a lui” pe frunte, ca să citească toată lumea. Ruşinea abjectă a acestui lucru, chiar dacă niciun bărbat nu încercase măcar.

Ea era Diana. Zeiţa vânătorii. Ea voia să aleagă. Ea alesese, îşi aminti. Îl alesese pe Toby. Trăsături familiare apărură în întuneric, în spatele pleoapelor. Păr şaten-auriu. Pomeţi cizelaţi şi o gropiţă în bărbie. Ochi veseli şi o gură generoasă, zâmbitoare. Al ei, îşi dori ea. Cu totul al ei. Îl dorea cu fiecare centimetru al corpului ei.

Fiecare centimetru… cu excepţia micuţei bucăţi de carne de sub lobul urechii stângi. Acea bucăţică dorea pe altcineva. Buzele altcuiva. Nu acea buză generoasă, zâmbitoare, ci buze rigide, pietroase, care se topeau ca focul pe pielea ei. Pe bucăţica aceea trădătoare din carnea ei care declarase că era a lui. Lucy îşi puse degetele pe adâncitura moale a gâtului ei şi pulsul i se acceleră sub propria atingere.

O altă parte din ea se revoltă. O parte oarecare a claviculei sale se separă de voinţa ei. Îşi plimbă degetele de-a lungul acelei bucăţi subţiri ca un brici care trăia acum pentru greutatea unei frunţi grele şi pentru răcoarea proaspătă a părului umed, rece şi negru ca abanosul. Nu mai erau ale ei, ci ale lui.

Apoi sânii ei se ridicară împotriva tiraniei corsetului. Dorind să fie eliberaţi în mâinile lui. Îşi puse mâinile peste ei, iar sfârcurile se ridicară să protesteze. Ale lui, ale lui, insistară ele în tandem. Lucy era depăşită numeric. Hotărârea ei se destrăma, iar corpul i se dizolva odată cu ea. Mintea îi era împânzită cu umbre şi raze de lumină care se strecurau prin zăbrele, şi simţi secretul întunecat al dezmierdării lui arzându-i pielea. Reaprinzând acea durere fierbinte dintre picioare. Locul în care asaltul lui tandru îi devastase voinţa. Locul care ar fi putut fi al lui cu atâta uşurinţă şi atât de repede tânjea să fie *al lui* chiar şi acum.

Dacă n-ar fi venit Toby… Tot corpul ei era obsedat de întrebare, ardea să ştie răspunsul. Îşi lăsă mâinile în jos, aşezându-le pe pântec.

O bătaie uşoară în uşă o smulse din aducerea-aminte

şi din şifonier… din nou. Se ridică în capul oaselor.

— Lucy, sunt eu.

Lucy trase zăvorul şi întredeschise uşa. Sophia stătea în coridor, îmbrăcată într-un neglijeu de mătase albastră. Părul ei auriu era desfăcut, curgându-i peste umeri în valuri line.

— Pot să intru?

Lucy deschise uşa cu o invitaţie tăcută, şi Sophia intră.

— Am venit să văd dacă te simţi mai bine, spuse ea repezindu-se spre marginea patului. Se uita cu îndoială la glezna peste care Lucy avea un ciorap. Apoi privirea ei urcă până la obrajii îmbujoraţi ai lui Lucy. Dar îndrăznesc să spun că aşa este, adăugă ea ridicând o sprânceană. Zâmbi. De fapt, arăţi chiar foarte bine.

Lucy se aşeză la masa de scris şi luă o chiflă de pe tava cu cina.

Muşcă dintr-un capăt şi mestecă energic. Doamne, ce foame îi era!

— Ai dispărut în după-amiaza asta, o acuză Sophia. Şi la fel a făcut şi lordul Kendall. Doar nu te aştepţi să cred că a fost o coincidenţă.

Lucy muşcă încă o dată din pâine şi ridică din umeri.

Sophia se aşeză mai bine pe marginea patului.

— Lucy! Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat.

— Nu s-a întâmplat nimic.

Sophia se bosumflă.

— Cunosc diferenţa dintre ceva şi nimic, spuse ea lăsându-se în spate pe coate. Iar expresia de pe faţa ta nu vine de la nimic.

— Nu-i aşa?

Era exact cum bănuise Lucy. O singură privire spre chipul ei, şi Sophia ştia. Nu va mai putea niciodată să iasă din camera ei. Apoi îşi aminti că în acea dimineaţă Sophia pomenise ceva despre o întâmplare „şocantă”.

— Păi, povesteşte-mi despre „ceva”, o îndemnă Lucy, şi eu îţi voi spune dacă după-amiaza asta se potriveşte cu definiţia.

Sophia se juca agitată cu dantela de la decolteul neglijeului său.

— Să-ţi spun despre Gervais?

— Gervais? Deci acel „ceva” avea un nume.

— Era profesorul meu de pictură. Şi tutorele meu în arta pasiunii.

Ea oftă şi se întinse pe pat. Dumnezeieşte de frumos. Zvelt şi puternic, cu păr negru strălucitor şi cu ochi argintii, şi degete lungi, sculptate. Am fost îndrăgostită până peste cap de el. Poate că încă sunt.

Lucy se înecă cu bucata de chiflă. Îşi turnă un pahar de vin roşu şi luă o înghiţitură zdravănă. Apoi încă una. După ce goli paharul, îşi duse genunchii la piept şi se cuibări pe scaun. Sophia încă stătea întinsă, holbându-se la tavan. Picioarele ei goale se legănau la marginea patului.

— Ei bine? întrebă Lucy. Doar nu vrei să te opreşti aici.

— Totul a început cu schiţele, spuse Sophia cu privirea în tavan.

Făceam un studiu asupra lui David, sculptura lui Michelangelo. Doar o mică schiţă în cărbune pe care am văzut-o într-o carte. Nu prea puteam reda muşchii antebraţului şi eram cam supărată. Gervais încercase să-mi explice, dar nu putea spune toate cuvintele în engleză, şi eu nu am reuşit să-i înţeleg franceza. Apoi s-a ridicat brusc, şi-a scos haina şi şi-a suflecat mânecile de la cămaşă. Mi-a luat mâna şi a aşezat-o peste încheietura lui. Mi-a tras degetele peste fiecare centimetru al antebraţului, urmărind fiecare legătură strânsă de muşchi şi tendoane. Era atât de solid, de puternic… Sophia se întoarse pe o parte, sprijinindu-se pe un umăr. O să crezi că sunt păcătoasă, nu-mi pasă. Ai avea dreptate. Sunt păcătoasă. Am vrut să-i rup cămaşa de pe el şi să-l ating peste tot.

Lucy nu credea deloc că Sophia era păcătoasă. Având în vedere propria reacţie din şifonier, o înţelegea perfect pe Sophia. De fapt, modelul de comportament era extrem de liniştitor. Sophia nu era de acuzat, şi nici ea. În mod clar, vederea antebraţului musculos al unui bărbat incita o

femeie la depravare. Cum altfel se explica inventarea manşetelor?

— Şi ai făcut asta?

Sophia zâmbi cu jumătate de gură.

— Nu atunci. Mult mai târziu. Ea urmări cu degetele modelul cuverturii de brocart. L-am desenat, ştii. Cu totul.

— Cu totul? Chiar şi…

— Da. Şi l-am lăsat să mă deseneze şi pe mine cu totul.

Lucy îşi duse mâna la gură şi râse în palmă. Şi Toby credea că tava de ceai a Sophiei era ingenioasă? Asta ducea cuvântul „realizare” la un cu totul alt nivel de înţelegere.

— Doar nu…

— Oh, ba da. Sophia îşi duse mâna la inimă. Şi după ce m-a schiţat, m-a pictat.

— Te referi la un portret? Sau la o miniatură?

— Nu, nu. Nu o imagine a mea. M-a pictat pe mine. Mi-am dat jos toate hainele şi m-am întins pe pat, iar el mi-a acoperit fiecare centimetru de piele cu vopsea. A spus că eram albă şi netedă ca o pânză albă. Pânza lui. Mi-a pictat cârcei de viţă pe burtă… Degetele Sophiei trasară un cerc pe abdomen. Apoi mâna ei atinse curba sânului. Şi flori aici… orhidee mov. Îşi închise ochii şi oftă. M-am prefăcut că am gripă şi am refuzat să fac baie timp de o săptămână.

Lucy rămase cu gura căscată de uimire. Întrebările îi rămaseră blocate în gât. Atunci când Gervais o umpluse pe Sophia cu vopsea, o mângâiase şi *acolo?* Şi oare simţise ea aceeaşi durere insuportabilă şi minunată pe care o simţise Lucy… şi pe care o simţea chiar şi acum? Iar domnul şi doamna Hathaway nu auziseră niciodată de însoţitoare?

Sophia se răsuci din nou pe spate şi îşi împreună mâinile deasupra inimii în chinurile agoniei romantice.

— Oh, Gervais, oftă ea. M-a iubit. Chiar m-a iubit. *Je t’aime,* spunea el. *Je t’adore, ma petite.* O spunea din nou şi din nou în timp ce…

Vocea Sophiei se stinse, iar lui Lucy îi veni să ţipe.

— În timp ce… ce?

Sophia îi aruncă o privire superioară.

— Nu ştii?

— Păi… da, bine. Lucy roşi. Vreau să spun, aţi fost prinşi?

Dumnezeule din ceruri, şi Lucy se gândise că *ea* era compromisă. Puţină pipăială într-un dulap nu era nimic pe lângă o relaţie fierbinte cu un tutore. Şi francez pe deasupra! Înalta societate nu i-ar ierta niciodată asta Sophiei, dacă s-ar fi aflat. Cele douăzeci de mii de lire ale ei ar fi fost egale cu zero. Dacă un astfel de scandal ar deveni vreodată public, nu ar mai dori-o niciun gentleman din lumea bună.

Lui Lucy i se ridică părul de pe ceafă. Toby nu ar mai dori-o.

— Oh, nu, spuse Sophia. Nu am fost niciodată descoperiţi. Ne-am certat, şi l-am alungat.

— V-aţi certat? De la ce?

— Sir Toby ceruse permisiunea să mă curteze, iar părinţii meu erau încântaţi la culme. Eu eram disperată. I-am spus lui Gervais că vreau să fugim împreună şi să ne căsătorim. Am fi putut să avem o căsuţă pe malul mării. Să ne petrecem zilele pictând şi nopţile făcând dragoste pasională. Propria noastră bucăţică de paradis. Dar Gervais a refuzat, se cutremură Sophia.

— Dar de ce, dacă te iubea?

— El punea la îndoială devotamentul meu. Spunea că voi ajunge să regret că m-am măritat cu el – şi că durerea scandalului şi sărăcia ne vor umbri bucuria. I-am spus că se înşela. L-am rugat, l-am implorat şi am ţipat şi l-am sărutat… dar nu l-am putut face să se răzgândească. Aşa că l-am gonit. Îşi acoperi faţa cu mâinile. Oh, Gervais! murmură ea. *Mon cher, mon amour.* Iartă-mă!

Lucy îşi turnă încă un pahar de vin roşu. Sophia îşi luă mâinile de la ochi şi le puse pe lângă corp.

— Am gustat pasiunea, Lucy, spuse ea cu o voce firească. Şi acum, că am făcut asta – nu ştiu cum voi îndura o căsătorie insipidă, de convenienţă. O să-mi fac un amant, presupun. Dar până şi ideea pare atât de… *gauche.*

— Nu simţi nicio pasiune pentru Toby, spuse Lucy luând o înghiţitură atentă.

— Cum aş putea? El zice că ţine la mine, dar abia dacă se uită la mine. Un sărut pe mână, câteva cuvinte drăguţe din când în când... Totul atât de cântărit, de adecvat. Nimic din dorinţă adevărată. Sophia se ridică. Nu am mari aşteptări. Nu sper la genul de pasiune brută, animalică, pe care am cunoscut-o în braţele lui Gervais. Asta nu se poate întâmpla decât o singură dată în viaţă.

— Adevărat? Lucy strâmbă din nas. Doar o dată?

— Măcar dacă Sir Toby mi-ar arăta o rază de speranţă. Sophia îşi ridică picioarele pe pat şi le trase sub ea. Un singur gest de romantism pur, neîncătuşat. Asta e tot ce îmi doresc. Să-şi arunce haina de pe el. Să mă ia în braţe. Să mi se înmoaie genunchii. Dar nu, niciodată, nici măcar o dată. Speram atât de mult că momentul va veni în această după-amiază. Nu m-am ascuns deloc, ştii. Am numărat până la zece şi m-am dus înapoi în salon.

— Serios? Şi ce-ai făcut?

— Cel mai ruşinos lucru pe care ţi-l poţi imagina. M-am oferit să-l ajut să numere. El doar a zâmbit. I-am spus: „Nu trebuie să tragi cu ochiul”, şi apoi m-am aplecat peste divan până când aproape că mi-au scăpat sânii din rochie. Şi el şi-a pus mâinile la ochi! M-am apropiat de el, i-am luat mâna şi i-am ţinut-o într-a mea. Eram atât de îndrăzneaţă, şi ştii ce-a spus el? Ce subiect i-a venit mai întâi în minte?

— Geometria?

— Mai rău! Tu!

— Eu? Lucy îşi răsuci capul. Sau poate camera se rotea în jurul ei. Oricum ar fi fost, ea voia să se învârtă pentru totdeauna. Îşi înclină paharul de vin pe buze şi goli băutura rămasă în el.

— Da, tu. El doar m-a strâns puţin de mână şi a spus: „Hai să o găsim pe Lucy”. În acel moment, te-am urât cu adevărat. Sophia se uită la ea, apoi îşi îndreptă privirea spre carafa pe jumătate plină de la cotul lui Lucy. Ai de gând să-l bei pe tot de una singură? Aproape că nu te-aş urî la fel de mult dacă mi-ai da şi mie.

Lucy zâmbi. Sophia Hathaway era bine-venită să o urască oricât de mult dorea. Atâta timp cât Toby nu o făcea. Umplu paharul de vin şi i-l dădu Sophiei, care-l bău dintr-o singură înghiţitură lungă şi i-l întinse pentru încă unul.

— Tot eşti înainte, răspunse Sophia văzând privirea amuzată a lui Lucy.

Lucy turnă din nou, gândurile învârtindu-i-se ca vinul din pahar. Toby nu simţea nicio pasiune pentru Sophia. Sophiei nu-i păsa de Toby. Iar Gervais... Gervais era răspunsul la o rugăciune. Un semn de sus. Ar fi greşit să ignori un semn, îşi spuse Lucy. Cu adevărat păcătoasă.

— Oh, Gervais, se lamentă Sophia la al doilea pahar de vin roşu. Dacă aş putea... Oh, dar este imposibil. Trăim în lumi diferite.

— Nimic nu este imposibil, dacă îl doreşti suficient de tare. Trebuie să-i scrii. Lucy dădu la o parte tava pe care se afla cina. Deschise sertarul mesei de scris şi scoase o coală de hârtie şi o pană.

— Să-i scriu? Sophia se uită brusc în sus. O scrisoare? Ce idee! N-aş putea.

— De ce nu? Lucy destupă călimara cu cerneală.

— Doar că... el nu este... Chiar nu aş putea. Sophia îşi rodea unghia de la degetul mare. Oh, dar trebuie.

— Trebuie să o faci. Lucy se ridică de pe scaun şi îi întinse pana.

Sophia scutură din cap.

— Nu, scrie-i tu. Îmi vor tremura mâinile.

— Bine. Lucy se aşeză la loc şi cufundă pana în cerneală. Cum începi?

— „Mon cher petit lapin”, dictă Sophia.

— Dacă voi fi eu cea care scrie, va trebui să fie în engleză. Franceza mea este groaznică.

— Foarte bine, oftă Sophia. „Dragul meu iepure mic”.

Lucy nu mişcă peniţa.

— Cu siguranţă, glumeşti.

— Deloc.

— Iepurele tău? Şi adaugi un „dragul, şi un mic” la

asta? Eşti sigură că nu vrei să începi cu ceva mai puţin... blănos? „Dragă Gervais” pare să fie o alegere mai potrivită.

— Dar aşa i-am spus mereu, insistă Sophia. Iar dacă scrisoarea este de mâna ta, şi în limba greşită, trebuie să ştie că este de la mine cumva.

Lucy ridică din umeri.

— „Dragul... meu... iepure... mic”, spuse ea, mâzgălind cuvintele pe măsură ce le rostea. Şi apoi?

— Iartă-mă, dragul meu”, continuă Sophia ridicându-se iar într-un cot şi gesticulând teatral cu paharul de vin. „Regret cearta noastră mai mult decât ai putea şti. Sir Toby nu înseamnă nimic pentru mine. Doar tu eşti...”

— O clipă, o întrerupse Lucy. Vorbeşti prea repede. Ea scrise cu furie. „Doar... tu... eşti...” Gata, continuă!

— „Doar tu eşti dragostea mea. Nu te pot uita. Mă gândesc întruna la tine în fiecare zi, iar chipul tău îmi umple visele în fiecare noapte. Tânjesc după tine. Tânjesc după atingerea ta. Când închid ochii, trupul meu îşi aminteşte de căldura mâinilor tale”. Făcu o pauză ca să ia o înghiţitură mare de vin. „Când beau vin, buzele mele îşi amintesc de sărutul tău”.

— Oh, asta e foarte bine, spuse Lucy cufundând peniţa.

— Mulţumesc. Acum mi-a venit. Sophia îşi studie paharul. Asta este un vin foarte bun.

— Continuă!

Sophia se opri o clipă înainte să vorbească:

— „Să nu te îndoieşti de sentimentele mele profunde sau de statornicia dragostei mele. Vino la mine, te implor! Fă-mă să fiu a ta în toate privinţele!”

Lucy îşi înăbuşi un râs mic.

— Ce? întrebă Sophia.

— Doar că... mă gândeam că el a făcut deja asta. Te-a făcut să fii a lui în toate privinţele.

Sophia scutură din cap.

— Oh, Lucy, spuse ea atotştiutoare. Sunt atât de multe lucruri pe care nici măcar nu le-a încercat încă.

Lucy făcu ochii mari. Îşi întoarse atenţia înapoi la

hârtie.

— „Te voi aştepta în această noapte”, continuă Sophia „şi în fiecare noapte după aceea”. Aşteptă ca Lucy să se oprească din scris. „Toată dragostea mea…”, nu, aşteaptă! „Toată dragostea mea nemuritoare şi veşnică… A ta şi doar a ta…” Semnează, „micuţa ta varză”.

— Doamne! Lucy se uită peste umăr la Sophia. Mai întâi iepuri şi acum varză?

— Sună minunat în franceză.

— Presupun că trebuie să te cred pe cuvânt.

— Chiar sună. Ton petit chou.

Lucy clătină din cap.

— Varză să fie. Suflă uşor peste hârtie până se uscă cerneala, după care o împături. Adresa?

Sophia îi dădu o adresă pe care Lucy o scrise întocmai. Se întoarse spre Sophia, ridicând carafa şi o sprânceană, iar aceasta îi întinse cu nerăbdare paharul. Lucy turnă jumătate din vinul rămas. Restul îl bău ea direct din carafă.

— A *notre sante,* spuse Sophia ridicându-şi paharul la buze. *Et amour.* Goli paharul şi îl lăsă să-i alunece din mână în timp ce se întinse pe spate. Cred că m-am îmbătat.

Lucy râse.

— Şi eu cred.

Apoi Sophia se întoarse pe burtă şi îşi îngropă faţa în antebraţ. Umerii îi tremurau. Lui Lucy îi luă mai mult de câteva momente ca să-şi dea seama că nu râdea, ci plângea în hohote.

— Sophia? Lucy se aşeză cu blândeţe pe pat. Se întinse şi o mângâie cu stângăcie pe umăr, căutând în minte câteva cuvinte de consolare. La naiba! Încă ceva ce nu ştia să facă. Nu ştia mare lucru despre consolare – nici să ofere şi nici să primească.

— Oh, Lucy, ce se va alege de mine?

— Păi, vei fugi cu Gervais. Veţi avea căsuţa voastră pe malul mării. Veţi picta, veţi face dragoste. Iepuri, varză. Vei fi extraordinar de fericită.

— Dacă te-aş putea crede.

Sophia îşi ridică uşor capul. Nasul şi ochii îi erau roşii. Pufni zgomotos.

— Crede-mă, spuse Lucy. Se întinse pe pat lângă Sophia, cu mâinile sub bărbie. Oricum nu vrei să te măriţi cu Toby. Dacă va face chiar şi cea mai uşoară formă de răceală, o să se ducă în pat şi o să se vaite de parcă ar fi cât pe ce să moară de febră tifoidă. Îţi va lua zestrea şi o va cheltui doar pe cizme noi. Sau o va pierde la cărţi. Nu e bun de nimic la cărţi.

— Oh, nu mă face să-mi placă de el! Sophia zâmbi şi îşi şterse obrajii. Totul părea atât de diferit înainte, nu-i aşa? Când eram fetiţe? Când ne imaginam ceva şi ni-l doream atât de tare şi credeam cu tot sufletul nostru că va deveni realitate. Trase cuvertura la o parte şi se băgă în cearşafuri. Când eram mică, spuse ea scoţându-şi părul auriu peste pernă, aveam o păpuşă din porţelan pe care o chema Bianca. Şi am ştiut întotdeauna că Bianca putea deveni reală. Doar dacă îmi ascultam doica şi îmi mâneam tot terciul, şi credeam cu tot sufletul meu, ea avea să prindă viaţă într-o zi. Ar fi mers şi ar fi vorbit şi s-ar fi jucat cu mine ca o fetiţă adevărată. Fruntea ei se încreţi. Nu s-a întâmplat niciodată, bineînţeles. Dar este ciudat... încă nu sunt sigură de ce. Există răspunsul evident – pentru că Bianca nu fusese niciodată mai mult decât o bucată de porţelan şi câteva bucăţi de pânză. Dar am rămas într-un fel nesigură. Poate pentru că nu mi-am mâncat niciodată tot terciul.

Lucy trase de cealaltă margine a cuverturii şi se strecură dedesubt.

— Când eram mică, obişnuiam să cred că, dacă îmi închideam strâns ochii şi îmi doream destul de tare, îi voi deschide şi mă voi trezi în Tortola.

Sophia închise ochii şi îşi frecă nasul de pernă. Vocea ei devenise moale de la vin şi de la somn.

— Tu erai mai curajoasă decât mine. Eu mă gândeam la Veneţia.

Capitolul 12

Lucy întredeschise uşa şi trase cu ochiul pe coridor. Lacheul care stătea vizavi de camera mătuşii Matilda era sprijinit de perete, peruca sa pudrată atârnându-i într-un parte. Lucy tuşi încet, dar omul nu se mişcă. Dacă asculta cu atenţie, îi putea auzi ritmul slab al sforăitului.

Ea păşi pe coridor şi închise uşor uşa în urma ei, lăsând-o pe Sophia cu visele ei îmbibate cu vin. Mişcându-se cât de repede posibil fără să stingă lumânarea, o luă de-a lungul holului. Îşi ţinu privirea pe covorul ponosit până ajunse la capătul scărilor.

Papucii lui Lucy atingeau uşor lemnul jerpelit, în timp ce cobora în linişte scările. Cu un hop agil, evită cea de-a treia treaptă de jos. Ştia că trosneşte, şi chiar mai tare decât de obicei atunci când vremea era ploioasă.

Se opri la capătul de jos al scărilor. Nu mai ploua atât de tare, dar vântul vâjâia mai aprig ca niciodată. Un curent ca de gheaţă trecu pe lângă gâtul ei. Preţ de o clipă strânse scrisoarea între dinţi şi îşi trase şalul mai bine pe umeri. Uneori, conacul Waltham părea construit mai degrabă din dantelă decât din piatră şi mortar.

Se strecură în biroul lui Henry. Din foc nu mai rămăseseră decât nişte cărbuni cenuşii care acopereau încăperea într-o lumină roşie slabă. Lucy puse sfeşnicul pe biroul din nuc noduros. Rămase pe loc pentru câteva momente, clipind şi aşteptând ca ochii să se adapteze la lumina slabă. În faţa ei se afla o tavă aurită pe margini, precum şi o mulţime de plicuri sigilate care aşteptau să fie duse la poştă a doua zi.

Lucy deschise primul sertar din dreapta sus al biroului şi începu să scotocească prin el. Sertarul era plin de pene de scris, registre contabile şi corespondenţă mototolită. În cele din urmă, degetele ei găsiră bucăţica de ceară pentru sigiliu pe care o căutau. O ţinu deasupra lumânării până când ceara roşie se înmuie şi începu să curgă, apoi ea picură un sigiliu mare roşu peste clapeta scrisorii.

Ţinu scrisoarea bine întinsă în palma ei şi suflă uşor ca să se răcească ceara. Asta era. Viitorul ei. Stând chiar acolo în palma ei, deghizat într-o bucată nevinovată de hârtie şi câteva mâzgălituri de cerneală. Se aplecă să o aşeze pe tavă lângă celelalte scrisori, dar ceva o făcu să se oprească.

Şi dacă Gervais nu venea?

Lucy se îndreptă şi strânse scrisoarea la piept.

Poate că instinctele sale nobile vor triumfa.

Poate că nu o mai iubea pe Sophia.

Poate că se mutase la o altă adresă.

Odată ce scrisoarea era pusă la poştă, aceasta va dispărea. Viitorul lui Lucy ar fi în mâinile unui pictor francez cu o înclinaţie pentru varză. Dacă era s-o creadă pe Sophia, acele mâini erau mai degrabă capabile... şi totuşi.

Nu trebuia să o pună la poştă, înţelese Lucy. Doar trimiterea ei într-o direcţie greşită ar servi mai bine scopului ei. Trebuia doar să-i arate scrisoarea lui Toby şi planul lui de a se căsători cu Sophia ar dispărea instantaneu. Cele douăzeci de mii de lire ar atrage doar douăzeci de mii de beţe ascuţite în ochi. Nicio tavă de ceai vopsită nu ar putea schimba acest fapt.

Dar i-ar frânge Sophiei inima. Şi ar fi compromisă.

Încăperea era rece şi expusă curentului, dar Lucy era leoarcă de transpiraţie. Îşi simţea creierul fierbinte şi confuz. Ceva era în neregulă cu ea. Îşi apăsă dosul palmei de frunte. Poate că era bolnavă. Pesemne avea meningită, pentru că nu putea să gândească deloc. Nu putea gândi ce să facă, iar asta era o situaţie care îi cerea cu siguranţă să facă ceva. Nu-i aşa?

Lucy simţea cum se destrăma în bucăţi, cu voinţa împărţită. Senzaţia era cu totul necunoscută şi foarte alarmantă. Era ceva mai rău decât meningita. Era vorba de nehotărâre. Nehotărârea nu-i stătea în caracter, îşi spuse Lucy. Ea ştiuse întotdeauna ce dorea şi ştia mereu cum să obţină acel lucru. Nu stătea indecisă în camere răcoroase în mijlocul nopţii când putea sta la căldură şi comod în patul ei, având vise dulci care în curând aveau să devină

realitate.

Dar din nou, ea nu-şi ţinuse niciodată viitorul în palmă. Dacă simţea nehotărâre acum pentru prima dată, putea fi din cauză că aceasta era prima decizie adevărată cu care se confruntase vreodată. Şi nu era asta ceea ce îşi dorise întotdeauna? Să aleagă?

Lucy se gândi la opţiunile pe care le avea. Se gândi dacă să expedieze scrisoarea. Se gândi să o strecoare sub uşa lui Toby. Se gândi să o arunce în foc şi să o privească cum se transformă în cenuşă. Văzu cu ochii minţii fiecare variantă sperând ca măcar una să pară cea corectă.

Dar niciuna nu păru corectă, şi nici simplă.

Acum o săptămână ar fi ştiut ce să facă. Acum o săptămână, îndoiala era ceva străin pentru Lucy, la fel ca prietenia sau sărutul. Înainte, fiecare bucăţică din ea – inimă, minte, trup, suflet – trăia pentru un singur scop. Pentru o singură persoană. Apoi dăduse buzna în dormitorul altui bărbat, şi Sophia apăruse în al ei – şi undeva, la mijloc, se întâmplaseră o sută de lucruri teribile şi minunate. Dintr-odată, fiecare bucăţică din ea – inimă, minte, trup, suflet – crescu mai mare, mai puternică, cu nevoi, dorinţe şi cerinţe proprii.

Şi acel singur scop – acea singură persoană – nu mai era suficient pentru a ţine toate bucăţile la un loc.

Îşi îngădui să gândească cuvintele de neconceput. Să le lase să bolborosească afară din interiorul ei şi să se insinueze uşor prin fisurile hotărârii ei. Doar aici, în întuneric, unde se putea răzgândi şi unde le putea retrage fără să fie confuză.

„Nu sunt îndrăgostită de Toby”.

Inima ei continuă să bată. Lumânarea continuă să ardă. Pământul nu se deschise şi nu o înghiţise cu totul. Încercă din nou cuvintele, mai tare de această dată, dar uşor. Doar o şoaptă rotindu-se prin aer ca fumul de lumânare.

„Nu sunt îndrăgostită de Toby”.

Era atât de uşor. Prea uşor. Aproape că râse tare de această absurditate. De această uşurare. Lucy se simţea de

parcă petrecuse ani la rând agăţându-se de o funie pentru viaţa ei, urcându-se şi răsucindu-se în aer cu fiecare adiere nestatornică – doar ca în cele din urmă să-şi dea drumul şi să cadă doi centimetri şi să aterizeze pe teren solid.

Sau pe abanos solid.

Lucy îşi întoarse privirea spre uşă. Dincolo de ea, pe partea cealaltă a coridorului, era firida umbrită care ascundea şifonierul ei. Doar că nu mai era şifonierul ei, ştia bine. Era şifonierul *lor.*

Nu mai avea unde să se ascundă.

Şi chiar dacă se aştepta pe jumătate – chiar dacă avea, fără îndoială, sens –, când Jeremy apăru în cadrul uşii, o văzu şi se opri, Lucy fu complet luată pe nepregătite. Dacă ar fi ştiut ce undă de şoc îi va trimite prin tot corpul simplul fapt de a-l vedea, ea s-ar fi ţinut cu mâinile de birou. Dacă ar fi anticipat cât de minunat va arăta el – îmbrăcat într-o haină închisă la culoare, aruncată neglijent peste o cămaşă descheiată, cu părul negru răvăşit – ea ar fi aprins mai multe lumânări. Iar dacă Lucy ar fi avut cea mai vagă bănuială că acest bărbat îi va transforma planurile în haos, voinţa, în apă şi genunchii, în terci, ea nu s-ar fi strecurat în camera lui să îl sărute în acea noapte, în urmă cu mai puţin de o săptămână.

Ar fi făcut-o cu ani în urmă.

*

Şalul îi căzu pe podea.

Inima lui Jeremy bătea gata să-i sară din piept.

Ea purta aceeaşi rochie. Chiar şi în lumina slabă a unei singure lumânări, el o recunoscu. Ar fi ştiut-o şi în întuneric. Aceeaşi muselină verde-deschis pe care o desfăcuse înfometat de pe corpul ei şi pe care o legase la loc cu mişcări nervoase pline de regret. Când înţelese, corpul său reacţionă repede, violent. Gura i se uscase. Pieptul i se întărise. Precum şi pantalonii săi.

Ea purta aceeaşi rochie. Nu se îmbăiase. Toate locurile pe care le atinsese el, toate locurile pe care le

sărutase… ceva din el persista încă. Pe ea. Înăuntrul ei.

Ea nu se spălase de el.

Şi, Doamne, nu arătase niciodată mai frumoasă. Lumina pâlpâitoare o săruta pe obraji, pe frunte, pe buze. Părul ei se rostogolise pe un umăr într-o cascadă castanie. Pielea ei absorbea lumina lumânării şi strălucea. Sau poate că lumânarea sorbea frumuseţea ei şi ardea.

— Oh, spuse ea în cele din urmă. Tu eşti.

— Aşteptai pe altcineva?

— Nu. Privirea ei se mişcă pentru o clipă, dar apoi se întoarse spre el. Nu chiar.

Jeremy dorea să se apropie, dar picioarele nu i se mişcau. Venise aici intenţionând să plece, dar ştia că nu putea face nici asta. Ar fi stat pe acea bucată de podea până când s-ar fi stins lumânarea, sau ar fi răsărit soarele, sau pereţii conacului s-ar fi prefăcut în praf la picioarele lor.

Nu pleca nicăieri.

— Ce faci aici? întrebă ea cu o voce răguşită de căldură.

Ea voia să ştie ce căuta el acolo. Jeremy se opri, gândindu-se ce să răspundă. Nu părea înţelept să-i spună exact ce căuta el acolo, în acel moment precis. Să spună „mi te imaginez goală?” Sau poate „îmi amintesc de moliciunea buzelor tale pe pielea mea?”

Probabil că ea nu ar fi dorit să audă „îmi strâng mâinile în jurul amintirii sânilor tăi”.

Îşi drese vocea şi îşi lăsă mâinile pe lângă corp. Nu, probabil era înţelept să-şi limiteze răspunsul la ceea ce intenţionase să facă acolo. Înainte să o vadă pe ea şi rochia pe care nu o schimbase, avea alte gânduri.

— Intenţionam să-i las un bilet lui Henry.

— Aveai de gând să-i laşi lui Henry un bilet.

El încuviinţă.

— Dar acum nu faci asta.

El clătină din cap.

— Nu.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Eşti tu aici. Era o parte din adevăr. Întreaga ei

fiinţă, „tu eşti aici, şi nu aş putea suporta să fiu în altă parte”.

Ea înţepeni. Ochii i se îngustară.

— Ei bine, atunci am să ies. Te las cu biletul tău.

Se ridică de la birou. Cu hârtia între dinţi, se aplecă să-şi ia şalul de pe jos.

El ajunse lângă ea înainte să înţeleagă că făcuse un pas.

— Nu.

Ea se ridică şi îşi puse şalul pe umeri. Cu hârtia prinsă încă între dinţi, îşi scoase părul de sub şalul ei din lână gri perlă. În cele din urmă apucă din nou scrisoarea în mână.

— Nu ce?

— Nu pleca!

Un fir de păr îi rămase în gură, iar ea îl suflă să iasă afară.

Jeremy simţi miros de vin.

— Am să plec. Nu este nevoie să te burzuluieşti la mine.

Se întoarse cu spatele, dar el o prinse de încheietură.

— Nu pleca! Cuvintele ieşiră forţat din gâtul lui.

Faţa ei se îmblânzi.

— Oh!

Se uită la mâna lui în locul unde o apucase de încheietură. Îi dădu drumul brusc. El voia să apuce mult mai mult decât încheietura, tânjea să o tragă în braţele sale. Dar nu va face asta. Nu putea privi cum fugea din nou de el.

— Vreau doar să spun că, spuse el îndreptându-şi haina, presupun că ai venit aici cu un anume motiv.

— Intenţionam să trimit o scrisoare. Ea ridică hârtia îndoită.

— Aveai de gând să trimiţi o scrisoare.

Ea încuviinţă.

— Dar acum nu faci asta.

Ea se lovea gânditoare cu scrisoarea de buza de jos.

— De fapt, nu sunt destul de hotărâtă.

Fără să se gândească, el se întinse şi îi luă scrisoarea

din mână. Dacă avea de gând să continue să o atingă în acel fel de buză, el va trebui să o sărute. Fără să implice nicio decizie. Pur şi simplu. Bineînţeles, acum că ţinea hârtia în mâinile lui, Jeremy îşi dădu seama că nici nu avea nevoie să-l provoace o scrisoare. Ea era prea aproape. Atât de aproape, că tânjea să o guste. Ar avea gust de vin. Se gândi să facă un pas înapoi. Dar nu îl făcu.

— Tu nu scrii scrisori, spuse el trecându-şi degetul mare peste sigiliul inegal de ceară.

Senzaţia îi aminti instantaneu de pielea încreţită a sfârcului ei. Respiraţia începu să i se precipite. Trebuia să se dea un pas înapoi. Nu putea.

— Nu scriu scrisori. Este a Sophiei. Este foarte îndrăgostită. Vrea să fugă.

— Cu Toby?

Lucy îşi muşcă buza.

— Nu.

Jeremy rupse sigiliul şi desfăcu hârtia. Ea nu depuse niciun efort ca să-l oprească. El citi cu atenţie conţinutul şi o împături la loc înainte să o strecoare în buzunarul de la piept al hainei sale.

— Nu poţi face asta, Lucy. Nu te voi lăsa.

— De ce nu? Dacă Sophia este îndrăgostită de un alt bărbat, nu merită să fie fericită? Dacă este îndrăgostită de un alt bărbat, Toby nu merită să afle?

Ochii ei verzi erau inocenţi, dar Jeremy îi văzu roşii.

— Nu te preface că este vorba despre ei. Tu nu dai doi bani pe ceea ce merită Toby sau Sophia. Aici e vorba doar despre tine. Tu crezi că, dacă dispare Sophia din peisaj, Toby s-ar întoarce la tine. Nu o va face.

Ochii ei licăreau, şi îşi ridică bărbia.

— De ce n-ar face-o? Pentru că nu sunt elegantă şi bine-crescută? Pentru că nu am zestre?

— Pentru că… spuse el brutal, luând-o de umeri. Lâna moale a şalului ei îi aluneca pe sub degete. Pentru că nu am să-l las.

Se apropie de ea, micşorând distanţa dintre ei până când reverul hainei lui atinse corsajul rochiei ei. El aşteptă.

Ea nu se dădu înapoi, încet, tandru, îşi coborî o mână de pe umăr pe gâtul ei, înfăşurându-şi degetele cu părul ei şi adăpostindu-le la ceafă. Făcu un cerc mic cu degetul mare, mângâind pielea mătăsoasă de după urechea ei. Ea suspină undeva adânc, iar sunetul îl înmuie. Buzele ei pătate cu vin se desfăcură, iar limba se repezi afară să le umezească.

Se aplecă spre ea. Lucy deschise larg ochii.

— Oh, nu!

Jeremy se retrase de parcă l-ar fi ars. Îşi eliberă strânsoarea de pe umărul ei. Mâna lui deveni moale în părul ei. Îşi îndepărtă capul mai departe.

Apoi mâinile ei se aflau în jurul gâtului lui, trăgându-l înapoi.

— Nu-l lăsa.

*

Lucy îi trase buzele pe buzele ei. Trecuseră doar câteva ore de când îl gustase ultima oară? Simţea că trecuseră luni. Ani.

Şi simţea că era corect. Foarte corect. La naiba cu scrisoarea şi cu toată lumea. Acest lucru, doar acest lucru era corect.

Buzele lui erau ferme şi calde pe ale ei, dar nemişcate. Şi închise. Una din mâinile lui alunecă pe umărul ei, cealaltă, undeva pe ceafă. Lucy le putea simţi căldura, dar nu şi greutatea. Nici atingerea lui. Ştia că el ezita. Se lupta cu sărutul, cu dorinţa lui. Ea putea simţi lupta din pieptul lui, cum creştea şi scădea lângă ea.

Lucy îi trase buza de jos în gură, sugând-o uşor. El icni undeva adânc în pieptul său, iar sunetul o făcu îndrăzneaţă. Îi prinse buza cu dinţii şi i-o muşcă. Mai tare.

Buzele lui se desfăcură. În sfârşit. Ea îşi strecură limba în gura lui, care avea gust de whisky şi de uşurare. Ea se cuibări în haina lui deschisă şi îşi presă sânii de pieptul lui. Iar când mâinile lui ezitară încă, ea îl apăsă pe umeri şi sări. Sări de pe podea – şi nu mai reveni jos, pentru că el o prinse în braţele sale. Exact aşa cum ea ştia că o va face.

Oh, da! În sfârşit. O mână puternică petrecută în jurul taliei sale. O mână cuprinzându-i capul. Buzele lui mişcându-se pe gura ei iarăşi şi iarăşi. Limba lui dezmierdând-o pe a ei. Fiecare bucăţică a trupului său solid şi încălzit se apăsa pe ea, susţinându-i greutatea. Raiul. Era noapte şi întuneric, iar sărutul lui era pur şi simplu raiul, dar Lucy nu vedea stele. Vedea nori. Nori albi pufoşi, şi un cer albastru, senin. Ca ochii lui. Picioarele ei n-ar mai atinge niciodată pământul. Ar pluti pe acest nor pentru tot restul vieţii sale. Mai mult decât atât.

Îşi prinse picioarele în jurul taliei lui. Mâna lui coborî să-i cuprindă fesele şi o trase puternic spre mădularul lui. Ea tot nu vedea stele. Devenise o stea, în cădere liberă prin dorinţa întunecată, explodând în lumină albă fierbinte şi în flăcări. El o lăsă pe birou, cu picioarele ei încă prinse în jurul său. O săruta pe gât acum, urcând cu limba până la ureche.

Apoi se trase deoparte. Se aplecă peste ea, îmbrăţişându-se cu mâinile ei. Lumina lumânării ajungea doar pe o parte a feţei sale. Arăta jumătate bărbat, jumătate umbră periculoasă – iar Lucy îl dorea cu totul.

— Atinge-mă, şopti ea. Dumnezeule din ceruri, atinge-mă înainte să ard biroul ăsta!

El tresări.

— Tu auzi ceva?

Lucy auzea multe lucruri. Îşi auzea inima bătându-i în piept şi pulsul tunându-i în ureche. Îi auzea respiraţia aspră, neregulată. Îşi frecă şoldurile de ale lui. Iată! auzi un icnet.

El îşi închise ochii şi îşi încleştă maxilarul. Apoi auzi şi Lucy. Paşi deasupra lor. Nu doar câţiva, ci mulţi. Paşi care năvăleau pe scări. Trosnetul celei de-a treia trepte.

— Nu din nou, spuse ea acoperindu-şi faţa cu mâinile. Începe să devină ridicol. Îşi desfăcu picioarele din jurul, lui iar el făcu un pas înapoi. Ei bine? întrebă ea ridicându-se. Ce facem?

El ridică din umeri, trecându-şi o mână prin păr.

— Ai putea să te ascunzi sub birou.

— Eşti nebun? Asta este casa mea. Nu mă ascund sub birou. Dacă se ascunde cineva sub birou, acela vei fi…

El îi puse mâna la gură. Vocea lui era joasă şi răguşită, iar ea o simţi vuind prin ea, în jos pe piept până între coapse.

— Ascunde-te sau nu te ascunde. Fă ce doreşti. Dar orice ai face, fă-o repede!

El îşi îndepărtă mâna. Se uitară unul la altul. Lucy se cutremură, îşi deschise gura să-l ocărască, dar el i-o reteză din nou. De această dată cu un sărut brutal şi posesiv.

— Nu, spuse el cu vocea răguşită când se desprinse de buzele ei. Nu te ascunde!

Capitolul 13

Atunci când Henry intră în biroul său, Jeremy şedea la birou şi ascuţea o pană de scris la lumina unei singure lumânări. Lucy era cocoţată pe un colţ al biroului, studiind o hârtie la lumina dată de nişte cărbuni incandescenţi. Dacă Henry ar fi fost un tutore atent, poate că s-ar fi supărat că prietenul său şi sora sa erau singuri într-o încăpere la o oră nepotrivită din noapte, evitând deliberat să se privească. Ar fi observat că aveau hainele şifonate, părul răvăşit şi respiraţia greoaie. Ar fi văzut că hârtia pe care o ţinea Lucy în mână era goală.

Dar Henry nu era atent. Nici tutore nu prea era.

— Oh, bun, spuse el. Sunteţi amândoi treji.

Lucy se holbă la fratele ei. Avea pantalonii traşi pe sub cămaşa de noapte şi o pelerină pe deasupra. Părul lui şaten-închis stătea în toate direcţiile.

— Jem, vino cu noi, spuse Henry. Lucy, du-te şi găseşte-o pe Marianne! Ea caută prin toată casa.

Lucy se uită la Jeremy. El pur şi simplu clipi spre ea, cu o expresie goală.

— Haideţi odată, zise Henry nerăbdător. Nu cred că a ajuns prea departe. Cel puţin ploaia s-a oprit, dar vântul ăsta e dat naibii.

— Mătuşa Matilda, spuseră Lucy şi Jeremy în acelaşi

timp.

Jeremy îl urmă pe Henry, oprindu-se la uşă pentru a-i arunca lui Lucy o privire de despărţire, intensă şi greu de citit. Lucy îşi puse şalul pe umeri şi luă lumânarea înainte să iasă pe hol.

Marianne o salută din capătul de jos al scărilor. Sophia cobora treptele, tivul neglijeului său albastru de mătase atingându-i picioarele goale.

— De cât timp lipseşte? întrebă Lucy.

— Nu ştim sigur, spuse Marianne. Îşi înnodă şnururile de la halat cu mişcări smucite. Îngrijitoarea ei a plecat de la ea la zece, iar acum e trecut bine de miezul nopţii. Henry a luat toţii bărbaţii afară să o caute.

— Două ore, tremură Sophia. Ar putea fi la jumătatea drumului spre sat până acum.

Lucy se uită la Sophia şi îşi puse un braţ pe umerii lui Marianne.

— Sunt sigură că nu este aşa. Probabil că a intrat într-o cameră nefolosită şi a adormit. O vom găsi.

— Eu voi continua să o caut pe aici pe jos, spuse Marianne. Se întoarse spre Sophia. Domnişoară Hathaway, ai fi atât de drăguţă să cauţi prin camerele de la etaj împreună cu Lucy?

— Desigur, răspunse Sophia. O voi lua şi pe Kitty.

— Mulţumesc.

Lucy urcă câte două scări deodată, urmată de Sophia care alerga în spatele ei. Se îndreptă spre coridorul estic, unde se aflau camerele de oaspeţi. Cele mai multe dintre ele erau folosite în acel moment, dar câteva rămăseseră goale. Poate că o vor găsi pe mătuşa Matilda chircită între un divan şi husa de praf.

— Lucy! Sophia o apucă de cot când intrară într-o cameră nefolosită.

Lucy o îndepărtă şi începu să ridice cearşafurile de pe mobilier şi să verifice dulapurile. Sophia o încolţi lângă o bibliotecă.

— Lucy, unde ai plecat? Ce-ai făcut cu scrisoarea?

Lucy se opri. Îi trebui o clipă ca să-şi amintească la ce

scrisoare se referea Sophia. Îi mai trebuiră câteva clipe ca să-şi amintească locul unde se afla – buzunarul de sus al hainei lui Jeremy, ascunsă perfect între straturile de material, cuibărită pe pieptul lui tare. Apoi îi luă un minut destul de lung ca să-şi revină de la acea imagine.

— Nu ai lăsat-o pentru poştă, nu-i aşa? Sophia o apucă de umeri. Spune-mi că nu ai făcut asta.

— De ce? Nu voiai să o fac?

— Bineînţeles că nu!

— Dar cum rămâne cu Gervais? De unde va şti să vină după tine, dacă nu va primi scrisoarea de la tine?

Sophia scoase un oftat sugrumat.

— Gervais nu va veni niciodată după mine. Gervais nu există.

— Ce?

— Nu există. L-am inventat. Profesorul meu adevărat de pictură este un încrezut chel pe care îl cheamă domnul Turklethwaite. Mai degrabă mi-aş pune vopsea în ceai decât să-i ating antebraţul, ca să nu mai zic de alte părţi ale corpului, se cutremură Sophia.

Lucy era uluită.

— Dar scrisoarea…

— A fost ideea ta! exclamă Sophia. Credeam că propuneai puţină distracţie, la fel cum ai propus să le scriem piraţilor scrisoarea aceea. Credeam că ai înţeles. Faţa ei se îndulci. Toată vorbăria aceea despre a dori ceva atât de mult, încât să devină realitate… Lucy, credeam că ai înţeles.

— Am înţeles, spuse ea, gândindu-se la propria dragoste nebună pentru Toby. Lucy luă mâna prietenei sale şi o strânse. Chiar înţeleg. Oh, dar cum ai putut inventa o astfel de poveste sordidă? Desenul… pictatul! Iepurii şi verzele!

— Vinul, îşi dădu Sophia ochii peste cap. Şi, ca să fiu cinstită pentru o clipă, invidia.

— Invidia?

— Da, bineînţeles că invidia. Tu ajungi să fii sărutată pe sub copaci şi îţi faci de cap prin dulapuri, iar eu primesc

lecţii de geometrie!

Lucy zâmbi în sinea ei. Probabil că nu era momentul să-i spună Sophiei că tocmai fusese sărutată şi în biroul lui Henry.

— Dar dacă Gervais nu este real, întrebă ea, atunci a cui este adresa pe care mi-ai dat-o?

— A modistei mele. Sophia se crispă şi dădu drumul umerilor lui Lucy. Oh, voi fi compromisă, se plânse ea punându-şi o mână peste ochi.

— Nu vorbi prostii! Numele tău nu apare în scrisoare. Nici măcar nu are scrisul tău.

Sophia îşi descoperi ochii.

— Ai dreptate. Dar este genial! Madam Pamplemousse vinde mai multe bârfe decât rochii. Acea scrisoare va ajunge în foile de scandal, şi toată Anglia va fi înnebunită să afle cine a scris-o. Vom fi subiect de bârfă prin saloane toată iarna. Vom fi scandaloase! O luă pe Lucy de mâini. Oh, spune-mi că ai trimis-o la poştă!

— Nu am trimis-o.

— Bine, atunci dă-mi-o! O voi trimite chiar eu cu poşta.

— Nu pot. Lucy trecu pe lângă ea şi ieşi din încăpere. Păşi pe coridor şi intră în camera următoare. Clanţa zdrăngăni în mâna ei. Era încuiată. Se întoarse şi sări când văzu nasul Sophiei la trei centimetri de al ei.

— Cum adică nu poţi? Unde este?

— Păi…

Lucy fu salvată de o serie de strigăte bărbăteşti care se auzeau în curte. Traversă coridorul şi intră în prima cameră descuiată. Se grăbi la fereastră şi o deschise cu o smucitură. Lacheii alergau prin curte, fluturând torţe şi strigând unul la celălalt.

Sophia puse o mână pe umărul lui Lucy şi se aplecă peste ea, întinzându-şi gâtul.

— Probabil au găsit-o…

Lucy plecă de la fereastră şi se îndreptă spre uşă. Apoi încremeni. Aceasta era camera lui Jeremy. Focul era aproape stins. Patul nu era deranjat, cuvertura rămăsese

perfect întinsă. Nu existau obiecte personale în jur. Nicio carte pe noptieră. Nicio sticluţă care aştepta să fie umplută la bar. Nicio lavalieră care să atârne de colţul oglinzii. Doar două obiecte în toată camera care să-i trădeze şederea.

Două valize, aşezate cu grijă lângă uşă.

El pleca.

— Ei bine, hai să mergem atunci, o trase Sophia de cot.

Iar Lucy o urmă indiferentă.

Bineînţeles, se gândi Lucy când se grăbeau pe coridor. Bineînţeles că pleca. Atunci de ce i-ar fi lăsat un bilet lui Henry în mijlocul nopţii?

— Ce se întâmplă? Kitty apăru pe coridor, frecându-şi ochii cu o mână ca să-şi alunge somnul şi strângându-şi gulerul de la halat cu cealaltă.

— Mătuşa Matilda, îi strigă Sophia peste umăr când trecură pe lângă ea. S-a rătăcit din nou. Toţi bărbaţii sunt afară să o caute.

Lucy şi Sophia începură să coboare scările, şi Kitty se grăbi după ele.

— Aşteptaţi! strigă ea. Sophia se opri, după care încetini şi Lucy. Se uitau la Kitty. Aceasta pufni. Ei bine, nu am de gând să rămân aici de una singură. Îşi puse o mână în şold şi se sprijini de balustradă.

— Atunci vino şi tu, spuse Lucy ridicând din umeri, continuând să coboare scările.

Serios, se gândi ea. Kitty era nesuferită. Ai fi crezut că rata invitaţia la o petrecere în grădină.

Lucy conduse afară surorile prin uşa masivă a conacului. I se făcu instantaneu frig. Vântul bătea direct prin şalul ei subţire şi prin rochie. Lumina lunii se strecura printr-o dantelă de nori, iar ea clipi ca să-şi adapteze ochii la strălucirea difuză de argint. Lucy îşi împreună braţele peste piept şi se grăbi să urmeze şirul de lachei care duceau torţe în grădină. Se întoarse uşor şi o observă pe Marianne alăturându-se celorlalte doamne.

O cuprinse groaza în timp ce mergeau prin grădină în spatele semnalelor călăuzitoare cu flăcări. Groaza şi

ruşinea. Pentru că, deşi ar fi trebuit să fie extrem de îngrijorată pentru mătuşa Matilda, adevărata sursă a groazei lui Lucy era imaginea celor două valize din dormitorul lui Jeremy. El pleca.

Papucii lui Lucy se udară şi îşi simţi picioarele ca nişte blocuri de gheaţă care se târau sub ea. O usturau de durere. Restul corpului îi era amorţit. El pleca, iar vântul hibernal se simţea ca briza oceanului în Tortola în comparaţie cu răceala care-i cuprinsese inima.

Lacheii care purtau torţele îşi făcură drum prin gardul viu, adunându-se în cele din urmă în jurul unei lespezi de piatră cu o fântână în mijloc. Ignorând frigul, nimfa şi satirul dansau în vara lor perpetuă, trupurile lor de bronz fiind erodate de intemperii. Stând aşezată pe marginea fântânii, mătuşa Matilda tremura acoperită de o haină neagră mare. Haina lui Jeremy.

Lucy şi Marianne se repeziră spre mătuşa Matilda.

— Sărăcuţa de ea, spuse Marianne punându-şi braţul în jurul umerilor bătrânei.

Lucy îşi strânse mătuşa într-o îmbrăţişare feroce şi o ţinu aşa mai mult decât şi-ar fi propus. Mirosul obişnuit al mătuşii Matilda, impregnat cu arome de mirodenii, ciocolată şi tabac, amestecat cu mirosul lui. Lucy îşi adânci faţa în reverul hainei, care mirosea a piele, pin şi o dulce amânare. Poate că voia să plece, dar nu o făcuse încă. Nu putea pleca fără să-şi ia haina.

— Cât timp crezi că a stat aici? întrebă Sophia ivindu-se de după umărul lui Lucy. Cred că a îngheţat de frig.

Lucy căută una dintre mâinile fragile ale bătrânei în mâneca largă a hainei lui Jeremy.

— E îngheţată. Începu să frece între palme degetele reci şi osoase.

Se uită în jur. Bărbaţii stăteau pe marginea terasei, discutând cu servitorii. Kitty se duse lângă Felix şi îl asaltă cu întrebări. Lucy abia dacă îşi dădea seama că Henry gesticula cu o torţă şi spunea ceva despre o saltea şi pături. Atenţia ei era în mare parte atrasă de o siluetă înaltă din umbră, aflată în spatele fratelui său. O siluetă cu umeri

largi evidenţiată de cămaşa albă care strălucea în lumina lunii. Nu îi putea vedea chipul, dar îi putea simţi privirea asupra ei, arzând prin frigul de la miezul nopţii.

Apoi Toby ieşi din umbră şi pătrunse în cercul de lumină.

Oh, slavă Domnului, se gândi Lucy. Slavă Domnului că ştia deja că nu-l iubea. Pentru că în cei opt ani pe care îi petrecuse admirându-i frumuseţea fizică, Toby nu arătase niciodată mai splendid. El purta o manta care era desfăcută în faţă şi care îi dezvăluia pieptul gol. Lumina torţei făcea ca fiecare muşchi neted şi detaliu al trunchiului să pară bronzat. Părul lui şaten-auriu era răvăşit de vânt şi sălbatic.

Arăta magnific şi păgân, ca o statuie de grădină adusă la viaţă. Lucy se simţi păgână doar uitându-se la el.

Lângă ea, Sophia icni:

— Oh, spuse ea. Vai!

Toby trecu pe lângă Felix şi se îndreptă direct spre Sophia. O măsură din cap până în picioare, privirea lui zăbovind peste câteva zone dintre ele.

— Dumnezeule mare, uită-te la tine! Clătină uşor din cap şi îşi ridică iar ochii la chipul ei. Cred că ai îngheţat de frig.

Sophia încuviinţă uşor din cap. Privirea ei avu partea ei de rătăcire şi zăbovire peste pieptul lui gol.

Toby îşi dădu haina jos şi o aşeză pe umerii Sophiei. El rămase gol până la talie în vântul aspru al nopţii, dar Lucy putea jura că văzuse aburi ieşindu-i din corp.

— Mai bine? o întrebă el răguşit pe Sophia.

Ea încuviinţă din cap.

— Simţi căldură?

— Pretutindeni, respiră Sophia. Se holbă la el, vrăjită. Peste tot… mai puţin la picioare.

Toby se uită în jos unde picioarele goale ale Sophiei stăteau pe dalele reci. Fără să spună un cuvânt, o ridică pe Sophia în braţe şi o lipi de pieptul său. Mătasea albastră a neglijeului ei curse ca o cascadă pe braţele lui, iar părul ei auriu se întinse ca un evantai peste umărul lui gol.

— E mai bine?

Sophia încuviinţă din nou şi scoase un mic sunet piţigăiat, probabil de confirmare. Toby îi privi chipul şi înghiţi greu.

— Oh, la naiba, spuse el, de parcă ar fi fost poezie. Şi apoi o sărută.

Lucy ştia că reacţia politicoasă ar fi fost să se uite în altă parte. Să studieze aleea pavată de sub picioarele ei. Să admire gardul viu în formă de lebădă. Să privească cerul nopţii. Dar o reacţie politicoasă era prea mult pentru ea în acel moment. Stătea cu gura căscată. Şi din moment ce nimeni din jurul ei nu remarcase dalele de piatră sau gardurile vii sau stelele de deasupra capului, presupuse că nu era singura.

În cele din urmă, mătuşa Mathilda rupse tăcerea uimită:

— Minunat!

— Felix! Kitty îşi înghionti soţul în coaste. Nu crezi că ar trebui să faci ceva?

Felix îşi închise gura şi se uită la soţia lui.

— Oh, foarte bine. Îşi scoase haina şi i-o întinse.

Kitty clătină din cap şi se uită la el de parcă era nebun.

— Doar nu vrei să te iau în braţe? întrebă el, cu o expresie nesigură. Nu sunt sigur că eu…

— Nu eu. Făcu un semn cu capul spre Toby şi Sophia. Ei.

Înţelegerea făcu o călătorie lentă către faţa lui Felix.

— Corect, spuse el încet. Apoi, puţin mai tare: Hmm.

Toby şi Sophia rămaseră cu buzele unite şi indiferenţi la tot ce era în jur.

Felix îşi ridică vocea.

— Am zis, Toby.

Niciun răspuns.

— Toby! strigă el mai tare.

Toby îşi întrerupse sărutul fără tragere de inimă. Îşi ţinu ochii închişi şi fruntea apăsată de cea a Sophiei.

— Ce este, Felix?

Felix se fâstâci.

— Îmi pare rău că te întrerup, omule, dar cred că e momentul să-ţi amintesc că aceea pe care o ţii în braţe este cumnata mea. Felix prinse privirea cu subînţeles pe care i-o aruncă Kitty. Ai avea ceva să o întrebi?

— Aşa e. Toby îşi deschise ochii şi se îndepărtă de chipul îmbujorat al Sophiei. Îşi drese vocea: Domnişoară Hathaway, începu el ţinând-o mai bine în braţe, au trecut multe luni de când vă admir eleganţa şi frumuseţea… Privirea lui zăbovi pe formele ei. Caracterului dumneavoastră. Ataşamentul pe care îl simt faţă de dumneavoastră trece dincolo de… Se uită din nou la buzele ei şi se opri. Dincolo de…

Sophia zâmbi şi râse uşor.

— Oh, la naiba, spuse el din nou sprijinindu-şi capul de al ei şi îndepărtându-i râsul de pe buze. Te căsătoreşti cu mine?

Sophia nu putea rosti un răspuns nici dacă şi-ar fi dorit să o facă. Toby îi ţinea buzele ocupate. Buzele, şi – după cum arătau lucrurile – şi limba. Dar reuşi cumva să scoată un sunet înăbuşit de acceptare. Într-adevăr, se gândi Lucy, întregul corp al Sophiei trăda acceptarea.

— Bine, atunci, spuse Felix. S-a stabilit. Continuaţi!

De parcă lui Toby sau Sophiei le-ar fi păsat vreun pic de permisiunea lui. Dacă mai continuau în felul acesta, Henry ar fi trebuit să trimită un lacheu după un vicar şi după un permis special, şi nu după saltea şi pături. Lucy îşi spuse încă o dată că ar fi trebuit să se uite în altă parte. Dar, având în vedere tăcerea generală, se părea că nimeni nu se uita în altă parte.

Dar cineva o făcea. Cineva se uita la *ea.* Şi intensitatea fierbinte a privirii o făcu pe Lucy să ardă cu senzaţii contradictorii. Se simţi dezbrăcată până la piele şi expusă frigului. Se simţi încălzită. Se simţi prinsă de piatra de sub ea, şi totodată ca şi cum ar fi alergat în braţele lui. Într-o clipă se simţi amorţită de şoc, în următoarea clipă fiecare părticică din corpul ei conştientiză ce se întâmplă. Privirea lui o ţinea pe ea ca întreg şi o rupea în bucăţi, iar inima lui Lucy bătea atât de tare, încât se temea că se va

frânge.

*

Inima ei se frângea.

Jeremy privea cum visul ei de-o viaţă se spulbera în faţa ochilor ei. Indiferent cât de tare se holba sau cât de mult voia Lucy să se uite în altă parte, ea nu o făcea. Ochii ei erau aţintiţi asupra expunerii imbecile a ardorii şi pieptului gol a lui Toby. Ea se întoarse extrem de palidă. Apoi se clătină. Se cutremură de frig, dar el văzu luciul transpiraţiei de pe fruntea ei.

Inima ei se frângea, iar el nu putea face nimic. Ea nu era sora lui. Ea nu era logodnica lui. Nu era a lui, şi asta era toată problema.

Oricare dintre ceilalţi – puteau face ceva, dar nu făcură. Nu-i păsa nimănui. Toby, un măgar egocentric, şovăise săptămâni întregi în privinţa acestei cereri în căsătorie, aşteptând momentul perfect, pe care îl alesese acum, dintre toate momentele. Felix, care ar fi trebuit să-l arunce în fântână pe Toby, măgarul egocentric, pentru că se purtase grosolan cu cumnata lui, avea tupeul să râdă. Iar pe Henry, cel mai vechi prieten sau nu, Jeremy îl ura. Nu avea nicio scuză ca tutore şi era doar o imitaţie slabă a unui frate. Inima şi speranţele surorii sale erau rupte în bucăţi în faţa lui, şi el era ori prea prost ca să observe, ori prea insensibil ca să-i pese.

— Hai să mergem atunci, spuse Henry. Hai să ne întoarcem în casă! Mai am puţin şi îngheţ de tot dacă mai stau aici.

Lucy şi Marianne o luară pe mătuşa Matilda de câte un braţ şi o ajutară să se ridice în picioare. O foaie albă zbură pe pământ.

— Ce-i asta? Kitty se aplecă să o ridice. O întoarse şi ridică sigiliul rupt. Nu are niciun nume. Desfăcu scrisoarea, iar Jeremy simţi cum stomacul i se strânse într-un nod. Ochii ei începură să parcurgă pagina şi îşi duse o mână la gură. Oh, Doamne! Ochii i se deschiseră larg.

— Ce este? întrebă Felix. Încercă să se uite peste umărul ei, dar Kitty se întoarse. Ea citi mai departe. Oh, vai, spuse ea cu buzele arcuite într-un zâmbet de felină.

Felix îi luă hârtia din mână. O ţinu la o lungime de braţ şi îşi încruntă sprâncenele.

— Dragul… meu… ridiche… mică?

— Nu, nu. Kitty luă hârtia departe de soţul ei. Scrie „iepure”, nu „ridiche”, nătărăule!

Felix ridică din umeri.

— Mie mi se pare că scrie „ridiche”.

— Oh, Felix, e clar că nu vezi bine. „Dragul meu iepure mic”, citi Kitty cu voce tare, împungând cu degetul fiecare cuvânt.

Jeremy se uită la Lucy. Lucy se uită la Sophia. Iar Sophia se ţinea de gâtul lui Toby cu teroare în ochii ei larg deschişi. Îşi muşcă buza şi clătină uşor din cap spre Lucy.

— Dă-mi-o mie, spuse Henry pe un ton iritat, lăsând-o pe mătuşa Matilda cu soţia lui şi îndreptându-se spre Kitty, care-i puse fără tragere de inimă scrisoarea în mâna întinsă. Acesta o luă şi scutură cutele de hârtie cu o mişcare simplă din încheietură. Îşi coborî torţa ca să aibă mai multă lumină să citească. Nu e de mirare că nu o puteai descifra. Este scrisul lui Lucy. Şi scrie iepure. Cu siguranţă e iepure. El scutură hârtia din nou.

Jeremy se uită înapoi la Lucy. Acum ea avea expresia terorii în ochii larg deschişi.

— „Dragul meu iepure mic”, citi Henry cu voce bubuitoare. „Iartă-mă, dragul meu”. Dragul meu? aruncă o privire amuzată pe hârtie şi continuă. „Regret cearta noastră mai mult decât ai putea şti. Sir Toby nu înseamnă nimic pentru mine. Doar tu eşti…” Se opri din citit şi se uită la Lucy, cu sprâncenele ridicate.

— Henry, opreşte-te, îl rugă ea.

— „Doar tu eşti dragostea mea”, continuă el rânjind şi adoptând un ton de fetiţă.

— Henry, îl avertiză Marianne.

Lucy se uită speriată la Jeremy. Acesta îşi trecu ambele mâini prin păr. Dezastru! Era ca şi cum s-ar fi uitat

cum era aruncat un călăreţ de pe cal fără să poată face nimic să-l oprească. Neajutorarea îl amărea ca bila. Ce putea face? Nu îi putea spune pur şi simplu că era scrisoarea Sophiei.

Ar fi trebuit apoi să-i explice de unde ştia că era scrisoarea ei şi ar fi compromis două doamne în mai puţin de un minut. Nu era chiar aşa de libertin.

— „Nu te pot uita”, continuă Henry cu vocea lui înaltă şi batjocoritoare. „Mă gândesc întruna la tine în fiecare zi, iar chipul tău îmi umple visele în fiecare noapte”.

Jeremy se străduia cu disperare să-şi aducă aminte conţinutul exact al scrisorii. Poate că nu era atât de condamnabil pe cât îşi amintea. Poate că Henry ar râde pur şi simplu şi ar spune că sunt fantezii de fete.

— „Tânjesc după tine”, continuă Henry. „Tânjesc după…” Rânjetul i se stinse. Gura i se strânse într-o linie. „Tânjesc după atingerea ta”?

Jeremy gemu. Erau compromise.

Henry parcurse restul scrisorii, bolborosind mai multe fraze condamnabile pe măsură ce citea.

— „… trupul meu îşi aminteşte de căldura mâinilor tale… Când beau vin, buzele mele îşi amintesc… Vino la mine, te implor!… Fă-mă să fiu a ta în toate privinţele… varză!” Henry ridică scrisoarea şi o scutură spre Lucy. Ce înseamnă asta?

— Henry, te rog, îl imploră ea aruncând o privire spre Sophia. Putem discuta asta înăuntru?

— Nu, cred că e mai bine să discutăm despre asta acum.

Lucy clătină din cap.

— Henry, nu înţelegi. Nu este reală. De disperare, vocea ei devenea stridentă. Nici măcar nu este a mea!

Sophia îşi îngropă capul în umărul lui Toby. Kitty prinse încântată braţul lui Felix.

Lucy îşi îngropă faţa în mâini. Şalul îi alunecă de pe umărul aplecat, iar Jeremy privi marginea aurie a gâtului ei făcându-i-se ca pielea de găină. Să-l ia naiba pe Henry! Ei îi era frig şi avea inima zdrobită, iar Jeremy era exasperat. Se

amestecau toate în interiorul lui – nevoia de a o proteja, dorinţa de a o poseda. În pieptul lui se băteau mânia şi dorinţa, făcându-i inima să bată într-un ritm furios. Nu voia nimic mai mult decât să se ducă la ea. Să o acopere. Să o încălzească. Nu avea o haină, dar avea trupul său. Avea mâinile şi buzele, şi limba.

— Ei bine, dacă această scrisoare nu e a ta, atunci a cui este? întrebă Henry.

Jeremy păşi în faţă, luă calm scrisoarea din mâna lui Henry şi spuse singurele cuvinte care contau. Cuvintele care răsunau în mintea şi inima lui de aproape o săptămână:

— A mea.

Capitolul 14

Lucy îşi descoperi faţa. Nu. Doar nu…

Oh, ba o făcuse.

Jeremy stătea lângă Henry cu scrisoarea în mână, având o expresie mai gravă şi mai hotărâtă decât văzuse ea vreodată la el. Iar asta spunea ceva.

Felix îi trase scrisoarea din mână, râzând.

— E bună asta, Jem. De parcă vei fi tu vreodată „ridichea mică” a lui Lucy.

— Iepure. Ameninţarea slabă din vocea lui Jeremy ar fi trimis un iepure-de-câmp să se ascundă în vizuina sa. Luă scrisoarea înapoi, dar în clipa următoare, Henry i-o smulse din nou din mână.

— Haide, termină cu gluma!

Henry netezi scrisoarea de partea din faţă a hainei sale şi apoi o duse aproape de ochi.

— Tu chiar te aştepţi să credem că Lucy este… varza ta mică?

Jeremy îşi încleştă maxilarul. Închise ochii şi îi deschise din nou.

— Mie chiar îmi place varza.

— Serios? întrebă Felix. Mereu am crezut că este o chestie teribil de dulce. Desigur, nu este atât de rea când este fiartă cu puţină carne de porc sărată. Sau murată, şi aşa este bună. Dar… au!

Kitty îşi trase cotul din coastele soţului ei.

Lucy prinse în sfârşit privirea lui Jeremy. „Ce ai de gând să faci?” părea să-i spună.

El îi aruncă o privire serioasă, impenetrabilă. Apoi se întoarse.

Lucy clătină din cap. Nu putea înţelege. Jeremy tocmai se condamnase la o viaţă de tachinare fără milă. Henry, Toby, Felix nu l-ar lăsa niciodată să trăiască din cauza acelei scrisori. Glume nesfârşite cu iepuri vor fi făcute pe seama lui. Nenumărate feluri de mâncare cu varză vor fi servite în cinstea sa. Dar Jeremy acceptase oricum. Îşi asumase scrisoarea aceea cu preţul demnităţii sale, iar Lucy ştia că mai degrabă ar fi trecut prin foc. Acesta fie era cel mai stupid gest la care asistase ea vreodată, fie cel mai romantic.

Poate ambele.

Henry citi cu atenţie scrisoarea din mână:

— „Fă-mă să fiu a ta în toate privinţele”, citi el. Îşi ridică ochii din scrisoare şi se uită la Jeremy cu o expresie sceptică. Spui că este scrisoarea ta, Jem. Nu crezi că înseamnă că trebuie să răspunzi pentru ea?

Jeremy încuviinţă. Inima lui Lucy bătea nebuneşte în piept. Să răspundă pentru ea? La ce se referea Henry? Cu siguranţă, nu erau atât de idioţi să se ia la bătaie? Sau să se dueleze? Ideea aceasta îi îngheţă măduva în oase. Îşi strânse şalul bine cu mâinile. Jeremy nu putea trage într-un fazan nici de la şase paşi. Nici măcar într-unul care era deja mort.

Dar privirea pe care i-o arunca Henry lui Jeremy era neîncrezătoare, nu ucigaşă. Şi, se asigură Lucy, chiar dacă ar fi crezut că Jeremy o compromisese, Henry nu l-ar provoca niciodată la duel. Pur şi simplu nu ar fi fost cinstit.

Henry împături scrisoarea cu un aer ciudat de degajat, orice urmă de glumă dispărându-i de pe faţă.

— Îţi asumi cu adevărat responsabilitatea pentru asta? Şi toate implicaţiile?

— Îmi asum responsabilitatea pentru ea. Jeremy trecu lângă Lucy, atât de aproape, încât ea îi putea simţi căldura. Apoi el adăugă cu o voce scăzută: Era şi timpul să o facă cineva.

Ochii lui Henry se aprinseră.

— Ce naiba ar trebui să însemne asta?

Lucy voia cu disperare un răspuns pentru exact aceeaşi întrebare. Şi răspunsurile la câteva întrebări de-ale ei. Apucă manşeta lui Jeremy şi trase până când îşi coborî şi el privirea spre ea. Ochii lui o străpunseră cu intensitatea lor albastră şi senină, lăsând-o complet fără suflu ca să mai fie în stare să spună ceva. „Ce faci?”

El o luă de cot şi o întoarse puţin mai departe de grup.

— Îmi pare rău, Lucy! Ştiu că nu este ceea ce ţi-ai dorit. Dar este singura cale.

— Care este singura cale?

Singurul răspuns al lui Jeremy fu să o întoarcă înapoi cu faţa spre Henry. Cei doi bărbaţi se uitau unul la celălalt în tăcere. Lucy găsi în cele din urmă o fărâmă de curaj, apoi îşi potrivi tonul:

— Vrea să-mi spună unul dintre voi ce mama dracului se întâmplă?

Jeremy lăsă mâna jos ca să o cuprindă pe a ei.

— Ne căsătorim, spuse el fără să-şi ia privirea de la Henry.

— Ce? Lucy încercă să-şi desfacă degetele de ale lui Jeremy, dar el o strânse şi mai tare.

Smucind-o mai aproape, el îi ascunse mâna la braţul său. Lucy privi uimită, cum degetele ei cuprinseră singure antebraţul lui. Ca şi cum locul lor era acolo.

Jeremy se uită în cele din urmă în jos la ea.

— Ne căsătorim, repetă el. Vocea lui bubuia prin corpul ei, transmiţându-i mici fiori de-a lungul pielii, care nu aveau nimic de-a face cu frigul.

— Ne căsătorim?

Lucy simţi cum i se scurgea tot sângele din cap. Cu

cât insista mai mult să repete acea idee ridicolă, cu atât era mai uşor să şi-o imagineze. Dar asta nu rezolva nimic. Dacă ar putea măcar să vorbească singuri, i-ar explica să scrisoarea nu era plină decât cu minciuni şi vin roşu. Reputaţia Sophiei, logodna lui Toby – nimic nu era pus în pericol şi ca să fie nevoie să salveze demnitatea lui Lucy. Şi cu siguranţă că Jeremy nu credea că era o cauză care să merite o cerere în căsătorie.

Nu că ar fi cerut în mod special ceva.

Îşi strânse degetele pe braţul lui Jeremy, agăţându-se cu disperare de idee.

— Dar… dar eu nu am nimic de spus în privinţa asta? N-ar trebui să fim lăsaţi singuri puţin? Eu nu-mi amintesc să fi acceptat vreo cerere!

— Este puţin cam târziu pentru romantism, Lucy. Henry ridică scrisoarea împăturită şi o îndreptă spre ea cu o privire mustrătoare. S-ar părea că ţi-ai dat deja consimţământul.

„Spune ceva”, îşi zise Lucy. Acesta era momentul să spună adevărul. Trebuia doar să-i spună lui Henry, nu şi celorlalţi, că scrisoarea nu însemna nimic altceva decât fanteziile unor fete care băuseră prea mult vin. Cu siguranţă că Sophia nu avea de gând să iasă în faţă şi să spună adevărul – probabil se gândea că această turnură a evenimentelor ar face-o pe Lucy extrem de fericită.

Dar nu era aşa. Sau era? Sigur că „extrem de fericită” s-ar simţi mai mult ca lumina soarelui de vară sau ca o ploaie de petale de trandafiri. Nu ca un arici care sapă vizuini în stomacul ei. Nu fericirea era motivul pentru care se simţea Lucy topită lângă braţul lui Jeremy. Doar că noaptea era rece, iar el era cald.

Cald. Şi puternic. Oh, şi extrem de frumos! Privirea ei urcă spre marginea maxilarului lui, umbrită de noapte şi de fire de păr.

Buzele lui pline, puternice, întunecate în lumina lunii. Îi privi respiraţia răsucindu-se în vapori când întâlnea aerul rece. Ca un sărut dizolvându-se în noapte.

Lucy se scuturã. Trebuia să se opună. Ideea în sine

era lipsită de noimă. Oricare ar fi fost noţiunile deplasate de datorie sau decenţă care îl făcuseră pe Jimmy să revendice acea scrisoare – ce legătură aveau cu ea? Ea nu era o lady. Cu siguranţă, nu era genul de lady cu care s-ar fi căsătorit un conte. Ea nu era elegantă, nici bine-crescută şi nici bogată. Singurele ei calităţi erau ochii mari şi dinţii drepţi. Dacă nu ar fi coborât cu scrisoarea aceea, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. El şi-ar fi lăsat biletul pentru Henry şi apoi…

Şi apoi ar fi plecat cu totul.

Îşi împachetase deja lucrurile. Se cutremură din nou la amintirea celor două valize. Dacă protesta acum, nu mai avea nicio şansă. El ar fi plecat. Iar la lumina zilei, şi-ar fi dat cu siguranţă seama de absurditatea acestei scene. L-ar fi înfiorat gândul că aproape se însurase cu o fetişcană fără zestre.

„Spune ceva”, strigă în sinea ei. Dar vocea pur şi simplu nu o asculta. Strânsoarea lui Lucy se înteţi pe braţul lui. Nu era pregătită să îl lase să plece.

Uitându-se cu neîncredere la ceilalţi, Henry îl abordă pe Jeremy cu o voce joasă:

— Eşti sigur că această scrisoare îţi aparţine, Jem? Nu ar fi în regulă ca o simplă neînţelegere să decidă tot restul vieţii tale, să ştii. Pentru numele lui Dumnezeu, tu eşti conte.

— Da, răspunse Jeremy cu o voce fermă. Fermă şi minunat de sobră şi hotărâtă, şi suficient de puternică pentru a alunga toate obiecţiile din mintea lui Lucy. Sunt conte. Iar Lucy va fi contesă.

Tăcere.

Lucy simţea cum toată lumea se holba la ea. Nimeni nu spunea un cuvânt. Serios, se gândi. Era mai mult decât nepoliticos. După modul în care se uitau la ea cu gura căscată, lumea ar fi crezut că el anunţase ceva cu adevărat şocant. Ceva de genul „Lucy este spionul lui Napoleon”, sau „Lucy mai are şase luni de trăit”, sau „Lucy a hotărât să înveţe să cânte la harpă”.

Lucy îşi ridică bărbia. Ei bine, acum îi era imposibil să

protesteze. Acum era o chestiune de mândrie.

Marianne îşi reveni prima.

— Două logodne într-o noapte. Cât de interesant! Se ridică de pe marginea fântânii şi veni lângă Lucy. Cât de minunat, spuse ea sărutând-o pe Lucy pe obraz.

Ceilalţi bolborosiră cuvinte care sunau vag a felicitări.

— Şi când va avea loc fericitul eveniment? întrebă Henry.

— Vineri, spuse Jeremy.

— Vineri! Vinerea asta? Peste două zile?

Această izbucnire ar fi speriat-o mult mai puţin pe Lucy dacă ar fi venit de pe buzele ei.

— Vineri, repetă el fixându-l cu privirea pe Henry. Voi merge dimineaţă în oraş pentru permisul special.

Henry avea o expresie pe care Lucy nu o mai văzuse niciodată pe faţa lui. Nu era batjocoritoare, nici îndoielnică, nici cinică sau crispată. Pur şi simplu goală.

— Foarte bine.

— Va trebui să mă trezesc foarte devreme, atunci, spuse Jeremy uitându-se în jur la restul grupului. Vă rog să mă scuzaţi!

Bărbaţii încuviinţară.

Jeremy desfăcu mâna lui Lucy de pe braţul lui şi se întoarse spre ea. Hotărârea sculptă o brazdă adâncă pe fruntea lui, iar ochii îi străluceau atât de sincer, încât erau albaştri precum cerul. Lucy înţelese dintr-odată că fără să spună da – fără ca măcar să fie întrebată – devenise cumva logodită. Urma să se mărite. Cu el.

Întreaga sa viaţă până în această seară, proporţiile colosale ale viitorului ei – toate acestea vociferau pentru acceptarea acestei scurte bucle de timp, rezonau cu senzaţia plăcută a pielii lui pe pielea ei. Lucy îşi ţinu răsuflarea. Pulsul ei bătea un vuiet monoton în ureche, şi fiecare bătaie răsuna o viaţă. Acest singur moment palpitant, terifiant, întinzându-se pentru totdeauna.

— Ai grijă, Lucy! Jeremy se aplecă şi îi dărui un sărut cald pe degete. Nu voi lipsi mult. Apoi îi dădu drumul la mână şi porni spre casă, lăsând-o singură.

Lucy îşi dădu seama, prea târziu, că ar fi trebuit să spună ceva în semn de rămas-bun sau măcar să-i întâlnească privirea înainte ca el să plece. Ar fi trebuit să-l urmărească plecând şi să păstreze această amintire în memorie. Dar nu se gândise la niciunul dintre aceste lucruri. Fusese prea preocupată să se holbeze prosteşte în jos, la mâna ei. Mâna pe care i-o sărutase.

Iar când, în sfârşit, se afla din nou în patul ei holbându-se la tavan şi dorindu-şi să fi scos de la el o privire oarecum liniştitoare sau un singur cuvânt puţin mai blând decât „vineri”, ea suflă în lumânare, se întoarse pe o parte şi îşi aşeză obrazul pe mâna aceea. După care făcu cel mai prostesc, copilăresc şi ridicol lucru imaginabil.

Îşi sărută mâna.

Capitolul 15

Trecură două zile.

Foarte încet.

Fuseseră câteva ore grăbite de foşnetul mătăsii şi al acelor de cusut. Sarcina de a-şi împacheta lucrurile umplu o jumătate de duzină de cufere şi cea mai mare parte a unei după-amiezi. Dar chiar şi când avea mâinile ocupate, rotiţele frenetice din mintea lui Lucy întinseră fiecare secundă într-o eternitate. Trecut, prezent, viitor – creierul ei încerca cu disperare să le apuce pe toate trei la un loc şi să se lege în ceva care să semene cu certitudinea.

Retrăi fiecare minut pe care îl petrecuse în compania lui Jeremy – fiecare dispută, fiecare privire, fiecare masă.

Fiecare sărut.

Încercă să-şi imagineze ce ar fi putut face chiar în acel moment – călărea la Londra, făcea rost de permis, se întâlnea cu avocaţii.

Se cufunda în cada lui.

Apoi mintea ei se aventură mai departe în golul neexplorat al viitorului şi rătăci acolo ore întregi. Primăvara

la Londra, vara la mare, iernile la moşia lui Jeremy – a cărei amplasare Lucy îşi dorea foarte mult să şi-o poată aminti.

Un an întreg de nopţi petrecute în pat.

În fiecare minut – trează sau adormită – Lucy se gândi la tot ce se întâmplase în ultima săptămână şi la tot ce o aştepta în faţă. În amintirea ei, Jeremy arăta atât de incredibil de chipeş, încât se temea să nu fie dezamăgită atunci când îşi va face apariţia. Fusese atât de hotărât în acea noapte în grădină, dar oare va fi la fel după două zile de separare? Ea aştepta să se întoarcă în orice moment şi îşi imagină evenimentul într-o mie de feluri, minunate sau nu.

Când ieşi joi dimineaţă să călărească, ştia că el nu avea cum să se fi întors până atunci. Dar se uită oricum la orizont după silueta lui. Şi-l imagină galopând spre ea pe armăsarul lui, bărbatul şi animalul mişcându-se ca un întreg. Putere, eleganţă şi o cerere în căsătorie – îndreptându-se spre o singură destinaţie.

Îndreptându-se spre ea.

Apoi, la micul dejun, şi-l imagină apăsând clanţa şi fixând-o cu aceeaşi privire rece dezaprobatoare pe care i-o aruncase în dimineaţa de după ce se sărutaseră prima oară. El se uitase la pielea ei măslinie, la rochia ei nepotrivită şi la cerceii mamei sale şi văzuse impostorul din ea. Apoi se răsucise pe călcâie şi plecase.

Mai târziu, Lucy stătea pe un scaun în dormitorul ei în timp ce camerista ei cosea poalele unei rochii împrumutate. În imaginaţia ei, Jeremy dădu buzna pe uşă, rupse rochia de pe ea, aruncând-o pe pat fără să spună un cuvânt. Icnetul involuntar scos de Lucy la această viziune atrase atenţia cameristei, dar ea pretextă că se înţepase cu un ac.

Şi în acea după-amiază, când lumina soarelui începea să pălească, Lucy se plimbă prin livadă. Se rezemă cu spatele de un păr şi închise ochii. Stătu acolo minute lungi, aşteptându-l pe el să o găsească. Aşteptându-i sărutul.

Apoi după-amiaza deveni seară şi Lucy începu să-şi facă griji că el nu va mai veni deloc. Suferi în tăcere în timpul cinei. După aceea, refuză să joace cărţi şi se retrase

într-un colţ al salonului, ascunsă în spatele unei cărţi. Încercă să-şi imagineze ce putea să-l reţină. Poate că nu reuşise să facă rost de permis. Poate că se răzgândise complet – îşi venise în fire şi înţelesese că nu putea face contesă dintr-o fetişcană ciudată şi fără un ban. Poate că armăsarul său se împiedicase în întuneric, iar el zăcea într-un şanţ de pe marginea drumului, uitându-se la stele şi şoptindu-i numele cu ultima respiraţie.

Lucy îşi închise cartea cu zgomot şi se scutură. Acel al treilea „poate” era un gând oribil. Şi era cu adevărat oribil şi greşit să îl prefere celui de-al doilea.

Apoi privi în sus, şi el era acolo. Stând în pragul uşii, purtând o pelerină şifonată şi cizme lustruite, şi cu expresia lui de nepătruns pe chip. Pentru prima dată în două zile, zgomotul rotiţelor din mintea lui Lucy avu motiv să se oprească. Iar focul din pântecul ei prinse viaţă.

Dacă el arăta incredibil de frumos în amintirea ei, acum arăta imposibil. Oh, dar nu frumos era cuvântul potrivit. La o faţă frumoasă se putea uita oricine cu bucurie, admirând pur şi simplu trăsăturile ideale şi simetria plăcută. Şi deşi trăsăturile lui erau la fel de puternice şi de echilibrate ca întotdeauna, asta, asta era ceva cu totul diferit de frumos. Nu era nimic agreabil sau fără temei la el. O singură privire aruncată spre el, şi stomacul ei începu să se agite şi să sară ca un dop de plută aruncat într-un pârâu. Abia dacă putea să se uite la el, dar cu greu reuşea şi să-şi întoarcă faţa de la el.

Şi cu siguranţă nu crescuse zece centimetri în înălţime în două zile. Cu siguranţă el părea aşa doar pentru că ea era aşezată şi el stătea în picioare. Dar părea atât de înalt şi de bine făcut, că abia încăpea în cadrul uşii, atât de solid şi puternic, că ar fi putut fi piatra de temelie a întregii case. Lucy clipi şi îşi muşcă interiorul obrazului doar ca să fie sigură că nu visa.

După ce salută din cap jucătorii de cărţi, Jeremy se apropie de locul unde stătea ea, lângă şemineu. Abia venise de la grajduri, îşi dădu seama Lucy. Când se aplecă să-i ia mâna, ea mirosi vântul aspru care zăbovise în părul

şi în hainele sale. Mâna îi era rece când o ridică pe a ei, iar buzele lui erau un amestec curios de gheaţă şi căldură atunci când îi sărută degetele. Privirea lui o întâlni pe a ei doar pentru un moment scurt. Dar suficient de mult ca Lucy să citească aceeaşi combinaţie ciudată de răceală şi căldură amestecate la un loc.

— Lucy, spuse el simplu.

Ca şi cum ar fi vrut să confirme să nu intrase în salonul greşit din conacul greşit şi sărutase mâna altei doamne.

Apoi îi dădu drumul mâinii, îşi îndreptă spatele şi se răsuci pe călcâie. În acel moment, Lucy îşi prinse mâna între coapsă şi perna fotoliului. Dar cotul îi tremura în continuare, vuindu-i prin piept în cel mai înspăimântător mod.

Henry se ridică de la masă şi îşi trase jiletca pe el.

— Am vorbit cu vicarul. Va veni aici mâine la zece.

— Bun, răspunse Jeremy. I-am spus avocatului meu să întocmească documentele. Dar aş prefera să le discutăm dimineaţă, dacă eşti şi tu de acord. A fost o zi lungă şi tânjesc după o baie.

— Şi o băutură tare, presupun. Henry se aşează la loc şi îşi ridică mâna de cărţi. Ne vedem dimineaţă atunci.

Jeremy se îndepărtă de ei, apoi se întoarse spre ea.

— Lucy, spuse el din nou dând scurt din cap. După care plecă.

Lucy stătea cu mâinile în sân cufundată în fotoliu. Ce fusese asta?

Îşi petrecuse două zile visând şi temându-se de acest moment, iar acum venise. Şi trecuse. Şi în afară de un mic sărut care îi transformase braţul în jeleu, se părea că nu avea să primească o perspectivă a stării de spirit a lui Jeremy până când nu îşi făcea apariţia dimineaţă ca să se însoare cu ea. În cele mai bune şi mai rele închipuiri ale ei – fie că o respingea, se arunca la picioarele ei sau o ţintuia în pat cel puţin ştiuse cum stăteau lucrurile între ei.

Şi ce ştia ea acum? I se confirmase, de două ori, că el îşi amintea numele ei. Înţelesese că el încă intenţiona să se

însoare cu ea, atâta tot.

Încă o noapte de reflecţii şi presupuneri se întindea la nesfârşit în faţa ei. Dacă ar fi existat câteva răspunsuri pe care să le găsească în fisurile din tavanul ei, Lucy ştia că le-ar fi ghicit până atunci. Cu siguranţă avea să înnebunească până dimineaţă.

*

Cu baia pregătită, Jeremy îşi dădu jos haina şi lavaliera înainte să înceapă să-şi desfacă manşetele. Auzi uşa deschizându-se şi întoarse capul să vadă un vârtej familiar de catifea şi bucle castanii. Lucy închise uşa, se întoarse şi se sprijini pe ea, strângându-şi cu mâna rochia la gât.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

Mâna lui Jeremy îngheţă. Tocmai îşi sufleca mânecile, dar acum începuse să le dea din nou jos.

— Să înţeleg că vrei să anulezi?

La naiba! El nu intenţionase să spună asta.

Fruntea ei se încreţi.

— Tu vrei?

— Eu am întrebat primul.

— Da, dar tu ai deschis subiectul. Te-ai răzgândit?

— Lucy, sunt aici. Am permisul special şi documentele pentru căsătorie. Am călărit trei ore în întuneric. Nu m-am răzgândit.

— Oh, se sprijini ea mai bine de uşă. Nu am venit ca să anulez.

Se simţi extraordinar de uşurat. Muşchii încordaţi de la atâtea ore de călărit şi zile de incertitudine începură să se detensioneze.

Jeremy îşi frecă ceafa, clătinând uşor din cap. Ea voia să ştie dacă el se răzgândise. Cum putea să se răzgândească, când nici măcar nu-i trecuse aşa ceva prin minte? El nu gândea. El acţiona. El pretindea. Şi cel mai supărător dintre toate, el *simţea.*

S-ar fi putut întoarce în acea după-amiază. Îşi

terminase treaba cu avocatul său în dimineaţa aceea şi făcuse rost de permis cu o zi înainte. Scrisorile pentru care îşi pierduse toată după-amiaza puteau foarte bine să fie scrise de la conacul Waltham, sau chiar cu o săptămână mai târziu, la drept vorbind. Dar îşi mâncase timpul cu ele, aşteptând să plece până când cerul se întunecase şi ziua aproape se scursese.

Şi când ajunsese, simţise nevoia să o vadă imediat. Dar după aceea se simţise în egală măsură tentat să plece. Ea nu îi adresase nici măcar un cuvânt, iar asta îi convenise. Pentru că, nedându-i ocazia să vorbească, ea nu putuse să spună nu.

Dar acum ea era aici şi nu voia să anuleze nunta. Lui Jeremy îi venea să o sărute până o lăsa fără simţire. Dumnezeule mare, îi fusese destul de greu să se abţină în salon, cu şase persoane care îl priveau. Şi iat-o acum din nou în halatul acela blestemat din catifea roşie. Singuri. În dormitorul lui. De pe buze îi ieşi un suspin.

Ea îl auzi.

— Poate că ar fi bine să plec. Trebuie să fii obosit.

— Sunt obosit, răspunse el cu sinceritate. Şi tu ar trebui să pleci. Înainte să o faci, am ceva pentru tine.

— Da?

Un zâmbet surprins i se răspândi pe faţă, şi Lucy se depărtă de uşă îndreptându-se spre el.

Jeremy îşi vârî mâna în buzunarul hainei care atârna pe spătarul unui scaun. Scoase o cutiuţă de catifea şi i-o întinse. Ea se uită, dar nu făcu nicio mişcare să o ia.

— Ce este?

— Păi, o metodă sigură de a afla ar fi să o deschizi.

El îi ridică mâna şi i-o întoarse, apoi îi puse cutia direct în palmă. Ea se uită fix la cutie, după care în sus la el cu sprâncenele ridicate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lucy. Nu o să te muşte. Îi luă cutia din mână şi o deschise chiar el. Este un inel de logodnă. M-am gândit că ar trebui să ai unul. Îşi aruncă privirea la ceasul de pe poliţa şemineului. Deşi, având în vedere că au mai rămas doar unsprezece ore din

logodna noastră, acum pare puţin caraghios.

Ea se uită lung la inelul din cutie. Un rubin rotund strălucea ca un cărbune pe catifeaua neagră, flancat de diamante strălucitoare. Tot nu făcu nicio mişcare să îl ia. În cele din urmă, Jeremy scoase cercul gros din aur din locaşul său şi aruncă cutia pe masă. Îi luă din nou mâna şi îi împinse inelul pe deget.

— Cred că ar fi trebuit să aleg un smarald ca să se asorteze cu ochii tăi. Dar, pur şi simplu, mi-a rămas în minte culoarea roşie.

Îi eliberă mâna. Lucy făcu un pas spre foc şi ridică inelul la nivelul feţei. Îşi răsuci uşor mâna înainte şi înapoi, inspectând nestematele la lumina focului. Mâneca stacojie a halatului se adună în jurul cotului ei gol.

Sângele lui Jeremy se adună în vintre.

— Dacă nu-ţi place, o să-ţi cumpăr altul, spuse el.

— Altul? se uită ea la el cu ochii larg deschişi. Ai face asta, nu-i aşa?

El ridică din umeri.

— Câte unul pentru fiecare deget, dacă doreşti.

— Nu am nevoie de altele. Nu am nevoie nici de acesta. Zâmbi şi arcui o sprânceană. Dar de acum nu mi-l vei mai putea lua niciodată. Se uită în jos la mâna ei şi îşi agită degetele din nou. Nu am văzut niciodată ceva atât de frumos.

„Nici eu”, se gândi Jeremy. Lumina focului îi poleia liniile profilului şi trecea prin părul ei, presărând o aură roşie ca rubinul peste buclele ei. Gâtul ei se curbă graţios spre inel, iar ochii îi străluciră de încântare. Pe de-o parte, arăta ca o coţofană, iar pe de alta, ca Fecioara Maria.

Se uită brusc la el.

— Sophia nu are un iubit.

Jeremy clipi.

— Ce?

— Asta am venit să-ţi spun. Cuvintele îi ieşeau grăbite din gură. Scrisoarea aceea – conţinea doar minciuni. E doar rezultatul imaginaţiei ei bogate şi al consumului de vin roşu. Nu a fost compromisă de nimeni. Îi pot explica totul

lui Henry. Nu trebuie să ne căsătorim.

El se opri.

— Lasă-mă să fiu sigur că te-am înţeles. Tu crezi că m-am oferit să mă însor cu tine ca să salvez reputaţia Sophiei?

— Păi, şi logodna lui Toby. Este prietenul tău, nu-i aşa?

Jeremy se strâmbă. Chiar şi acum, când era logodită cu el şi purta inelul lui, ura sunetul acelui nume pe buzele ei. Dar poate că s-ar supăra mai puţin să audă numele lui Toby dacă măcar o dată – o singură dată – Lucy l-ar rosti pe al lui.

— Prietenia noastră nu merge atât de departe.

— Oh! Ea se uită din nou la inel. Atunci de ce faci asta?

El ocoli în mod deliberat întrebarea ei, îndreptându-se spre bar.

— Aşa cum am mai spus. Poate că aceasta nu este cea mai convenţională logodnă, dar mi se părea potrivit ca tu să ai un inel.

— Nu la inel mă refer. Ci la asta, spuse ea privind în sus şi făcând un semn în spaţiul dintre ei. De ce te căsătoreşti cu mine?

Jeremy oftă.

— Lucy, nu reputaţia Sophiei este pusă în pericol. Ci a ta. După ceea ce aproape s-a întâmplat în şifonier... şi aproape s-a întâmplat în biroul lui Henry... am o datorie faţă de tine, ca gentleman.

— O datorie, repetă ea paralizată.

— O obligaţie. De onoare.

— Onoare, se îndreptă Lucy. Deci asta înseamnă că tu eşti doar nobil, atunci.

— Da. Sau nu.

Jeremy aşează un pahar pe masă şi îl umplu cu whisky. Puse dopul la carafă şi se întinse după pahar. Dintr-odată, Lucy apăru lângă umărul lui.

— M-am purtat destul de josnic, asta este problema. Şi îmi pare rău că trebuie să plăteşti tu pentru asta. Dar

este singura cale.

Lucy se încruntă, îi luă paharul din mână şi sorbi gânditoare.

— Dar cu siguranţă nu este. Ceea ce aproape s-a întâmplat în şifonier… ceea ce aproape s-a întâmplat în biroul lui Henry… Nu ştie nimeni, doar noi doi.

— Şi mai este şi ceea ce s-a întâmplat în livadă. Ne-au văzut Toby şi Sophia. Ei ar putea să-i spună lui Henry.

— Şi crezi că lui Henry i-ar păsa?

Jeremy expiră lung.

— Nu contează dacă îi pasă sau nu. Ar trebui să-i pese. Ar trebui să ne căsătorim. Este ceea ce se cuvine să facem.

Lucy se uită neîncrezătoare.

— Nu am fost niciodată o persoană care să facă ce se cuvine.

Jeremy scoase un alt pahar şi destupă din nou carafa, încercând să-şi ţină mâna nemişcată în timp ce lichidul de culoarea chihlimbarului curgea încet în pahar.

— Dacă vrei să ştii, mai există un motiv pentru care mă căsătoresc cu tine. Unul care nu are nimic de-a face cu datoria sau onoarea.

— Şi care ar fi acela?

Se uită la ea cu o privire fixă.

— Ceea ce aproape s-a întâmplat în şifonier… Ceea ce aproape s-a întâmplat în biroul lui Henry… Făcu o pauză. Am vrut să se întâmple.

O roşeaţă teribilă se răspândi de la gâtul ei până în vârfurile urechilor. Luă o înghiţitură destul de mare de whisky.

— Tu… sorbi ea din nou. Tu mă vrei.

— Da.

Îşi mută privirea în altă parte, apoi o întoarse la el.

— Mă vrei.

— Da, repetă Jeremy nerăbdător. De câte ori vrei să auzi?

Nu de prea multe ori, speră el. Doar rostind acel cuvânt, văzând-o cum se îmbujorează… Dorinţa îl năpădi,

întărindu-i mădularul. Ca şi cum faptul că recunoştea cu voce tare ar fi fost o chemare la arme.

Ceva se schimbă în ochii lui Lucy. Privirea i se ascuţi, concentrându-se asupra lui cu o intensitate enervantă. Îşi puse jos paharul de whisky, iar sticla întâlni lemnul lustruit cu clinchetul răsunător al unei decizii. Îl apucă de mâna pe care el o ţinea încă pe carafă.

— Nu vreau să aud, spuse ea cu vocea la fel de caldă şi de înşelătoare ca fumul. Degetele ei trecură peste încheietura lui, acea torţă caldă şi moale aproape prea uşoară ca să fie reală. Ca un vis frumos. Îl prinse de braţ şi îl trase uşor până când el lăsă carafa. Vreau să simt. Îi luă mâna într-ale ei. Ai observat, întrebă ea cu sfială întorcându-i palma, că suntem întotdeauna întrerupţi în cele mai nepotrivite momente? Ea începu să traseze cercuri leneşe în palma lui.

Mădularul lui Jeremy zvâcnea la fiecare vârtej al degetului ei.

— Lucy, nu! Cuvintele ieşiră strangulate, răguşite. Îşi drese glasul şi adăugă autoritate în voce: Nu putem. Nu ar trebui.

— De ce nu ar trebui? Aşa cum ai spus şi tu, peste unsprezece ore vom fi căsătoriţi. Un zâmbet obraznic i se răspândi pe faţă, încadrat de gropiţe cochete. Şi apoi nu voi mai avea şansa de a fi o seducătoare neruşinată. Ce păcat ar fi! Am citit o carte şi toate cele.

Îi ridică mâna la buze şi sărută vârful fiecărui deget, unul câte unul. Când ajunse la degetul lui mare, limba ei ţâşni afară dintre buze şi tremură peste vârf.

Jeremy gemu. Ce fel de carte blestemată citise ea?

— Lucy, spuse el serios. El intenţiona ca vocea să sune ca un avertisment, în schimb ieşi mai mult ca o rugăminte. Îşi desfăcu mâna din strânsoarea ei şi o puse pe umărul ei. Încerc să mă comport onorabil. Nu suntem căsătoriţi încă. Ne aflăm în casa fratelui tău. Nu îi voi face asta. Nu îţi voi face asta.

— Chiar dacă îţi cer să o faci? Ochii ei verzi străluciră. Urmează să ne căsătorim. Poate că datoria este un motiv

suficient pentru tine. Dar nu şi pentru mine.

Frica îi sfârteca inima. Jeremy îşi strânse mâna pe umărul ei. Ea nu avea să scape de el acum.

— Nu este doar o datorie. Tocmai ţi-am spus.

— Mi-ai spus. Şi am auzit. Dar chiar acum… îşi puse mâinile pe pieptul lui, iar el tresări de plăcere. Vreau să simt.

— Vrei să simţi, repetă el încet.

— Da.

Jeremy o luă de talie şi o trase spre el. Buzele ei se desfăcură cu un geamăt, iar el le acoperi cu ale lui. Îi devoră gura, împingând adânc cu limba. Adânc, ca s-o simtă prin gustul ascuţit de whisky. Mai adânc, ca să bea din dulceaţa de dedesubt. Îi era al naibii de foame de ea. Lacom. Flămând. Se simţea ca un om care nu mâncase de zile întregi.

— Iată, spuse el ursuz, ţinând-o strâns pe vârful tare al erecţiei sale. Poţi să simţi asta?

Ea încuviinţă din cap.

— Bun. Îi eliberă talia. Mâinile îi căzură pe lângă corp. Acum pleacă.

Ea clătină din cap. Chipul îi era îmbujorat, iar ochii, înceţoşaţi. Ea îi ridică o mână.

— Acum simte-mă tu pe mine, spuse ea trăgându-i mâna pe rotunjimea sânului ei.

Jeremy ştia că n-ar fi trebuit. Dar la dracu’, nu se putea abţine. Degetele lui se mişcară din proprie iniţiativă, frământându-i uşor pieptul prin materialul gros al halatului. Senzaţia catifelei moi alunecând peste carnea şi mai moale îl aduse aproape de nebunie.

Trebuia să se oprească, îşi spuse el. Se vor căsători mâine. Putea să aştepte încă o noapte. Avea de gând să facă asta corect, în ordinea potrivită. Căsătorie, apoi pat. Bestia, primitivul din el, ar fi putut să înceapă chiar atunci, dar Jeremy hotărâse că va acţiona gentlemanul din el. Lucy nu merita mai puţin.

Dar degetele lui frământau încă rotunjimea ascunsă de catifea. Gâfâitul ei îi spuse că îi găsise sfârcul. Îl

mângâie din nou, tachinând cercul plat de carne într-un vârf încordat. Tachinând rămăşiţele zdrenţuite ale sănătăţii sale mintale.

Jeremy închise ochii, căutând urmele reţinerii sale. La naiba, nimic nu-l făcea să reacţioneze aşa. Mai ales o femeie. Autodisciplina, puterea voinţei, hotărârea nu erau doar cuvinte goale pentru el. Erau un mod de viaţă. Reprezentau felul în care supravieţuise cât timp trăise tatăl lui şi cum se bucurase de succes după moartea acestuia. Îl făceau să fie diferit de colegii lui netrebnici care pierdeau averi în tripourile şi bordelurile din Londra. Îl făceau să fie un amant căutat de femeile care nu doreau dragoste. Îl făcuseră cine era.

Dar ea îl făcuse să uite. Îl făcuse să uite complet cine era. Şi cu cât stătea mai mult acolo – masându-i carnea cu palma, frecându-i sfârcul, ascultându-i suspinele – cu atât îi era mai greu să-şi amintească. Dacă exista un singur motiv pentru care el nu ar fi trebuit să o arunce în pat în acel moment, Jeremy nu putea să şi-l amintească.

Apoi ea se îndepărtă brusc. Exact la timp. El îşi recăpătă rămăşiţele zdrenţuite ale stăpânirii de sine. Ar fi vrut să o tragă înapoi, dar se înfrână. Cu greu.

Ea se holbă la el cu pleoapele grele de oboseală. Buzele îi erau umflate şi roşii. Gâtul i se roti într-o mişcare senzuală, aruncându-i părul înapoi peste umeri. Îşi duse mâna la cordonul de la halat şi îl desfăcu.

Oh, Doamne, se gândi Jeremy. Ştia foarte bine ce se afla sub halat. Cămaşa aceea de noapte închisă până la gât şi cu o duzină de nasturi. Dorise să rupă acea cârpă de pe ea încă din acea noapte. Visase de mai multe ori că făcea asta.

El trebuia să se opună. Cuvintele i se blocară în gâtlej. Se holbă fermecat cum îşi desfăcea cordonul. Apoi catifeaua stacojie căzu la picioare ca focul iadului, iar Jeremy ştiu că era blestemat, blestemat, blestemat. Nu purta nicio cămaşă virginală de noapte închisă până-n gât. Nu mai purta nicio cămaşă de noapte.

Era doar Lucy.

Fiecare părticică din el dorea să meargă la ea, dar picioarele îi erau încătuşate de podea. Maxilarul i se mişca, dar nu putea vorbi. Dacă ar fi existat vreun sunet în încăpere, în afară de bătăile sălbatice ale pulsului său, el nu l-ar fi auzit. Ea îl vrăjise complet. Îl făcuse să fie nemişcat, surd şi mut.

Dar se îndurase de el şi nu îl orbise.

Îşi petrecuse o perioadă îndelungată în ultimele două zile imaginându-şi-o goală pe Lucy. Strânsese o cantitate mare de dovezi ca să-şi formeze o imagine mentală. Ştia cum se simţea la pieptul lui. O atinsese aproape peste tot, chiar dacă pe întuneric. Dar nimic nu îl pregătise pentru imaginea superbă a trupului ei.

Trupul ei nu semăna cu al nici unei alte femei pe care o văzuse. Şi văzuse o mulţime de femei dezbrăcate. Da, fie că erau doamne, curtezane sau artiste, în comparaţie cu Lucy, toate aveau în comun o fineţe aproape indolentă. O fragilitate care părea oarecum falsă. Lucy era rotunjoară în anumite locuri şi subţire în altele. Lumina focului îi contura liniile sculpturale ale umerilor şi ale braţelor. Sânii erau rotunzi şi fermi, abdomenul, îngust şi plat. Şoldurile mlădioase, minunat curbate se lărgeau cu nişte coapse ferme, musculoase. Era forţă şi delicateţe. Putere şi îndurare.

O zeiţă.

Apoi ea îşi întinse braţele şi îl chemă la ea. Iar el o auzi. Chiar şi prin ceaţa groasă a dorinţei, o auzise – pentru că ea se adresase direct inimii lui. Picioarele îl purtară spre ea înainte ca el să mai apuce să respire. Într-o clipă, se duse şi o ridică în braţe. După o secundă, se rostogoleau în pat. Şi cum o coborâse în cuibul moale din perne, ea îi şopti din nou cuvântul pe care tânjea parcă de o veşnicie să-l audă ieşindu-i de pe buze. Singura chemare simplă pe care nu putea să o refuze.

— Jeremy.

Capitolul 16

Lucy căzu pe spate pe pat, greutatea corpului unui bărbat presându-i pieptul, în vreme ce o povară masivă îi era luată de pe umeri.

„Slavă Domnului că a funcţionat”, se gândi ea. După asta, nu mai avea alte atuuri în mână. Mai exista oare vreo modalitate prin care să se simtă mai goală decât atât? Dacă da, ea o simţise. Pentru un moment teribil de lung, începuse să se îndoiască că el va reacţiona în vreun fel.

Dar în cele din urmă o făcuse, şi într-un mod foarte palpitant. Acum buzele şi limba lui reacţionau peste tot pe ea. Şi ceva fierbinte şi tare reacţiona sigur pe coapsa ei.

El era peste tot în acelaşi timp. O mână îi frământa sânul, alta îi cuprindea fundul, gura făcea lucruri de nedescris în adâncitura moale de sub ureche. Îşi înţepeni coapsa între picioarele ei, şi ea icni când simţi pantalonii moi din piele şi muşchii tari apăsaţi pe carnea ei delicată. El stătea peste ea. O plăcere dulce, dureroasă se răspândi în sus prin pântecul ei şi în jos spre degetele de la picioare.

— Jeremy.

Numele lui ieşi de pe buzele ei din nou şi din nou în timp ce el îi acoperea gâtul cu săruturi fierbinţi. Era important să îl rostească cu voce tare, din acelaşi motiv pentru care venise în camera lui, pentru care îi luase mâna să i-o pună pe sân şi îşi dăduse fără ruşine rochia jos. Ca el să ştie – ca ea să ştie – că nu era o jucătoare pasivă în această întorsătură a evenimentelor. Nimeni nu o putea obliga să-şi strecoare un inel pe deget, cu atât mai mult unul de logodnă. Poate că nu avusese parte de o cerere în căsătorie, dar avea dreptul la alegere.

Şi îl alesese pe *el.*

— Oh, Jeremy, suspină ea în urechea lui.

El îi mângâie sfârcul cu degetul mare şi trecu cu dinţii peste lobul urechii, şi întregul ei trup începu să murmure de dorinţă.

Îşi duse mâinile pe spatele lui, savurând senzaţia de muşchi puternici pe sub pânza moale. Apoi îşi înfipse

mâinile în ţesătură şi îl trase sălbatic ca să fie aproape de el. Disperată să simtă căldura pielii lui. Aproape îi ridicase cămaşa până la umeri, când el se retrase brusc. El se aşeză pe călcâie, încălecându-i piciorul.

Mâinile lui Lucy îi căzură pe piept, acoperindu-i sânii. Îl privi cum îşi strânge cămaşa, şi-o scoate de pe cap şi o aruncă deoparte.

Ea îşi lăsă privirea să rătăcească asupra lui. Încet. Cu lăcomie. Posesiv. Era al ei. Cu totul al ei, în noaptea aceasta şi după aceea. Fiecare strat de muşchi. Părul negru şi creţ de pe piept care cobora până la buric şi mai departe de atât. Şi proeminenţa fascinantă care pulsa în partea din faţă a pantalonilor săi. Lucy era extrem de tentată să se uite. Cu ceva efort, îşi mută atenţia înapoi la chipul lui, încadrat cu păr negru, ciufulit şi cu nişte ochi albaştri senini, care acum erau întunecaţi de dorinţă.

Întunecaţi şi foarte concentraţi asupra mâinilor ei. Sau în jurul acestora. Trecură câteva momente până să priceapă Lucy că probabil nu imaginea mâinilor ei îl captivase, ci mai degrabă ce era sub ele. Îşi lăsă palmele să alunece încet pe lângă ea, dezvăluindu-şi sânii.

El înghiţi în sec.

Sfârcurile ei se întăriseră.

Se uită fix la ea. Sfârcurile i se întăriseră sub privirea lui, strângându-se în vârfuri încordate, dureroase, îndreptate spre el, implorând după mâinile lui, după gura lui, după limba lui. Dacă el nu înceta să se uite şi nu începea să o atingă cât mai repede, Lucy simţea că ar fi înnebunit cu siguranţă.

Se întinse după el, plimbându-şi palmele în sus pe marginile groase ale braţelor lui şi lăsându-şi degetele să-i atingă uşor pieptul. El gemu şi se aplecă peste ea, prinzând-o între coatele sale. Lucy icni când simţi căldura lui învăluitoare. Punându-şi mâinile în jurul gâtului lui, îşi îndreptă buzele spre el.

El se împotrivi brusc.

— Nu am făcut baie.

Expresia lui era atât de adorabil de sinceră, încât lui

Lucy îi veni să râdă.

— Nu mă deranjează. Îi trase capul în jos spre ea şi îşi frecă obrajii de maxilarul lui. Firele aspre care abia ieşeau din barbă foşniră pe pielea ei. Îl sărută cu gura deschisă până aproape de ureche. De fapt, şopti ea lingându-i lobul urechii, îmi place.

Ea inspiră adânc, îmbătându-se de mirosul lui. Mirosul după care tânjise timp de două zile nesfârşite. Mirosul puternic de şa şi de whisky, şi de vântul nopţii bătând prin crenguţe de pin. Îşi îngropă faţa în gâtul lui, îşi plimbă limba până la tendonul rigid de acolo, gustând sarea şi moscul. Apoi îl sărută până sus pe gât, binecuvântând lumea pentru că îi dăruise acest bărbat nespălat. *Acest* bărbat, care călărise din greu prin întuneric pentru ea, aducând bijuterii şi vântul, şi sudoarea trupului său.

Îl simţi înghiţind şi tensionat când ea îi adulmeca gâtul. Ea îşi lăsă capul să cadă pe pat. Ochii lui o fixară cu o privire sălbatică, aproape bestială.

— Lucy.

Numele ei se rupse parcă din pieptul lui ca o ameninţare sau ca o rugăciune. Apoi căzu peste ea, ţintuind-o sub greutatea lui, iar ea înţelese prea târziu ce fusese cu adevărat.

Un avertisment.

El îi tăie respiraţia. La propriu. Pieptul lui îl zdrobi pe al ei, aplatizându-i sânii dureroşi şi scoţându-i aerul din plămâni. Limba lui îi umplea gura, împingând, cerând şi furându-i chiar şi icnetul ei de uimire. Apoi şoldurile lui se lăsară peste ea, făcându-şi loc între picioarele ei, cuibărindu-se în leagănul dintre coapsele ei, iar ea uită să mai respire. Uită să mai gândească.

El îşi împinse şoldurile pe ea, gemând adânc din gât. Pantalonii din piele se frecau peste coapsele ei interioare. O căldură intensă pulsa între picioarele ei. El se împinse din nou, şi din ea ţâşni plăcerea. O bucurie ascuţită, sfâşietoare.

Deodată, el se îndepărtă de gura ei şi se sprijini într-un cot.

— Lucy… înghiţi greu între respiraţiile gâfâite. Înţelegi ce urmează să se întâmple? Ţi-a explicat cineva?

Lucy râse.

— Bineînţeles. În carte era explicat totul.

Vocea lui deveni mai gravă.

— Totul?

Între nota de pericol delicios din vocea lui şi felul în care locurile ei intime pulsau la fiecare silabă, Lucy începu să se întrebe dacă *Memoriile unei lăptărese desfrânate* nu fuseseră puţin cam vagi. Dar, indiferent de detalii, ea ştia că înţelesese destul de bine conceptul de bază.

— Jeremy, aceasta este o fermă. L-am ajutat pe Henry mulţi ani la înmulţirea copoilor. Am înţeles modul în care se realizează împerecherea.

Acum era rândul lui să chicotească.

— Da, ei bine, între un bărbat şi o femeie este puţin altfel.

— Pentru că se face faţă în faţă?

El zâmbi uşor. Mai degrabă cu viclenie, se gândi ea.

— De obicei.

Înainte ca Lucy să aibă ocazia de a se gândi la această replică, el continuă:

— Nu actul în sine face ca totul să fie diferit. Ci ceea ce se întâmplă înainte.

— Înainte?

El o sărută în jos pe gât, jucându-se cu limba în adâncitura de la baza gâtului ei.

— Trebuie să te fac să fii pregătită pentru mine, murmură el.

— Cred că… Vocea ei se stinse când el o muşcă uşor de umăr. Cred că sunt pregătită.

Era complet goală, în patul lui, sub el. Cum putea fi mai pregătită de atât? Îşi prinse picioarele în jurul lui.

— Sunt pregătită.

Singurul lui răspuns fusese un râs înăbuşit pe gâtul ei. Apoi se lăsă mai jos, ducându-se cu gura în jos spre pieptul ei, iar Lucy nu avea de gând să-l întrerupă.

— *Te rog,* se auzi ea suspinând.

Degetele ei alunecară în părul lui, încurcându-i şi răsucindu-i pletele groase şi întunecate.

El îi luă sfârcul în gură, iar plăcerea o cuprinse imediat. Limba lui făcea cercuri pe mugurele de carne, insistând asupra vârfului. Lucy se arcui spre el, apucându-l mai tare de păr. El îşi strânse buzele în jurul ei şi o trase spre el, făcând-o să scoată un sunet adânc din piept, îi sugea sfârcul cu lăcomie, tachinându-l şi lingându-l fără milă, până când ea începu să se zvârcolească. Şi chiar atunci când Lucy începuse să creadă că el nu se va opri niciodată – şi începuse să creadă că nu o va deranja – el îi eliberă sfârcul.

Îşi lăsă apoi limba să urce pe cealaltă pantă a sânului ei, spre vârful ascuţit, dureros.

Şi o luă de la început.

Lucy renunţă. Încetă să se mai lupte cu plăcerea. Aceasta îşi pierduse marginile ascuţite şi devenise lichidă, iar ea o lăsă pur şi simplu să curgă. O lăsă să înoate prin ea în curenţi sinuoşi, arcuiţi. Simţi cum se învolburează în degetele de la mână şi în jos la degetele de la picioare, şi sus în vârfurile urechilor sale. Tremura pe măsură ce se rostogolea mai repede, prinse impulsul şi se grăbi înapoi să se adune între coapsele ei. Ea abia dacă se auzea murmurând cuvinte. Poate numele lui. Sau al ei. Habar nu avea.

Dar când el plecă de lângă sânul ei şi începu să lase o cărare şerpuitoare de săruturi pe burta ei, tăcu. Pluti în derivă în jos cu el, copleşită de plăcere. El se cufundă între coapsele ei, lărgimea umerilor lui împingându-le să se desfacă. Respiraţia lui îi gâdila buclele moi şi carnea fragedă pe care o păzeau. Îi simţi degetele despărţindu-le cu blândeţe. Şi apoi bucuria fierbinte, incitantă, a limbii lui.

Oh, Doamne!

Oh, Doamne! Oh, Doamne! Oh Doamne! Cu siguranţă că acea carte nu menţionase aşa ceva. Despre asta, şi-ar fi amintit. Acest lucru l-ar fi subliniat. Limba lui se mişca peste ea, iar Lucy strigă tare. Destul de tare.

El se ridică într-un cot.

— Lucy, şşşt! Ne poate auzi cineva.

Ea încuviinţă din cap, iar el se aplecă să o guste din nou. Limba lui dansa peste carnea ei fragedă, iar plăcerea trecea prin ea într-un val mare, strălucitor. Strigă tare din nou. Mai tare. El îi puse o mână la gură.

— Nu mă pot abţine, şopti ea când el se ridică iar. Este numai vina ta, să ştii.

Acum degetele lui se aflau în ea, mângâind-o. Îşi trecu degetul mare în cercuri strânse, dezordonate peste acel loc greu de suportat, strălucitor. Capul ei căzu înapoi pe pernă.

Oh, Doamne!

— Vrei să mă opresc? întrebă el, alunecând un deget în ea.

— Dumnezeule, nu!

Degetul lui se adânci mai mult, mişcându-se încet înainte şi înapoi. Lucy gemea sprijinindu-se pe dosul palmei.

Apoi el se aşează lângă ea, sărutând-o în sus pe tot corpul, întinzându-se lângă ea. O căldură mare îi pulsa pe şold. Limba lui intră în urechea ei. Podul palmei lui se legăna pe ea în timp ce degetul i se mişca înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, iar Lucy… Lucy era pregătită. Era gata, dispusă, dornică, pregătită. Un lichid fierbinte de anticipare îi curgea prin vene. Ea se cufunda prin întuneric şi necunoscut, şi umezeală, şi fierbinţeală, şi era pregătită, pregătită, pregătită. Pregătită să se întâmple ceva. Pregătită să nu se termine niciodată. Niciodată. Valuri de plăcere treceau prin ea. Inundând-o, umplând-o. Mâna îi căzu de la gură şi un strigăt neajutorat ieşi din adâncul pântecului ei, sfâşiindu-i gâtul. El îi prinse buzele cu ale lui şi îi luă strigătul în el. Bucurie, confuzie, frustrare, teamă – ea le turnă pe toate într-un singur strigăt lung, încântător. Iar el le luă pe toate. Luă tot ce-i dădea ea, bându-l, cercetând adânc cu limba ca să nu lase nimic în urmă.

El o mângâie încet când ea se lăsă înapoi pe spate. Înapoi la ea însăşi.

Oh, Doamne!

Trupul ei se simţea minunat de lipsit de vlagă, dar

imediat îi apărură în minte întrebări neliniştite. Cum putea el să-i ştie corpul atât de bine – să amestece atât de uşor senzaţii pe care ei îi luase şaisprezece ani să le descopere? Unele pe care nu le descoperise deloc? Cum avea ea să-i înveţe secretele, să-l pregătească şi ea pe el? Şi aceasta chiar era doar pregătirea? Ce plăcere minunată avea să urmeze în continuare?

Atât de multe întrebări, iar ea nu avea cuvinte ca să le rostească. Când în sfârşit crezu că poate avea încredere din nou în ea, îşi încercă vocea:

— Jeremy?

— Da?

— Cum se numeşte… lucrul acesta care tocmai mi s-a întâmplat?

El făcu o pauză.

— Păi, există câteva cuvinte pentru el.

— Doar câteva? se minună Lucy. Aş fi crezut că există sute. Poate că nici câteva mii nu ar fi de ajuns.

El îi muşcă în joacă urechea.

— Ce? Nu ai citit în cartea ta?

Lucy îl bătu pe umăr cu palma.

— Parcă am discutat despre limitele învăţării din cărţi.

El o muşcă în continuare de lobul urechii. Ea suspină şi îşi trecu vârful degetelor peste muşchii puternici ai braţului lui.

— Şi ţi se poate întâmpla şi ţie?

Lucy simţi pe şoldul ei zvâcnetul lui de excitare.

— Da, şopti el pe gâtul ei.

— Dar nu s-a întâmplat… Nu încă.

— Nu.

— Atunci de ce stai pur şi simplu acolo? Ea îl împinse uşor şi se întoarse să-i întâlnească privirea. Cum poţi să rezişti?

Un hohot strangulat de râs se desprinse din pieptul lui când se ridică în genunchi.

— Cu mare efort.

Lucy se rostogoli pe partea ei şi se întinse spre legăturile pantalonilor lui. Mâna ei trecu peste protuberanţa

rigidă din faţă. Sări. Era fascinată. Se ridică în cot, desfăcându-i nasturii cu cealaltă mână. În cele din urmă preluă el sarcina, desfăcând ultimii nasturi şi împingând pantalonii în josul şoldurilor. Lăsându-i mâna liberă să exploreze.

Iar ea nu îşi imaginase niciodată ceea ce avea să descopere. Duritatea şi puterea, da. El era tare şi puternic, în general. Dar nu visase niciodată la moliciunea delicată. Catifea moale şi uşor striată. Ca urechea unei pisicuţe. Îşi lăsă palma să alunece pe toată lungimea. El se smulse din mâna ei, iar Lucy îl prinse tare între degete. Astfel încât să nu poată scăpa.

El expiră greoi. Un sunet aspru, uşor periculos.

— Lucy, nu trebuie să facem asta. Putem aştepta. Îşi închise ochii puţin, apoi îi deschise din nou. Eu pot să aştept.

— Pentru ce? Îl mângâie din nou, iar el scoase un mârâit scăzut din adâncul gâtului. Tu mă vrei, nu-i aşa?

Îndepărtându-i mâna, el îşi dădu jos pantalonii şi se întinse pe o parte, cu faţa spre ea, uitându-se în ochii ei cu o privire atât de profundă, de intensă. Tot trupul lui Lucy se cutremură. Spaţiul îngust dintre corpurile lor era inundat de energie, iar când mâna lui se întinse să-i cuprindă faţa, simţi şocul până în tălpi.

— Doamne, Lucy, spuse el uşor. Nu-ţi poţi imagina cât de mult te-am dorit.

— Nu pot? Ea veni mai aproape de el, până când îi atinse cu sfârcurile pieptul. Spune-mi, şopti ea, plimbându-şi mâna de-a lungul muşchilor şi peste rotunjimea încordată a feselor lui.

El se cutremură când ea strânse uşor.

— Nu sunt suficiente cuvinte. Întinse mâna să o apuce de păr şi îi înclină capul pe spate ca să o poată acoperi cu săruturi pe tot gâtul. Aş avea nevoie de mai mult decât câteva, şopti el, mişcându-şi limba în jos. Câteva mii s-ar putea să nu ajungă.

— Atunci arată-mi! Lucy îşi prinse picioarele în jurul lui şi se rostogoli pe spate, trăgându-l cu ea. El rămase între

picioarele ei, căutând-o cu mădularul şi pulsând căldură înăuntrul ei. Plăcerea răsună prin ea când se arcui spre el, iar gemetele lor se amestecară într-un sărut imperios.

El îşi odihni fruntea pe fruntea ei.

— Lucy, nu pot…

Respiraţia lui o lovi peste faţă, fierbinte şi densă ca aburul. Înghiţi din greu. Lucy îl putea simţi acolo, apăsând pe intrarea în ea. Pregătit să o facă să fie a lui.

— Nu există cale de întoarcere din asta, spuse el cu vocea încordată. Dacă nu este… Dacă nu eşti…

El încă se înghiontea mai aproape, alunecând puţin în ea. Ea se arcui în jurul lui. Se arcui pentru el. El scrâşni din dinţi.

— Doar împinge-mă la o parte.

Ea îşi întinse mâinile spre şoldurile lui şi trase.

— Niciodată.

Şi apoi el era în ea, iute, brusc şi puternic. Umplând-o, întinzând-o. El rămase acolo, nemişcat, deasupra ei. În ea. Pieptul lui respirând peste al ei, fiecare luptând pentru o gură de aer.

— Nu te doare? întrebă el.

Ea scutură din cap.

— Ar trebui?

— Eu… nu ştiu.

Această mărturisire o făcu pe Lucy să intre puţin în panică.

— Cum adică nu ştii? întrebă ea, împingându-i umerii până când el se ridică să se uite în ochii ei. Spuneai că ai fost un crai! Nu-mi spune că e pentru prima dată când ai…

— Bineînţeles că nu este. Jeremy îşi încleştă maxilarul. Dar nu m-am culcat niciodată cu o fecioară. Şi mi s-a dat de înţeles că este dureros.

Lucy îl privi întrebătoare.

— Pentru femeie, clarifică el.

— Oh!

Lucy închise ochii şi rămase tăcută, reflectând. Trecând prin senzaţiile copleşitoare ca să judece dacă se califica vreuna ca fiind dureroasă. De parcă ar fi simţit că

sunt subiectul cercetării, muşchii ei interiori se strânseră în jurul lui. El gemu.

— Nu mă doare, spuse ea. Simt…

— Ce simţi?

— Asta-i tot, îşi deschise ea ochii. Simt. Îşi desfăcu degetele din jurul braţelor lui şi îl mângâie pe gât. Te simt pe tine.

El se legănă uşor pe ea.

O plăcere deosebită îi inundă corpul. Da, îl simţea. Şi era minunat.

Se retrase uşor şi intră iar în ea, mai mult de data asta. Până în miezul ei. Lucy îl ţinea strâns de gât şi strigă în urechea lui.

Întregul lui corp se încordă, iar Lucy se întrebă pentru un moment dacă făcuse ceva greşit. Apoi Jeremy se uită în jos la ea, căutând cu privirea şi fiind nerăbdător, iar Lucy se îngrijoră brusc. Îl durea pe *el,* înţelese ea. Îl durea să ştie că ar putea-o răni pe ea.

— Nu mă doare, îl asigură între respiraţiile neregulate. Doar tu.

El o ţinu strâns, tandru, în timp ce corpul ei învăţă să se potrivească cu al lui, odihnindu-şi fruntea pe fruntea ei şi lăsându-i un sărut uşor pe obraz. Şi când se retrase puţin şi intră din nou, Lucy îşi înăbuşi strigătul, transformându-l într-un geamăt. El intră în ea iar şi iar. Ea îşi îngropă faţa în umărul lui şi simţi durerea dulce apărând din nou.

El se mişca mai repede şi mai tare, iar ea începu să se mişte odată cu el, arcuindu-se la fiecare împingere cu un geamăt de încântare. Auzi un icnet puternic. Probabil era al ei, dar el nu îi reproşă nimic. Erau amândoi extrem de grijulii. Ea îl simţi cum începe din nou – acea revărsare minunată de plăcere care se ridica din adâncul ei, şi din al lui. Respiraţia lui deveni neregulată. Până când se rupse barajul, şi potopul o luă, şi se înecară împreună în extaz.

El se prăbuşi peste ea, adâncind-o în pat cu greutatea lui. Plutiră împreună, doar respirând. Iar Lucy încercă să adune bucăţile trupului său, care fuseseră împrăştiate ca nişte crengi după o furtună. Găsi un picior încolăcit în jurul

lui. Iar câteva degete erau încurcate în părul lui.

Şi chiar când începu să creadă că se afla încă întreagă acolo, rearanjată oarecum, începu un alt potop. Acesta nu începu din pântecul ei sau din al lui. Începu în inima ei. Un diluviu ciudat şi puternic de emoţie se porni şi umplu fiecare părticică a trupului ei până tremură de teribila corvoadă de a-l stăpâni. Şi nu se oprea. Doar continua să vină. Nu exista nicio amânare. Curgea în râuri mari până în membre şi înainta în valuri prin miezul ei care încă fremăta. Îi umfla buzele şi îi bubuia în urechi şi îi umplea ochii. Şi era prea mult, imposibil de oprit.

Se scurse în sufletul ei.

Capitolul 17

— Vai, te urăsc!

Sophia se aplecă să vadă inelul de logodnă de pe degetul lui Lucy cu o expresie de invidie fascinată.

— Trebuie să fii mereu cu un pas în faţa mea, nu-i aşa? întrebă ea dând la o parte mâna lui Lucy.

Lucy rămase la masa de toaletă privind-o pe Sophia în oglindă cum se plimbă de colo-colo. Deasupra ei, camerista Sophiei murmura ameninţări violente având gura plină cu agrafe. Buclele lui Lucy, asemenea gândurilor ei, erau deosebit de indisciplinate în această dimineaţă. Miniona cameristă franţuzoaică era neînfricată. Atacă cu o hotărâre galică, smucind şi răsucind şuviţele castanii într-o coafură sofisticată pentru nuntă.

„Nunta”. Scalpul lui Lucy se înfioră la acest gând. „Nunta ei”.

— În primul rând, bifă Sophia pe degete, eşti cu mult înaintea mea în ceea ce priveşte săruturile. Apoi eu ajung să mă logodesc în grădină, într-un mod cu totul scandalos. Cineva ar putea crede că am avut un avantaj în faţa ta de cel puţin o oră, dar nu. Zece minute mai târziu, te logodeşti *tu* în grădină. Eşti pe cale să te căsătoreşti chiar înainte să

apuce tata să-şi dea consimţământul. Şi acum m-ai bătut chiar şi cu inelul. Eu nu îl voi avea pe al meu până când nu îl recuperează Toby din Surrey. Şi chiar şi atunci, nu va fi nici pe jumătate atât de frumos.

Lucy zâmbi la tirada îmbufnată a prietenei sale.

— Îmi dai voie să-ţi reamintesc, spuse ea, că nu m-aş fi logodit *sau* că nu m-aş fi căsătorit, *sau* nici nu *aş fi* purtat un inel de logodnă dacă nu ai fi inventat scrisoarea aceea ridicolă?

— A fost ideea ta. Sophia se opri la fereastră şi se rezemă iritată de geam. Şi nu sună atât de rău. Ţi-am făcut o mare favoare. Se jucă agitată cu ciucurele de la draperia de culoarea chihlimbarului. Eşti dezgustător de fericită, nu încerca să pretinzi altceva.

— Foarte bine, spuse Lucy. Nu o voi face.

Luă de pe masa de toaletă unul dintre cerceii de opal ai mamei sale şi zâmbi reflexiei sale când şi-l puse în ureche şi îl închise bine. Lucy se înfioră amintindu-şi de senzaţia plăcută a dinţilor lui Jemmy muşcându-i lobul. Sfârcurile i se întăriră instantaneu, împingând mătasea corsetului de culoarea fildeşului.

Oare chiar trecuseră doar câteva ore de când plecase din patul lui? Parcă trecuseră săptămâni. Doamne, îi era dor de el! Chiar mai rău decât îi fusese cu o seară înainte, după două zile interminabile. Doar gândindu-se la el, simţi o durere surdă în piept. Şi o căldură între coapse. Amintiri fugare o necăjeau ca pâlpâirile focului în întuneric. Mâinile lui pe sânii ei. Limba lui în urechea ei.

— Uită-te la tine, spuse Sophia. Eşti atât de fericită că te-ai înroşit. Dacă nu te-aş fi cunoscut, aş fi crezut că ai febră.

Lucy se strâmbă şi îşi presă mâna pe frunte într-o suferinţă prefăcută.

— Şi, continuă Sophia străbătând încăperea ca să ajungă în spatele ei, Domnul să ne ajute pe toţi, trebuie să fie captivant. Schimbă priviri cu Lucy prin reflexia oglinzii. Un zâmbet reticent îi apăru pe faţă. Sunt chiar fericită pentru tine.

Camerista înfipse ultimul ac de păr în şuviţele ridicate.

Lucy se ridică şi se roti uşor, pentru evaluarea Sophiei.

— Arăţi minunat, spuse Sophia, stând mai în spate ca să judece efectul. Culoarea fildeşului se potriveşte cu tenul tău. Rochia îţi vine de minune. Abia dacă-şi va da seama cineva că este modificată.

Lucy se duse în faţa oglinzii lungi şi îşi cercetă imaginea. Mătasea de culoarea fildeşului stătea pe trupul ei ca încă im rând de piele, iar corsetul fusese strâns să dezvăluie cât mai mult din decolteu. Fusta cădea din talie, trasându-i curba şoldurilor înainte de a se drapa până la podea. Cerceii de opal îi atârnau din urechi, iar nestematele îi străluceau pe degete. Părul îi era ridicat şi răsucit în stil clasic grecesc şi legat cu o panglică de mătase. Şuviţele care atârnau libere nu erau dezordonate, ci în bucle aranjate cu atenţie, menite să atragă ochiul în jos, spre forma elegantă a gâtului ei.

— Gândeşte-te, spuse Sophia. Peste câteva ore vei fi contesă.

Lucy privi cum reflexia din oglindă păli. Contesă? Ea? Cuvintele „Lucy” şi „contesă” nu păreau să aparţină aceluiaşi timp. Ele abia dacă păreau să aibă loc în aceeaşi încăpere. Lucy îşi dădu seama brusc că ea nici măcar nu întâlnise vreodată o contesă. Cum ar fi putut ea deveni una? Inima începu să-i bată în corset şi simţi nevoia să fugă şi să se ascundă în şifonier.

Dar nu se putea ascunde de *el* acolo.

Lucy se studie în oglindă şi respiră adânc, examinându-şi din nou reflexia. Aceeaşi ochi verzi priveau dintr-o faţă în formă de inimă, încadrată de pometi impetuoşi şi de sprâncene negre. Pielea ei măslinie se îmbujoră uşor, iar atunci când zâmbi, dinţii ei străluciră într-un rând drept. Până la urmă, ea rămânea tot Lucy.

Şi chiar şi cu cerceii mamei şi cu rochia împrumutată, ea simţi, pentru prima dată în viaţă, că era frumoasă. Încetă să se mai îngrijoreze că s-ar putea împiedica în

pantofii cu toc sau că ar putea călca pe fusta grea, căptuşită cu satin. Centrul echilibrului ei se schimbă cumva. Stilul ei exista încă pe sub mătase, dar mai puternic decât ieri. Acoperit de sărutări şi susţinut de pasiune. Suficient de puternic încât să ducă formidabila povară a eleganţei.

Încă o îngrozea să devină contesă. Dar Lucy se gândi că va reuşi să se descurce cu asta, atâta timp cât ea va fi contesa lui.

— Zici că rochia a fost făcută pentru tine, spuse Sophia.

— Sunt norocoasă că am aproape aceeaşi măsură ca Marianne.

— Tu eşti norocoasă în general. Vocea Sophiei deveni melancolică.

Lucy îşi privi prietena, simţind o mică urmă de vinovăţie. Toţi cei aflaţi la conacul Waltham petrecuseră ultimele două zile pregătindu-se pentru neaşteptata ceremonie. Orice celebrare a logodnei Sophiei se pierduse în agitaţia pregătirilor de nuntă. Şi deoarece fusese atât de absorbită de propriile gânduri, Lucy abia dacă vorbise cu prietena ei. Ultima lor conversaţie adevărată avusese loc la o sticlă bună de vin roşu.

— Tu nu eşti fericită? întrebă Lucy.

Gura Sophiei se strâmbă.

— Cred că sunt.

— Ai avut cu siguranţă momentul tău de pasiune, nu-i aşa? Lucy arcui o sprânceană şi apucă veselă încheietura Sophiei. Pasiune cu pieptul dezgolit, nu aşa. Chiar şi lui Gervais i-ar fi fost greu să egaleze asta.

Sophia îşi muşcă buza şi zâmbi.

— Oh, da. Un moment pasional, într-adevăr. Îşi trase încheietura din strânsoarea lui Lucy şi îşi duse mâinile la piept. Apoi se încruntă. Doar că…

Lucy se opri un moment mai lung înainte să intervină.

— Ce?

— Toby mă adoră. Mă venerează chiar. Vorbeşte întruna numai despre asta.

— Şi asta e ceva rău?

— Ştiu, ştiu. Pare ridicol să mă plâng pentru că sunt obiectul unui devotament atât de înflăcărat. Se duse spre pat şi se aşeză pe margine.

Şi presupun că nu mă deranjează să aud că sunt frumoasă. Dar când începe să compună ode despre puritatea şi perfecţiunea mea, nici măcar nu mai recunosc femeia pe care o descrie el. Nu sunt deloc sigură că sunt eu. Dacă ar şti cu adevărat cum sunt eu în interior… Zâmbi ironic spre Lucy. Frumuseţea nu merge mai departe decât o reflexie în oglindă.

Lucy se ridică de la masa de toaletă şi se cocoţă cu grijă pe pat lângă Sophia. Mătasea de culoarea fildeşului se aşeză în jurul ei ca un nor.

— Dar aceasta este minunea, nu crezi? Faptul că el vede calităţi în adâncul tău – lucruri frumoase, ascunse, despre care tu nici nu ştiai că se află acolo.

Cum ar fi pasiunea, se gândi ea. Şi tandreţea. Eleganţa de a purta mătase şi bijuterii. Şi acea plăcere perfectă şi minunată pe care i-o arătase el noaptea trecută. Cea pe care i-o oferise de trei ori, şi pentru care ea scosese de la el trei nume diferite – unul dintre ele fiind chiar franţuzesc. Abia acelea erau lecţiile de vocabular de care s-ar bucura o fată. Poate că ar putea deveni totuşi o lady. Ea oftă încet.

Ochii Sophiei se măriră atunci când îi studiară chipul lui Lucy.

— Să fii blestemată, Lucy Waltham, spuse ea cu o privire atotştiutoare. Iată-te din nou! Acum chiar te afli înaintea mea.

Lucy îşi lăsă privirea în podea. O roşeaţă fierbinte îi cuprinse obrajii şi pieptul. Bineînţeles că Sophia *ar fi ştiut* doar uitându-se la ea. Nu ar fi ştiut toată lumea? Poate că a reuşit să ascundă ceea ce s-a întâmplat prima oară, dar a doua oară? Oh, Cerule sfânt, a doua oară. Serios, ar fi fost un miracol dacă nu ar fi *auzit* tot conacul ceea ce s-a întâmplat a doua oară.

Lucy îşi roase unghia de la degetul mare.

— Este chiar atât de evident?

— Bineînţeles că este! Se poate vedea pe toată faţa ta! Sophia înfipse un deget în braţul lui Lucy. Tu, acuză ea, eşti îndrăgostită cu adevărat.

— Oh! Lui Lucy îi căzu mâna în poală. Oh, asta!

„Îndrăgostită? De Jeremy?”

— Nu încerca să negi, spuse Sophia. Eşti o mincinoasă groaznică. Trebuie să mă laşi ca într-o zi să-ţi dau lecţii de înşelăciune, Lucy. Este o realizare mult mai mare decât broderia, de departe.

Lucy nu avea de gând să nege. Intenţiona să se îndrăgostească nebuneşte de el în curând. Ea doar aştepta un moment liber ca să-şi pună mintea să o facă. În acelaşi fel în care se decisese pentru Toby.

Îşi va pune mintea şi voinţa să se concentreze asupra sarcinii de a-şi iubi soţul. Dincolo de raţiune, dincolo de argumente.

Dar nu îşi pusese mintea să facă asta. Voinţa ei nici măcar nu fusese consultată. Orice ar fi fost lucrul pe care îl simţea, venea dintr-un strat fundamental al fiinţei sale. Dincolo de raţiune, dincolo de argumente. Îl iubea în acelaşi fel în care plămânii ei respirau sau inima îi bătea în piept. Şi într-adevăr, acum, că Lucy era conştientă de asta, fiecare suflare şi bătaie de inimă rezona cu adevărul elementar.

„Îl iubesc pe Jeremy”.

Fu copleşită de revelaţia aceasta ameţitoare. Lucy se întrebă care parte din ea ştiuse mai întâi. Mâna ei, atunci când i-o sărutase în acea noapte? Braţele ei, când îl trăseseră în şifonier? Poate buzele ei, când o sărutase sub părul din livadă? Sau poate chiar picioarele ei, când o conduseseră în acea noapte la uşa lui, şi nu la a lui Toby?

Lucy îşi lăsă capul în jos şi zâmbi, îndoindu-şi degetele de la picioare în pantofi. Picioare foarte deştepte.

Sophia îşi trase nasul.

Lucy se uită la ea şi văzu ochii prietenei sale umplându-se cu lacrimi.

— Oh, nu este nimic, spuse Sophia, clătinând din cap. Se uită în sus la tavan şi îşi duse un deget la coada ochiului. Doar că mereu plâng la nunţi. Tu nu?

— Nu, răspunse Lucy cu sinceritate. Şi până la urmă, eu nu plâng. Niciodată.

Sophia îşi trase din nou nasul şi îşi îndreptă umerii.

— E bine atunci, spuse ea strălucind. Mă bucur că nu ţi-am cumpărat batiste ca dar de nuntă. Se ridică şi se îndreptă spre un pachet învelit în hârtie. O să-ţi placă. Zâmbetul ei se lărgi când desfăcu firele înnodate. Îndepărtă hârtia dezvăluind o cascadă spectaculoasă de mătase stacojie. A fost făcut pentru Kitty înainte de nunta ei, dar ea crede că este ţipătoare şi vulgară. E potrivit pentru o femeie frivolă, zicea ea. Sophia desfăcu un neglijeu roşu ca focul. Eu, desigur, am crezut că este perfect. Ea presă cămaşa de noapte de corpul ei şi se aşează la oglindă. Decolteul cădea într-un mod dramatic, iar pe o parte, o crăpătură mare urca aproape până la şold. Bretelele subţiri şi tivul erau din dantelă neagră, completând astfel neglijeul scandalos.

— Există şi halat asortat.

Fermecată, Lucy se întinse să atingă materialul lucios. Îi curgea ca apa printre degete.

— Bietul Felix, nu? Sophia ridică o sprânceană şi coborî vocea. Şi norocosul conte de Kendall. O s-o rupă de pe tine, sunt sigură. Şi când o să te văd data viitoare, vreau să aud fiecare detaliu palpitant.

Lucy râse. Îi va fi dor de genul elegant de nebunie al Sophiei.

— Ştii, şi eu am un cadou pentru tine.

— Serios?

Lucy se duse la comodă. Deschise un sertar, dădu la o parte o grămadă mare de ciorapi şi ridică fundul fals ca să scoată de acolo obiectul ascuns.

— O să-ţi placă, spuse ea aruncându-i Sophiei un zâmbet viclean când îi întinse cadoul ei. Este o carte.

*

— După aceea o vei duce la Corbinsdale?

Henry îşi propti o cizmă pe birou şi se lăsă pe spate în

scaun. Frunzărea hârtiile pe care le pregătise avocatul lui Jeremy.

Jeremy încuviinţă.

— Până la începerea sezonului.

— Lucy oricum va prefera să stea la ţară. Ea nu va veni la tine cu nicio zestre, dar măcar nu te va costa mult. Nu va trebui să cheltuieşti sume mari pe bijuterii sau rochii. El chicoti. Nu mi-o pot imagina pe Lucy trăncănind despre o sală de bal.

Jeremy îşi smuci manşeta.

— Poate că ai putea, dacă i-ai fi permis vreodată să participe la vreun bal.

Henry îi aruncă o privire peste mănunchiul de hârtii. După care îşi reluă lectura în tăcere.

În timp ce Henry citea, Jeremy se gândea la sarcina de a o îmbrăca pe Lucy pentru primul ei bal. Părea o ocupaţie mai sigură decât ceea ce făcuse în ultima jumătate de oră, adică imaginându-şi-o goală pe Lucy. I-ar fi ţinut trupul gol pentru cea mai mare parte din noapte, şi doar câteva hârtii şi un vicar stăteau între el şi bucuria de a o vedea dezbrăcată pentru tot restul vieţii. S-ar putea crede că era în stare să-ţi ţină gândurile şi excitarea în frâu în următoarea oră. Dar ar fi o greşeală. Şi faptul că se întâlnise cu Henry în biroul lui – acelaşi birou din nuc noduros pe care el şi Lucy aproape că îl lustruiseră cu trei seri înainte – nu îl ajuta deloc.

Închise ochii. Nu exista niciun loc sigur unde să-şi lase privirea să zăbovească. Sulurile de pergament îi aminteau de pielea ei. O privire aruncată la corespondenţă, cu sigiliul bombat şi roşu, făcu să-l furnice degetele de dorinţa de a-i simţi sfârcurile. Şi tabloul cu pana cufundată în călimară îi duse cu gândul în locuri în mod vădit obscene.

Nicio femeie nu îi făcuse asta vreodată. Jeremy cunoscuse pofta trupească. Cunoscuse eliberarea dulce a dorinţei satisfăcute. Şi curând după aceea, cunoscuse melancolia inevitabilă. Plictiseala. Satisfacţia leneşă care persista zile sau săptămâni – până când o nouă cucerire îi agita sângele.

Ei bine, tânjise după Lucy. O dorise cu o nevoie febrilă dincolo de orice trăise el vreodată. Iar acum, îi cunoştea bucuria sublimă a trupului. De două ori. Se desfătase cu muzica dulce a strigătelor ei de dragoste în timp ce o ajută să aibă orgasm. De trei ori. Nu avusese nicio reţinere faţă de el, nu îi arătase nicio teamă. Doar pasiune inocentă şi o încredere oarbă care îi făcuseră inima să-l doară de la frumoasa îndurare. El dorise să fie blând, şi reuşise – oarecum – prima dată. Dar a doua oară… Cerule… A doua oară! Reacţia ei pasională şi strigătele ei ascuţite îl făcuseră să renunţe la toată blândeţea şi îl făcuseră să se împingă din nou şi din nou în locul ei strâmt şi alunecos până când se pierduse complet.

Şi era mai mult decât satisfăcut. Iar în ceea ce priveşte apatia sau plictiseala, Jeremy bănuia că acele două cuvinte fuseseră eliminate definitiv din vocabularul său. După ce plecase din patul lui, el se cuibărise pe cearşafurile unde rămăseseră căldura şi parfumul ei dulce, şi o visase în culori strălucitoare, luminoase. Se trezise excitat şi râvnind-o de parcă nu ar fi făcut dragoste niciodată. Gustase fiecare centimetru din ea, dar tânjea după mai mult. Jeremy se îndoia că se va sătura vreodată de ea.

Dar începând cu – aruncă o privire ceasului său de buzunar – următoarele patruzeci de minute, ambiţia vieţii lui era să încerce.

— Tu chiar vrei să faci asta, nu-i aşa? Henry flutură grămada de hârtii spre el.

— Cum? Jeremy se trezi din reverie.

— În ultimele două zile am tot aşteptat să te eschivezi. Să te retragi. Dar tu vrei cu adevărat. Henry oftă din greu şi aruncă hârtiile pe birou. Nu te pot lăsa, Jem.

— Nu mă poţi lăsa să ce? Dacă există vreo problemă cu hârtiile, poate fi remediată cu uşurinţă.

— Nu mă refer la hârtii, omule. Nu te pot lăsa să te însori cu Lucy. Este absurd, continuă Henry. Mă uit la hârtiile astea – proprietăţi, conturi, titluri… Nu poţi vorbi serios când spui că vrei să faci asta.

Pe Jeremy nu-l interesau hârtiile. Nici titlurile,

proprietăţile, conturile. Singurul lucru pe care îl dorea era să alunece din nou în paradisul fierbinte, catifelat, unde nu conta nimic din toate astea. Unde uita de toate. Unde uitase cum îl cheamă, până când îi reaminti ea printre gemete zgomotoase.

Henry îşi dădu jos piciorul şi se aplecă peste birou.

— Jem, ştiu că ţi-am cerut să-i acorzi puţină atenţie lui Lucy. Nu voiam să ajungi să te însori cu ea. Este o fată bună, dar nu este genul de soţie pe care ţi-ai dori-o.

Jeremy simţi că vede roşu în faţa ochilor. Îi venea să-l fugărească pe Henry cu propriul lui cuţit de corespondenţă.

— Tu eşti conte, continuă Henry. Ar trebui să te căsătoreşti cu o femeie dintr-o familie cu tradiţie. Cu cineva cu bani, cu relaţii. Te-ai ţinut departe de căsătorie mai mult decât oricare dintre noi. Şi nu cred că doar pentru că nu ai găsit ţărăncuţa fără zestre potrivită.

Furia care alerga prin sângele lui Jeremy ajunsese la punctul maxim de panică. Îi apărură broboane de transpiraţie pe sub lavalieră. Respiră adânc şi încet, şi se forţă să-şi păstreze vocea neutră.

— Henry, sunt logodit cu Lucy. O să mă însor cu ea.

O bătaie uşoară în uşă fu precedată de un scârţâit al uşii. O voce familiară întrebă:

— Marianne mi-a spus că vrei să mă vezi?

Jeremy se ridică şi se întoarse, tocmai la timp ca să o vadă pe Lucy plutind în cameră pe un nor de mătase de culoarea fildeşului. După care uită cu totul să respire.

Mai întâi îi observă părul – abundenţa de bucle închise încoronându-i capul, şi cârlionţii care îi atraseră privirea mai jos. La obrajii, pe sub a căror piele aurie translucidă apăruse o îmbujorare rozalie. Panta delicioasă a gâtului ei gol. În jos unde ar fi trebuit să se afle decolteul rochiei. Mai jos, unde se afla de fapt decolteul – unde mătasea de culoarea fildeşului stătea prinsă de carnea caldă şi dulce ca un vis.

Jeremy ar fi crezut că nu putea arăta niciodată mai frumoasă decât fusese noaptea anterioară, în patul lui. Şi într-adevăr, nu era. Dar se afla al naibii de aproape. Şi

exista o emoţie complet diferită la această frumuseţe. Îl mişcase într-un mod nou şi ciudat. Lucy arăta extraordinar când era dezbrăcată şi foarte iubită, desigur. Dar aceea era o imagine privată, doar pentru ochii lui. În această dimineaţă, ea îi va sta alături înaintea omului şi a lui Dumnezeu deopotrivă, strălucind ca un înger. Nimeni nu se putea uita la ea fără să fie impresionat de drăgălăşenia ei. Aceasta nu era dorinţa care îi ieşea din piept, înlocuindu-i respiraţia din plămâni.

Era mândrie.

— Bună dimineaţa, Jeremy. Zâmbi spre el cu o sclipire timidă în ochi.

Jeremy dădu din cap în loc de răspuns, neavând încredere în vocea lui. Dar în sinea lui, fu de acord că, într-adevăr, era o dimineaţă bună. Pentru prima dată de când plecase din patul lui, începu să-şi imagineze şi altceva în afară de nopţi pline de pasiune – o viaţă întreagă de dimineţi plăcute. Şi când se gândi că aşa avea să-şi înceapă fiecare dimineaţă, auzind acele cuvinte picurând dulce de pe buzele ei, ştiind că acel zâmbet era doar pentru el – această dimineaţă specială deveni şi mai bună.

— „Bună” nu cred că este cuvântul potrivit pentru a o descrie, se ridică Henry. Lucy, mă bucur că eşti aici. Intră, ia loc!

Ea clătină din cap, netezindu-şi fusta de la rochie.

— O să se şifoneze.

— Cum vrei. Henry ridică din umeri şi se aruncă din nou în scaunul său. Dar nu va mai trebui să te preocupe această rochie. Tocmai îi explicam lui Jem că am să vă fac amândurora o favoare şi am să pun capăt chiar acum acestei farse.

— La ce te referi? întrebă Lucy. Ce farsă?

— Asta! Henry gesticulă spre amândoi. Această logodnă. Această nuntă.

Lucy îi aruncă lui Jeremy o privire uimită.

Jeremy îşi drese vocea:

— Henry, nu cred…

Henry respinse obiecţia.

— M-am tot gândit la asta. Nici măcar nu ştie nimeni despre logodna voastră, în afară de noi opt. Mă gândesc că Felix şi Toby îşi pot face doamnele să-şi ţină gura. Reputaţia lui Lucy nu va avea de suferit. O voi duce în oraş la primăvară şi va avea parte de sezonul ei. Amândoi veţi fi liberi să vă căsătoriţi când şi unde doriţi. Şi toată lumea va fi fericită.

Fericită? Omul ăsta era scrântit la cap? Jeremy nu putea da un nume exact sentimentului de amărăciune care îi apăruse în piept, dar era sigur că nu era vorba despre fericire.

— Henry, ascultă! Nu am nicio intenţie să mă retrag. Mă voi însura cu Lucy. Am o obligaţie faţă de ea şi faţă de tine.

Henry se încruntă.

— Vrei să mă scuteşti de generozitate? Ştiu că scrisoarea aceea ridicolă nu era a ta. Se ridică de pe scaun şi ocoli biroul, completând micul lor triunghi. Vocea i se îndulci. Jem, eşti cel mai bun prieten al meu. Lucy, eşti singura mea soră. Pun pariu că vă cunosc pe fiecare mai bine decât oricine. Şi ştiu că sunteţi în stare să vă înnebuniţi unul pe celălalt.

Expresia de pe faţa lui Lucy se schimbă din uimire în indignare.

— Henry… nu ştiu la ce te referi.

— Ba sigur că ştii! De opt toamne aţi fugit unul de celălalt. Vă aşteptaţi să cred că v-aţi schimbat deodată? Henry făcu un pas spre sora lui şi îşi coborî vocea. Şi dacă Jem nu se va supăra că o spun, Lucy – în toţi aceşti ani nu i-ai văzut decât partea amabilă. Crezi că este foarte sobru când se află la conacul Waltham? Acesta este viitorul tău soţ în vacanţă. Aici, este puţin rece. În restul anului, este un gheţar veritabil. Aruncă o privire nimicitoare în direcţia lui Jeremy. Există mai multe lucruri despre el decât ştii tu, Lucy.

Era o declaraţie destul de adevărată. Atât de adevărată, încât Jeremy nu era deloc sigur cum să răspundă. Pur şi simplu stătea acolo, îngheţat, aşteptând

răspunsul lui Lucy.

Fruntea ei se încruntă când îşi muta privirea de la unul la altul.

— Sunt sigură că sunt multe, spuse ea. Şi sunt la fel de sigură că sunt mai multe şi despre mine decât ştie el. Ceea ce mă face să fiu confuză, Henry, este motivul pentru care te preocupă acest lucru.

Henry se întoarse la biroul său.

— La naiba, Lucy, bineînţeles că mă preocupă. Nu-ţi dai seama că majoritatea oamenilor ar profita de şansa de a-şi mărita sora cu un conte? Încerc să fac ceea ce este mai bine pentru tine.

Iar aceasta fusese crăpătura care spărsese gheaţa.

Jeremy scoase un râs aspru.

— Ei bine, asta ar fi o noutate. Haide, Henry! Nu ai făcut niciodată ce este mai bine pentru ea. Trebuia să o trimiţi la şcoală, să o duci la oraş, să aibă parte de cultură şi societate. Au trecut mulţi ani de când ar fi trebuit să fie scoasă în lume. Şi acum pretinzi că ştii ce este mai bine pentru ea?

Se duse lângă Lucy şi îşi puse mâna pe spatele ei mic. Era vital, într-un fel, să o atingă în acel moment. Să o revendice. Îşi imaginã cum ea se lăsă uşor pe mâna lui.

— Lucy nu a avut niciodată oportunităţile şi siguranţa pe care ar fi trebuit să le aibă, continuă Jeremy. I le pot oferi eu. Pot avea grijă de ea.

Lucy se îndepărtă de atingerea lui.

— Cine spune că am nevoie de cineva ca să aibă grijă de mine?

Henry îşi ignoră sora, fixându-şi privirea asupra lui Jeremy.

— Oh, da. Tu ai bani. Asta vrei să spui? Nu trebuie să-mi reaminteşti că poţi cumpăra şi vinde conacul Waltham doar cu mărunţişul pe care-l ţii sub pernele din landoul tău. Şi oricare altă doamnă ar fi încântată să profite de contul tău bancar. Dar aici vorbim despre Lucy. Pe ea nu o interesează bijuteriile sau mătăsurile, sau luxul.

— De unde ştii? întrebă Jeremy. Tu nu i-ai oferit aşa

ceva! Poate că i-ar plăcea să fie acoperită de bijuterii. Poate că s-ar bucura de viaţa unei contese.

— Oh, chiar aşa? Henry se întoarse spre sora lui cu un zâmbet strâmb pe faţă. Chiar vrei să fii contesă, Lucy? Gândeşte-te bine! O contesă nu-şi poate petrece toată după-amiaza căţărându-se prin pomii din livadă. O contesă nu poate scoate câinii de vânătoare afară şi să se întoarcă cu fustele pline de noroi. O contesă nu merge la pescuit.

Lucy se încruntă.

— Cred că o contesă ar trebui să poată face ceea ce îi place. Se uită la Jeremy. Nu-i aşa?

Jeremy oftă. Acesta nu era cel mai bun moment sau loc pentru această conversaţie, dar presupuse că trebuia să se întâmple în cele din urmă.

— Nu, Lucy. Henry are dreptate. Corbinsdale este… ei bine, nu este conacul Waltham. Nu te poţi comporta acolo aşa cum eşti obişnuită să te comporţi aici.

— La ce te referi? Îşi încrucişă mâinile la piept. De ce nu?

Jeremy îşi puse mâinile în şold, încercând să găsească cel mai bun mod de a explica. Să se însoare cu ea însemna să o ia sub protecţia lui. Nu doar oferindu-i totul din punct de vedere material sau scutind-o de câteva săptămâni în care să-l vadă pe Toby cum îi dă târcoale Sophiei – însemna să o păstreze în siguranţă din punct de vedere fizic. El nu îşi revenise încă de când o văzuse rănită de acel laţ blestemat din urmă cu trei zile, ca să nu mai vorbim de cursa ameţitoare din livadă sau de baia în râu. Gândul că Lucy ar putea fi liberă pe domeniul Corbinsdale, cu toate acele stânci şi maluri abrupte, ca să nu mai vorbim şi de arendaşi… Ei bine, Jeremy nu se putea gândi la asta. Era de neconceput.

— Vei fi prea ocupată, spuse el. Vei avea o gospodărie de administrat, servitori de controlat. Este o proprietate foarte mare.

„Una dintre cele mai mari din Anglia”, se abţinu el să adauge.

— Da, dar a funcţionat destul de bine şi fără o contesă

timp de mulţi ani, nu-i aşa? Şi sunt sigură că până şi o contesă îşi poate scoate calul la un galop din când în când. Sau să facă o plimbare prin pădure când are chef.

Jeremy îşi strânse pumnii. Dacă exista un singur lucru pe care Lucy nu avea voie să-l facă, acela era să rătăcească prin pădurile din Corbinsdale când avea chef. Pierduse deja prea multe pentru acea pădure blestemată. Îşi simţi genunchii ciudat de slăbiţi, dar îşi drese bine vocea.

— Nu, Lucy. O contesă nu poate. Nu contesa mea, în orice caz.

Şi chiar dacă ştia că nu o va impresiona absolut deloc, îi aruncă Privirea ca să fie sigur.

Lucy se trase înapoi de parcă fusese pălmuită.

— Ei bine, spuse ea încet. Poate că Henry are dreptate. Poate că nu sunt deloc potrivită să-ţi fiu contesă. Poate că ar trebui să uităm totul despre asta.

Acum era rândul lui Jeremy să se crispeze. Să uite totul despre asta? Imposibil. Putea trăi mai mult decât Matusalem, dar nu putea uita niciodată noaptea trecută. Căldura gâdilătoare a respiraţiei ei în urechea lui, senzaţia de satin a coapselor ei înfăşurate peste şoldurile lui. Bucuria miraculoasă de a-şi turna sămânţa adânc în ea, făcând-o să fie a lui pentru totdeauna.

Şi iat-o aici. Acum era a lui. Nu conta niciun pic dacă ea ţinea sau nu la el, dacă ea voia să fie contesă sau actriţă, sau spioană pentru rege. Era a lui, iar el nu va renunţa la ea.

— Este prea târziu, spuse Jeremy încet. Nu-i aşa, Lucy?

Îi văzu ochii licărind cu înţelegere. Apoi Henry păşi între ei.

— Nu, nu este prea târziu, spuse el. Vezi? Începe deja. Jem, tu trăieşti ca să comanzi oamenii din jurul tău. Lucy, tu nu suporţi să ţi se spună ce să faci. În mod ciudat, mi se întâmplă să ţin foarte mult la voi amândoi. Şi nu vreau să vă văd încătuşaţi într-o căsătorie nefericită doar de dragul decenţei.

— Nefericită sau nu, ne vom căsători. Şi nu are nimic

de-a face cu decenţa, spuse Jeremy cu subînţeles. Absolut nimic.

Henry îşi aranjă partea din faţă a vestei. Îşi miji ochii.

— Să ştii că aş putea refuza să îmi dau consimţământul. Nu a împlinit vârsta.

Jeremy expiră încet şi încercă o abordare mai puţin subtilă.

— Henry, nu poţi. Tu nu înţelegi. Lucy este compromisă.

— Tocmai am discutat toate astea. Uită de scrisoarea aia blestemată. Putem înăbuşi orice pălăvrăgeală care ar putea continua. Abia dacă ştie cineva din societate numele ei, darămite să-i mai pese să bârfească despre ea.

Jeremy înaintă, până când se aflară aproape nas în nas. El vorbi încet şi clar, cu vocea aproape şoptită:

— Henry, ascultă ce-ţi spun! Lucy este compromisă.

Lucy se repezi lângă el şi îl apucă de mânecă.

— Jeremy, te rog, nu…

Fără să-şi întoarcă privirea de la Henry, Jeremy se eliberă din strânsoarea ei.

— Lucy este compromisă de mine. Trebuie să ne căsătorim. Ar putea fi însărcinată.

Capitolul 18

Lucy îl privi pe fratele ei schimbându-se la faţă. Chipul lui bronzat mai întâi se albi, după care se înroşi foarte tare. În cele din urmă, se întoarse încet spre ea.

Ea nu putea suporta să-i întâlnească privirea.

— Oh, Lucy. E adevărat? Cu… cu el?

Ea îi evită privirea, se strânse în braţe şi făcu un semn mic din cap.

Henry blestemă şi plecă de la fereastră.

— Aici? În casa mea? Când naiba s-a întâmplat asta?

Jeremy oftă.

— Aş putea răspunde la asta, dar nu cred că tu chiar

vrei să ştii.

Henry blestemă din nou, continuând să se plimbe.

— Cum s-a întâmplat asta?

— Având trei copii, ar trebui să ştii de mult acest lucru, spuse Jeremy. Când Henry se opri brusc şi se uită la el, adăugă: Mă căsătoresc cu ea, Henry. O să îndrept lucrurile.

— O să îndrepţi lucrurile? Eu… Tu… Henry se îndreptă spre Lucy. Doamne, Lucy! Nici nu-mi pot găsi cuvintele. Sunt atât de… îşi încleştă şi îşi descleştă mâinile. Atât de…

— Mânios, interveni ea uitându-se în covor. Dezamăgit de mine.

— Îmi pare atât de rău! O apucă de umăr, iar ea se uită în sus, în ochii lui verzi strălucitori. Dacă nu l-ar fi cunoscut atât de bine, ar fi zis că îi venea să plângă. Lucy, îmi pare atât de al naibii de rău! Nu ar fi trebuit să se întâmple asta.

Şocată, ea îi acceptă îmbrăţişarea aspră, cu un singur braţ.

— Henry, este… este atât de drăguţ din partea ta. Acum urma o propoziţie pe care ea nu se aştepta niciodată să o rostească. Dar mă bucur că nu eşti mânios, pentru că eu sunt foarte…

— Oh, sunt mânios. Nu doar pe tine.

Îi dădu drumul şi se întoarse spre Jeremy.

— Este sora mea. Şi am crezut că erai prietenul meu. Pentru numele lui Dumnezeu, ce fel de om o compromite pe sora prietenului său?

„Unul care este sedus fără ruşine”. Lucy îşi muşcă buza. Poate că ar trebui să-l apere pe Jeremy, dar cum putea începe să-i spună adevărul lui Henry?

Pumnii lui Henry se strânseră.

— Să mă ajute Dumnezeu, Jem. Simt o dorinţă puternică de a…

Jeremy se întoarse spre el.

— Fă-o odată!

Şi înainte ca Lucy să aibă ocazia să protesteze – sau să se gândească dacă măcar îşi dorea să protesteze –,

Henry îi trase un pumn în burtă lui Jeremy. Lucy tresări din cauza bufniturii. Simţi amar în gură…

Jeremy îşi puse mâna pe birou şi se sprijini pe el, respirând încet.

— Te simţi mai bine? scrâşni el uitându-se în covor.

Henry se îndreptă spre fereastră.

— Nu.

— Ei bine, începu Jeremy încă o respiraţie, înseamnă că suntem doi.

— Trei. Lucy se înecă în acel cuvânt. Ea nu ştia pe care dintre cei doi bărbaţi îl rănise mai mult. Şi nici nu putea decide care dintre ei merita o pondere mai mare a furiei sale. Tot ce ştia era că această ceartă se îndrepta spre dezastru şi, dacă nu înceta în acel moment, lucrurile nu aveau să mai fie niciodată la fel. Vă rog să vă opriţi, spuse ea, înainte să spuneţi lucruri pe care nu le veţi mai putea retrage.

Henry se uita pe fereastră, cu privirea rătăcită.

— Tocmai mi-am dat seama de ceva, Jem. Te-aş putea ucide.

Lucy închise ochii.

— Aş avea tot dreptul să te provoc la duel, continuă Henry pe un ton rece. Toată lumea ştie că eşti un ţintaş care nu valorează nici cât o ceapă degerată. Te-aş putea împuşca în locul în care stai.

Inima lui Lucy se opri.

— Henry, nu!

Jeremy vorbi fără să ţină cont de protestul ei.

— Da, ai putea. Dar te-aş ruga să nu o faci. Dacă nu pentru mine, pentru Lucy. În cazul în care este însărcinată.

Henry nu spuse nimic. Bătu cu degetul pe suprafaţa mată a ferestrei.

Jeremy îşi îndreptă spatele.

— Voi avea grijă de ea, Henry. După cum merită.

„După cum merită?” Lucy îşi înăbuşi un râs amar. Oare merita această umilire? Merita să-i vadă pe cei doi bărbaţi pe care îi iubea, cei mai buni prieteni din copilărie, întorşi unul împotriva celuilalt cu violenţă? Şi cel mai rău,

ea fiind motivul care îi despărţea?

Henry se uită la Jeremy cu o privire rece.

— Nenorocitule! Îndrăzneşti să sugerezi că îi va fi mult mai bine cu tine pentru că îi poţi cumpăra rochii frumoase, inele şi trăsuri? Ai distrus-o! Acum va trebui să se mărite cu tine. Ai lăsat-o fără posibilitatea de a alege. Nici să nu îndrăzneşti să te uiţi de sus la mine şi să te comporţi de parcă îi faci familiei Waltham o mare favoare.

Se îndreptă spre uşă şi o deschise.

— Henry, stai!

Henry se opri în prag. Jeremy respiră adânc.

— Ai dreptate. Este numai vina mea. Purtarea mea faţă de voi amândoi este de neiertat. Îi aruncă lui Lucy o privire scurtă şi se uită înapoi la Henry. Îmi pare foarte rău. Aş anula totul dacă aş putea.

Cuvintele lui o loviră pe Lucy ca un pumn în burtă.

Henry se întoarse să-l privească pe Jeremy în ochi.

— Şi când te gândeşti, spuse el, că pentru un moment, aşteptam cu nerăbdare să te numesc fratele meu.

Tresărind, Jeremy se sprijini din nou pe birou. Lucy se holbă la el, nemişcată, amuţită de şoc, mânie şi durere. Şi cumva, această tăcere amară dintre cei trei se simţea mai rău decât o ceartă, era o pedeapsă mai mare decât loviturile.

În cele din urmă, Jeremy termină cu o voce slabă:

— Îmi pare rău, Lucy.

Clătinând uşor din cap, Lucy se retrase.

— Aşa cum ai spus şi tu, Jeremy, este prea târziu.

Trecu pe lângă mâna întinsă a fratelui ei şi ieşi din încăpere. Dar cuvintele lui Jeremy o urmară pe coridor, răsunând cu fiecare sunet scos de pantofii ei cu toc pe parchet. „Aş anula totul dacă aş putea”.

Lucy se clătină şi se prăbuşi pe peretele lambrisat.

Avuseseră o noapte plină de pasiune descătuşată. Ea descoperise o plăcere de neimaginat în braţele lui. Iar după plăcere, o pace binecuvântată. O făcuse să se simtă dorită şi preţuită, şi în siguranţă. Frumoasă, pentru prima dată în viaţa ei. El îi mângâiase fiecare părticică a corpului şi îi

ajunsese la inimă.

Iar el ar anula totul dacă ar putea.

Se repezi pe scări spre camera ei, trântind uşa după ea. Îşi duse mâinile la burtă, disperată să înăbuşe suspinele care i se ridicau în gât. Ea nu va plânge.

Jeremy nu pretinsese niciodată că o iubeşte, îşi aminti ea. El spusese doar că o doreşte. Iar acum o avusese. Pe ea, Lucy – o fetişcană incorigibilă, fără titlu, relaţii sau zestre care să merite. Nici măcar o tavă de ceai pictată. El o dorise şi o avusese, iar acum trebuia să se însoare cu ea. Nu pentru el, ci în eventualitatea că va exista un copil.

Era prea târziu.

Oh, cât fusese de proastă! Tachinându-l în tot acest timp cu săruturi şi replici, ciobindu-i acea înfăţişare rece, crezând că găsise ceva ascuns în interiorul lui. Ceva interesant, irezistibil. O pasiune sălbatică, pe care doar ea o putea scoate la suprafaţă.

Chiar mai rău, ea îşi închipuise că găsise o latură secretă a ei. Nu fata impertinentă, ci o femeie alături de care el dorea să-şi împartă viaţa. O doamnă, potrivită să poarte mătăsuri şi bijuterii. Şi, în ciuda tuturor dovezilor contrare, unele calităţi ascunse care o făcuseră demnă de titlul de contesă.

Dar nu era adevărat, pentru că el nu o iubea. Ea îl iubea, dar el nu o iubea. El ar anula totul dacă ar putea.

Ea nu ar face-o.

Lucy trase adânc aer în piept. În ciuda deznădejdii care punea stăpânire pe toată fiinţa ei, ştia că ar fi făcut totul la fel. Ar fi devenit o seducătoare deşănţată, exact aşa cum plănuise de la început. Ar fi prins un soţ în laţ. El era al ei acum, şi afurisită să fie dacă îl va lăsa să plece.

Şi astfel, o jumătate de oră mai târziu, Lucy stătea în faţa vicarului într-o rochie împrumutată şi cu cerceii mamei sale, rostind cuvintele „Da” şi „până când moartea ne va despărţi”, cu o voce mai slabă decât cea cu care îmboldea de obicei caii de la trăsură. Jeremy, cu faţa lui trasă şi palidă, abia dacă se uită la ea. Henry, care stătea în spatele lui, refuză să-i întâlnească privirea. Vicarul, mâhnit probabil

pentru fiul său plin de coşuri, menţinu o atitudine de melancolie pioasă cât timp bolborosi cuvintele ceremoniei.

Când Jeremy îi luă mâna şi îi puse pe deget o verighetă groasă de aur, Lucy simţi cum i se scurge tot sângele din cap. „Respiră”, îşi zise ea. Ea nu fusese niciodată o plângăcioasă, iar acum nu era momentul să înceapă.

Inspiră adânc, ţinându-şi respiraţia. „Îl iubesc”.

Expiră încet, şi inima i se strânse. „El nu mă iubeşte”. Înainte şi înapoi, respiraţie cu respiraţie, adevărurile în tandem se învârteau în mintea ei tot restul ceremoniei. Inspiră, expiră. „Îl iubesc, el nu mă iubeşte”.

Apoi vicarul binecuvântă mâinile lor împreunate, invocă puterea sfântă şi îi declară soţ şi soţie. Mâna lui Jeremy i-o strânse foarte uşor pe a ei. Lucy se uită în sus şi îi întâlni ochii albaştri, întrerupându-i pentru o clipă litania.

„Îl iubesc”.

„El nu mă iubeşte…”

„Încă”.

*

Jeremy abia dacă se putea uita la ea. Chiar şi palidă şi tremurând, şi probabil foarte furioasă, Lucy încă îi luă respiraţia. Şi să respire îi era destul de greu în acel moment, având stomacul încă înnodat din cauza pumnului lui Henry.

Cum de ajunsese totul să fie atât de greşit? În ultimele două zile, Jeremy îşi promisese că o va face fericită pe Lucy, că o va proteja de Henry şi Toby, şi de alţi idioţi nesimţitori. Dar acum îşi dădea seama că fusese o minciună. Adevărul era că fusese înnebunit de dorinţă şi mânat de furie şi că nu se gândise deloc la fericirea ei. Insistase asupra logodnei lor, insistase ca această ceremonie să aibă loc numaidecât, fără să se oprească vreodată să se gândească la nevoile lui Lucy. Ea venise la el noaptea trecută neliniştită şi plină de îndoieli, căutând alinare în plăcerea fizică. El ştia asta. Nu îşi petrecuse el ani

în şir făcând la fel? Ar fi trebuit să-şi înfrângă pofta trupească şi să o trimită de acolo. Dar nu o făcuse, iar acum cea care avea să plătească va fi Lucy.

Un nou spasm de durere îi răsuci intestinele. „Idiot nesimţitor!” Imediat după ce vicarul terminase ce avusese de făcut şi ceremonia luase sfârşit, Jeremy se aplecase să-şi sărute mireasa. Dar pe măsură ce se apropia, buza de jos a lui Lucy tremura mai tare. Şi în ultima clipă, el îşi lipise buzele de obrazul ei. Şi-ar fi dorit cu disperare să o ia în braţe, să sărute încruntarea de pe buzele ei şi să îndrepte cumva lucrurile.

După ce semnară actele, şi oamenii îi felicitară, ea pe Henry îl căuta. Henry care o consola. Fratele şi sora se retraseră departe de restul mulţimii şi stătură liniştiţi de vorbă câteva minute – la sfârşitul cărora, Henry o trase într-o îmbrăţişare sobră.

Jeremy se apropie de ei.

— Lucy, spuse Henry cu ochii verzi plini de emoţie, dacă vei fi vreodată nefericită, nu trebuie decât să-mi spui. Eşti întotdeauna bine-venită la conacul Waltham. Scrie-mi şi voi veni îndată după tine. Îi aruncă o privire lui Jeremy. Casa ta va fi întotdeauna aici.

— Casa ei este acum la Corbinsdale, spuse Jeremy. Şi ar fi bine să ne îndreptăm spre ea. Ignorând privirea de piatră a lui Henry, Jeremy se adresă soţiei sale: „Soţiei sale”. Crezi că poţi fi gata de plecare într-o oră?

Lucy încuviinţă.

— Atunci ne vedem la trăsuri.

Două ore şi jumătate mai târziu, Lucy ieşi în sfârşit din conac. Jeremy observă cu dezamăgire că ea schimbase rochia de mătase de culoarea fildeşului şi acum purta o rochie de culoarea salviei şi o pelerină cafenie îmblănită. Era mai potrivită pentru călătorie, presupuse el. Dar mult mai interesante decât tipul de ţesătură care îi acoperea braţele erau cele două pachete care se zvârcoleau sub ele. Ea ţinea ascuns la fiecare cot câte un căţeluş agitat.

În urma ei venea o procesiune aparent fără sfârşit de lachei. Fiecare ducea câte un cufăr sau un turn de cutii de

pălării, la care se adăuga unul mai nefericit care strângea o pisică mârâită. Un rândaş apăru brusc din direcţia grajdurilor, ţinând-o pe Thistle de frâie. Şi tocmai când Jeremy începuse să-şi spună că mireasa lui intenţiona să ia cu ea fiecare creatură binecuvântată de la conacul Waltham, fusese adus afară cel mai curios bagaj de până atunci.

— O aduci şi pe mătuşa Matilda?

Bătrâna ieşise afară din conac. Lucy aruncă un căţeluş agitat în braţele lui Jeremy, eliberându-şi o mână ca s-o susţină pe mătuşa ei.

— Bineînţeles că o aduc şi pe ea. Nu o pot lăsa aici, nu-i aşa? Ştii că Henry nu este în stare să aibă grijă de ea cum trebuie.

— Da, bine... Jeremy nu ştia cum să se opună. Putea să-i atragă atenţia că nu discutaseră această chestiune. Dar până la urmă, el nu-i oferise lui Lucy nicio ocazie să discute despre ceva. Îşi drese vocea. Mătuşa ta e bine-venită, desigur. Eram doar surprins. Se uită în jos la căţelul care îi făcuse o gaură în mănuşa lui cea nouă. Şi câinii?

Lucy îşi scutură capul.

— Mă tem că ei sunt singura zestre pe care o am. Mi s-a dat de înţeles că vor deveni nişte vânători excelenţi de vulpi. Se trag din cei mai buni câini ai lui Henry.

Jeremy înmână câinele unui lacheu în livrea.

— La cufere, îl direcţionă el.

— Oh, nu! strigă Lucy, ţinând la piept ghemul de blană canin. Trebuie să meargă cu noi, desigur! Altfel vor fi teribil de speriaţi.

— Lucy, trăsura nu este mai veche de şase luni. Tapiţeria arată în continuare ca nouă.

Ea îşi ridică bărbia.

— Şi...?

El respiră adânc.

— Şi... cred că este destul de mare să găzduiască doi căţeluşi. Şi o pisică. Şi pe mătuşa ta. Se opri. Dar nu şi calul tău. În privinţa asta nu mă poţi face să mă răzgândesc. Mă tem că Thistle va trebui să meargă pe jos.

În acel moment, buzele ei se curbară puţin. Lui Jeremy îi crescu inima în piept. Ar fi făcut orice să o vadă pe Lucy zâmbind din nou.

Dar nu putea. Pe măsură ce trăsura mergea pe alee, îndepărtându-i de conacul Waltham, el vedea cum toată bucuria se scurgea de pe faţa ei. Lucy îşi întinse gâtul să arunce o ultimă privire la faţada dărăpănată a casei în stil Tudor, apoi se întoarse spre el.

— Avem mult de mers până la domeniul tău?

— Dacă drumurile sunt uscate, ar trebui să ajungem la timp pentru cina de mâine-seară.

Ea clipi.

— Mâine?

Jeremy afurisi în gând. Probabil că ea nu călătorise pe o rază mai mare de treizeci de kilometri de conacul Waltham, şi iată-l pe el ducând-o într-un loc pe care nu îl văzuse niciodată. Ar fi trebuit să o ducă la oraş. Ar fi fost la doar o jumătate de zi depărtare de casă. Dar el lipsise deja de prea mult timp de la Corbinsdale. Dacă ar fi dus-o la Londra, ar fi trebuit să o lase acolo cât era el la moşie. Iar el nu voia să o lase acolo.

El nu voia să plece deloc de lângă ea. Îşi dori să fi cumpărat o trăsură mai mică, astfel încât să nu fie atât de al naibii de departe, aşezată vizavi de el pe tapiţeria neagră pluşată. O dispreţuia pe fragila şi micuţa mătuşă Matilda pentru că îi luase ceea ce ar fi trebuit să fie al lui, adică locul de lângă Lucy. Ura creatura blănoasă ghemuită în poala ei, care se bucura de dezmierdările degetelor ei moi. Şi chiar dacă ar fi stat lângă ea, nu i-ar fi plăcut materialul hainelor lor pentru că interveneau între pielea ei şi a lui.

Fiecare centimetru de spaţiu dintre ei ar fi fost cu un centimetru prea mult. Singurul gând care îi păstra întreagă sănătatea mintală pe tot parcursul călătoriei interminabile era acela că o va ţine în braţe în acea noapte, cu nimic – cu nici măcar un centimetru de spaţiu sau obiect de îmbrăcăminte – între ei. El plănuise, cu detalii sfâşietor de vii, cum o va săruta şi o va mângâia până când obrajii i se vor îmbujora din nou şi scânteia neruşinată avea să i se

reaprindă în ochi. Poate că aceasta nu era căsătoria pe care şi-o dorise ea. Poate că el nu va putea să-i ofere tot ce merita ea. Dar Jeremy jurase să fie generos cu ea şi să-i ofere tot ce putea – confortul material şi plăcerea fizică. Şi soţia sa aproape că îl omorâse când ajunseră la han în acea seară şi îi spuse că intenţiona să-şi petreacă noaptea – noaptea nunţii lor – dormind în odaie cu mătuşa ei.

— Îmi pare rău, şopti ea la uşa camerei lor. Nu ştiam că ne vom opri peste noapte. Ştii cum pleacă şi se rătăceşte. Trebuie să rămân cu ea.

— Eşti sigură? Pot pune doi lachei de pază pe coridor. Patru, dacă vrei. Una dintre fetele care servesc la han poate sta cu ea.

Jeremy îşi dădu seama că părea disperat. Nu îi prea păsa.

Lucy îşi muşcă buza, evitându-i privirea.

— Suntem într-un loc străin. S-ar putea să se trezească şi să fie confuză. Nu pot să o las singură.

„Nu poţi să mă laşi singur”, vru el să protesteze. Niciodată în viaţa lui Jeremy nu se aşteptase să invidieze o invalidă bătrână care purta turban. Dar la naiba, o invidia. Era înnebunit şi gelos.

— Desigur, spuse el printre dinţi, stăpânindu-şi irascibilitatea copilărească din glas.

Desigur.

Ea nu voia să fie lângă el. El nu se putea apropia destul de ea, iar ea nu dorea nimic altceva decât să stea separaţi. Şi nu era ca şi cum el o putea învinovăţi. El o grăbise în această căsătorie şi o luase repede de lângă familia şi casa ei. Ea are nevoie de timp, îşi spuse Jeremy. Are nevoie de spaţiu.

*

Lucy avea mai mult decât suficient spaţiu. Prea mult spaţiu, se gândi ea a doua zi de dimineaţă, în timp ce trăsura se hurducăia pe drum. Drumul era denivelat şi plin de pietre şi urme adânci de roţi, iar ea era aruncată ca o

minge de biliard dintr-o parte în alta a trăsurii. Mătuşa Matilda stătea întinsă pe bancheta din faţa ei, dormind cât dură întregul calvar, aşa cum doar cei foarte tineri sau cei imposibil de bătrâni sunt în stare să o facă. Dacă Jeremy nu ar fi insistat să meargă călare împreună cu însoţitorii în livrea, ar fi fost lângă ea, ţinând-o strâns în braţele lui solide. Nu că şi-ar fi dorit să o facă.

Lucy abia dacă îşi înţelesese propriul comportament din ultimele douăzeci şi patru de ore. Începând de la cearta cu Henry, ea funcţiona într-o stare vecină cu panica. Abia rezistase în timpul ceremoniei. După aceea, se agăţase cu disperare de fratele ei, îmbrăţişându-l cu o adoraţie de fetiţă pe care credea că o depăşise de mult. Tandreţea lui neaşteptată o surprinsese, precum şi promisiunea lui de a veni după ea oricând dorea. Lucy nu ştia dacă să-l binecuvânteze pentru bunătatea lui sau să-l blesteme pentru convingerea lui evidentă că viitorul ei nu avea să fie altfel decât nefericit.

Când venise timpul să plece de la conacul Waltham, ea se panicase încercând să ia cu ea cât mai multe lucruri. Haine pe care nu le purtase niciodată, cărţi pe care nu le citise şi toate aceste fiinţe, atât blănoase, cât şi cu turban.

Apoi evitase compania soţului ei în noaptea nunţii. Se gândi la expresia de pe chipul lui când se despărţiseră noaptea trecută – acea privire încordată care dădea ordine, chiar dacă cuvintele spuneau altceva. Văzuse dorinţa din ochii lui, auzise tonalitatea profund senzuală din vocea lui. Amintirea o făcea să tremure chiar şi acum.

Să tremure şi să se încrunte. Se pare că trecuse de standardele exigente ale lui Jeremy de fiecare dată când se apropiau de un pat – sau de un birou, sau de un şifonier, sau de un copac. De ce voia el să-i schimbe comportamentul în toate celelalte privinţe? Se părea că el o voia pe adevărata Lucy în dormitor, dar, oriunde altundeva, dorea ca ea să se schimbe.

Ar fi trebuit să-l asculte de la bun început. „Un bărbat nu vrea să se coboare ca să iubească. El vrea să ajungă mai sus, să fie cât mai înalt. Îşi doreşte ceva mai mult decât

o femeie. Vrea un înger. Un vis”.

Lucy se cufundă în pernele trăsurii cu un râs ironic. Dacă el credea că ea îşi va asuma cu bucurie rolul unei contese sfioase, va trebui să se gândească mai bine. Nu va merge niciodată. Măcar atât învăţase şi ea din faptul că alergase după Toby. Dacă Jeremy şi-ar fi dorit o doamnă elegantă, atunci ar fi trebuit să se însoare cu una. Era prea târziu acum, într-adevăr.

Mângâie pisica durdulie care se întindea în poala ei. Numai dacă ar fi putut să înceteze să-l iubească, se gândi Lucy. Să-şi ia inima înapoi prin simpla forţă a voinţei. Dar se părea că voinţa ei nu avea niciun cuvânt de spus în această privinţă. Iubirea îi pulsa în sânge, îi umplea fiecare răsuflare. Imposibil de evitat, ireversibilă. Ceva se schimbase în interiorul ei, şi nu avea să mai fie niciodată la fel.

Nimic nu va mai fi la fel. Nici viaţa ei, nici casa ei, nici relaţia ei cu Henry. Şi acel cerc de prieteni care se forma în fiecare toamnă, oferindu-i lui Lucy protecţie şi afecţiune – se destrămase pentru totdeauna. Ce îi mai rămăsese?

Nimic, cu excepţia celei mai mici şi mai iraţionale licăriri de posibilitate. Îşi închise ochii, amintindu-şi acel moment din timpul cununiei când mâna lui Jeremy se închisese caldă şi puternică peste mâna ei, iar ea simţise un fior ciudat în piept. O sclipire mică de optimism, răzbătând prin deznădejde.

Se gândi că putea fi speranţa.

Lucy deschise ochii şi oftă. Nu ştiuse niciodată să spere. Dar se părea că sosise momentul să înveţe.

*

Drumurile fuseseră uscate şi scoseseră un timp bun în a doua zi a călătoriei lor. Cu toate astea, zilele fiind scurte la sfârşitul toamnei, era întuneric beznă când ajunseră la Corbinsdale Abbey.

Servitorii casei îi întâmpinară cu aplauze politicoase. Doamna Greene, menajera, făcu un pas în faţă.

— Milord, spuse ea făcând o reverenţă. Milady. Bine aţi venit la Corbinsdale!

Jeremy se uită cum respectabila menajeră o privea pe Lucy cu curiozitate. Îşi drese glasul. Îşi mută repede privirea înapoi la el, puţin vinovată.

— Camerele sunt pregătite, milord.

— Mătuşa doamnei a venit să locuiască împreună cu noi. Jeremy i-o prezentă pe mătuşa Matilda. O puteţi instala în Apartamentul Albastru. Va avea nevoie de două îngrijitoare.

Ochii doamnei Greene se lărgiră, dar îşi reveni repede.

— Foarte bine, milord. Cina este gata să fie servită oricând doriţi.

— Într-o oră, atunci.

Cu un semn din cap îi dădu de înţeles menajerei că putea să plece.

Jeremy le conduse pe Lucy şi pe mătuşa ei în sus pe scări. De îndată ce ajunseră pe palier, o mulţime de lachei intrară imediat în acţiune la parter, grăbindu-se să care cuierele şi bunurile lor în sus pe scara de serviciu. În momentul în care ei urcară ultima treaptă şi o luară pe coridor, o cameristă îi aştepta în faţa Apartamentului Albastru. Cuferele mătuşii Matilda erau aliniate deja lângă uşă. Când intrară în cameră, un lacheu tocmai îndepărta ultimul cearşaf care acoperea un divan.

— Dumnezeule! exclamă Lucy. Cât de eficient!

Cu mâinile împreunate şi cu turbanul îndreptat, mătuşa Matilda inspectă noua ei locuinţă. La ferestre erau draperii de catifea bleumarin, iar mobilierul era tapiţat cu un imprimeu *Toile de Jouy* albastru cu alb. Paravane pictate cu scene pastorale cu ciobăniţe nubile înconjurau şemineul mare.

— Minunat!

Jeremy îi oferi lui Lucy braţul şi o conduse de-a lungul coridorului.

— Acestea sunt camerele noastre, spuse el invitând-o în camera de zi. Un foc trosnea în şemineu, aruncând o

strălucire de chihlimbar peste mobilierul din mahon franţuzesc şi tapiseriile medievale. Această cameră de zi este comună. Apartamentul meu este la dreapta, iar camerele tale sunt pe acolo. El indică uşa din stânga sa. Lucy încuviinţă, cu ochii larg deschişi. Ţi-am angajat o cameristă. Cea mai bună pe care o poţi găsi la Londra.

— Înţeleg, spuse ea încet.

Jeremy abia dacă putea recunoaşte expresia de pe faţa soţiei sale. Dacă nu ar fi ştiut că era imposibil, ar fi spus că Lucy arăta copleşită. O conduse spre camerele ei.

— Ce-ar fi să stai puţin să te reîmprospătezi şi să te schimbi pentru cină? Trebuie să-ţi fie foame.

Lucy zâmbi, semănând puţin din nou cu ea însăşi.

— Foame este puţin spus. Sunt lihnită.

El râse.

— În regulă. Atunci să fii repede gata.

Patruzeci de minute mai târziu, Jeremy intră în camera de zi, spălat şi îmbrăcat într-un costum negru de seară. Rămase în prag, uitându-se la soţia lui. Lucy stătea într-un fotoliu tapiţat, privind absentă la foc, cu bărbia sprijinită în palmă. Era îmbrăcată cu o rochie de mătase galben pal, iar părul îi fusese pieptănat şi răsucit într-un coc simplu. În această postură, fără să ştie că era observată, arăta minunat şi vulnerabilă, şi cu totul deznădăjduită.

Un val de nelinişte crescu în pieptul lui Jeremy. Aceasta era prima lor noapte în noua lor casă ca soţ şi soţie, iar covorul în formă de medalion care se afla între ei putea la fel de bine să fie un ocean. Pentru prima dată în viaţă, Jeremy îşi dori să fi avut talentul de a fi fermecător. Nu se putea abţine să nu-şi imagineze că nişte cuvinte bine alese, rostite pe un ton armonios, conciliant, ar fi îndreptat lucrurile. Dar Jeremy habar nu avea care puteau fi acele cuvinte.

Suspină. Toby ar fi ştiut.

Lucy îi remarcă prezenţa şi se ridică, un zâmbet forţat încordându-i chipul. Cu o încuviinţare mută, Jeremy îi oferi braţul său. În orice caz, era bucuros că îi putea oferi măcar atât. Siguranţa unei căsătorii, o casă întreţinută bine, o

masă rafinată. Nu era tot ce îşi putea dori o soţie, ştia şi el, dar erau lucruri de care orice femeie avea nevoie.

El le însoţi pe cele două doamne la parter spre sufragerie. Cum intrară, Lucy înghiţi cu zgomot. Masa lungă, dreptunghiulară era încărcată cu argintărie, porţelanuri şi pahare de cristal cu marginile aurite. O jumătate de duzină de lachei în livrea erau aliniaţi de fiecare parte a încăperii. Jeremy o conduse pe Lucy spre capătul mesei. Un lacheu îi trase scaunul în spate. Când ea vru să se aşeze, servitorul împinse scaunul spre masă. Lucy se prăbuşi în scaun cu un icnet uimit. Se îmbujoră uşor. Lacheul păşi înapoi spre peretele lambrisat.

Jeremy se hotărî să o ajute chiar el pe mătuşa Matilda să se aşeze în stânga lui Lucy. Apoi el parcurse lungimea mesei ca să-şi ocupe locul de la capătul opus. Făcu un semn spre un servitor, iar supa le fu servită.

— Ce fel de supă e aceasta? Lucy îşi cufundă prudentă lingura în castronul ei. Nu ştiam că supa poate să aibă această nuanţă de roşu.

Jeremy gustă.

— Supă de homar, confirmă el.

O urmări pe Lucy sorbind precaut din lingura ei. Ea înghiţi încet, trecându-şi limba peste buza de jos. Apoi se uită la el, cu ochii strălucindu-i de încântare pentru prima dată în acea zi.

— Oh, oftă ea cu o voce şoptită. Oh, Jeremy!

Jeremy aproape că-şi scăpă lingura.

Ea luă încă o înghiţitură.

— Mmmm, murmură ea, închizându-şi ochii în extaz. Este pur şi simplu divină.

Şervetul din poala lui se agită.

În timp ce Lucy savura suspinând de plăcere al doilea castron de supă, Jeremy era dureros de excitat. Era sigur că faţa lui trebuie să fi fost roşie ca homarul. Dar nu se termină acolo. Lucy îşi exprimă încântarea cu un entuziasm neîngrădit la fiecare fel care urmă. Şi fuseseră şapte feluri. Jeremy nu era sigur dacă dorea să-şi sugrume bucătarul francez sau să-i dubleze salariul. El abia dacă reuşea să

înghită ceva, apetitul lui fiind eclipsat de un gen cu totul diferit de foame.

Apoi veni desertul.

Jeremy nu mânca niciodată desert. Prin urmare, nu avea nimic de făcut decât să-şi privească soţia mâncându-şi desertul – o delicatesă din cireşe, blat şi ciocolată preparată după o reţetă din cartea de bucate a diavolului însuşi.

— Oh! Doamne! exclamă ea după ce luă prima înghiţitură. Oh, e divină! Îşi linse crema din colţul gurii. Jeremy, trebuie să guşti din asta.

Se aplecă înainte, oferindu-i o privelişte completă asupra sânilor ei moi.

Jeremy îi făcu semn servitorului să-i mai toarne vin.

Dumnezeule mare! Dacă nu erau lacheii aliniaţi la perete şi mătuşa Matilda, Jeremy s-ar fi târât până în capătul mesei, şi-ar fi ridicat-o de pe scaun şi ar fi posedat-o chiar acolo, lângă bolul cu smântână. Dădu repede băutura pe gât, sperând ca lichidul din pahar să poată stinge focul din mădularul lui.

Aceasta era o idee imbecilă, se dojeni el un moment mai târziu. Nimeni nu arunca băuturi spirtoase pe o vâlvătaie. Când Lucy mai luă o gură plină de ciocolată, cei doisprezece servitori şi mătuşa senilă începură să arate ca obstacole surmontabile. Dorinţa animalică, brută din el voia să prindă viaţă, hrănindu-se cu vin şi gemete de încântare, crescând tot mai mult cu fiecare minut.

El trebuia să cucerească Bestia. Ea era obosită şi supărată şi se afla pentru prima dată departe de casă. Îl refuzase noaptea trecută, şi el nu avea de gând – îşi spuse el cu asprime – să pună presiuni asupra ei. Henry ar fi bucuros să o ia înapoi la conacul Waltham, dacă ea i-ar cere asta. Dacă Jeremy o presa acum, se putea să o alunge pentru totdeauna. Nu, Lucy era orice, dar nu era o curtezană sau o femeie de probă, însă nici inocentă nu mai era, de asemenea. Când ea îl va dori – dacă îl va dori –, va veni la el. Exact aşa cum făcuse până atunci.

Prin ce forţă supremă a voinţei adunase suficiente

rezerve de maniere pentru a o escorta calm pe soţia lui înapoi în camerele ei.

Jeremy nu putea spune. Iar ea nu va şti niciodată ce efort depusese el ca să-şi facă vocea să pară calmă şi timidă când îi ură noapte bună.

— Trebuie să fii obosită. Îi desfăcu el mâna din jurul braţului său. Odihneşte-te cât de mult vrei dimineaţă! Voi avea grijă să nu fii deranjată.

— Mulţumesc, răspunse ea, cu o notă ironică în voce. Cred că voi dormi mai bine astfel. Ştiind că nu voi fi deranjată.

Şi iată că apăruse respingerea faţă de el. Rapidă şi tăioasă, şi extrem de clară. El o sărută rapid pe obraz. O gustare mică, mai dulce decât orice amestec pe care oricare bucătar francez şi-ar fi dorit vreodată să-l facă.

— Somn uşor, atunci, spuse el.

Cel puţin unul din ei urma să aibă parte de el.

Capitolul 19

Nimic nu strică mai bine o dimineaţă perfectă de toamnă decât atunci când te trezeşti şi eşti contesă.

Lucy se ridică în patul enorm cu baldachin şi îşi întinse braţele fără vlagă. Ea nu cercetase prea mult apartamentul noaptea trecută. Camera fusese destul de obscură, iar starea ei de spirit era de asemenea întunecată. Chiar şi în această dimineaţă, lumina se zbătea să treacă prin geamul ferestrei. Draperiile argintii grele absorbeau toată căldura şi energia din lumina soarelui, permiţând doar o iluminare discretă. Încăperea părea învăluită într-o ceaţă din interior.

Ridicându-se din pat, se duse la fereastră şi trase draperiile. Lumina soarelui o orbi, şi – de îndată ce se opri din clipit – o privelişte uluitoare îşi făcu apariţia în faţa ochilor ei. La conacul Waltham, câmpurile şi tufărişurile acopereau dealurile joase ca o plapumă mototolită – confortabilă, domestică. Locul acesta era sălbatic. Falezele

stâncoase blocau orizontul, un defileu îngust forma o cărare spre pădure. Bolovanii punctau peisajul rural, ieşind din pământ ca nişte dinţi gigantici.

Peisajul o chema afară – ba mai mult, cerea să fie explorat. Şi cine era Lucy să refuze? După ce îşi îmbrăcă în grabă costumul de călărie, Lucy observă pe birou o punguţă de catifea şi o hârtie împăturită. Ridică punguţa, o scutură uşor şi auzi zornăitul unor monede. Biletul era de la domnul Andrews, administratorul, în care scria că aceştia erau banii ei de buzunar pentru luna următoare. Lucy desfăcu şnurul şi goli conţinutul punguţei pe masă.

La naiba!

Era de trei ori mai mult decât suma pe care o primea de la Henry într-un an. Lucy se holbă plină de resentimente la grămada de bancnote şi monede. Era absurd, ştia. Cele mai multe doamne ar fi fost încântate să primească o astfel de alocaţie generoasă. Dar pentru Lucy, banii se simţeau ca un test pe care îl picase deja. Ce naiba avea să facă cu toţi banii ăia? Câte bonete şi panglici îşi poate cumpăra o femeie? Se îndepărtă de masă, dintr-odată disperată să iasă pe uşă.

— Bună dimineaţa, milady. Menajera făcu o reverenţă din pragul uşii. Sper că aţi reuşit să vă odihniţi.

O cameristă se strecură înăuntru, cu o tavă de argint cu micul dejun, pe care o aşeză pe o masă din apropiere.

Menajera continuă:

— Excelenţa Sa a spus că veţi dori să vă uitaţi peste conturile gospodăriei. Să mă întorc peste o oră cu registrele contabile?

Oh, acum Lucy chiar voia să fugă.

Ea încuviinţă tăcută, dar de îndată ce menajera cu boneta de dantelă dispăru, Lucy înşfăcă două chifle unse cu unt de pe tava cu micul dejun şi se îmbarcă într-o aventură eroică.

Trebuia să-şi găsească drumul de ieşire din Abbey.

Mândria şi nevoia de a se furişa o opriră să le ceară servitorilor să o ghideze, cu siguranţă Jeremy părăsise deja casa sau ar fi putut să dea peste el la a treia ei trecere pe

coridor. Cu toate astea, reuşi în cele din urmă să iasă din casa mare printr-o uşă din spate – şi după ce trecu de grădinile de legume şi de-a lungul unei alei de pământ, norocul îi surâse.

Grajdurile.

Thistle ar putea fi oarecum obosită după călătorie, dar o plimbare de plăcere era exact ce îşi dorea Lucy. Jeremy nu putea să nu fie de acord – ea avea să călărească chiar şi pe o şa pentru femei. Dar când ajunse la grajduri şi începu să caute prin staule după iapa ei dragă, Lucy se uită în zadar. Thistle nu era nicăieri. Când îi ceru grăjdarului să-i găsească iapa, el o dirijă spre un armăsar alb strălucitor cu coapse sculptate în marmură şi cu panglici împletite în coamă.

Panglici!

— A fost îngrijit doar pentru dumneavoastră, milady. Domnul a spus ca Paris să fie pus deoparte doar pentru folosirea dumneavoastră.

— El ştie?

Lucy scrâşni din dinţi. Una era ca Jeremy să îi vâre pe gât bani de buzunar şi să îi pună în cârcă registre contabile, dar să o înlocuiască pe iubita ei Thistle cu acest filfizon cabalin? Era insuportabil.

— Să-i pun şaua pentru dumneavoastră, milady?

— Nu, nu va fi necesar.

Fumegând, Lucy dădu cu piciorul într-o scândură ieşită din partea de jos a staulului.

Ceva din partea cealaltă lovi înapoi. Intrigată, Lucy merse încet până la următorul staul. Acolo se afla un magnific mânz negru, lovind, horcăind şi nechezând nărăvaş. Nările animalului fremătară când Lucy întinse mâna şi o mirosi brutal înainte să îi muşte degetele cu nerăbdare.

„Diavol”, citi Lucy pe mica placă de deasupra staulului în care se afla mânzul. Perfect. Zâmbi în sinea ei şi se întoarse spre grăjdar.

— Îl voi lua pe acesta în schimb.

*

Jeremy îşi încetini calul când ajunse pe malul cu pietriş. Râul se unduia printr-o vale îngustă aici, rostogolindu-se peste vârtejuri mici, sub o mantie de frunze căzute. Pe celălalt mal, faleze abrupte ieşeau din marginea râului. Aflorimente stâncoase şi copaci înclinaţi le acopereau faţa. Totul părea cam la fel cum îşi amintea.

Dar se simţea diferit, într-un fel.

Avusese aceeaşi senzaţie ciudată şi în acea dimineaţă când cercetase câmpurile vestice împreună cu Andrews. O mirişte de orz arăta aproape ca una de grâu în urmă cu câţiva ani. Câte un şanţ nou de irigaţie se vedea ici şi colo, dar nu exista nimic care să se fi schimbat atât de tare, încât să poată explica sentimentul pe care îl avea, acela de a privi Corbinsdale cu alţi ochi.

Nu era tocmai un sentiment de optimism. Peisajul nu arăta mai liniştit sau mai confortabil, acum că adusese acasă o contesă. Până acum, căsătoria în sine fusese o afacere destul de nesigură. Dar, deşi mintea lui Jeremy era încă frământată de probleme, existau şi probleme *noi.* Şi, prin urmare, lumea, şi în special aceste păduri, părea – nu neapărat mai bună – dar diferită. Nu putea să stăruie asupra tragediilor din trecut, când avea de rezolvat o criză conjugală în prezent. Poate că acum atât el, cât şi domeniul Corbinsdale erau pregătiţi să privească spre viitor.

Apoi o trosnitură ascuţită îi atrase atenţia lui Jeremy spre falezele abrupte. Şi se trezi înapoi în coşmarul vârstei de douăzeci de ani.

— Lucy?

Jeremy nu voia să creadă că silueta care urca pe malurile prăpăstioase de pe partea cealaltă a râului era soţia lui. Dar ar fi recunoscut oriunde acel costum roşu de catifea şi grămada dezordonată de bucle castanii. De fapt, recunoscu el cu un geamăt chinuit, cine altcineva putea fi?

— Lucy! strigă el din nou, îndemnându-şi calul spre râu.

Dacă ea îl auzise, nu luase în seamă chemarea, şi

continuă să urce pe panta stâncoasă. Doamne, Dumnezeule! Dacă se rostogolea de acolo, cu acei bolovani de jos…

Ea dispăru pe după celălalt capăt al unui afloriment ascuţit. Inima lui Jeremy o luă la goană când îşi îndemnă calul să o ia la galop. El ocoli cotul râului…

Şi apoi inima încetă să-i mai bată.

Ea mergea în sus spre schit.

Schitul, cabana veche de câteva secole cocoţată pe marginea stâncoasă, fusese construit de călugării abaţiei ca un loc de rugăciune solitară şi reflecţie. Făcută din pietre şi ridicată ca să ţină terenul în pantă, micuţa locuinţă arăta ca o parte naturală a falezei. Un coş subţire de fum se ridica spre cer. Două ferestre cu geamuri erau negre de la funingine. Pentru oricine altcineva, trebuie să fi părut o imagine inofensivă, chiar romantică. Fără îndoială că pentru Lucy ar fi o invitaţie irezistibilă de a explora locul. Existase un timp în care şi Jeremy crezuse acest lucru.

Dar nu şi acum.

Jeremy coborî de pe cal, ateriză până la genunchi în apa rece ca gheaţa şi începu să urce faleza după ea.

— Lucy! strigă după ea, ducându-şi palmele pâlnie la gură. Lucy, ce naiba crezi că faci?

De această dată ea îl auzi şi se uită deodată în sus. Jeremy îşi blestemă imbecilitatea. Nu ar fi trebuit să-i atragă atenţia de la picioare. Lucy călcă pe o piatră desprinsă şi îşi pierdu echilibrul, legănându-se periculos deasupra. Jeremy începu să simtă groaza în piept. Agitând braţele, Lucy se prinse de buza unei roci proeminente.

— Stai acolo! îi ordonă Jeremy.

„Dumnezeule bun, fă-o să asculte” spuse el pe jumătate blestemând, pe jumătate rugându-se, când îşi reluă urcuşul. Măcar o dată în ceea ce părea sortit să fie o viaţă scurtă, dă-i lui Lucy mintea să asculte o comandă simplă.

În cele din urmă ajunse lângă ea, respirând greu şi slăbit de spaimă. Iar soţia lui avea îndrăzneala să arate rece, calmă şi nedrept de frumoasă, aruncându-i cel mai

dulce zâmbet pe care îl văzuse în trei zile.

— Hei, Jeremy! Nu-i aşa că este o zi frumoasă? Îşi înclină capul în sus spre schit. Hai să-l explorăm împreună, vrei?

— Nu.

Lucy clipi, fiind în mod evident surprinsă de vehemenţa răspunsului său. Jeremy ocări. Luă o gură de aer şi încercă din nou.

— Se află într-o stare avansată de degradare, spuse el neconvingător. Ar putea fi periculos.

— Oh, sunt sigură că este în regulă. E din piatră, nu? Arată ca şi cum se află de secole acolo. Mă îndoiesc că s-ar prăbuşi dacă am încerca.

Jeremy îşi drese vocea astfel încât să se potrivească cu Privirea:

— Am spus nu.

De data asta, ea se încruntă. Bun. Cel puţin prinsese mesajul.

— Nu este nimic interesant acolo, îţi jur! Dar dacă trebuie neapărat să-l vezi, va trebui să aştepţi o altă zi. Mai întâi îl voi pune pe Andrews să verifice în ce stare se află. Nu a mai fost nimeni pe acolo de mulţi ani.

De douăzeci şi unu de ani, mai exact. De când el şi Thomas se jucaseră acolo în copilărie. De când cabana micuţă fusese punctul de aşteptare pentru expediţiile pescăreşti şi campaniile militare, şi ţintele ocazionale ale căutărilor arthuriene. Din noaptea în care doi băieţi fugiseră afară din casă în căutarea unei comori uitate de la schit, dar se întorsese numai unul.

Un nechezat ascuţit îi atrase atenţia lui Jeremy spre malul râului de mai jos. Privi cum acel diavol de mânz negru rătăcea prin pădure, trăgând frâiele în urma lui. Fără să mai fie văzut vreodată, fără îndoială. Se întoarse spre soţia lui.

— Ai călărit… calul acela… până aici?

— Ei bine, aş fi călărit-o pe Thistle, răspunse ea aprig. Dar se pare că a fost declarată nepotrivită pentru o contesă.

— Diavolul este cu atât mai nepotrivit, şi o ştii şi tu. Mă mir că nu te-a aruncat din şa.

Se uită la soţia lui. Costumul ei de călărie se desfăcu la mijloc, şi putea întrezări rotunjimea netedă a unui sân ieşindu-i din corsaj cu fiecare respiraţie nervoasă. Era exact genul de observaţie pe care ar fi trebuit să o evite. Jeremy îşi mută privirea şi o luă pe Lucy de mână, călăuzind-o înapoi în josul pantei.

— Unde sunt escortele tale? întrebă el.

— Te referi la cei doi servitori pe care i-ai angajat să stea la trei metri în spatele meu şi să mă facă să o iau razna? I-am mituit ca să mă lase în pace. Îi aruncă o privire satisfăcută. Le-am dat din banii mei de buzunar.

— Ei bine, sper că le-ai dat suficient cât să-şi cumpere pâine toată iarna, răspunse Jeremy, ajutându-şi soţia să coboare uşor printre bolovani. Pentru că tocmai i-a costat posturile lor. Lucy, nu vei mai pleca să călăreşti – sau să te plimbi, sau să conduci, sau orice altceva – neînsoţită. Nu vei pune şaua pe alţi cai decât pe cei aprobaţi de mine. Sau nu vei mai ieşi afară deloc.

Ea scoase o exclamaţie ofensată.

— Nu mă poţi ţine pur şi simplu închisă în acea casă, precum un personaj negativ dintr-o melodramă!

— Oh, nu pot? Jeremy fluieră, şi calul său se aruncă în râu şi veni lângă el. Lucy, am să încetez să mai fac pe personajul negativ când vei înceta şi tu să faci pe nebuna.

Ea se strâmbă, iar spaima stinse focul din ochii ei. Un mic junghi de vinovăţie îl înţepă între coaste, dar nu avea de gând să se oprească acum. Nu când în sfârşit avea să ajungă la ea. Lucy trebuia să înţeleagă că el nu glumea şi că nu avea de gând să o dea jos de pe stânci în fiecare zi a căsniciei lor. Inima lui pur şi simplu nu suporta asta.

Jeremy apucă hăţurile armăsarului său şi le prinse de oblânc.

— Nu poţi face şi tu ceva… ceva feminin, măcar o dată? Dispui de fonduri nelimitate, de un întreg personal de servitori. Planifică meniurile pentru cină. Redecorează casa. Brodează o pernă sau două. Ia trăsura până în sat şi

cumpără ceva de care nu ai nevoie. Învaţă să fii o lady, pentru numele lui Dumnezeu!

Tăcere.

Ochii aceea verzi se aţintiră asupra lui ca două puşti cu cremene. Două petice purpurii îi apărură pe obraji. Buzele i se desfăcură – pentru a oferi o replică usturătoare, fără îndoială – şi în clipa dinainte ca el să se piardă complet şi să reducă la tăcere buzele soţiei sale cu propriile buze, Jeremy îşi înfăşură mâinile în jurul taliei soţiei sale şi o ridică pe cal. Apoi se urcă pe şa în spatele ei, luă hăţurile într-o mână, cu cealaltă îşi ţinu soţia, şi dădu pinteni calului.

— Te duc acasă. Acum.

*

Lucy era amorţită din cauza şocului.

Bine, nu amorţită. I-ar fi plăcut să fie complet amorţită – astfel şi-ar fi păstrat toată concentrarea asupra furiei, în loc să fie atât de supărător de distrasă de senzaţia braţului lui Jeremy în jurul taliei ei, sau a pieptului lui apăsând cald şi puternic pe spatele ei.

Nu-şi dăduse seama cât de mult tânjise după atingerea lui.

Lucy nici măcar nu se putea decide dacă era mai supărată pe el sau pe ea. El nu spusese nimic nou sau surprinzător – ci doar puţin mai tare decât o făcuse în biroul lui Henry. El dorea ca ea să se schimbe, să devină o doamnă bine-crescută. Acest lucru o înfuria, chiar o şi întrista – dar măcar atâta lucru ştia şi ea.

Nu, cu siguranţă că era mult mai supărată pe ea. Pentru că nu se putea abţine să nu se sprijine de el. Închizându-şi ochii, ea se topi în forţa lui, inhalând mirosul lui masculin şi blestemându-şi corpul pentru că era trădător. Fiecare galop al calului îi alimenta dorinţa, iar când acesta schimbă brusc ritmul, şi ea alunecă, el o trase brutal spre el. Acum, prinsă cu putere între coapsele lui, Lucy nu putea ignora mădularul lui excitat apăsându-i

fundul.

Ei bine, era evident că acea parte din el o găsea suficient de feminină.

Se frecă de el şi îi auzi respiraţia oprindu-i-se în piept. O căldură îi cuprinse corpul. Un cuvânt, o atingere – chiar şi o privire aruncată sugestiv peste umăr, şi Lucy ştia că putea prelua frâiele acestei lupte şi să modifice complet destinaţia lor. Şi era extrem de tentant să renunţe, să satisfacă acea dorinţă fierbinte, lichidă, care îi curgea prin vene.

Dar ar fi doar o victorie deşartă. Măcar atât învăţase şi ea. Pentru că sub dorinţa ei exista un rezervor adânc, neexplorat de emoţie – iar sub a lui, doar regrete. Poate că o dorinţă adâncă, permanentă, ca soţia lui să se apuce de brodat sau să comande un tapet nou. Lucy simţi pregnant inutilitatea acestor lucruri – şi totuşi, tentaţia creştea. Tânjea să-i simtă corpul întins peste ea şi îşi imagină – chiar şi pentru câteva minute – faptul că legătura mergea mai adânc de piele lângă piele. Începea tot mai mult să simtă această dorinţă ca pe o necesitate.

Lucy se aşeză mai bine, îndepărtându-se de el. Închise ochii, căută în sinea ei până când găsi vârful tăios al mâniei sale şi îşi încleştă pumnii strâns în jurul ei. El o luase din casa ei, de lângă familia ei, din cercul ei de confort. Tot ceea ce îi mai rămăsese era independenţa, şi afurisită să fie dacă avea să renunţe la ea. Ea nu făgăduise să renunţe la toată mândria începând cu ziua nunţii lor, şi nici nu-şi amintea vreun jurământ legat de broderie. Poate că el era capabil să-i restricţioneze mişcările, dar nu o putea schimba pe ea doar prin simplu fapt de a o ţine închisă în casă.

Nu, îşi zâmbi Lucy. Ea putea declanşa un întreg haos din interiorul a patru pereţi de piatră.

Când se întâlniră din nou la cină în seara aceea, Lucy privi chipul lui Jeremy. El scrută platourile cu mâncare de pe masă. Friptură de vânat, raţă confiată, legume pasate, miel înăbuşit, păstrăv sotat. Erau exact aceleaşi feluri de mâncare servite cu o seară înainte, inclusiv farfurioara cu smântână închegată.

— Lucy, menajera nu te-a consultat în privinţa meniului de la cină?

— Ba da.

— Şi nu ai avut nicio sugestie? Nu ai cerut niciun alt fel de mâncare?

— Nu, spuse Lucy aşezându-se. Nu mi-am putut imagina o masă mai rafinată decât cea pe care am avut-o aseară. Aşa că, atunci când menajera m-a întrebat ce feluri de mâncare prefer, pur şi simplu i-am cerut aceleaşi lucruri încă o dată.

Şi avea de gând să facă acelaşi lucru a doua zi, şi în ziua următoare, şi în cealaltă şi în fiecare zi din viitorul apropiat. Asta avea să-l înveţe minte să nu mai ceară ca ea să planifice meniuri. Mâine va vedea ce va rezolva în privinţa broderiei.

— Aceleaşi feluri de mâncare?

O privire ciudată îi traversă faţa.

Mai multă reţinere, se gândi ea, decât neplăcere.

— Inclusiv desertul?

— Oh, mai ales desertul. Lacheul desfăcu şervetul cu zgomot şi i-l aşeză în poală. Să începem?

*

Ea avea de gând să-l omoare. Jeremy era sigur de asta.

Soţia lui intenţiona să-l eviscereze în fiecare zi flirtând cu vătămarea corporală chiar în faţa sa. Ca apoi seara, să-i devoreze stăpânirea de sine, muşcătură cu muşcătură. Şi ar face-o cu zâmbetul pe buze.

Ar fi un miracol dacă el ar supravieţui o lună acestei căsnicii.

Soţia lui luă încet, seducător, o gură de supă, iar Jeremy simţi o foame crescând în interiorul lui, care nu avea nimic de-a face cu mâncarea. Acestea creştea cu fiecare fel de mâncare ulterior. Fiecare mic suspin şi geamăt de încântare care ieşea de pe buzele lui Lucy aluneca direct pe masă şi de acolo ateriza în poala lui. Până

la momentul în care ajunseră la desert – la sfârşitul căruia, Lucy îşi scoase limba ei umedă şi roz ca să lingă ultima rămăşiţă de ciocolată de pe linguriţă – el se temu că avea să-şi dea drumul în pantaloni.

Când ea îşi anunţă dorinţa de a se retrage mai devreme, Jeremy se simţi uşurat. Fiecare oră petrecută în compania ei începea să fie un chin. Ea era acum mai puţin accesibilă şi mai ispititoare decât înainte să se căsătorească. Înainte de căsătorie, el nu ştia ce anume lipsea. Avea o idee vagă, desigur. Dar acum că ştia cu adevărat – acum că formele corpului ei erau gravate în amintirea lui şi mirosul pielii ei absorbit în sângele lui –, fiecare minut pe care-l petrecea în prezenţa ei era unul pe care tânjea să-l petreacă în interiorul ei.

Ar putea aştepta după ea, îşi spuse el. De fapt, nu avea de ales. După discuţia lor din această dimineaţă, el aproape că se aşteptase să o găsească scriindu-i o scrisoare lui Henry în acea după-amiază. Dar nu, ea părea hotărâtă să rămână. Până atunci. El ar face bine să se înarmeze cu răbdare, se pare, şi să înveţe să-i placă supa de homar. Dar aşteptarea era un chin. Un chin pur, dulce şi agonizant.

Şi erau căsătoriţi doar de trei zile.

Capitolul 20

Iar chinul era abia la început.

După aproape o săptămână în care i se tot întorsese spatele, în care mâncase supă de homar şi în care observase proliferarea unor ace care ieşeau din fiecare scaun sau fotoliu, Jeremy se trezi într-o dimineaţă din cauza unei bufnituri puternice.

Urmate de un ţipăt.

Coborând repede din pat, îşi înşfăcă halatul şi şi-l puse pe el în timp ce traversa cu paşi mari dormitorul şi anticamera. Trase şi deschise uşa camerei de zi şi fu

întâmpinat de alt ţipăt ascuţit.

Jeremy clipi. Lumina puternică a soarelui inundă încăperea şi îl orbi. Trecură câteva momente înainte ca ochii lui să se adapteze suficient la lumină şi să discearnă imaginea din faţa lui. Cea care ţipase era camerista, care stătea în mijlocul camerei frământându-şi mâinile. La fereastră, Lucy zăcea pe podea, încurcată în metri întregi de catifea argintie, care servise recent ca draperie.

— Ce naiba se întâmplă aici?

Camerista îşi puse mâinile la gură şi se tângui în ele. Jeremy trecu pe lângă ea şi se îndreptă spre soţia lui.

— Lucy, te-ai rănit? Eşti tâmpită? Eşti nebună?

Ea îşi dădu la o parte părul de pe faţă şi se uită în sus la el. Ochii ei avură asupra lui acelaşi efect ca lumina soarelui, un minut mai devreme.

Era orbitor de frumoasă.

Jeremy blestemă de moarte în sinea lui. Abia dacă îşi văzuse soţia toată săptămâna – ea rămăsese închisă în camerele ei încă din acea primă dimineaţă, păstrându-şi spectacolul de seară pentru cină. Şi era pentru prima dată de la nunta lor când îi văzu părul desfăcut, curgând în jurul umerilor în acele valuri castanii ameţitoare. Era prima oară când îi vedea urechile înroşindu-i-se, de parcă doar pasiunea şi mânia le putea face aşa. Şi acel foc provocator din ochii ei – era o scânteie care putea aprinde iasca. Dorinţa îi arse uşor firele de păr de pe piept în timp ce îşi croia drumul spre mădularul lui.

El începu să respire din nou şi întinse o mână spre ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci aici?

— Schimb draperiile, pufni ea, ignorându-i mâna. Începu să se descâlcească singură din materialul greu în care era înfăşurată. Tu ai spus că ar trebui să redecorez.

— Da, dar acum? Înainte de micul dejun?

— Cum îşi poate savura cineva micul dejun în acest... în acest mormânt? Îşi desfăcu un ciucure din jurul încheieturii mâinii. Zici că încă suntem în Evul Mediu aici.

— Nici nu e nevoie să iei micul dejun aici, răspunse Jeremy. Există un salon pentru micul dejun, dacă ai dori

vreodată să ieşi din camera ta şi să îl găseşti.

Lucy îl ignoră şi smuci neînduplecată o bucată de material gri. Când nu reuşi să o tragă, Jeremy văzu că materialul era prins sub un scaun răsturnat. Îl ridică şi îl ţinu în mâini.

— Stăteai în picioare pe scaun? întrebă el. Aruncă scaunul deoparte, iar acesta ateriză cu zgomot. Camerista ţipă din nou. Stăteai în picioare pe scaun şi trăgeai draperiile în jos cu mâna?

Niciun răspuns. Lucy se descâlci din catifeaua voluminoasă şi acum îşi aranja halatul în jurul ei. Era îmbrăcată cu acelaşi halat stacojiu care îi chinuise visele. Ea se uită puţin la el şi apoi îşi mută numaidecât privirea.

Jeremy stătea deasupra, coborându-şi vocea la un mârâit.

— Dacă doreşti ca draperiile să fie date jos, cere-le servitorilor să o facă. Nu te urca pe un blestemat de scaun ca să cazi şi să-ţi rupi gâtul.

— Nu mi-am rupt gâtul. Nu mi-am rupt nimic.

— Atunci de ce mai stai pe podea?

Lucy închise puţin ochii, apoi se uită în sus la tavan.

— Se poate să-mi fi scrântit glezna.

Blestemând încet, Jeremy se aplecă şi îi ridică halatul până la genunchi. Glezna ei stângă era roşie şi uşor umflată.

— La naiba, Lucy!

— Nu e nimic, spuse ea. Doar ajută-mă să mă ridic, trebuie să merg la…

Cu încă o ocară mormăită, Jeremy o luă în braţe şi dădu să o ducă în dormitorul ei.

— Nu mergi nicăieri.

— Jeremy! Ce faci? Lasă-mă jos în clipa asta, bru… Ea se răsuci în strânsoarea lui, zbătându-se să se elibereze.

El îşi întări prinsoarea în jurul coapsei ei.

— Brută zevzeacă ce eşti! strigă ea.

Camerista îşi reluă jalea, iar Jeremy îi aruncă Privirea.

— Trimite după doctor, spuse el direct.

Lucy îl bătu cu pumnul în umăr.

— Jeremy, nu! Lasă-mă jos! Sunt foarte bine, să te ia naiba!

Jeremy o ignoră şi îi porunci cameristei:

— Acum!

Femeia ieşi repede din încăpere, luând scâncetele ei enervante cu ea. El o duse pe Lucy prin anticamera ei în dormitor, aşezând-o pe marginea patului.

— Chiar nu era necesar, clocoti ea aruncându-şi cuvertura peste picioare. Nu am nevoie de niciun doctor.

Ochii ei scăpărau de furie, iar pieptul ei se ridica cu fiecare respiraţie rapidă, superficială.

Jeremy se sprijini pe mâini în timp ce se întinse spre trupul ei, imobilizând-o între braţele sale. Putea mirosi parfumul dulce de pere şi de miere al părului. Putea gusta din veninul de pe buzele ei roşii şi bosumflate.

Şi putea auzi cuvintele ei tăioase răsunându-i în urechi. „Nu am nevoie de niciun doctor”. Spunea că nu avea nevoie de doctor. Nu avea nevoie de bani de buzunar sau de o garderobă nouă sau de o supă care are altă culoare în afară de roşie. Şi cel mai sigur – îşi amintea zilnic de asta – nu avea nevoie de ajutorul lui. Jeremy începea să se sature al naibii de tare să audă că Lucy nu avea nevoie de nimic de la el.

— Îţi voi spune eu de ce ai nevoie. Ai nevoie să stai chiar aici, în acest pat. Ai nevoie să fii văzută de doctor. Trebuie să încetezi să faci munci fizice pe care ar trebui să le facă servitorii. Şi trebuie să începi să te menţii sănătoasă şi întreagă pentru mai mult de două zile.

— Dar, Jeremy…

— Şi… se aplecă mai mult până când ajunseră nas în nas. Până când simţi căldura mânioasă a corpului ei. Trebuie să înveţi să ai puţină cuviinţă. Când suntem singuri, mă poţi face în câte feluri josnice vrei. Dar în compania sau în faţa servitorilor, mi te vei adresa cu „milord”.

Ea pufni indignată. Jeremy se ridică, se răsuci pe călcâie şi se întoarse în camera lui trântind uşa după el. Doar într-o fracţiune de secundă. Dacă ar mai fi deschis gura o singură dată ca să protesteze, această brută

zevzeacă ar fi trebuit să o sărute ca să i-o închidă.

*

Lucy se strâmbă când mâinile îi mişcară glezna cu bruscheţe.

— Deci tu eşti doctorul?

— Bineînţeles că nu. Tânăra femeie se cocoţă pe marginea patului şi aruncă o privire tăioasă. Doi ochi căprui larg deschişi o studiară batjocoritori. Tatăl meu este doctorul. Eu îl ajut având grijă de cazurile minore când este ocupat cu tratarea persoanelor grav rănite. Aşa cum este cazul de azi-dimineaţă. Un bărbat şi-a pierdut jumătate de mână la moară. Ea îşi trase nasul, iar pistruii împrăştiaţi pe nasul ei părură a se aduna la un loc. Presupun, spuse ea flexând piciorul lui Lucy înainte şi înapoi, că eşti de părere că ar fi trebuit oricum să vină la tine, deoarece eşti doamna conacului.

— Nici pe departe, răspunse Lucy, fiind luată prin surprindere de ostilitatea evidentă. I-am spus soţului meu că nu am nevoie de doctor. N-a stat să asculte argumentele.

Tânăra femeie îşi îndepărtă cu dosul mâinii o şuviţă de păr de culoarea chihlimbarului.

— Lorzii rareori o fac.

— Cum te cheamă?

— Hetta Osborne.

— Eu sunt Lucy Waltham… Trescott.

Domnişoara Osborne o privi cu sprâncenele ridicate. După care se uită prin dormitor. Draperiile smulse de la ferestre zăceau grămadă pe podea. Mobila era împinsă alandala lângă şemineu.

— Redecorez, îi explică Lucy neconvingătoare.

— Văd şi eu.

Nu, nu vedea. Nu era posibil să vadă. Nimeni nu putea înţelege ce anume o făcuse pe Lucy să răvăşească totul în apartamentul ei, ca o femeie nebună, trăgând draperiile de la ferestre şi tapiseriile de pe pereţi. Ea ştia doar că după o

săptămână de izolare autoimpusă, visase ceaţă. O ceaţă groasă, întunecată, sufocantă, care îi umplea plămânii şi îi intra în urechi şi se strângea în jurul gâtului ei – şi, când se trezise încurcată în cearşafuri, o cuprinsese o nevoie disperată de lumină. Lumină strălucitoare şi aer curat.

Domnişoara Osborne îi roti glezna într-o parte, apoi în cealaltă.

— E foarte bine, serios, spuse Lucy.

Durerea de la gleznă se ameliorase la scurt timp după ce căzuse, întâlnirea ei cu Jeremy – de la aceea ar fi avut nevoie de puţin timp să se vindece. Mai întâi, de imaginea lui înfăşurat în halat de casă – bucata de piept gol încadrată de materialul albastru-închis; picioarele lui goale, sculptate, care ieşeau de sub tiv. Era evident că era îmbrăcat sumar pe dedesubt. Poate nu purta nimic. Oare dormise dezbrăcat? se întrebă Lucy. Desigur, aşa făcuse şi în noaptea în care dormise ea lângă el, dar… chiar şi când era singur? Şi în nopţile ce aveau să vină cum o să poată să doarmă întrebându-se asta?

Ca şi cum vederea picioarelor *lui* nu fusese suficientă să-i distragă atenţia, atunci el îi ridicase halatul ei şi îi atinsese glezna în felul acela incitant, posesiv. Oh, şi apoi afişarea magnifică a forţei brute – aruncând scaunul deoparte, ridicând-o în braţe de parcă era un fulg, aplecându-se peste ea deasupra patului. Lumina strălucitoare şi aerul curat fuseseră uitate instantaneu. *El* era cel după care tânjea ea.

— Te-a durut? întrebă domnişoara Osborne deodată.

— Nu. De ce întrebi?

— Ai gemut.

Lucy simţi cum se îmbujorează.

— Da?

Blestemat fie bărbatul, chiar şi după ce o mustrase, ea nu se putuse concentra asupra cuvintelor lui. Fusese prea ocupată cu fanteziile. Ea ar fi vrut să-şi strecoare mâinile înăuntrul acelui halat desfăcut, să ajungă la umerii lui laţi şi să-l tragă în jos peste ea. Până la sfârşitul discursului său, când pomenise de absurditatea aceea cu

„milord”.

Cât de enervant! Şi enervant de excitant. Lucy închise strâns ochii şi oftă.

— Nu este nimic în neregulă. Domnişoara Osborne dădu drumul gleznei pe pat. Îi aruncă lui Lucy o privire piezişă când îşi luă mănuşile. Cel puţin nu în privinţa gleznei.

Lucy se ridică în capul oaselor şi o studie pe tânăra femeie. Domnişoara Osborne era îmbrăcată cu o fustă cu model şi o jachetă de culoarea curry-ului. Câteva ace de păr îi ţineau părul blond-închis într-un coc simplu, şi nu purta bijuterii sau panglici. Nu putea să fi fost cu mult mai mare decât Lucy, dar afişa un aer de profesionalism demn de invidiat. Îşi trase mănuşile cu mişcări precise, eficiente.

— Ce-ar fi să rămâi la ceai? întrebă Lucy. Ai bătut atâta drum.

— Mulţumesc, nu. Domnişoara Osborne se ridică, luându-şi geanta neagră. Sunt deja în urmă cu programul, şi drumul înapoi este lung. Trebuie să vizitez o femeie gravidă şi să tratez o rană infectată. Există unele persoane în acest ţinut care au probleme adevărate, îţi dai seama.

Lucy zâmbi. În sfârşit, cineva din Corbinsdale care nu o privea cu un dispreţ voalat. Cel al domnişoarei Osborne era pe faţă. Şi ceea ce era şi mai bine, nu făcuse nicio reverenţă şi nu-i spusese nici măcar o dată „Lady Kendall”. Şi tocmai îi oferise lui Lucy singurul remediu de care avea nevoie cel mai mult – o scăpare.

— Dacă mă aştepţi să mă îmbrac, te voi duce eu, spuse Lucy.

*

Dacă domnişoara Osborne o tratase cu dispreţ pe Lucy, faetonul lăcuit şi perechea de ponei negri erau motiv de batjocură totală. Ca să nu mai vorbim de cei doi însoţitori în livrea care le urmau de la o distanţă cuviincioasă. Cu toate astea, ea nu părea să regrete oferta acestei curse. Iar când Lucy începu să mâne iute atelajul pe

drum, respectul domnişoarei Osborne pentru ea crescu de zece ori. De la „aproape nimic” la „poate puţin”.

Se simţea minunat să fie în sfârşit afară, inhalând aerul proaspăt de toamnă. Lucy conduse trăsura până în faţa căsuţei unui mic arendaş. Patru copii ieşiră afară alergând, urmaţi de mama lor rotofeie care mergea legănându-se. Lucy cotrobăi în spatele banchetei după unul dintre coşurile pe care îi ceruse bucătarului să le pregătească. Un zâmbet îi încălzi faţa rece de la vânt. Nici Jeremy nu o putea învinovăţi pentru această ieşire. Asta era ceea ce făcea Marianne, vizita fermierii cu coşuri de alimente şi dulciuri pentru copii. Lucy se simţea deja puţin ca o contesă.

Se întoarse înapoi la copii, anticipând ţipetele de bucurie pe care aveau să le provoace bunătăţile aduse de ea. Dar nu erau nicăieri. Domnişoara Osborne coborâse din trăsură şi toată lumea intrase în căsuţă fără ea.

Bine.

Lucy se dădu jos din faeton, ţinând coşul atârnat de braţ, şi porni spre uşa căsuţei. Se strecură înăuntru, zâmbind amabil. Din locurile lor de la măsuţa din casă, domnişoara Osborne şi femeia însărcinată o priviră cu precauţie.

— Noi nu am făcut cunoştinţă, spuse Lucy aruncându-i o privire rece domnişoarei Osborne, dar eu sunt Lady Kendall.

Femeia însărcinată se holbă la ea cu gura căscată.

— Şi v-am adus un coş, adăugă cu vioiciune. Lucy se răsuci în jur, ţinând coşul către copii. Sunt dulciuri în el, îi ispiti ea, legănând coşul în faţa ei.

Copiii se îndepărtară, înghesuindu-se îngroziţi într-un colţ. Cel mai mic, un blonduţ care nu putea să fi avut mai mult de doi ani, se agăţă de piciorul surorii sale şi începu să plângă.

— În regulă, spuse Lucy, dându-se încet în spate. Nu trebuie să te superi. O să-l las pe masă, vezi? Ea aşează coşul pe masă.

— Vă mulţumesc, milady. Răspunsul femeii abia dacă

se auzise, iar ochii ei rămaseră mohorâţi.

— Cu plăcere. Lucy îşi împreună mâinile în faţa ei. Domnişoară Osborne, cred că voi aştepta în faeton.

Tânăra femeie nu-şi întoarse privirea de la pacienta ei.

— Da, probabil că aşa e cel mai bine.

După un sfert de oră, domnişoara Osborne se întoarse la trăsură cu mica ei geantă. Ei bine, se gândi Lucy, lucrurile nu merseseră aşa cum plănuise. Oricum, refuză să-şi arate dezamăgirea în faţa domnişoarei Osborne. Bineînţeles că micuţii erau speriaţi de o doamnă elegantă care era o străină pentru ei. Având în vedere că fosta Lady Kendall murise în urmă cu câţiva ani, şi sănătatea i se degradase cu mult înainte de asta, copiii nu aveau de unde să ştie cum se comporta o contesă. La următoarea vizită, vor trage cu toţii de fustele ei.

Merseră mai departe la următoarea căsuţă. De această dată, Lucy nu îi permise domnişoarei Osborne să o lase în urmă. Ea luă coşul şi o urmă pe tânăra femeie până la locuinţa cu acoperiş din stuf. Aceasta bătu la uşă, şi fură primite într-o încăpere mică şi întunecată. Lumina care pătrundea prin singura fereastră îi dezvăluia pe cei doi ocupanţi ai camerei. Un băiat, care nu avea mai mult de doisprezece sau treisprezece ani, ţinu uşa deschisă având o mână bandajată. Pe patul îngust făcut din paie subţiri, o fată tânără stătea cuminte, cu picioarele încrucişate sub o fustă ponosită din lână maro.

— Albert, Mary. Aceasta este Lady Kendall.

Uşa se trânti puternic în spatele lor. Lucy se întoarse să-l privească pe băiat.

— Ce? întrebă el, observând dezaprobarea domnişoarei Osborne. Sigur Alteţa Sa regală aici de faţă nu se aşteaptă să fac o plecăciune?

— Ce-ţi face mâna? întrebă domnişoara Osborne schimbând subiectul.

Băiatul ridică din umeri, holbându-se încă la Lucy.

— Mai bine, presupun. Încă mă doare ca naiba, dar nu pare să mai facă puroi.

Domnişoara Osborne îşi aşează geanta pe măsuţă şi o deschise.

— Atunci hai să ne uităm la ea! Vino să stai jos!

Ea îi făcu semn cu o înclinare a capului. Albert se supuse, în tot acest timp privind-o pe Lucy cu toată suspiciunea şi dispreţul pe care le poate aduna un băiat de doisprezece ani.

Lucy se hotărî să-şi concentreze eforturile sale caritabile asupra lui Mary. Traversă încăperea – din doar câţiva paşi – şi se aşeză pe pat lângă ea. Părul aspru al copilei îi atârna în jurul feţei în bucle sălbatice, încâlcite. Doi ochi mari căprui se uitară la Lucy de pe o faţă slabă şi palidă.

Lucy zâmbi. Mary răspunse cu un rânjet ştirb.

— Câţi ani ai, Mary?

Fata continua să zâmbească.

— Ea nu vorbeşte, strigă Albert de la masă şi se strâmbă când domnişoara Osborne îl apăsă pe rană.

— Dar mă înţelege. Nu-i aşa, Mary?

Mary încuviinţă din cap. Ridică o palmă deschisă, cu degetele ei osoase desfăcute larg.

— Ai cinci ani?

Fata încuviinţă, iar zâmbetul ei deveni şi mai larg.

Lucy desfăcu coşul din poala ei.

— Ce noroc! Am aici un biscuit special făcut pentru o fetiţă de cinci ani. Ea ridică un fursec în formă de cerc. Îţi plac biscuiţii, Mary?

Fetiţa smulse biscuitul din mâna lui Lucy şi îl duse la gură.

— Nu-l mânca, Mary. Vocea lui Albert era sugrumată de durere. Este un biscuit de la Kendall. Probabil că este otrăvit.

— Otrăvit! De unde ţi-a venit o astfel de idee? Bineînţeles că nu este otrăvit.

Ea nu putea înţelege care era originea acestor idei ridicole, dar începeau să o calce pe nervi. Una era ca Lucy să aibă gânduri lipsite de respect despre propriul soţ, şi cu totul altceva să audă că era defăimat de nişte oameni

complet străini.

Lucy se întoarse către fată.

— Poţi continua, Mary! Mănâncă-l pe tot! Fata strânse nesigură biscuitul în mână. Sau, spuse Lucy cu blândeţe, poţi aştepta să-i întrebi mai întâi pe mama şi pe tata, dacă asta te va face să te simţi mai bine.

— Ei nu au niciun părinte. Domnişoara Osborne tamponă rana lui Albert cu o cârpă înmuiată într-un lichid înţepător.

Albert scrâşni din dinţi.

— Tatăl meu nu este mort.

— Poate că nu este. Dar nu se află aici să rezolve această problemă, nu-i aşa? Domnişoara Osborne înfăşură o bandă de in subţire peste palma lui Albert. Poţi mânca biscuitul, Mary. Ea întrerupse obiecţia lui Albert cu o privire. Nu este otrăvit.

Mary devoră biscuitul într-o clipită, apoi întinse ambele mâini ca să mai primească. Până în momentul în care domnişoara Osborne termină de pansat mâna lui Albert, Mary mâncă trei biscuiţi, o bucată de brânză tare şi cea mai mare parte dintr-un copan rece de pui. Lucy îşi dori să fi adus un coş mai mare. Era evident că micuţa era subnutrită. Se uită la Albert. Şi el arăta destul de sfrijit.

Când se ridicară să plece, Lucy căută prin poşeta ei un şiling şi i-l întinse lui Albert.

— Iată, spuse ea. Să-ţi cumperi nişte biscuiţi. Mary i-a mâncat deja pe toţi.

Albert pufni.

— Nu, vă mulţumesc, Excelenţa Voastră. Se duse la uşă şi o ţinu deschisă, îndreptându-şi spatele şi abordând o postură bărbătească. Nu accept acte de caritate din partea unui Kendall.

Lucy îşi ridică sprâncenele.

— Oh, nu accepţi acte de caritate de la Kendall? Se apropie de băiat, privindu-l direct în faţă. Sfidarea din ochii lui nu şovăi. Lucy simţi cum un zâmbet îi gâdila colţurile buzelor. În urmă cu opt ani, ar fi putut vedea şi ea o expresie identică într-o oglindă. Bine atunci, spuse ea

evaziv, vei accepta un pariu de la un Kendall?

Ea luă un măr din coşul de pe masă şi ieşi afară. Îi făcu un semn lui Mary, iar fata alergă fericită după ea.

— Mary, şopti ea punând mărul în palma fetei, vrei să alergi şi să pui ăsta pe gardul de acolo? Ea înclină capul spre marginea gardului din piatră care stătea să cadă în apropiere. Repede acum, şi vei găsi în el un şiling pentru tine.

Fetiţa făcu ceea ce fusese rugată, iar Lucy o recompensă după cum promisese.

— Este un şiling bine meritat, spuse ea cu voce tare, aruncându-i o privire băiatului mai mare. Ea îşi îndreptă spatele şi se uită la el, întinzându-i mâna. Acum, despre acel pariu. Albert, pot să împrumut praştia ta? Ea făcu un semn spre cureluşa din piele care ieşea din buzunarul lui.

El privi chiorâş spre ţinta îndepărtată, apoi se uită la ea neîncrezător.

— Nu poţi să o loveşti.

— Dacă ratez, îţi datorez un şiling. Iar dacă nimeresc ţinta…

Albert pufni.

— Dacă nimeresc ţinta, repetă ea cu răceală, trebuie să accepţi o jumătate de coroană. Ea luă bucata de piele din mâna băiatului şi se aplecă să aleagă o piatră potrivită de pe cărare.

— Facem pariu? întrebă ea, potrivind piatra în praştie.

El încuviinţă.

Lucy se uită scurt la domnişoara Osborne, care părea să urmărească scena cu mare amuzament. Lucy simţi o mică mustrare de conştiinţă. Pesemne nu se cădea ca o contesă de Kendall să facă pariuri cu băieţi încăpăţânaţi. Dar, la naiba, rutina de „doamnă rafinată” nu părea să păcălească pe nimeni. Fără îndoială că nu făcea ca Mary să poată cumpăra mai multă pâine.

Privirea domnişoarei Osborne o întâlni pe a ei. Lucy ridică din umeri şi zâmbi. Ochi mărul, trase de praştie cu o simplă mişcare din încheietură şi îi dădu drumul.

Mărul explodă într-un nor de pulpă albă. Albert

rămase cu gura căscată.

Lucy căută o jumătate de coroană în poşetă. I-o întinse băiatului împreună cu praştia.

— Dacă de mândrie eşti preocupat, Albert – data viitoare, acceptă binefacerea. Te va costa mai puţin.

Albert clipi. Se uită în jos la monedă şi la praştie, apoi la gard, apoi din nou la Lucy. Aruncând o privire amuzată în direcţia lui Lucy, domnişoara Osborne se întinse şi îi ciupi urechea.

— Albert, cuvintele pe care le cauţi cred că sunt „Da, milady”.

*

— Ai o problemă.

Jeremy îşi ridică surprins privirea din scrisoare. De ce trebuia să fie el surprins, nu ştia. După cearta lor din acea dimineaţă, îşi petrecuse ziua aşteptând – la naiba, chiar anticipând – iminenta revărsare a mâniei lui Lucy. Cel puţin, observă el din paşii ei hotărâţi, glezna părea să i se fi vindecat.

— Am o problemă? repetă el.

— O problemă serioasă. Ţăranii arendaşi te urăsc.

Jeremy se lăsă pe spate în scaun. Ea voia să vorbească despre ţărani?

— Da, ştiu.

— Nu, vreau să spun că ei chiar te urăsc! Când este rostit numele Kendall, bătrânii scuipă pe jos. Mamele îşi ameninţă copiii cu numele tău. „Fă cum spun eu, sau îi spun lordului Kendall să vină să te ia şi să te ducă la orfelinat”. Oamenii te dispreţuiesc.

— Şi ţi se pare că asta este o problemă.

— Bineînţeles! Ţie nu?

El oftă, aşezându-şi pana pe birou.

— O problemă este ceva ce pot încerca să repar. Acest lucru este mai mult decât o realitate. Dacă te face să te simţi mai bine, pe tatăl meu îl urăsc ei cu adevărat. Pe mine mă antipatizează foarte tare. Până acum.

— Azi am fost să vizitez câţiva săteni, iar copiii fugeau de mine de frică!

— Ai fost să vizitezi săteni? Cu cine?

— Cu domnişoara Osborne, fiica doctorului. Şi cu o escortă în spatele nostru. Ochii ei verzi se aprinseră. Milord.

Jeremy îşi frecă tâmplele. Ştia că urma să i-o întoarcă.

— Ascultă, Lucy, în legătură cu azi-dimineaţă…

Ea îl întrerupse cu o mişcare nerăbdătoare din mână.

— Azi am întâlnit doi copii care cel mai probabil sunt orfani. Mama lor este moartă, cel mai sigur, iar tatăl lor a fost deportat în Australia. Poţi ghici crima lui?

Da, se gândi Jeremy. Avea o idee destul de clară.

— A prins în capcană o amărâtă de potârniche ca să-şi hrănească soţia bolnavă şi copiii. O pasăre a însemnat o sentinţă de deportare. Se înroşi de indignare. Prinse cu dinţii vârful unei mănuşi şi trase de ea.

Jeremy se ridică de pe scaun şi ocoli biroul ca să stea alături de ea.

— Lucy, tatăl meu a fost un lord foarte aspru. El era în mod special necruţător cu braconierii. Este regretabil, dar nu există nimic care să poată schimba situaţia acum.

— Dar tatăl tău este mort, spuse ea, dându-şi jos şi cealaltă mănuşă. Tu eşti lordul acum. Sunt sigură că tu nu vei ajunge să laşi orfani copii săraci doar de dragul unei potârnichi. Ea îşi dezlegă boneta şi o aruncă pe un scaun din apropiere. Cu toate astea, oamenii încă se tem de tine, te dispreţuiesc. De ce nu înţeleg că tu nu eşti ca tatăl tău? Că tu eşti bun şi generos şi nicidecum un om plin de ură?

Jeremy se sprijini de birou, cu capul învârtindu-i-se. Se simţea beat, buimac. Poate că era din cauză că soţia lui continua să arunce de pe ea articole de îmbrăcăminte ca o dansatoare de la operă. O urmări, cu totul absorbit, cum ea îşi dezleagă pelerina îmblănită cu degete agile şi o aruncă neglijent peste celelalte. Era prea mult să spere că poate continua cu cizmele, cu ciorapii, cu rochia şi cu cămăşuţa. Dar un bărbat putea visa.

Şi apoi, poate că din cauza cuvintelor ei simţea cum se învârte camera. Afirmase despre el că era bun?

Generos? Pe parcursul unei zile, trecuse de la „brută zevzeacă”, la „nicidecum plin de ură”? Dacă această tendinţă continua, până mâine va începe să recite poezii. Şi cumva, cele mai ciudate şi ameţitoare descrieri din toate erau acele cuvinte rostite la întâmplare, „tu nu eşti ca tatăl tău”. De parcă ea ar şti.

— Te deranjează atât de tare ceea ce cred ţăranii arendaşi despre mine?

— Bineînţeles! Ea se rezemă de birou lângă el. Pentru că, dacă te urăsc pe tine, mă urăsc şi pe mine!

Jeremy chicoti. Ah, da. Trebuia să-şi fi dat seama că exista un motiv sensibil în spatele acestei veritabile revărsări de afecţiune.

— Îmi pare rău, Lucy, dar părerea lor despre mine nu cred că se va îmbunătăţi prea curând. El se ridică şi se îndreptă spre fereastră, privind peisajul denivelat. Trebuie să înţelegi, aici nu este conacul Waltham. Acolo, un om poate arunca un pumn de seminţe pe pământ şi să culeagă o recoltă bogată cinci luni mai târziu. Aici este un pământ tare. Un sol pietros, udat inegal. Recolta de grâu a fost un eşec anul acesta. Anul trecut a fost orzul. Eu încerc să fac acum ceea ce ar fi trebuit să facă tatăl meu cu ani în urmă – să îmbunătăţesc pământul, să schimb culturile. Să irig zonele aride, să le drenez pe cele umede. Dar ca să reuşim să punem în aplicare reformele, a trebuit să-i constrângem pe ţărani să coopereze. Ei se opun schimbării. Presupune mai multă muncă pentru ei, cu un risc crescut. Aşa că li s-a spus că trebuie să cultive folosind practicile prescrise de administrator sau le voi anula contractul. Se întoarse spre Lucy. Îţi poţi imagina foarte bine că acest lucru mă face mai degrabă nepopular. În cele din urmă, ei vor culege roadele, dar acum… acum, mă urăsc.

Lucy oftă, punându-şi mâinile în sân.

— Ne urăsc pe noi.

Se încruntă de frustrare şi se bosumflă. Jeremy se gândi să remedieze ambele condiţii traversând camera şi sărutând-o lung. În schimb, se aplecă peste pervazul ferestrei. Pentru că ea făcuse camera să se învârtă cu acel

cuvânt minuscul.

„Noi.”

Capitolul 21

— Deci aceasta este salonul pentru micul dejun.

Jeremy îşi ridică privirea din ziar, cu sprâncenele ridicate. Evident că era surprins să o vadă, dar – speră Lucy – în mod plăcut.

— Salonul nostru pentru micul dejun, spuse el cu o expresie amuzată. Da. Mă bucur că în sfârşit ai hotărât să îl cauţi. Poate vrei mai târziu să faci un tur să vezi restul casei?

Lucy zâmbi.

— Cred că da.

Până la urmă, nu era ca şi cum putea sta închisă pentru totdeauna în apartamentul ei. Excursia de ieri nu se potrivise exact aşteptărilor ei, dar prima experienţă a responsabilităţilor de contesă nu fusese întru totul amară. De fapt, simţea mai degrabă că voia mai mult.

Ea luă o plăcintă de pe bufet şi înconjură încet camera, oprindu-se să studieze un portret agăţat deasupra şemineului. Părea să existe o asemănare vagă cu soţul ei. Trăsăturile generale păreau să fie la fel – umeri laţi, statura dreaptă. Acei ochi albaştri care-ţi făceau inima să stea în loc erau redaţi destul de bine. Dar părul lui Jeremy era negru ca abanosul, nu avea acea culoare castanie. Şi maxilarul său – artistul îi pictase greşit maxilarul. Era mult prea rotunjit.

— Portretul nu seamănă prea bine cu tine.

Ceaşca lui Jeremy se ciocni de farfurioară.

— Asta pentru că acela nu sunt eu.

— Atunci cine este? Nu poate fi tatăl tău, hainele sunt prea moderne.

— E fratele meu.

Lucy se întoarse să se uite la soţul ei în locul unde era

aşezat la masă, punând sare pe un ou cu mişcări calme. De parcă o rugase pur şi simplu să-i dea untul.

— Ai un frate?

— Am avut. Am avut un frate. A murit când eram mic.

Lucy se uită la tânărul din portret.

— Câţi ani avea?

— Când a murit? Eu aveam opt, şi el avea unsprezece. Mâna lui Jeremy se opri cu solniţa în aer. Aproape doisprezece.

— Dar acesta este portretul unui bărbat tânăr, nu a unui băiat de unsprezece ani.

— Da, ei bine, poţi da vina pe fantezia mamei mele pentru asta. Ea nu a încetat niciodată cu adevărat să-l jelească pe Thomas. Puse solniţa jos şi luă furculiţa. Aşa îl chema. Thomas. Luă o muşcătură din ou şi o mestecă încet.

Lucy îşi scrâşni dinţii cu frustrare.

În cele din urmă, el înghiţi şi se uită la ea. Lucy îşi înclină capul şi îşi ridică sprâncenele.

— Continuă, te rog.

— Ea, mama mea, a comandat în fiecare an câte un portret nou cu el. Până când a murit, desigur. Astfel încât să îl poată privi ca şi cum putea să apară, ca şi cum ar fi trăit.

Asta, decise stomacul lui Lucy, era o idee cu totul scabroasă. Însă nu părea să afecteze deloc apetitul soţului ei. El se întinse după altă bucată de pâine prăjită. Lucy înghiţi în ciuda nodului din gât.

— Şi când a murit mama ta?

— Acum patru ani.

Ea calculă pe degete.

— Aşadar, dacă tu ai douăzeci şi nouă, ca Henry… Fratele tău este mort de aproape douăzeci de ani, minus patru… Asta înseamnă că există şaisprezece portrete ale lui Thomas în această casă?

Jeremy întinse unt pe pâinea prăjită.

— Dacă nu le punem la socoteală şi pe cele pictate înainte să moară. Probabil că în total sunt peste douăzeci.

Doamne, Dumnezeule, se gândi Lucy. Probabil că

existau mai puţine portrete cu prinţul regent de la St. James. La drept vorbind, probabil că în catedrala St. Paul existau mai puţine picturi cu Hristos.

— De ce a murit? A avut friguri?

— Nu, el a fost... A fost un accident. Jeremy îşi puse cuţitul jos cu un zăngănit monoton. Se încruntă. Este o poveste lungă.

Lucy îşi puse o mână în şold.

— Păi, va părea şi mai lungă dacă mă obligi în continuare să storc informaţii de la tine picătură cu picătură. Ar fi mult mai uşor pentru amândoi dacă o spui mai repede.

Ea merse înapoi spre masă şi se aplecă peste umărul lui. El se uita nemişcat la pâinea prăjită din mâna lui.

— Să ştii că până la urmă o să aflu. Nu mă face să mă duc să-i întreb pe servitori.

— Chiar vrei să o asculţi? Vocea lui se întunecă. Aruncă pâinea prăjită pe farfurie şi îşi îndoi mâna.

Lucy îşi dădu ochii peste cap.

— Nu. Te rog să nu-mi spui. Îmi place la nebunie suspansul gotic. Ea suspină şi îşi puse mâna pe cotul lui. Da, Jeremy. Chiar vreau să o aud.

— Foarte bine, atunci. Se ridică de la masă, o apucă de mână şi aproape că o târî afară din încăpere.

Jeremy mergea cu paşi mari de-a lungul coridorului. Ritmul său era atât de alert, încât Lucy era forţată să facă trei paşi pentru unul de-al lui. El o trase pe coridor, prin foaier, pe un hol extrem de lung şi în cele din urmă într-o galerie îngustă, cu finisaje de marmură, unde un şir de portrete masive, cu ramă aurie părea să se estompeze pur şi simplu mai degrabă în depărtare, decât să aibă un capăt. Când Jeremy se opri în mijlocul galeriei, Lucy aproape că se ciocni de spatele lui.

— Acesta, spuse el întorcând-o, a fost tatăl meu.

Îi eliberă mâna şi păşi spre pictura mare, pătrată.

Lucy îi urmări privirea. Portretul trebuie să fi fost pictat când tatăl era aproape de vârsta lui sau poate puţin mai în vârstă. Aceleaşi trăsături reci îi marcau faţa,

mărginită de riduri slabe care aveau să se adâncească odată cu vârsta. Postura dezinvoltă, încrezută a bărbatului contrasta cu expresia lui serioasă. Era îmbrăcat cu o haină neagră împodobită cu un blazon auriu împletit şi nasturi, şi ţinea un tricorn la subsuoară. Cealaltă mână stătea pe capul unui tigru.

Un tigru cât se poate de adevărat. O fiară sălbatică, cu dungi portocalii, care-şi arăta colţii. Lucy nu ştia aproape nimic despre pictură, dar recunoştea măiestria artistică atunci când o vedea. Când o simţea în sânge. Pictura era fermecătoare. Ea vedea blana cu dungi a tigrului zbârlindu-se, percepea puterea brută unduindu-se prin muşchi. Să stea în faţa acestei picturi însemna să simtă pericolul şi primejdia, şi frica iraţională. Şi să simtă un val de recunoştinţă plină de resentimente pentru acest bărbat arogant, a cărui postură dominantă şi privire albastră de gheaţă păreau să fie singurele lucruri care o împiedicau să fie mâncată cu totul.

Lucy se apropie mai mult de soţul ei.

— Tigrul pe care-l vezi acolo se află acum în sala mare, aşezat deasupra şemineului. Tatăl meu l-a împuşcat în India şi l-a adus aici – împreună cu capul unui elefant. Tatăl meu era un vânător pasionat. El a populat pădurile din jurul casei cu tot felul de creaturi. Nu doar potârnichi şi fazani, dar şi mistreţi sau cerbi. El privi pe fereastră peste umăr. Aceasta este una dintre ultimele păduri din Anglia unde se mai poate vâna cerbul. Se întoarse înapoi la portret. Vânătoarea era totul pentru el. Prin urmare, aceasta trebuia să însemne totul pentru fiii lui. Mi-a pus o muschetă în mână înainte să pot ţine bine o lingură. Ne lua pe mine şi pe fratele meu la partide de vânătoare de o zi şi ne-a iniţiat în arta tragerii la ţintă.

— Arta tragerii la ţintă? Umerii lui Lucy se ridicară de râs. Înseamnă că trebuie să fi fost o mare dezamăgire.

— Am fost. În multe feluri.

Schimbarea expresiei lui era subtilă, dar de necontestat. O cută subţire îi traversă fruntea, şi maxilarul i se încordă aproape imperceptibil. Lucy ar fi vrut să se dea

cu capul de pereţi. Era o idioată. O neroadă insensibilă, nepăsătoare şi cu creier de găină. Hotărî să nu mai rostească niciun cuvânt.

— Îmi pare rău. Bine, n-o să mai rostească niciun cuvânt în afară de acestea.

— Să nu-ţi fie. Expresia i se înăspri. Îmi făcea mare plăcere să-mi dezamăgesc tatăl. Nu eram foarte ataşat nici de el, nici de vânătoare. Dar Thomas era opusul meu, iar eu îl idolatrizam pe Thomas. Noi doi am fi fugit afară din casă la orice oră ca să mergem să hoinărim prin pădure.

Se întoarse şi se îndreptă spre şirul de ferestre înalte, paşii săi lenţi răsunând pe marmura lustruită. Lucy îl urmă, uitându-se afară la grădina rotundă, împrejmuită şi la pădurile dese din depărtare. Copacii se căţărau pe malurile abrupte din depărtare ca spectatorii dintr-o arenă, fluturând steaguri tomnatice galbene şi roşii.

— Nu eram singurii care hoinăream printre copaci. Pădurile bine aprovizionate se dovedeau irezistibile pentru braconieri. Unii veneau în bande organizate, punând capcane pentru a vinde apoi captura la Londra sau la York. Şi apoi mai erau ţăranii, care pur şi simplu voiau să pună puţină carne pe masă. Tatăl meu trata ambele categorii în mod egal. Orice braconier de pe terenul Kendall primea pedeapsa maximă permisă de lege – închisoare, muncă silnică şi chiar şi deportarea. El le ordona pădurarilor să-i să pună capcane pentru oameni şi capcane cu arme de foc.

Lui Lucy i se puse un nod în stomac. Henry îi descrisese metodele crude la care recurg unii proprietari de terenuri pentru a descuraja braconajul. Capcane pentru oameni, cum ar fi capcanele mai mici folosite pentru prinderea vânatului, în care fălci metalice ascuţite erau concepute să prindă piciorul unui om. O astfel de întâlnire cu o capcană pentru oameni putea lăsa pe cineva mutilat, dacă era norocos. Dacă ar fi avut ghinion, rana s-ar fi infectat şi ar fi murit. Desigur, moartea era obiectivul unei capcane cu armă de foc – o puşcă încărcată susţinută de un fir întins. Braconierul – sau oricine altcineva – care se împiedica de fir era împuşcat instantaneu.

Lucy avu un sentiment ciudat că ştia încotro se îndrepta această poveste. Putea foarte bine să-l scutească de dificultatea de a o spune.

— Şi care dintre ele a fost, cu Thomas?

— O armă de foc.

— Şi tu erai cu el?

El se uită pe fereastră, fără să clipească.

— Da.

Lucy îşi reînnoi rapid jurământul de tăcere. Orice cuvânt ar fi reuşit să rostească ar fi fost lipsit de eleganţă. Încercă să-şi imagineze cum ar fi fost dacă avea opt ani şi şi-ar fi văzut fratele împuşcat ca un animal. Apoi îşi reveni, blestemându-şi imaginaţia.

Era ca şi cum el îi auzise gândurile.

— Nu am văzut cum s-a întâmplat. Aruncă o privire piezişă spre ea. Vocea îi deveni blândă. Era întuneric, şi eu căzusem în spatele lui. Am auzit doar împuşcătura.

Cuvintele sunau ca o poveste neadevărată. Lucy suspectă că el le spusese doar ca să-i menajeze sentimentele. Dumnezeu să-l binecuvânteze, funcţionase. Puţin. Dar ideea în sine îi crea un gol în stomac.

— Şi apoi?

Se întoarse spre ea cu o expresie goală.

— Şi apoi a murit.

Lucy clătină din cap.

— Nu, mă refer după aceea. Ai spus că este o poveste lungă. Există douăzeci de portrete ale lui Thomas în casa asta. Moartea lui nu poate fi sfârşitul poveştii, e doar începutul.

Jeremy se întoarse la fereastră şi expiră uşor. Umerii lui largi se ridicară sub haină. Lucy învăţă repede ce însemna acea mişcare. Pentru Jeremy, o mişcare din umeri nu era doar o ridicare şi o coborâre leneşă a acestora. Era o acţiune puternică – o explozie de forţă brută, abia stăpânită. Iar când umerii lui se ridicară, ea practic putea auzi scârţâitul ruginit al armurii dintre ei. O carapace grea, dintr-un metal argintiu, pe care un copil o construise ca să se protejeze de durere. Lucy ştia armura. O susţinuse chiar

şi ea puţin.

De asemenea, ştia că armura avea crăpături. Făcu un pas spre el.

— Este o poveste lungă, repetă ea. Şi da, Jeremy, chiar vreau să o ascult.

El o sfredeli cu o privire de gheaţă. Lucy refuză să clipească. Dacă el credea că o putea speria cu Privirea aceea a lui, se înşela.

— Şi apoi…?

El se uită pe fereastră.

— Şi apoi s-a schimbat totul. Tatăl meu fusese întotdeauna aspru. Orice fel de inimă a avut, aceasta a murit cu Thomas. După moartea fratelui meu, el a dublat capcanele pentru oameni şi i-a autorizat pe vânătorii săi să-i împuşte pe loc pe cei care-i încălcau teritoriul. Clătină din cap. Eram supărat pe el pentru moartea lui Thomas. El era supărat pe mine pentru că eu fusesem cel care supravieţuise. Dar nu mă putea ignora prea mult, din moment ce eu eram moştenitorul. Şi-a dublat eforturile de a mă modela să fiu ca el, şi eu am rezistat fiecărei încercări. Mama mea…

Se întoarse spre portrete şi făcu semn spre portretul unei femei cu trăsături delicate, cu mâneci împodobite cu dantelă şi bucle pudrate, acestea fiind la modă în urmă cu vreo treizeci de ani.

— Ea a fost întotdeauna fragilă. Moartea lui Thomas a distrus-o. S-a retras în camerele ei şi a intrat într-un doliu permanent. Nu putea suporta să se uite la mine, pentru că eu îi aminteam doar de fiul pe care-l pierduse. Tatăl meu vorbea cu mine doar ca să mă critice. Mama nu putea vorbi cu mine fără să izbucnească în lacrimi. Şi eu… Din nou acea ridicare din umeri. Am fost trimis la şcoală. Îşi închise maxilarul şi aruncă o privire piezişă spre Lucy. Până la urmă nu este o poveste chiar aşa de lungă. Dar ai ascultat-o. Nu e nevoie să te duci să întrebi servitorii.

Jeremy se întoarse şi schimbă priviri cu ea, aşteptând în mod clar reacţia ei.

Reacţia ei. Mai multe tipuri de reacţii se luptau în

interiorul ei să iasă la suprafaţă, şi toate implicau o explozie de energie fizică. Prima dată avu un impuls iraţional de a se răsuci pur şi simplu pe călcâie şi de a fugi. Să fugă şi să se ascundă. Cel de-al doilea gând, la fel de copilăresc, a fost să ridice vaza de porţelan de pe o masă din apropiere şi să dea cu ea de perete. Cea de-a treia reacţie care îi venise în minte era să alerge spre soţul ei, să se urce pe el ca într-un copac şi să-l sărute până uita cum îl cheamă, şi mai ales până uita că avusese parte de o astfel de familie îngrozitoare.

Dar niciuna dintre acestea nu păreau să fie reacţii potrivite pentru o contesă. Mai mult decât atât, Lucy ştia că Jeremy nu avea nevoie de vreuna dintre ele. Ochii lui erau limpezi şi de neclintit. Provocând-o să fugă departe sau să cadă pradă mâniei. Interzicându-i să-i fie milă de el. Şi dacă situaţiile s-ar fi inversat, Lucy ştia că mila era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ea.

Aşadar, ea respinse toate cele trei impulsuri şi încă o mulţime care veniră împreună cu acestea. Şi apoi, pentru că aerul stătut şi tăcerea dintre ei ameninţau să o sufoce, ea folosi tot acel calm câştigat cu greu ca să pronunţe o singură silabă rotundă.

— Oh!

Gura lui se îmblânzi uşor. Ea avea bănuiala teribilă că el şi-ar fi putut deschide buzele ca să dea un alt detaliu sumbru. Disperarea îi dezlegă limba.

— Asta este tot, atunci?

El clipi.

Lucy afişă un zâmbet forţat.

— Niciun dement nebun încuiat în turn?

El clătină uşor din cap.

— Nici copii bastarzi care să cureţe ceapă în cămară?

Colţul gurii lui se ridică.

— Nu.

— În regulă atunci. Şi eu care aşteptam ceva cu adevărat îngrozitor.

Faţa lui se relaxă. Iar ea se simţi uşurată. Nu era o distanţă mai mare de treizeci de centimetri între ei. Era o

distanţă prea mare, iar Lucy se hotărî să o reducă la cinci centimetri. Îl luă uşor de braţ şi îl întoarse din nou cu faţa spre portretul tatălui său.

— Când eram mică, spuse ea, obişnuiam să mă întind pe podeaua din foaier şi să mă uit în sus la portretul tatălui meu. M-aş fi uitat la el ore întregi, doar ascultând.

— Ascultând?

Lucy încuviinţă din cap.

— Îmi spunea poveşti lungi, fantastice. Despre copilăria lui sau despre a mea. Câteodată povestea despre Tortola.

— Dar... Privirea lui Jeremy deveni confuză. Tatăl tău nu a murit înainte să te naşti?

— Oh, ba da. Când el continuă să se holbeze pur şi simplu la ea, Lucy hotărî să râdă de lipsa lui de imaginaţie. Am găsit, spuse ea încet, şi poate ai găsit şi tu... — îşi înclină capul spre şirul de portrete – că aceste lucruri parcă vorbesc cu mine într-un fel, fie că vreau, fie că nu. Şi este mult mai liniştitor să-mi imaginez că au de spus lucruri plăcute. Bunăoară, continuă ea trăgându-l spre un portret al unui domn nespus de urât purtând însemne regale bleumarin, tatăl tău îmi spune că în ziua în care te-ai născut a fost extrem de uşurat că nu aveai urechile unchiului tău Frederick. Urechi ca aripile de liliac. Sigur îl îngroziseră când era mic. Iar mama ta spune că pur şi simplu a fost bucuroasă că nu ai ieşit cu pielea încreţită şi portocalie, pentru că în întreaga perioadă de sarcină ea nu a mâncat nimic altceva decât peltea de gutui.

Jeremy clătină din cap.

— Lucy, când ai întrebat mai devreme dacă există vreun nebun închis în turn, nu mi-am dat seama că intenţionai să candidezi pentru postul respectiv.

Ea îl ignoră şi îi zâmbi dulce. Trăgându-l uşor de braţ, îl conduse mai departe la un alt portret al lui Thomas.

— Acum, acest tânăr chipeş se plânge că este îngrozitor de greu să bântuie douăzeci de portrete în acelaşi timp. El ne imploră să reducem numărul la trei sau patru.

— Poţi face cum vrei, Lucy. Tu eşti stăpâna acestui domeniu. Este casa ta acum.

— A mea? se miră ea şi îl apucă mai strâns de braţ. Oh, dragule! Am tot avut impresia destul de reconfortantă că este *a noastră.*

El se uită în jos la ea, arcuindu-şi uşor colţurile buzelor. Era o simplă încercare a unui zâmbet şi cel mai minunat lucru pe care îl văzuse Lucy în ultima săptămână.

— Aşa şi este. Îşi puse mâna peste a ei. Cred că am văzut destul din casa noastră pentru o dimineaţă. Ai dori să mergem să călărim? Cred că Thistle s-ar bucura de puţină mişcare.

— Pot să o călăresc pe Thistle? îşi ridică ea o sprânceană. Dar trebuie să am doi lachei în spatele meu?

— Nu, îşi lărgi el zâmbetul. Nu ai nevoie de o escortă dacă eşti cu mine.

— Oh! Dumnezeule din cer, în acel moment el arăta ameţitor de frumos. Dar Lucy reuşi cumva să adune câteva fire de gânduri şi să le împletească în ceva cu înţeles. Ei bine, asta are mai mult sens acum.

— Ce anume are sens?

— De ce nu doreai să mă luaţi şi pe mine în excursiile de vânătoare. Se rezemă de braţul lui când se întoarseră şi ieşiră din galerie. Toată vorbăria aceea despre mine că eram doar o fetiţă şi că era periculos – imaginează-ţi, chiar vorbeai serios!

— Ce, tu credeai că eram pur şi simplu sever?

— Da, desigur, răspunse ea ridicând din umeri. În primul an când te-am cunoscut sau poate şi în al doilea – am crezut că ai fost adus pe acest pământ doar ca să mă enervezi.

El ridică din sprâncene.

— Şi după doi ani?

— Oh, atunci mi-am dat seama care era adevărul, spuse ea când ieşiră din încăpere. Am fost adusă pe pământ ca să te enervez eu pe *tine.*

*

Dacă micul dejun fusese o surpriză plăcută, cina din acea seară a fost un dezastru.

Lucy privea în tăcere din capătul mesei cum soţul ei împingea mâncarea din farfuria sa. Fericită că terminase supa, ea luă o înghiţitură zdravănă de vin, clătindu-şi gura de rămăşiţele fine de sare şi de grăsime. Nu-şi putea da seama cum putea Jeremy să suporte fiertura din coadă de bou.

— Până la urmă te-ai săturat de supa de homar, nu-i aşa? întrebă el, în timp ce tăia o bucată de carne de oaie.

— Nu chiar.

Lucy înfipse furculiţa într-o bucată de morcov, dar îi sări din farfurie şi zbură prin cameră. Se uită în sus îngrozită. Atenţia lui Jeremy rămase concentrată asupra bucăţii sale de carne. Cu toate astea, ea nu îndrăzni să se uite în stânga, pentru că era destul de sigură că proiectilul nimerise un lacheu. Din fericire, mătuşa Matilda lua cina în camera ei în seara aceea, altfel ea ar fi fost nefericita ţintă.

— Doar că… Ei bine, m-am gândit să solicit felurile de mâncare preferate de *tine.*

După discuţia din galerie în acea dimineaţă, Lucy se simţise ca o fată cu vederea slabă căreia tocmai i se dăduseră ochelarii. Pentru pregătirea plimbării lor, Jeremy verificase de două ori dacă curelele de la şaua ei erau sigure, îi ordonase cameristei să-i aducă lui Lucy mănuşi călduroase şi îi aruncase mai multe priviri fixe decât putuse număra. Şi toate aceste mici gesturi care cu o zi înainte i s-ar fi părut pur şi simplu arogante, Lucy înţelegea că acum erau… tot arogante, dar la bază erau protectoare.

El avusese parte deja de prea multă durere. Şi nu voia să o vadă şi pe ea rănită.

Oare era de mirare că ea nu văzuse asta? Lucy nu era obişnuită deloc să fie protejată – având doi părinţi morţi şi un tutore ca Henry, ea învăţase să se descurce singură. Grija lui Jeremy era complet inutilă. Dar era, de asemenea, şi înduioşătoare, şi Lucy dorea, într-o mică măsură, să o accepte. Să îi mulţumească pentru ea. Să încerce.

— Înţeleg. Jeremy luă o bucată de carne în gură şi o mestecă. Apoi bău o gură de vin şi o întrebă: Şi cine te-a informat despre preferinţa mea pentru carnea de oaie fiartă?

— Una dintre îngrijitoarele mătuşii Matilda. Doamna… Lucy îşi flutură mâna prin aer, ca şi cum ar fi evocat numele din eter.

— Doamna Wrede?

— Da. Doamna Wrede. I-am cerut să-i dea ea meniul bucătarului, din moment ce a spus că te cunoaşte de mulţi ani.

Jeremy sorbi din nou din vinul său.

— Într-adevăr, aşa este. Ea a fost dădaca mea. M-a ţinut cu o dietă constantă de fierturi, oaie fiartă, cartofi, terci…

Lucy suspină. Cât de idioată fusese! Doamna Wrede îi dăduse meniul preferat al lui Jeremy, dar de când avea el cinci ani. Lucy ar fi putut la fel de bine să-i toarne lapte, în loc de vin roşu. Ea îşi puse coatele pe masă şi îşi îngropă faţa în mâini.

— Îmi pare foarte rău!

— Să nu-ţi pară rău. Jeremy îşi tamponă buzele cu un şervet din pânză. Să fiu sincer, oricum nu îmi este foarte foame. Făcu semn să se ia restul de feluri de mâncare. Hai să sărim direct la desert, vrei? Lasă-mă să ghicesc, zâmbi el. Budincă de seu?

Lucy îşi sprijini bărbia în mâini.

— Nu am cerut niciun desert, spuse ea pe un ton tânguitor.

— Nu avem desert? Păru uimit. De ce-ai face asta?

— Ţie nu-ţi place să mănânci desert.

— Din contră, spuse el cu o voce joasă care îi provocă lui Lucy furnicături în urechi. Este felul meu preferat al mesei. Aşteptam cu nerăbdare să vină desertul.

— Dar…

Lucy se opri, neştiind ce să răspundă. Ce spunea el acolo? Că, deşi în opt ani nu văzuse niciodată să-i treacă de buze vreo bucăţică de prăjitură cu cireşe sau vreun jeleu de

coacăze, el se trezise deodată că vrea budincă de seu? De unde putea – de unde putea ghici o contesă aşa ceva?

Îşi puse mâinile în poală.

— Îmi pare rău. Nu avem desert.

El îşi puse şervetul deoparte.

— Foarte bine atunci, spuse el ridicându-se în picioare. Este târziu. Sigur vrei să te retragi.

Lucy se uită la mâinile ei, trecându-şi degetul mare peste pielea bătătorită din palme.

— Am spus că o să stau cu mătuşa Matilda. Cred că îi este puţin dor de casă.

— Da? Vocea lui era înceată. Înţeleg. Atunci o să poruncesc să vi se aducă sus nişte ciocolată.

Ei rămaseră într-o tăcere incomodă timp de câteva minute. Lucy nu putea suporta să se uite la el. Părea mizerabil de nedrept faptul că starea ei de spirit, existenţa ei, fericirea vieţii ei erau acum legate iremediabil de el. Şi ea – dintre toate fetişcanele nesupuse din Anglia, ea – tânjea după aprobarea lui şi dorea cu disperare să-i facă pe plac, dar totul părea sortit eşecului chiar şi în această mică încercare. El îi dăruise bijuterii şi bani de buzunar şi ştia să-i trimită ciocolată, şi ce îi oferise ea? Oaie fiartă, când el dorea budincă de seu.

Exista o singură modalitate prin care îi putea face plăcere lui Jeremy şi prin care îşi demonstrase cea mai mică competenţă – actul pe care tânjea să-l repete, pe care şi-l amintea când se trezea în pat, la care visa în fiecare noapte. Ea sperase atât de tare că discuţia lor din acea zi, destăinuirea intimă şi istorisirea pe care el i le împărtăşise, ar fi putut conduce la intimităţi de altă natură.

Dar nu.

Era vorba despre locul acesta, conchise Lucy în acea noapte în timp ce stătea întinsă în pat singură. Această abaţie rece, tăcută ca un mormânt, populată de fantomele familiei lui şi de propriii lui demoni. Înainte să vină la Corbinsdale, Lucy nu apreciase niciodată cât de mult se impregnase bucuria în conacul Waltham – felul în care fiecare cameră rezona cu amintiri plăcute, şi vacarmul

vesel al câinilor, al copiilor şi al servitorilor cărora li se permisese să fredoneze. În această casă, nu exista niciun zgomot, nicio căldură, nicio bucurie. Era un antidot pentru ardoare, dacă existase vreodată aşa ceva.

Iar afară, dincolo de hotarele domeniului, nefericirea nu făcea decât să crească. Fiecare bărbat, femeie şi copil de pe o rază de cincisprezece kilometri ocăra pe oricine purta numele de Kendall. Acest lucru putea cu greu face un om să fie dornic să procreeze. Poate acesta era motivul pentru care Henry o tot lăsa pe Marianne însărcinată, bănuia Lucy. Fie că recolta era bună sau rea, arendaşii lui îl adorau pentru felul său sociabil şi pentru generozitate.

Se gândi la obraznicul de Albert şi la satisfacţia de a-i da peste cap aşteptările. Şi la Jeremy – la durerea pierderii fratelui său, agravată de pierderea afecţiunii părinţilor să-i întregul Corbinsdale era o proprietate lăsată orfană. Lucy recunoscu acea combinaţie familiară de sfidare exterioară şi dorinţă tăcută pentru afecţiune oriunde mergea – la arendaşi, la personal, la propriul soţ. Poate că nu putea schimba draperiile sau planifica meniurile ca o doamnă adevărată, dar Lucy ştia ceva despre orfanii posaci. Până la urmă, şi ea fusese unul dintre ei.

Poate că, se gândi Lucy în sinea ei, ea chiar avea un oarecare potenţial ascuns şi îngropat de a deveni o doamnă adevărată. Poate că Jeremy nu îl văzuse, dar asta nu însemna că ea nu-l putea scoate singură la suprafaţă. Se putea să nu fie genul de contesă pe care şi-l dorise. Cu siguranţă, nu era genul de contesă la care se aştepta Corbinsdale. Dar poate, doar poate, ea era exact genul de contesă de care aveau nevoie.

Şi apoi îi veni – tocmai coborâse de sub baldachinul brodat al patului ei, ca şi cum ar fi fost lăsată de un înger trecător sau dezvăluită într-un vis – Ideea. Modalitatea de a rezolva ambele probleme în acelaşi timp – să aducă această casă la viaţă şi să-i facă pe arendaşi să-l iubească pe soţul ei. Ideea genială care o va aduce în atenţia lui Jeremy, în patul lui şi în inima lui.

O idee perfectă nu avea cum să dea greş.

Capitolul 22

Şi nu ar fi dat greş, dacă Jeremy nu ar fi întârziat la cină.

Lucy stătea pe scaun în sala mare a conacului, bătând cu degetele în farfuria goală care trebuia să fie a soţului ei. Starea ei de spirit alterna între îngrijorarea pentru siguranţa lui şi supărarea că venea acasă atât de târziu. El nu lipsise la nicio cină de când se căsătoriseră. Acum, în seara aceasta, dintre toate serile, el întârzia. Seara pe care o planificase atât de atent de atâtea zile.

Totul fusese extrem de uşor. Ea doar îi menţionase lui Jeremy într-o dimineaţă la micul dejun că i-ar plăcea să invite câţiva oaspeţi la cină. Poate vinerea viitoare? El fusese atât de plăcut surprins, încât chemase imediat menajera şi o instruise să îndeplinească orice ordin dat de Lucy.

Desigur, probabil că acesta nu era chiar dineul pe care şi-l imagina el.

Unde putea fi? Lucy încercă să se gândească, dar era destul de greu să aibă un gând coerent între muzicieni, mica armată de servitori şi zgomotul tacâmurilor. Lucy zâmbi. Vuietul asurzitor din această seară va răsuna zile întregi prin conac. Poate săptămâni. Adio tăcere rece şi sinistră!

Ciuguli puţină friptură de vită din farfuria ei. Ea comandase feluri simple de mâncare şi destul de multe. Mesele lungi întinse în mijlocul încăperii erau încărcate cu platouri cu carne prăjită, cartofi fierţi, plăcinte de vânat, budinci, cârnaţi şi pâine cu unt proaspăt. Bărbaţii, femeile şi copiii aşezaţi de-a lungul meselor păreau să nu se plângă de nimic. Mâncarea dispărea cu o viteză foarte mare, şi fetele care aduceau carafe cu bere făceau întruna drumuri de la bucătărie în sală.

Hetta Osborne îşi croi drum prin mulţimea de oameni

veseli. Zâmbetul lui Lucy se lărgi.

— Mă bucur atât de tare că ai putut veni! strigă ea peste gălăgie.

— Tatăl meu! strigă Hetta înapoi, înclinându-şi capul spre un bărbat cu păr cenuşiu care purta ochelari şi un frac negru. El făcu o plecăciune, iar Lucy făcu o reverenţă ţinându-se de fustele noii sale rochii. Modista o terminase cu numai o zi în urmă – era toată din mătase, într-o nuanţă de mac roşu, pe care camerista ei o numea *coquelicot,* cu o împletitură aurie în talie, şi un decolteu pătrat adânc, care îi scotea în evidenţă forma sânilor.

— Albert şi Mary? murmură Lucy.

Hetta clătină din cap.

— Ei nu vor veni. Albert a avut un mesaj pentru tine dacă vrei să-l auzi. A spus: „Spune-i Excelenţei Sale că poate să-şi…" Vocea Hettei se pierdu în zgomotul din jur.

— Nu te aud!

— Nici eu! Hetta trecu lângă Lucy şi îi strigă în ureche: Ar trebui să te bucuri că am venit – mă îndoiesc că această seară se va termina fără cel puţin câteva vânătăi!

Lucy râse. Deci bărbaţii se îmbătaseră puţin. Şi câteva femei, de asemenea. Arendaşii înfometaţi erau arendaşi nemulţumiţi. Oamenii bine hrăniţi şi băuţi aveau tendinţa să se uite cu ochi mai buni la gazdele lor, se gândi Lucy. Totul făcea parte din plan.

Aşa, ca servitorii care începură să dea la o parte mesele din mijlocul încăperii.

— Şi acum? întrebă Hetta.

— Jocuri, apoi dans.

— Jocuri?

— Concursuri de putere şi îndemânare. Lupte cu mâinile… ridicări…

Servitorii începură să aşeze baloturi de paie în capătul îndepărtat al sălii, sub ochii mereu vigilenţi ai trofeelor împăiate care aparţinuseră răposatului conte. Doi lachei intrară ducând ţinte, iar încă unul îi urma cu arcuri şi săgeţi.

— Tir cu arcul? strigă Hetta. În interior?

— Doar nu le puteam cere să tragă cu puşca, nu-i

aşa?

Hetta se holbă la ea.

— La anul, explică Lucy ca să-şi liniştească prietena, vom avea casa recoltei la momentul potrivit al anului. În aer liber – cu copertine şi cabine şi cercuri pentru copii.

Oaspeţii se mutară pe marginile sălii, producând zgomote de entuziasm. Lucy îl căută din nou pe Jeremy în mulţime. În zadar. Porni fără tragere de inimă către mijlocul încăperii. Acesta trebuia să fie momentul lui, să-l ia naiba!

Mulţimea făcu linişte. O sută de perechi de ochi se fixară asupra ei. Lucy îşi drese glasul, simţindu-se deodată puţin agitată. Ar fi trebuit să bea şi ea puţină bere.

— Vă mulţumesc că aţi venit, începu ea. Este o onoare să vă urez bun venit în calitate de oaspeţi la Corbinsdale Abbey. Sper că v-a plăcut mâncarea.

Aplauze entuziaste şi urale răsunară pe tavanul boltit al sălii. Lucy zâmbi.

— Îmi cer scuze pentru întârzierea Excelenţei Sale, dar sunt sigură că ni se va alătura în curând. Între timp, am pregătit câteva concursuri care să vă distreze înainte de începerea dansului. Vom începe cu tragerea la ţintă, iar campionul va fi răsplătit cu generozitate. Ea scoase o punguţă mică şi o scutură, zornăind monedele dinăuntru. Mulţimea chiui. Cine va fi primul care îşi va testa îndemânarea? întrebă ea.

— Eu. Un tip înalt, voinic, cu o barbă roşcată stufoasă făcu un pas în faţă, iar mulţimea izbucni în urale. Îşi ridică braţele, amplificând şi mai mult uralele.

O mare parte dintre invitaţi începură să-i scandeze numele. Lucy nu putea înţelege exact, dar suna ca „Hanson”.

Un tânăr subţire fu împins de către prietenii săi în mijlocul camerei. Un al treilea îşi croi drum prin mulţime, un ins negricios, îndesat, care avea nişte mănuşi mari în mâini şi o expresie gravă.

— Excelent, strigă Lucy, ridicându-şi mâinile şi cerând linişte. Le făcu semn servitorilor, iar aceştia împărţiră arcuri şi săgeţi celor trei bărbaţi. Ţinta voastră va fi aici, spuse ea,

îndreptându-se spre capătul sălii lângă intrare, vizavi de baloturile de paie. Fiecare bărbat va avea trei săgeţi, şi cine va avea cea mai mare precizie va câştiga punguţa.

Cei trei îşi ocupară locurile şi începură să-şi potrivească săgeţile în arcuri.

— Dar, milady, strigă bărbatul pe nume Hanson. Nu ştiu dacă punguţa este o recompensă suficientă. Nu credeţi – se uită la mulţime pentru sprijin – că ar trebui să îndulciţi suma de bani?

Adunarea izbucni în aplauze sălbatice.

Lucy se încruntă, confuză.

— Şi ce sugerezi?

— Cel care câştigă să primească un bonus, milady. Se uită la ea cu un zâmbet lasciv. Un sărut. Mulţimea chiui şi reluă scandarea numelui său. Huliganul cu părul roşcat ridică pumnul în aer, instigându-i mai tare.

Lucy evaluă concurenţii. Niciunul dintre ei nu arăta atrăgător în mod special, dar nu ştia cum să refuze fără să pară nepoliticoasă. Un pupic pe obraz nu era atât de grav, presupuse ea. Întâlni privirea lui Hanson. Era o pretenţie pe care o prevăzuse, îşi dădu ea seama. O provocare. Şi Lucy nu se dădea niciodată înapoi de la vreo provocare. Îşi ridică bărbia.

— Foarte bine.

Oaspeţii urlară atât de tare când auziră aprobarea, încât Lucy se îngrijoră că acoperişul abaţiei s-ar putea prăbuşi.

— La semnalul meu, atunci, strigă ea punându-şi mâinile în jurul gurii.

Mulţimea se linişti când bărbaţii traseră corzile arcurilor.

— Trage!

Două săgeţi loviră ţintele, aterizând cu viteză lângă centru. Cea de-a treia ţintă rămase neatinsă. Lucy se uită înapoi la omul negricios şi îndesat şi văzu că el nu trăsese încă. În schimb, el se lăsă pe spate, eliberând săgeata în sus şi spre dreapta.

Vârful acesteia se îndrepta în sus, spre căpriori.

Oaspeţii icniră şi căutară să se ferească, dându-şi coate unul altuia. Apoi săgeata ajunse la apogeul traiectoriei şi începu să coboare. Undeva în mulţime, o femeie ţipă.

O bufnitură.

Săgeata nimeri în capul unui cerb împăiat, străpungând direct unul dintre ochii sticloşi.

Mulţimea izbucni în cele mai zgomotoase urale de până atunci. Câţiva bărbaţi se repeziră să-l bată pe spate pe arcaşul necinstit.

Ca să nu fie mai prejos, Hanson potrivi o altă săgeată în arcul său şi trase. Vârful intră cu totul în pielea tăbăcită a capului de elefant. Chiriaşii o luaseră razna, bătând din picioare şi urlând cu veselie.

Acum toţi bărbaţii îşi potriveau arcurile, iar Lucy începu să se alarmeze din ce în ce mai mult. Nu pentru că îi păsa vreun pic de colecţia de trofee a răposatului conte, ci pentru că, cu cât continua mai mult acest lucru, cu atât era mai mare probabilitatea să fie cineva rănit.

— Domnilor! strigă ea. Opriţi-vă!

Dar atunci, bărbatul negricios şi îndesat trimise altă săgeată în gura unui mistreţ, şi strigătele lui Lucy fură acoperite de valul răsunător de aplauze. Ea traversă încăperea ca să stea în faţa lui Hanson. Dacă el putea incita poporul la această fervoare, se gândi ea, îl putea şi linişti.

Avea dreptate. El coborî arcul. Reduse mulţimea la tăcere ridicând braţul.

— Trebuie să opreşti asta, spuse ea cu fermitate. Cineva ar putea fi rănit.

El rânji, măsurând-o din cap până în picioare cu o privire lacomă care îi făcuse pielea de găină.

— Ei bine, milady. Asta înseamnă că eşti pregătită pentru sărutul tău?

Arendaşii explodară în cele mai tari urale. Chiote şi fluierături răsunară din căpriori. Obrajii lui Lucy ardeau de furie. Hanson păşi spre ea, iar vacarmul spori. Nu îi va oferi satisfacţia de a se da la o parte, jură Lucy. El era doar un bătăuş, iar ea ştia cum să trateze bătăuşii. De regulă, aceştia se hrănesc cu frică. Dacă refuzi să baţi în retragere,

ei se vor plictisi repede.

Ea nu va bate în retragere.

Cu toate astea, pe măsură ce Hanson se apropia, şi ea era forţată să-şi ridice gâtul ca să menţină contactul cu ochii, Lucy recunoscu cu oarecare emoţii o altă trăsătură pe care bătăuşii o au de obicei în comun.

Sunt foarte mari.

El îşi ţugui gura respingătoare şi bărboasă şi scoase un plescăit zgomotos. Lucy se strâmbă. Dacă trebuia să treacă prin asta ca să-l sărute, ea o compătimea pe doamna Hanson.

Mulţimea însă nu îi împărtăşea repulsia. Ei chiuiau şi urlau mai tare ca oricând, până când pereţii casei păreau că se cutremură din cauza larmei.

„Nu bate în retragere”, îşi spuse Lucy. „Nu bate în retragere”.

O pocnitură puternică sfâşie aerul.

Hanson bătu în retragere.

Arendaşii tăcură mâlc. O sută de capete se întoarseră cu faţa spre intrare. Jeremy stătea în pragul uşii arcuite, cu o puşcă pe umăr.

O sută de capete se întoarseră în direcţia cealaltă, urmărind ţinta împuşcăturii sale. Un nor de fum se ridică din tigrul rânjit care era aşezat deasupra şemineului masiv. Mirosul înţepător de blană pârlită umplu încăperea. Pe măsură ce fumul se risipi, Lucy privi cum apare o gaură rotundă şi neagră chiar în mijlocul capului de tigru, ca un al treilea ochi.

Jeremy îşi coborî arma şi se îndreptă spre mijlocul sălii. Fiecare pas răsuna pe podeaua de piatră. Se opri, privindu-l în ochi pe Hanson.

— Pleacă de lângă soţia mea, spuse el încet, pronunţând fiecare cuvânt ca o ameninţare distinctă, criminală. Apoi îşi întoarse privirea albastră de gheaţă către mulţime. Şi ieşiţi afară din casa mea!

Nimeni nu se mişcă. Nimeni nu respiră.

— Acum!

Mulţumea goli încăperea mai repede decât apa care

curge printr-o sită. Într-un minut, Jeremy şi Lucy rămaseră complet singuri în mijlocul încăperii.

Lucy îşi studie soţul din cap până-n picioare. Încălţămintea, care era de obicei lustruită, era murdară de noroi până la jumătatea gambei. Privirea îi urcă spre coapsele lui lungi şi musculoase. Cămaşa, observă ea, îi era şifonată şi udă. Mirosul înţepător de lână sugera că haina sa albastră-închis era, de asemenea, umedă. Nu purta lavalieră, iar părul negru cârlionţat se vedea prin deschizătura cămăşii. Barba nerasă îi acoperea gâtul şi maxilarul.

Privirea lui rece o aştepta pe a ei când se uită în cele din urmă la el.

Ea nu va bate în retragere.

— Ce naiba crezi că faci? întrebă ea.

— Eu, vorbi el forţat, previn o revoltă. Dar întrebarea mai potrivită ar fi ce naiba crezi tu că faci?

— Îi conving pe arendaşi să ne placă, imbecilule. Şi acum ai venit şi ai stricat totul!

Un râs aspru îi ieşi din piept. El se întoarse şi plecă, aruncându-şi puşca pe jos.

Lucy îşi dădu exasperată ochii peste cap. Se uită în sus la tigrul care încă fumega.

— Cum ai reuşit să-l nimereşti?

— Ce?

— Tu eşti un trăgător groaznic. Nu poţi să nimereşti un fazan de la şase paşi. Cum ai reuşit să tragi aşa? Ea îşi ridică privirea către fiara dungată cu trei ochi.

Jeremy trecu în linişte pe lângă ea şi ieşi din încăpere.

Lucy suspină de indignare şi se repezi după el.

— Nu pleca de lângă mine, strigă ea urmărindu-l pe scări. Îl prinse din urmă pe coridor. Aşa cum tocmai ai spus-o atât de fermecător în faţa tuturor oaspeţilor noştri, sunt soţia ta. Îl urmări în camera de zi. El coti spre apartamentul lui, dar ea ajunse înaintea lui şi blocă uşa.

— Lucy, o avertiză el, cu vocea ca un mârâit, nu mă forţa chiar acum.

— Sau ce? întrebă ea pe un ton batjocoritor. O să-mi

arunci o privire? Vai de mine! Poate mă ia leşinul.

El expiră spre ea în tăcere. Bărbat exasperant. Bărbat înalt, brunet, visător, exasperant de atrăgător. Părul îi era lipit de cap în plete umede, negre. Cămaşa îi atârna pe muşchii tari ai pieptului. Dar căldura corpului său radia prin stratul de răceală umedă, scăldând-o cu un abur ameţitor ce mirosea a piele. Lucy se topi în faţa uşii, amintindu-şi brusc motivul care stătea în spatele dezastrului din seara aceea.

Iubea bruta asta zevzeacă.

Lucy trase adânc aer în piept şi se calmă.

— Jeremy, nu trebuia să se întâmple aşa. Tu trebuia să te întorci la timp pentru cină. Ea mângâie cu vârful degetelor reverul umed al hainei. Totuşi, pe unde ai umblat? Am fost îngrijorată de moarte.

*

Fusese îngrijorată de moarte.

Jeremy clătină din cap cu neîncredere. Lucy nu putea cunoaşte înţelesul acestor vorbe. Fusese un lucru foarte bun că ratase cina, sau cu siguranţă ar fi ratat-o până la urmă.

El călărise spre casă prin frig şi umezeală, dar – ca întotdeauna – gândurile îndreptate spre ea îi ţinuseră de cald. După o săptămână cu zile din ce în ce mai plăcute ca soţ şi soţie, răbdarea lui Jeremy ajunsese la sfârşit. Aceasta, îşi promisese el, avea să fie prima lor noapte la fel de plăcută. Apoi venise acasă să vadă o scenă care îi îngheţă sângele – arendaşi în pragul unei revolte, bărbaţi trăgând în sala lui, o brută murdară şi greoaie, gata să-i atace soţia –, iar ea era îngrijorată de moarte. Stând acolo într-o rochie roşie ca diavolul şi uitându-se la el cu ochii verzi neprihăniţi şi dându-se pe lângă el ca o pisică. De parcă nu fusese deloc în pericol în gloata aia. De parcă nu fusese în pericol cu el. Îi venea să o apuce cu fiecare os, muşchi şi tendon din corpul său. Să o ţină mai aproape sau să o scuture prosteşte, nici el nu ştia. Dar tremura din cauza efortului

său mare de a se abţine. Ţinuse prea mult totul în el, mult prea mult, şi se simţi periculos de aproape să explodeze.

Degetele ei subţiri se încolăciră în jurul reverului său.

— Eşti supărat din cauza cheltuielii? întrebă ea. Nu ar trebui să fii. Am folosit banii mei de buzunar.

Cheltuiala? Acum credea că el era preocupat de cheltuială. Se înşela atât de mult în privinţa atât de multor lucruri, încât Jeremy nu ştia de unde să înceapă să o lămurească.

— Lucy, ascultă-mă!

Ea apucă mai strâns reverul.

— A căzut un pod şi m-a prins ploaia. Nu mă interesează nicio cheltuială. Şi doar pentru că nu împuşc un fazan, asta nu înseamnă că nu ştiu să trag.

Încreţi din sprâncene şi îşi deschise gura ca să vorbească. El îi înfipse un deget sub bărbie, retezându-i vorba.

— Şi acum, că ţi-am răspuns la toate întrebările tale fără sens, vei răspunde la unele de-ale mele. Ce naiba a fost în capul tău? Că dacă le dai arendaşilor de mâncare şi dacă îi îmbeţi, se va rezolva totul ca prin magie?

Ea clipi.

— Păi… da. De ce nu? Tu trebuia să fii o gazdă bună şi generoasă, şi ei ar fi văzut că tu nu eşti deloc ca tatăl tău. Şi apoi le-ar fi plăcut de noi, iar tu… Vocea ei se stinse pe măsură ce îşi lăsă privirea în podea.

— Ei bine, te-ai înşelat din mai multe puncte de vedere. Semăn foarte mult cu tatăl meu, în prea multe feluri. În fiecare fel care contează pentru ei. Seara asta a confirmat totul. Şi oamenii aceia nu au venit aici ca să ne placă. Ei au venit ca să ia de la noi. Ei vor veni să ne mănânce mâncarea şi să ne bea berea, nu pentru că se bucură de compania ta plăcută, ci pentru că ei simt că li se cuvine. Pentru că este mâncare şi băutură de la Kendall. Au tras în acele trofee pentru că au aparţinut tatălui meu. Şi acei bărbaţi voiau să… Cuvintele vulgare i se opriră în gât. Să te sărute – şi, fără îndoială, mai mult de atât – pur şi simplu pentru că îmi aparţii mie.

Ea râse. Un sunet aspru şi amar.

El îi cuprinse bărbia în mână, apăsându-i cu degetele pe obraji.

— Nu este ceva de râs, Lucy.

— Nu este? Ochii ei verzi licăriră. Măcar dacă ar fi ştiut ei. Mă puteau săruta de o mie de ori fără să ia nimic de la tine. Cum ar putea ei fura ceva ce tu ai aruncat deja?

El îşi retrase mâna de pe faţa ei. Ce naiba intenţionase să spună cu asta? Gânduri confuze i se învârteau în minte. Se înfurie.

— Noapte bună, milord. Trecu pe lângă el, îndreptându-se spre camerele ei. El o prinse de cot şi o întoarse cu faţa la el.

— Nu aşa repede, milady, spuse el micşorând distanţa dintre ei.

Se luptă să-şi păstreze vocea calmă, dar durerea crudă zdrenţui tăişul vorbelor lui. Răbdarea lui se apropia de sfârşit. O aşteptase, atât de răbdător, cu costuri nu foarte mici ale sănătăţii sale mintale. El putea aştepta în continuare, dacă ştia că se va întoarce într-o bună zi la el. Dar dacă intenţiona să-l respingă, el voia să o audă acum.

— Cred că îmi datorezi un bonus. Ai promis un sărut pentru cea mai bună tragere, nu-i aşa?

Ea înghiţi în sec şi se uită la el. Se aplecă foarte uşor sprijinindu-se de corpul său. Rotunjimea fermă a sânilor ei îi atinse pieptul.

— Aşa este. Un sărut.

— Un sărut.

El îi cuprinse faţa în mâini, o lăsă pe spate şi îşi coborî gura spre a ei. Cu putere. Ea se zvârcoli, dar el o ţinu aproape, încurcându-şi degetele în părul acela ondulat. Buzele ei erau strânse, iar el îşi trecu limba peste ele cu o dorinţă disperată. „Deschide-te pentru mine”, se rugă el. „Primeşte-mă înăuntru!”

Apoi, dintr-odată, mâinile ei se strecurară sub haina lui şi urcară în sus, trăgându-l spre trupul ei moale, suplu. Buzele ei se desfăcură pentru a scoate un geamăt uşor.

Era toată invitaţia de care avea el nevoie. Îşi înfipse

limba în gura ei şi sorbi acel geamăt. Sorbi adânc, gustându-i esenţa – aurie şi rece, şi dulce, şi sălbatică, exact ca perele coapte şi mierea. Gura lui se plimbă peste a ei din nou şi din nou, şi ea îi întâmpină limba cu propria ei limbă.

Ea veni mai aproape. Zvârcolindu-se în haina lui, apăsându-şi sânii de pieptul lui, frecându-şi soldurile de şoldurile lui. El îşi ridică o mână între trupurile lor ca să-i frământe sânii. Ea suspină spre gura lui. Mâinile ei se mişcau pe umerii lui, îndepărtându-i haina udă de corp şi trăgând-o în jos. Fără să întrerupă sărutul, el îşi lăsă mâinile să cadă pe lângă el, iar ea îi smulse haina de pe braţe.

Un sărut. Un sărut care să nu se termine niciodată. Nu şi dacă îl putea ajuta. Îi cuprinse faţa în mâini şi îi ţinu cu hotărâre gura lipită de a lui, coborând împreună. Mai întâi în genunchi, apoi în jos pe covor.

Apoi ea se afla sub el. Aşa de supusă şi de dulce, cu trupul arzând de dorinţă. Degetele ei se plimbau pe sub cămaşa lui, lăsând urme de foc de-a lungul cărnii îngheţate de pe spinarea lui. Şi cuvintele se rostogoleau prin mintea lui, atât de multe cuvinte pe care dorea să le spună. „Frumoasă” şi „minunată”, şi „dragă”, şi „suflet” şi „te rog”. Şi „noi”, şi „pe noi”, şi „al nostru”. Şi „ajută-mă”, şi „ţine-mă”, şi „primeşte-mă”! Şi „nu-mi da drumul”, şi „să nu pleci niciodată, niciodată, niciodată!”

Dar nu le putea rosti. Nu putea să rişte să întrerupă acest sărut. Acest sărut care însemna totul. El îi ridică fustele într-un foşnet de mătase şi batist, bâjbâind printre straturile de jupoane căutându-i despicătura. Ea era fierbinte şi umedă şi se strângea în jurul degetelor lui, iar cuvintele se schimbară în „grăbeşte-te” şi „te doresc”, şi „nevoie”, şi „oh, Doamne”, şi „acum”!

Îşi desfăcu pantalonii şi alunecă în ea, iar ea scânci apăsându-i gura. El se retrase şi intră din nou. Ea îl muşcă de buză. El rămase în ea, frecându-se încet de ea. Apoi ea îl luă de gât şi îşi deschise gura ca să-i primească limba. Şi îşi înfăşură picioarele în jurul şoldurilor lui şi se deschise spre el.

El se pierdu în gura ei şi în braţele ei, şi în picioarele ei, şi în îmbrăţişarea ei strânsă şi umedă. Din nou şi din nou, şi din nou. O simţi arcuindu-se şi încordându-se şi zguduindu-se în jurul lui, iar când ea strigă în gura lui, el o sorbi cu totul. Îi gustă plăcerea. Simţi cum curgea prin el, trimiţându-l pe culmi, spre „da” şi „da”, şi „fericire”, şi „rai”, şi „mulţumesc”, şi „întotdeauna”, şi a „mea”!

O sărută uşor acum, savurând dulceaţa limbii ei. Forma plină şi netedă a buzei de jos. Colţurile gurii ei, care aveau un gust curios de sare. Sare şi amărăciune. Ca lacrimile.

Jeremy întrerupse sărutul şi se ridică pe coate. Ea tremura lângă el şi îşi acoperi faţa, dar nu putea ascunde adevărul.

Lucy plângea.

Capitolul 23

Lucy nu-şi putea opri lacrimile.

Încercase. Luptase împotriva lor cu fiecare bucăţică a voinţei ei, dar nu le putea opri. Era prea mult. Prea multe emoţii se zbăteau în interiorul ei – uşurare, frustrare, dorinţă, furie, bucurie – frământându-se în acea confuzie întunecată a minţii ei. Şi apoi, într-un moment limpede, fură toate spulberate într-un val de plăcere deosebită.

Urmat de acea revărsare – acelaşi potop puternic pe care îl simţise prima oară când făcuseră dragoste. Un val clocotitor de emoţie care izvorî din inima ei şi îi curgea prin corp – iar de data asta, dăduse pe afară.

Oh, erau teribile lacrimile. Atât de umede şi de tulburătoare. Atât de neajutorate şi de slabe. Nu erau lacrimi graţioase, ca ale unei lady. Nu erau picături lente, care se scurgeau de emoţie, însoţite de o tragere delicată a nasului. Ochii lui Lucy erau ca găleţile vărsate, iar nasul începu să-i curgă. Umerii îi tremurau, iar pieptul i se zguduia, îşi apăsă mâinile pe faţă, fără niciun rezultat. În

interiorul ei erau opt ani care meritau să fie plânşi, iar ea fusese destul de puternică să-i înmagazineze, câte unul pe rând. Dar să-i zăgăzuiască pe toţi în acelaşi timp era imposibil.

— Lucy. Vocea lui părea înăbuşită, de departe. Dumnezeule, ce este, Lucy?

Chiar dacă ea ştia ce să-i spună, nu ar fi reuşit să vorbească. Abia dacă putea să respire. Hohotele de plâns îi sfâşiau corpul, iar lacrimile fierbinţi se revărsau printre degete, ajungându-i până la urechi. El se retrase uşor din ea şi se rostogoli, iar ea plânse şi mai tare, fiind lipsită de căldura şi de puterea lui. Simţindu-se pustie şi goală, şi rece. Se îndepărtă de el întorcându-se pe o parte, ducându-şi genunchii la piept.

— Nu plânge, Lucy! Nu suport să te văd plângând.

Şoapta lui chinuită îi rupse inima. Degete subţiri îi mângâiau părul, dar ea se feri de atingerea lui. Şi se ura pentru asta, dar nu se putea abţine. Era prea expusă, prea rănită, şi chiar şi cea mai uşoară mângâiere îi zgâria pielea.

— Îmi pare atât de rău, spuse el. Aş face orice. Nu plânge.

Ar face orice, spusese el. Dar el făcuse deja prea mult. O făcuse să îl iubească atât de mult, încât dragostea nu putea fi controlată. El străpunsese până şi ultima ei barieră de apărare, iar acum nu mai rămăsese nimic care să-l ţină la distanţă. Nimic care să poată îndepărta lacrimile.

Şi aceste lacrimi erau tot ceea ce încercase Lucy atât de greu şi atât de mult timp să evite. Vulnerabilitate. Neajutorare. Nu se putea opri din plâns mai mult decât se putea opri să-l iubească – şi ceea ce făcea, cu lacrimile sau cu dragoste, era ceva ce nu putea controla. Stătea pe jos pe podea, ghemuită ca o minge, suspinând. Fără apărare, slabă şi întru totul la mila lui.

Şi apoi el confirmă ceea ce ea ştiuse întotdeauna. Nu ieşea nimic bun din lacrimi. Încet, fără să spună nimic, el se ridică în picioare şi o părăsi.

O lăsă singură.

*

Jeremy trebuia să plece. Era o chestiune de autoconservare.

El intră ca o furtună prin anticameră şi în sanctuarul dormitorului său, abia reuşind să trântească uşa înainte să se prăbuşească peste ea.

Un bărbat mai puternic ar fi rămas – ar fi luat-o în braţe ar fi ţinut-o strâns şi i-ar fi şters lacrimile cu săruturi. Dar în sufletul lui, el nu era un bărbat puternic în acel moment. Când Lucy se îndepărtase de el şi izbucnise în plâns, douăzeci şi unu de ani de rezistenţă se evaporară, lăsând doar un băiat vulnerabil. Un băiat de opt ani care asistase la moartea subită, violentă, a fratelui său. Un copil confuz, îndurerat, care avea nevoie de alinarea unei mame, dar care găsise doar lacrimi. Lacrimi care curgeau cu sare şi ruşine peste rănile proaspete, deschise.

Şi durea. Doamne, cât durea!

Jeremy lovi odată cu pumnul în uşă. De două ori. Dar durerea care îi trecea prin articulaţiile însângerate nu făcea nimic să aline suferinţa care i se răsucea în piept.

Câţi ani trecuseră, înainte de a putea intra într-o cameră fără ca mama lui să plângă? De câte ori îi întorsese ea spatele plângând, rugând-o pe dădacă sau pe tutore să îl ia de acolo? Să-l ia din faţa ochilor ei pentru că nu se putea uita la el fără să-l vadă pe Thomas.

Thomas era fiul norocos.

Thomas nu va simţi niciodată această agonie visceralã chinuitoare, ştiind că însăşi existenţa lui provoca suferinţă şi durere. Ştiind că, atunci când ea se uita la el, vedea doar pe cineva care nu era el. Pe cineva pe care nu-l putea înlocui niciodată. Ce putea să facă un băiat, când un simplu cuvânt sau un hohot inocent de râs scăpat în aer putea provoca un potop de lacrimi amare?

El vorbea încet, mergea uşor, stătea departe de ochii mamei sale. Nu râsese niciodată, nu alergase, nu se jucase prea zgomotos, de teamă să nu-i deranjeze liniştea fragilă.

El ieşea din casă şi mergea să călărească, tare şi repede pe câmpuri deschise. Plecase la şcoală şi se înconjurase de prieteni, alinându-se cu veselia lor chiar şi atunci când el nu o împărtăşea. Îşi ocup a se mintea cu cărţi şi studii, ca să ţină la distanţă gândurile neplăcute.

Băiatul crescuse şi ajunsese bărbat. Şi între Cambridge şi Londra, şi invitaţiile prietenilor săi, el venea rareori acasă. Găsise satisfacţia în braţele femeilor care se dezbrăcau de bunăvoie, dar care nu vărsau niciodată lacrimi. Femei care îşi dăruiau trupurile, dar îşi păstrau inimile. Femei pe care nu le-ar fi putut iubi niciodată.

Femei pe care nu le putea răni niciodată.

Dar când Lucy se întorsese cu spatele şi plânsese, ea îl trezise la viaţă pe acel băiat. Ea adusese înapoi toată suferinţa. Şi acel copil în vârstă de opt ani, rănit şi îndurerat, nu ştia cum să ofere protecţie sau să consoleze. El ştia doar cum să supravieţuiască.

Mergi uşor. Vorbeşte încet. Stai departe de priviri.

Pleacă.

*

În săptămânile următoare, ei erau ca două spirite care bântuiau prin aceeaşi casă. În timp ce Lucy se refugiase în rutina zilnică, Jeremy dispăruse. În biroul său, câteodată. Cel mai des în locuri din afara casei. Revenea mereu pentru cină, întotdeauna la timp. Făcea minimumul de conversaţie de curtoazie necesară, vorbind pe tonuri reci, măsurate.

Nu mai existau săruturi.

Deşi ea şi soţul ei abia vorbeau, Lucy găsi puţină consolare într-o formă de comunicare complet nouă.

În scrisori.

Ea primea săptămânal scrisori de la Marianne. Misive vorbăreţe, incoerente, pline cu toate detaliile de familie ale vieţii de la conacul Waltham. Cele mai recente aventuri ale copiilor sau ale servitorilor, sau ale câinilor. Chiar şi în încremenirea apăsătoare a casei, Lucy putea auzi râsete şi muzică citind acele scrisori. Le citea de atât de multe ori,

încât ajungeau să se subţieze la pliuri.

Sophia trimitea rapoarte entuziaste, expansive, despre planurile ei de logodnă şi de nuntă caligrafiate impecabil. La prima citire, Lucy scana rândurile cu un zâmbet larg. A doua oară însă, zâmbetul ei dispărea în mod inevitabil. Povestirile Sophiei despre logodna şi logodnicul ei erau nespus de vesele. Prea vesele. Lucy avu senzaţia neplăcută că nu era ceva în regulă. Până la urmă, experienţa îi arătase că Sophia avea o imaginaţie destul de bogată când venea vorba de scrierea scrisorilor. Este suficient să întrebaţi de Gervais.

Identitatea celui mai fidel corespondent al lui Lucy veni ca o mare surpriză. Henry îi scria de două sau de trei ori pe săptămână. El nu spunea prea multe în aceste misive – câteva observaţii întâmplătoare despre vreme sau o actualizare cu privire la recolta de grâu. Poate câteva cuvinte despre câinii de vânătoare. Dar mesajul aflat sub acele câteva fraze scrijelite în grabă era limpede. Lucy răspunse la fiecare scrisoare cu propriul set de observaţii nonşalante, scriind întotdeauna acelaşi răspuns printre rânduri.

„Da, Henry. Şi mie îmi este dor de tine”.

Lucy învăţa să-şi măsoare fericirea prin micile surse de alinare. Fiecare zi în care venea o scrisoare era o zi bună, în termeni relativi, în ziua specială în care primea două scrisori, ambele pline cu veşti interesante, merita să arboreze un steag.

— Am primit invitaţia la nunta lui Toby cu Sophia, îi spuse ea lui Jeremy în acea seară la cină. Va avea loc în decembrie.

— Aşa devreme? El nu părea să-i împărtăşească entuziasmul. Vrei să participăm?

— Păi, da. Bineînţeles.

El luă o înghiţitură de vin.

— Foarte bine, atunci.

Lucy apăsă o bucăţică de cartof în farfuria ei.

— Mă gândeam… poate ne putem opri să facem o vizită la conacul Waltham, după nuntă.

Tăcere.

Lucy îşi susţinu hotărârea cu o înghiţitură de vin roşu.

— Doar că azi am primit şi o scrisoare de la Marianne. Este însărcinată din nou. Am fost mereu acolo s-o ajut în timpul celorlalte sarcini şi sunt puţin îngrijorată pentru ea. Primele câteva luni sunt întotdeauna cele mai grele. Iar noi vom trece prin apropiere.

Jeremy clătină uşor din cap.

— Lucy, eu şi fratele tău nu ne-am despărţit în termeni buni. Cred că o vizită ar cădea prost. Îşi drese vocea şi îşi ridică furculiţa din nou. În plus, eu nu pot să lipsesc prea mult. Am treburi la moşie, îţi dai seama.

Lucy îşi lăsă furculiţa să zăngăne pe masă.

— Treburi la moşie. Da, bineînţeles. Ea putea gusta ironia din vocea ei, şi ştia că şi el trebuia să o audă. Ei bine, era doar o idee.

Jeremy se lăsă pe spate în scaun şi se uită la ea. Detaşarea rece din privirea lui îi îngheţă inima lui Lucy.

— Poate, spuse el calm, ai prefera să mergi singură în vizită. Te pot lăsa la conacul Waltham după nuntă. Trăsurile vor fi disponibile să te aducă înapoi oricând doreşti.

Lucy înghiţi un ţipăt. „Să o lase?” „Să o aducă înapoi?” Ce reprezenta pentru el? Doar un colet enervant care trebuie să fie transportat dintr-un loc în altul?

Se holbă la soţul ei. Cum stătea el acolo, Excelenţa Sa, ca un monolit în capătul celălalt al mesei. Întotdeauna calm şi liniştit. Sugerând separarea lor pe perioadă nedeterminată la felul de peşte, cu acelaşi ton al vocii cu care ar fi putut vorbi despre vreme. Lucy ar fi vrut să ridice farfuria din faţa ei, să o arunce de perete şi să urmărească cum se sparge în cât mai multe bucăţi, la fel ca inima ei.

În schimb, ea îşi prinse degetele în jurul piciorului de la pahar şi îşi muşcă buza până când simţi gustul de fier din sânge.

— Dacă asta preferi, reuşi ea să spună în cele din urmă. Îi voi scrie mâine lui Henry. Se uită în acei ochi albaştri de gheaţă, căutându-i în privire orice pâlpâire de suferinţă sau de dezamăgire. Chiar şi o sclipire de supărare

era bine-venită.

— Poate… înghiţi ea încet. Poate că ar trebui să stau până se naşte copilul.

Nimic.

— Dacă doreşti, răspunse el, întorcându-şi privirea spre farfurie. Lucy se uită la el cu neîncredere când el luă o bucată de somon şi o duse la gură. Mâine mă duc la Londra.

— La Londra? Mâine?

— Am nişte treburi de rezolvat cu avocatul meu, cu privire la alte proprietăţi ale familiei. O să călăresc, nu o să iau trăsura, aşa că nu voi sta mult. Mă voi întoarce joi.

— Înţeleg.

El pleca mâine la Londra şi urma să lipsească cea mai mare parte a săptămânii – şi îi aruncase acea fărâmă de informaţie ca o persoană care aruncă o coajă de pâine unui câine. Lucy presupunea că trebuia să se simtă norocoasă că el se deranjase totuşi să o informeze. Ochii o ardeau. Farfuriile înotau în faţa ei într-un şuvoi de lacrimi. Clipi cu furie. Nu va plânge.

Îşi aşeză şervetul pe masă.

— Presupun că vrei să te retragi, atunci. Te vei trezi devreme.

El îşi goli încet paharul înainte să răspundă.

— Într-adevăr.

*

Lucy îl lăsă să plece.

În dimineaţa următoare ea se trezi în zori. Chiar şi aşa, rămase în pat până târziu şi nu ieşi din camerele ei până când nu fusese sigură că el plecase. Nu avea niciun rost să-şi ia la revedere de la el. După ultima cină, orice cuvinte de rămas-bun ar fi fost inutile.

Casa nu părea mai liniştită în absenţa lui – cu greu putea fi mai tăcută ca înainte. Dar pentru prima dată, nu era acea tăcere exterioară care o apăsa. Era o încremenire care o durea. Un spaţiu gol ciudat, tăcut, pe care l-ar fi

putut descrie ca fiind pustiu – doar că nu răsuna nimic acolo. Fiecare bătaie a inimii ei, fiecare cuvânt, fiecare respiraţie erau atenuate instantaneu, sufocate de această povară de tăcere fără greutate din pieptul ei.

Iar ea nu putea scăpa de ea. Nu se putea târî de sub ea sau să se elibereze de vraja ei, pentru că o purta în interiorul ei. În plimbări lungi, fără ţintă. Prin vise întunecate, înceţoşate. În jurul zidurilor vaste de piatră ale conacului, pe care le lua la pas în timpul zilei, rătăcind fără scop prin încăperile străvechi.

Într-o după-amiază, în timp ce trecea prin camera de muzică, dădu peste mătuşa Matilda.

— Mătuşă Matilda! Lucy îşi puse un braţ în jurul umerilor ei. Unde este îngrijitoarea ta? Mirosuri familiare – mirodenii şi ciocolată, şi tutun – deschiseră o colecţie de amintiri dragi. Lucy simţi un junghi ascuţit de dor de casă, pentru conacul Waltham. Lasă, spuse ea, îmbrăţişând-o strâns pe bătrână. Mă bucur să te văd.

Mătuşa Matilda ocoli pianul şi îl deschise. Menajera insistase să fie acordat din prima săptămână în care sosise Lucy acolo, indiferent de cât de mult insistase Lucy că ea nu cântă la pian. Mătuşa Matilda se aşează, atinse clapele de fildeş şi se lansă într-un cântec scoţian plin de viaţă. Turbanul ei albastru se mişca în ritmul muzicii, şi un chicotit de nestăpânit izbucni din gâtul lui Lucy.

Muzică. Râsete. Pentru prima dată în săptămâni.

Ultimele acorduri ale melodiei se stinseră, iar mătuşa Matilda îşi lăsă mâinile în poală. Lucy se duse să se aşeze lângă ea pe bancă.

— Mulţumesc, mătuşă Matilda. A fost minunat.

Bătrâna doamnă îi zâmbi cu aceeaşi expresie blajină pe care o avusese în fiecare zi de care-şi amintea Lucy. Măcar dacă ar putea împrumuta Lucy acel optimism neclintit. Luă mâna subţire a mătuşii între palmele sale.

— Ce se va alege de mine, mătuşă Matilda? M-am schimbat cumva. Şi nu mă pot întoarce acasă, pur şi simplu nu pot. Mi-e foarte dor de conac, dar de el mi-ar fi şi mai dor. Îşi puse uşor capul pe umărul mătuşii. Mi-e dor de el

acum.

Un cap cu turban se lăsă greu peste al ei, iar Lucy strânse degetele mătuşii. Mâna osoasă rămase moale şi rece în strânsoarea lui Lucy.

— Mătuşă Matilda? Lucy se îndreptă, iar corpul firav al acesteia se lăsă brusc peste ea. Lucy ridică capul bătrânei, apăsând o mână peste obrazul ei umed şi rece. Mătuşă Matilda?

Capitolul 24

— Va fi bine, nu-i aşa? Lucy mergea pe covorul persan din apartamentul mătuşii Matilda, înconjurând la nesfârşit modelul albastru şi auriu. Trebuie să se facă bine.

Hetta strânse pe rând fiecare mână a mătuşii Matilda.

— Lucy, mătuşa ta are optzeci şi ceva de ani, răspunse ea de pe marginea patului. Să ştii că nu va trăi o veşnicie.

— Ştiu, dar…

— Şşşt! Hetta îşi puse urechea pe pieptul mătuşii Matilda.

Lucy se opri din mers şi îşi ţinu respiraţia până când se îndreptă Hetta.

— Trebuie să accepţi adevărul, Lucy. Mătuşa ta nu mai are mult de trăit.

Lucy închise ochii şi scânci încet.

— Da, continuă Hetta, nu va muri astăzi. Cel puţin din câte îmi pot da eu seama. O ajută pe bătrână se stea în capul oaselor şi îi puse câteva perne la spate. De fapt, ea pare să nu fi suferit niciun efect de durată de la micul leşin. Începu să-şi pună lucrurile în geanta ei neagră. Trebuie doar să te asiguri că se odihneşte. Dă-i nişte supă de vită şi mâncare solidă, dacă o mănâncă. În cel mai scurt timp va începe din nou să hoinărească.

— Bine. Lucy îşi trase nasul şi şi-l şterse cu podul palmei. Îţi mulţumesc că ai venit. Să te conduc până afară?

— Nu este nevoie, spuse Hetta pe un ton vioi, ridicându-se în picioare şi netezindu-şi fustele de culoarea nisipului. Ştiu pe unde să o iau. Aş putea paria că ştiu casa asta mai bine decât tine.

— Cum aşa?

— Eu practic am crescut aici. Hetta îşi puse pelerina îmblănită pe umeri şi o legă în faţă. Tatăl meu a fost medicul personal al răposatei Lady Kendall. Nu ştiai?

Lucy clătină din cap.

— Acesta a fost motivul pentru care el a mutat toată familia noastră de la Londra, explică Hetta. Să trateze „afecţiunea nervoasă" a doamnei Kendall.

— Afecţiunea nervoasă? Lucy îi întinse Hettei boneta.

— Păi, aşa a denumit-o tatăl meu. El a fost întotdeauna generos. „Durere incurabilă", ar fi spus chiar doamna. Hetta înnodă panglicile bonetei sub bărbie. Personal, înclinam să cred că era vorba de un „doliu de nesuportat", dar apoi – eu nu am fost niciodată genul milos. Îşi luă mănuşile de pe noptieră. Tatăl meu era convocat aici de fiecare dată când doamna avea vreo criză. De două sau de trei ori pe săptămână. Câteodată zilnic. Eu nu mă supăram, pentru că mă aducea cu el şi eu exploram casa în timp ce el îi luă sânge sau îi administra sedative. Îşi coborî vocea. Ai găsit tapiseria indecentă până acum? Cea cu toate reprezentările păcătoşilor din iad fiind… păcătoşi?

Lucy clătină din cap. Ea nu era interesată de tapiserii – nu în acel moment, oricum.

— Lady Kendall avea crize? Ce fel de crize?

— Oh, tot felul de crize. Cu cât erau mai dramatice, cu atât mai bine. Un cuvânt, o privire, o schimbare bruscă a vremii – cea mai mică provocare o făcea să fie isterică. Şi apoi o ţinea întruna, plângând ore în şir până când o putea calma tata. Nu ştiu de unde a avut răbdarea să o trateze timp de opt ani. Şi ea fusese aşa cu mult înainte să venim noi aici. Făcu un pas în spate şi începu să-şi pună mănuşile.

Un fior îi trecu lui Lucy pe spate. Se gândi la propriile lacrimi de neajutorare şi la reacţia panicată a lui Jeremy. Era de mirare că plecase la Londra? Trebuie să se fi gândit

că devenea şi ea altă femeie isterică. Poate că ea chiar devenea o altă femeie isterică.

— Tatăl meu a spus că oricui i-ar fi fost milă de ea, continuă Hetta. El spunea că avea o constituţie fragilă. Se căsătorise cu un bărbat foarte dur şi apoi pierduse un copil. Se uită la Lucy cu un zâmbet strâmb. Dar aşa cum am spus, compasiunea nu este punctul meu forte. Aşa că, dacă ai de gând să dezvolţi o afecţiune nervoasă, mai bine trimiţi după tata. Cel mai bun lucru pe care l-ai primi de la mine ar fi o palmă bună peste faţă şi o înghiţitură de coniac.

— Cred că am nevoie de ambele. Lucy se lăsă pe marginea patului mătuşii sale. Chiar nu ştiu ce se va alege de mine.

Hetta se uită la ea.

— Oh, nu! Nu-mi cere sfaturi, Lucy. Sunt foarte bună la pus cataplasme, dar nu sunt obişnuită deloc să dau sfaturi.

— Crede-mă, nu sunt obişnuită să am nevoie de ele, răspunse Lucy. Se holbă la tavanul pictat, unde heruvimi cu părul auriu se uitau în jos la ea de după nori albi. Ce caut eu aici? Eu nu aparţin locului ăsta.

Hetta se aşează lângă ea cu un aer resemnat.

— Soţul tău pare să creadă că da. Dacă vrei să ştii ce cauţi aici, îţi sugerez să-l întrebi pe el. Cu excepţia cazului în care ai venit cu o grămadă de bani, – se uită la Lucy cu neîncredere – el trebuie să fi avut un motiv să se însoare cu tine.

— Nu am venit cu niciun ban. Lucy se uită la dantela de pe mâneca sa. A trebuit să se însoare cu mine. L-am împins să facă asta.

Hetta izbucni în râs.

— Nu, vorbesc serios, spuse Lucy. Am fost complet neruşinată.

Hetta doar râse mai tare.

Lucy începu să se simtă puţin ofensată.

— Să îţi spun adevărul? M-am aruncat în braţele lui ca o… ca o lăptăreasă desfrânată!

După un timp, Hetta îşi recăpătă respiraţia şi se

şterse la ochi cu o mână înmănuşată.

— Lucy, te rog! În primul rând, soţul tău este un conte, ridicol de bogat, şi – dacă nu te superi de observaţie – deloc dezagreabil. Nu putea rămâne necăsătorit atât de mult timp fără să înveţe să respingă avansurile nedorite. Chiar şi din partea lăptăreselor desfrânate, în al doilea rând, continuă Hetta retezând obiecţia lui Lucy, nu mi se pare că lordul Kendall este un gentleman care să poată să fie hărţuit. Din contră. Cu siguranţă ai observat că a avut nevoie doar de acea încruntare a lui ca să alunge oamenii de acolo. Este considerat a fi mai mult decât intimidant.

— Ei bine, nici eu nu accept să fiu hărţuită, spuse Lucy. Iar pe mine nu mă poate intimida cu acea Privire. A încercat ani în şir, crede-mă, dar pur şi simplu îl cunosc prea bine ca să cred că se află ceva în spatele ei. Iar dacă tu crezi că este plăcut să te uiţi la el când se încruntă… Ea oftă. Ar trebui să-l vezi când zâmbeşte.

Hetta se uită lung la ea. Apoi se ridică în picioare şi îşi luă geanta.

— Ei bine, asta-i o uşurare, spuse ea îndreptându-se deja spre uşă. Până la urmă n-aveai nevoie de sfatul meu.

*

— Mă bucur că eşti aici, spuse Toby sorbind din vinul lui de Madeira. Ai putea să-mi dai câteva sfaturi.

— Sfaturi? pufni Jeremy. De ce ai vrea tu sfaturi de la mine?

— Păi, eşti un bărbat însurat acum, nu-i aşa? Nu vrei tu să-mi ţii un discurs despre îndatoririle conjugale?

Jeremy suspină. Ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte să vină la club. Bineînţeles, Toby se afla în oraş să facă pregătirile pentru nuntă. Jeremy avea un whisky foarte bun în casa din oraş. De ce nu rămăsese pur şi simplu acasă?

— Toby, dacă tot nu ştii cum să-ţi îndeplineşti îndatoririle conjugale, ai nevoie de ceva mai mult decât de sfaturile mele. Îţi pot recomanda câţiva tutori capabili, dacă

este nevoie.

— Ştii că nu mă refeream la asta, chicoti Toby. Voiam să spun, nu ai să-mi dai vreun sfat profund despre îngrijirea şi hrănirea unei soţii? Toată lumea o face. Felix vorbeşte numai despre subiectul ăsta. A devenit destul de nesuferit.

Poate că Jeremy ar fi trebuit să stea de vorbă cu Felix.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar îmi voi menţine tăcerea mea suportabilă.

— Cum vrei. Toby îşi goli paharul. Sunt surprins să te văd aici. Ai scurtat puţin luna de miere, nu-i aşa?

— Am avut treabă, mormăi Jeremy în whisky-ul lui. Nu era interesat să discute cu Toby despre treburile, proprietăţile sau viaţa sa personală. Mă întorc mâine acasă, adăugă el ca nu cumva să se întindă Toby la vreo invitaţie nedorită.

Toby îi făcu cu ochiul.

— Abia aştepţi să te întorci acasă, presupun.

Jeremy nu ştia ce să spună. Adevărul era că nu avea nicio treabă la Londra. Trebuia să fie acasă, aşa cum insinua Toby, petrecând luna de miere cu noua lui soţie. Dar viaţa cu Lucy îl termina, cu fiecare cină. El primise exact ceea ce îşi dorise – o soţie liniştită, potrivită – şi nu putea să fie mai nefericit. Ea abia părea să mai mănânce şi, cu siguranţă, o făcea fără nicio bucurie. Se îmbrăca cu rochii noi şi purta mănuşi de dantelă, părul ei era întotdeauna coafat perfect. Jeremy nu-şi putea aminti când o văzuse ultima oară cu părul lăsat până la talie, în acea revărsare de valuri castanii. Nici nu-şi putea aminti vreo înjurătură de când… de atunci.

Jeremy îşi sorbi whisky-ul şi înghiţi gustul amar al lacrimilor.

Şi apoi venise posibilitatea de care se temuse încă din ziua nunţii lor. Ea voia să-l părăsească.

Aşa că o părăsise el primul.

Londra oferea un număr fără sfârşit de distracţii care să-l împiedice să se gândească la Lucy. Dar el se gândea la Lucy mai mult decât o făcuse vreodată. Sau mai degrabă, ea era cu el, în gândurile lui. Oriunde mergea Jeremy vedea

imagini pe care îşi dorea să i le arate ei, experienţe despre care era sigur că s-ar fi bucurat. Baluri, operă, teatru, grădinile Vauxhall. Oh, de ce să se oprească cu distracţiile tradiţionale pentru doamne? Cunoscând-o pe Lucy, ea nu ar fi fost satisfăcută până nu ar fi văzut şi ea nişte meciuri de box.

— Tu nu ar trebui să fii cu logodnica ta? întrebă Jeremy, dorind să schimbe subiectul. Ştii tu, să o duci la teatru sau să iei cina cu familia ei?

— Oh, Sophia abia dacă are timp pentru mine zilele astea. Nu o văd prea des, cu excepţia cazului în care mă târăşte după ea să cumpere dantelă sau să aleagă florile pentru buchetul ei de nuntă. Îţi spun, Jem, ai făcut lucrurile aşa cum trebuie. Permis, vicar, soţ şi soţie. Totul s-a întâmplat atât de repede, că nu mi-a venit să cred. Nu că aş fi fost surprins.

Jeremy se uită chiorâş la el.

— Nu ai fost surprins?

— Desigur că nu. Am ştiut că nu fusese deloc „nimic” între tine şi Lucy în livadă, indiferent de ce spui tu. Şi apoi au existat micile indicii date de Sophia. Iar acea scrisoare a pecetluit lucrurile frumos. Dar ştiam chiar şi înainte de scrisoare – altfel nu aş fi cerut-o pe Sophia aşa cum am făcut-o.

Jeremy îşi schimbă poziţia din scaun.

— La ce te referi?

— Haide, Jem! Tu chiar crezi că aş fi făcut-o în faţa lui Lucy dacă mai credeam că este încă îndrăgostită de mine? Ce fel de necioplit mă faci să fiu?

Jeremy nu era sigur ce să facă în acel moment. Îşi bău whisky-ul, sperând să găsească răspunsuri la fundul paharului.

— Nu, am ştiut, continuă Toby. Am fermecat multe tinere doamne, Jem. Cred că mii. Nu este chiar genul de realizare care să dea sens vieţii unui bărbat, dar este singurul talent pe care-l am. Cunosc momentul exact în care le agăţ. Acea roşeaţă care li se întinde pe obraji, şi se uită la mine printre gene, cu buzele ţuguiate. Este o bucurie

de fiecare dată. Dar, la fel de bine cum ştiu clipa în care se îndrăgostesc de mine, îmi pot da seama – cu cea mai mare certitudine – şi de momentul exact în care se retrag. Îi făcu semn chelnerului să mai aducă un rând. După ce ai avut acea discuţie cu Henry în ziua aceea în pădure, am mers cu Lucy spre casă. Undeva între pădure şi conacul Waltham, ea a încetat să mă mai iubească. Şi nu mă deranjează să ţi-o spun, dar nu mi-a picat bine. Opt ani în care fusese îndrăgostită nebuneşte de mine se terminaseră brusc. Aruncă o privire vinovată spre Jeremy. Cred că am fost puţin gelos.

Jeremy se uită la el.

— Dar totul s-a terminat cu bine la final, spuse Toby, acceptând un alt pahar de vin de la chelner. Tu şi Lucy, eu şi Sophia. Ar trebui să veniţi să ne vizitaţi la Kent Pastele următor. Să vedeţi zambilele sălbatice şi restul.

Jeremy se aplecă în faţă în scaunul său.

— Toby, chiar şi tu trebuie să fi observat că Lucy nu a fost tocmai încântată să se mărite cu mine. Eu… Henry… hm, circumstanţele au împins-o să o facă. Nu a avut de ales.

— Nu a avut de ales? râse Toby. Am fost acolo la nuntă, Jem. Nu-mi amintesc să o fi văzut pe Lucy legată, cu căluş la gură sau târâtă la altar. Şi aceasta este singura modalitate prin care ar putea convinge cineva o fată să rostească jurăminte împotriva voinţei ei. El chicoti în paharul lui. Lucy, „forţată” să se mărite. Asta-i bună!

Jeremy nu băuse decât un pahar de whisky, dar începuse să-l ia ameţeala. Nu putea înţelege ce spunea Toby. Îi era frică şi să încerce. Chiar dacă – şi sublinie în mintea lui pe chiar dacă – era adevărat că Lucy încetase să-l mai iubească pe Toby şi începuse cumva să-l iubească pe el, asta însemna un singur lucru. Că Jeremy reuşise să facă lucrurile chiar mai prost decât crezuse până atunci.

— Ia spune Toby, zile el trecându-şi o mână prin păr. Ce ai de gând să faci când o să treacă farmecele tale asupra Sophiei? Dacă va înceta să te mai iubească?

Faţa lui Toby deveni solemnă.

— Nu-mi place să mă gândesc la asta, Jem. Ridică din umeri, şi o umbră din acel rânjet îndrăzneţ îi reapăru din nou pe faţă. Presupun că pentru asta sunt bune bijuteriile.

*

Era un lucru al naibii de nesăbuit să aibă la el bijuterii fiind călare şi noaptea. În afară de pericolele evidente de a călări în întuneric – riscurile de a cădea, de a schilodi calul sau de a se rătăci complet – tâlhăriile la drumul mare erau întotdeauna o ameninţare. Să ne înţelegem, hoţii nu prea se aşteptau ca un călăreţ singuratic să transporte o mică avere de nestemate, dar oamenii disperaţi nu ar fi ezitat să-l omoare doar pentru calul lui.

Dar atunci – Jeremy era el însuşi un bărbat disperat. Şi oricine ar fi încercat să atingă colierul aranjat cu grijă în buzunarul său de la piept avea să se întâlnească mai întâi cu oţelul rece de la un pistol. Prudent ar fi să se oprească la un han şi să-şi continue a doua zi călătoria. Nu conta că era întuneric, târziu sau periculos. Era joi, iar el avea de ţinut o promisiune.

De fapt, avea de ţinut mai multe promisiuni şi intenţiona să înceapă să le onoreze cum se cuvine.

Îi spusese lui Henry că îi va oferi lui Lucy oportunităţile pe care nu le avusese niciodată. Îi promisese lui Lucy că va face tot posibilul să o vadă fericită. Şi jurase în faţa lui Dumnezeu că îşi va cinsti şi ocroti soţia în fiecare zi a vieţii sale. Însă el plecase la Londra, fugind de acele promisiuni ca un băiat în vârstă de opt ani.

Da, ea se întorsese cu spatele la el să plângă, şi asta îl duruse. Aproape că îl omorâse, al naibii! Dar lacrimile nu desfiinţau datoria. Poate că el nu-i va putea dărui niciodată ceea ce merita ea cu adevărat, dar asta nu însemna că nu putea să încerce.

Va face ceea ce trebuia să facă de la început. O va aduce pe Lucy la Londra. Se va afla la o jumătate de zi distanţă de conacul Waltham – şi îi va putea vizita pe Henry şi pe Marianne cât de des dorea. O va prezenta la Curte şi o

va introduce în societate. Vor participa la cât de multe baluri şi spectacole de operă şi expoziţii dorea ea. Ea ar fi putut să-şi găsească chiar şi o întrebuinţare rezonabilă a banilor de buzunar. Iar Jeremy îşi putea ocupa în cele din urmă locul din Camera Lorzilor. Obligaţiile faţă de soţia sa nu erau singurele îndatoriri de care se eschivase. Poate că ar putea face câteva lucruri bune acolo – să muncească la o lege care să interzică folosirea capcanelor pentru oameni. Acesta ar fi un omagiu mult mai potrivit pentru Thomas decât comandarea vreunui portret.

El încercase să nu insiste asupra cuvintelor spuse de Toby în urmă cu o seară. Era prea mult să spere că Lucy ar putea să-l iubească. Îşi spusese că nu conta dacă era adevărat sau nu – obligaţia lui pentru ea rămânea aceeaşi. În ciuda tuturor acestor lucruri, Jeremy se simţea extrem de optimist. Ceea ce, pentru el, era o senzaţie complet străină. Dar nu una neplăcută. Nici măcar puţin.

Distanţa dintre Londra şi Corbinsdale Abbey însemna să călăreşti o zi întreagă, dacă porneai în zorii zilei şi schimbai caii la jumătatea drumului. În cazul în care aşteptai să se deschidă magazinul de bijuterii, apoi îţi petreceai cea mai mare parte dintr-o oră respingând tăviţe cu bijuterii ieftine şi ţipătoare înainte ca vânzătorul băgăcios să scoată la suprafaţă cea mai bună marfă, după care mai pierdeai încă un sfert de oră până când ţi se împacheta achiziţia – drumul spre casă se derula către seară, iar întunericul făcea ca înaintarea să fie şi mai lentă.

Dar era joi, iar el îi spusese lui Lucy că se va întoarce acasă joi. Şi, într-un fel, ţinându-şi acea promisiune rostită la întâmplare, devenise la fel de importantă pentru el ca jurămintele de la nuntă. Poate că pentru ea nu era nicio diferenţă dacă se întorcea în seara asta sau niciodată, dar pentru Jeremy era important. La fel cum acel colier care atârna în buzunarul de la piept era mai degrabă un cadou pentru ea şi un simbol pentru el.

Ea era bijuteria lui. Rară, preţioasă, frumoasă şi posesoare a unui foc interior pe care dacă-l lipseai de strălucire sau îl ascundeai reprezenta o crimă împotriva

naturii. El nu va aştepta nimic de la ea, nu-i va cere nimic. Acea poftă josnică, sălbatică nu-i va mai scăpa niciodată de sub control. Dar el o va proteja şi o va preţui, o va duce într-un loc care îi va permite să strălucească şi mai tare. El spera ca acel loc să fie la Londra, intenţiona să folosească orice metodă de convingere. Dacă Lucy încă dorea să se întoarcă la conacul Waltham, el putea cumpăra terenul din jur şi îi putea construi un conac, cu un grajd plin cu iepe docile şi cu cel mai bun bucătar francez pe care îl putea angaja cu moneda englezească.

Era aproape miezul nopţii când Jeremy ajunsese în cele din urmă la grajdurile de la Corbinsdale. Lucy sigur se află în pat, se gândi el, predând hăţurile unui grăjdar somnoros şi îndreptându-se spre casă. În timp ce urca scările câte două deodată se întrebă dacă ar fi trebui să o trezească. Cu siguranţă nu în starea actuală, se gândi el cu amărăciune. O zi întreagă de mers călare pe drumuri prăfuite cântărea puţin în favoarea unui bărbat, dacă scopul lui era persuasiunea. Avea să facă o baie bună şi apoi o va trezi. Nu o văzuse pe soţia lui de cinci zile, şi nu credea că poate aştepta până dimineaţă să o revadă.

Nu trebuia să mai aştepte niciun minut.

Jeremy intră în camera de zi şi o găsi pe soţia lui dormind ghemuită pe sofaua din damasc de culoarea fildeşului. El traversă camera încet şi se aşeză lângă ea. Nu se trezi. Jeremy se lăsă jos pe covorul de lângă soţia lui, iar picioarele îl lăsară brusc. Nu putea da vina pe epuizarea fizică sau pe oboseala psihică. Lucy era atât de al naibii de frumoasă, încât îl făcuse să cadă în genunchi.

Ea stătea întinsă pe o parte, cu o mână între tapiţeria crem a canapelei şi pielea aurie a obrazului ei. Genele groase, negre fluturau fermecător în timp ce visa. Părul îi era desfăcut, unduindu-se peste umăr şi strălucind aproape roşu în lumina focului. Şi cu ce era îmbrăcată – Dumnezeule mare! Era un lucru foarte bun că Lucy dormea, pentru că tot ce era tandru, onorabil, blând, persuasiv în el izbucni instantaneu în flăcări.

O bretea subţire de dantelă neagră alunecă peste

forma ispititoare a umărului ei expus, şi ochii lui Jeremy o urmări în jos, şi mai jos – în locul în care dantela neagră pornea să-i încadreze decolteul dintre sâni. Mătasea roşie atingea uşor carnea plată a abdomenului ei şi rotunjimea şoldului, după care se separă într-un alt „v” de dantelă. Şliţul îngust începea din partea de sus a coapsei, apoi se lărgea pe măsură ce cobora de-a lungul piciorului. Mătasea căzu complet la o parte chiar sub genunchi, expunând forma dulce a gambei îngustându-se spre gleznă.

Glezna ei se mişcă.

Un oftat somnoros şi îl privi din nou. Ochii de smarald, cu pleoape grele de oboseală şi buzele roşii, frumos arcuite şi uşor depărtate.

— Jeremy?

*

Lucy clipi din nou. Poate că visa. Ea îl visase de multe ori aşa, venind la ea abia întors de la grajduri – şifonat şi neras, cu vântul rece agăţat prin păr şi haine. Şi uneori, în visele ei, el îi şoptea numele în acelaşi fel elegant şi se întindea ca acum să-i atingă obrazul cu blândeţe.

— Vino cu mine la Londra!

Dar el nu spusese niciodată asta în visele ei.

Se ridică într-un cot şi se şterse la ochi cu cealaltă mână.

— Ce?

— Vino cu mine la Londra, repetă el, îndepărtându-i o şuviţă de păr de pe frunte.

Lucy se scutură, încercând să înlăture ceaţa somnoroasă în care era încă învăluită.

— Acum?

El zâmbi. Pentru prima dată în câteva săptămâni, el zâmbi. Lui Lucy îi tresăltă inima în piept.

— Nu, nu acum. Dar curând. Casa mea – casa *noastră* din oraş e pregătită. Apartamentul tău este redecorat. Vei avea la dispoziţie o trăsură doar pentru tine şi faetonul, desigur. Şi orice altceva doreşti.

— Dar…

El îi puse un deget pe buze.

— Nu răspunde încă. M-a luat-o gura pe dinainte. Îşi duse mâna la buzunarul de la piept şi scoase o punguţă de catifea. Desfăcând şireturile înnodate de la capăt, el spuse: Ştiu că mi-am neglijat îndatoririle de soţ. Vreau să ştii că acest lucru se va schimba.

El deschise punguţa şi goli conţinutul în palma lui. Aur filigranat şi pietre roşii strălucitoare se spiralau în mâna lui ca un şarpe exotic. Lucy suspină şi îşi duse o mână la gură.

— Să se asorteze cu inelul tău, spuse el trăgându-i mâna de la gură şi punându-i colierul în palmă. Vino cu mine la Londra! Nu îţi voi cere nimic, îţi jur! Doar lasă-mă să am grijă de tine! Orice doreşti, orice ai nevoie va fi al tău.

Lucy îşi luă privirea de la bijuteria din palmă şi se uită la soţul ei. Să-l ia naiba! Micul său discurs plin de pasiune făcea ravagii printre cuvintele pe care le repetase cu atâta credinţă şi pentru care rămăsese treză până târziu ca să le rostească. Voia să spună că nu vrea să se întoarcă la conacul Waltham. Că ultimele cinci zile fuseseră o agonie şi că nu voia să mai fie niciodată despărţită de el. Va merge cu el în Cornwall dacă i-o va cere. Sau în Australia, sau pe lună.

Dar el dorea ca ea să meargă la Londra. Voia să-i cumpere bijuterii şi trăsuri, şi să aibă grijă de ea. Nu îi va cere nimic.

Nici dacă ea voia ca el să o facă?

Lucy îl iubea prea mult ca să-l piardă, chiar dacă nu era şi ea iubită. Dacă el o dorise atât de tare, încât se căsătorise cu ea, atunci era de ajuns să fie dorită. Aşa că îşi repetase discursul seducător şi îmbrăcase acest neglijeu ţipător pe care-l primise de la Sophia – până la urmă, ceva similar mai funcţionase o dată. Şi acum el stătea în genunchi, cu bijuterii şi promisiuni şi acea frumoasă şi sinceră privire albastră a lui. Promiţând să nu o dorească deloc. Retrăgându-se înapoi în acea carapace de indiferenţă. Oferindu-i o viaţă de nefericire opulentă.

Nu ştia ce să răspundă.

Strânse colierul în palmă. Pietrele şlefuite se simţeau ca un lichid sub vârful degetelor.

— Este minunat, Jeremy! Dar nu am nevoie de asta. Şi nu am nevoie de trăsuri şi nici de un apartament redecorat.

Fruntea lui se încruntă şi maxilarul se încordă. Lucy se ridică. Lucrurile începeau să ia o întorsătură neplăcută.

Trăgându-l de rever cu cealaltă mână, ea strecură colierul înăuntru şi îl lăsă să cadă în buzunarul de la piept. Apoi îşi puse ambele mâini pe umerii lui.

— Jeremy, tu nu vezi? Ea înghiţi cu greu, uitându-se la privirea lui acum tulburată. Nu am nevoie ca tu să ai grijă de mine. Tot ce am nevoie este…

O bătaie uşoară în uşă o întrerupse. Uşa se crăpă puţin cu un scârţâit şi prin deschizătură apăru capul unei servitoare palide ca o fantomă.

— V… vă rog să mă scuzaţi, milord. Milady. Capul se agită puţin – o mişcare pe care Lucy o luă ca o reverenţă. M-am gândit… că trebuie să vă spun… Noi credem că ar trebui să ştiţi… Că cineva trebuie să vă informeze…

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce este?

Mâinile lui Lucy alunecară de pe umerii lui Jeremy când acesta se ridică în picioare.

Servitoarea tremura.

— Mătuşa doamnei a dispărut, anunţă ea. Apoi îşi retrase capul şi uşa se trânti.

Lucy sări în picioare.

— Oh, nu, suspină ea ridicând halatul de mătase roşie care era aşezat pe spătarul canapelei. Şi-l trase pe umeri şi îl legă la talie înainte să se lase pe podea să-şi caute papucii.

— Jeremy, trebuie să o găsim. Ea nu cunoaşte locul ăsta, şi casa este atât de mare. Ar putea fi oriunde. Şi este atât de frig, iar ea e atât de fragilă. Dacă se rătăceşte…

Lucy îşi puse papucii şi se luptă să stea în picioare, doar ca să se nimerească nas în nas sau mai degrabă nas în gât cu Jeremy.

— Nu-ţi face griji! Mâinile lui ajunseră pe umerii ei. O

vom găsi, spuse el simplu.

Lucy încuviinţă, holbându-se prosteşte la gulerul deschis al cămăşii lui.

— Fără îndoială că servitorii au început să caute prin casă, spuse el. Stai aici şi ajută-i! Este puţin probabil să fi ieşit afară, dar voi lua câţiva oameni să mergem în grădini, doar ca să fim siguri. Îi ridică faţa spre el. O vom găsi. Şi apoi ne vom continua discuţia.

— În regulă atunci.

Apoi el plecă. Lucy îl auzi coborând scările cu zgomot şi dând ordine servitorilor.

Ea traversă coridorul şi intră în apartamentul mătuşii Matilda. Părea că cel mai bine era să verifice dacă ea lipsea cu adevărat, şi nu cumva se ascunsese pur şi simplu după draperii. Asta se întâmplase o dată la conacul Waltham – toată casa fusese întoarsă cu susul în jos înainte ca îngrijitoarea ei să o găsească în cele din urmă pe mătuşa Matilda ghemuită pe bancheta de la fereastră. Lucy luă camera la pas, deschizând dulapuri şi aplecându-se pe sub pat. Apoi se duse la ferestre şi trase draperiile.

Nimic.

Sau ceva.

O licărire albă de afară îi atrase atenţia. Scrută întunericul. Iat-o din nou. Lumina lunii reflectându-se pe ceva alb şi subţire, ca o fantomă. Sau pe cămaşa de noapte a unei femei bătrâne. Lucy îşi lipi faţa de geam, încercând să desluşească priveliştea de sub ea. Această fereastră era îndreptată spre partea din faţă a casei, grădinile se aflau în spate. Mătuşa Matilda se îndrepta spre pajiştea uşor înclinată care mărginea pădurea, iar pădurea ascundea valea îngustă, şerpuită, a râului.

Lucy se repezi pe scări şi ieşi pe uşa masivă, deschisă. Nu exista niciun lacheu acolo. Jeremy trebuie să-i fi luat pe toţi în spate, spre grădini. Lucy apucă o lampă de trăsură din cârligul de lângă uşă şi se îndreptă spre pajişte. Nu era deloc timp să se ducă să-i caute pe bărbaţi. Până îi găsea şi îi îndrepta în direcţia corectă, mătuşa Matilda putea să se piardă prin pădure sau, mai rău, să cadă în râul

rece ca gheaţa.

Lucy văzu din nou o licărire de material alb, chiar la marginea pădurii. Îşi duse mâna la gură să strige, dar renunţă. După cum spusese şi Sophia, nu prea avea sens să strigi o doamnă surdă. În schimb, Lucy îşi mări pasul de-a lungul pajiştii, papucii ei de mătase trosnind peste iarba îngheţată. Se grăbi spre copacii spre care o văzuse îndreptându-se pe mătuşa Matilda şi intră în pădure.

Lucy pivotă lampa în jurul ei, scanând printre copaci. Nimic. Se uită în jos. Erau tot felul de urme de picioare. Mici adâncituri de mărimea piciorului unei femei, în noroiul acoperit cu o pojghiţă de gheaţă. Lucy urmări paşii, ţinând lampa în sus cu o mână şi strângând gulerul halatului cu cealaltă.

Doamne, dar mătuşa Matilda. Se mişca repede. Părea imposibil ca Lucy să o prindă din urmă. Putea auzi deja clipocitul râului.

Urmele se terminau la un afloriment stâncos. Lucy se apropie cu grijă, un nod de spaimă cuibărindu-i-se în gât. Clipocitul râului de jos devenise un vuiet ameninţător.

Ţinându-se de o creangă cu o mână, întoarse lampa peste margine cu cealaltă, uitându-se în josul malului. Rugându-se să nu vadă pe acolo vreo haină zdrenţuită sau o cămaşă albă de noapte.

Umărul îi explodă de durere. Lucy se prăbuşi înainte cu un strigăt. Lampa îi căzu din mână şi se rostogoli în jos, aterizând în râu cu un pleoscăit.

Totul se cufundă în întuneric.

Capitolul 25

Jeremy nu o găsi pe mătuşa Matilda.

Mătuşa Matilda îl găsi pe el.

Ordonându-le lacheilor să înceapă să caute prin grădini, Jeremy înconjurase intrarea în casă. Mătuşa Matilda îl întâmpină în foaier, în picioarele goale şi îmbrăcată cu o

cămaşă de noapte aproape la fel de translucidă ca pielea ei.

Ea îşi freca picioarele de podeaua de lemn şi fredona o melodie plină de viaţă. Când se uită în sus şi îl văzu pe Jeremy, se opri suficient de mult pentru a rosti un singur cuvânt.

— Minunat!

— Lucy, strigă el, conducând-o pe bătrână în sus pe scări. Lucy, am găsit-o! El se uită prin camera de zi şi trecu în apartamentul lor. Lucy!

Niciun răspuns.

Jeremy ridică din umeri cu o urmă de teamă. Aruncând o privire ascuţită cameristei din capătul holului, el o conduse pe mătuşa Matilda în Apartamentul Albastru. Camerista se grăbi înăuntru după ei, acordând repede îngrijiri doamnei în vârstă.

— Unde este milady? o întrebă Jeremy pe cameristă pe un ton răstit.

— Eu… nu ştiu, milord. Cred că am văzut-o coborând la parter.

— La parter?

Dar nu avea niciun sens. Dacă Lucy se dusese la parter, de ce nu îşi găsise mătuşa? Jeremy dădu să iasă din cameră, dar îl opri ceva. Nenorocitele de draperii erau împinse în lateral. Nu e de mirare că bătrâna doamnă plecase să hoinărească. Curentul trebuia să fie rece ca gheaţa. El se îndreptă spre fereastră şi se întinse cu ambele mâini ca să apropie draperiile albastre.

Apoi o văzu.

O lumină mică, făcându-i cu ochiul de la marginea pădurii. Licărind şi unduindu-se prin întuneric. Ca o lumină de basm.

Dar Jeremy nu credea în basme. Ceea ce credea, cu o certitudine cumplită, era că atunci când venea vorba despre a hoinări în pericol, soţia lui o lua în mod clar pe urmele mătuşii sale.

Ieşi din cameră în fugă şi coborî rapid scările, pentru a doua oară în acea seară. Aceasta părea deja să fie cea mai

lungă zi din viaţa lui, dar fiecare secundă de acum se simţea ca o eternitate. El abia îşi adună răbdarea ca să intre în biroul lui şi să-şi ia puşca înainte să iasă afară.

Afurisită fetişcană idioată! Jeremy privi lumina care pâlpâia retrăgându-se în pădure şi îşi grăbi paşii. Acum începuse să alerge, iar colierul greu din buzunar i se izbea de piept la fiecare as. Cum avea el să-şi preţuiască şi să-şi protejeze soţia când ea insista să se pună în pericol cu fiecare ocazie?

Şi spusese că nu avea nevoie de el. Nu avea nevoie de el să aibă grijă de ea. Ei bine, se gândi el cu amărăciune când începu să treacă printre copaci, cineva trebuia s-o facă. Cu siguranţă nu putea avea grijă singură de ea. Când va ajunge din urmă acea lumină care îl tot tachina de la distanţă, el va avea de spus un cuvânt sau două despre grijă. Şi soţia lui va face al naibii de bine să-l asculte.

Jeremy se opri. Pierdu urma luminii. Scrută pădurea în direcţia în care o văzuse ultima dată. Noaptea era întunecată, dar norii erau destul de subţiri ca strălucirea lunii să pătrundă prin ei ca o licărire slabă, argintie. Jeremy clipi, adaptându-şi uşor ochii la întunericul de nepătruns. Se uită în jos la pământ până îşi văzu cizmele negre şi înţepenite în noroiul presărat cu frunze.

Respiraţia i se opri în piept. Poate că dacă s-ar fi odihnit încă o clipă, ar fi avut puterea să o strige. Dar el nu trăgea aer în piept doar din cauza efortului. Panica îi prinsese plămânii ca-ntr-o menghină. Nu mai fusese noaptea în această parte a pădurii de mulţi ani.

De douăzeci şi unu de ani.

Pierduse deja atât de multe în aceste păduri blestemate. Şi acum pierduse din vedere acea lumină nenorocită. Vântul rece biciuind copacii se simţea ca însăşi moartea, iar el nu putea respira, nu putea striga. Tot ce putea face era să se menţină în picioare.

Murmurul slab al râului îi ajunse la urechi, şi se întoarse instinctiv spre acel sunet. Făcu câţiva paşi poticniţi în faţă, apoi se opri din nou să caute lumina. Să asculte.

Un strigăt sfâşie aerul.

*

Pe Lucy o durea umărul ca naiba.

Dar nu se putea opri să nu se întrebe ce anume o lovise sau de unde naiba venise – pentru că, în acel moment, era prea preocupată să aibă grijă să nu cadă cu capul înainte într-o râpă.

Celălalt braţ – cel nevătămat – ţinea strâns o ramură de copac, iar ea rămase agăţată până când papucii ei găsiră stabilitate pe un afloriment stâncos. Chiar dacă îşi recăpătase echilibrul, ea se ţinu de acea creangă până când respiră adânc de câteva ori. Apoi încet, cu atenţie, îi dădu drumul şi se întoarse.

Ceea ce văzu o surprinse atât de tare, încât se clătină din nou.

— Albert?

Băiatul păşi în faţă, lumina slabă a lunii conturând un chip nedumerit.

— Excelenţa Voastră?

— Ce cauţi aici? întrebară amândoi la unison.

Niciunul nu se grăbi să răspundă.

Lucy profită de tăcerea reciprocă pentru a-şi cerceta atacatorul. Praştia care îi atârna din mână îi indicase sursa durerii. Ce prostuţă fusese! Gândindu-se la modul în care se mişca mătuşa Matilda – bineînţeles că nu putea merge atât de repede. Acele urme de picioare nu erau de mărimea unei femei bătrâne, ci erau de mărimea unui băiat. Şi nu cămaşa de noapte a mătuşii sale o văzuse Lucy fâlfâind în depărtare, ci cămaşa supradimensionată şi zdrenţuită a lui Albert. El înotase în ea, în acea cămaşă. Îi aparţinuse pesemne tatălui său.

Tatăl lui, deportat pentru… Iar Lucy înţelese că nu avea nevoie ca el să-i spună ce căuta acolo. Ea ştia deja.

— Braconezi! îl acuză ea.

Băiatul îşi menţinu tăcerea posacă.

Lucy păşi spre el.

— Aşadar, nu accepţi actele de caritate de la Kendall,

dar furi de la stăpânul tău când vrei?

— Nu este stăpânul meu. Albert îşi întoarse capul şi scuipă. Oricum, e vina lui că tata este în Australia. Cum altfel aş putea eu şi Mary să mâncăm?

— Nu este vina lordului Kendall, ci a tatălui său. Şi tu eşti destul de mare ca să munceşti, nu-i aşa?

Albert păşi în faţă cu mult curaj. Se aplecă lângă ea şi ridică o piatră mică.

— Muncesc, atunci când este de lucru. Când e vremea de plantat. De recoltat. Dar acum niciun fermier nu are nevoie de mine.

Lucy îl urmări cum puse pietricica în buzunar. Cea care îi lovise umărul, trase ea concluzia. Cum stătea acolo, Albert se uită la rochia ei de mătase cu o expresie care l-ar fi transformat fără nicio îndoială în adolescent.

— Cu ce naiba eşti îmbrăcată? întrebă el.

Lucy preferă să ignore întrebarea. De asemenea, preferă să-şi ducă braţele la piept şi să schimbe subiectul.

— Tu chiar prinzi ceva cu alea? Ea făcu semn spre praştia şi piatra pe care le pusese în buzunar.

Albert clătină din cap.

— Nu nimeresc prea bine cu ele.

— Pe mine m-ai lovit destul de bine. Zvâcnetul surd din umărul lui Lucy stătea mărturie.

— Bine, da. Băiatul făcu o pauză, uitându-se cruciş la ea. Dar ţintisem să te lovesc în cap.

— Oh!

Lucy se simţi deodată puţin ameţită. Îşi îndoi picioarele sub ea şi se aşeză pe pământ. Şi atunci ce faci? lei prada din capcane?

Albert nu răspunse. Lucy îl văzu lăsând o mână pe lângă corp, ca şi cum s-ar fi scuturat de o durere.

— Aşa ţi-ai rănit mâna, spuse ea. Înainte.

El făcu câţiva paşi în spate şi se rezemă de un copac.

— Ar trebui să ai mai multă grijă, să ştii, îl certă ea. O rană ca aceea se poate infecta cu uşurinţă. Tatăl meu a murit din cauza unei astfel de răni.

Albert ridică din umeri.

— Oamenii mor din tot felul de cauze stupide.

— Este adevărat. Dar asta nu este o scuză ca să acţionezi prosteşte.

Băiatul pufni.

Fusese un lucru bun că el nu ţintea prea bine, se gândi Lucy, deoarece tocmai îi venise o idee genială.

— Vino să lucrezi pentru casă.

— Ce?

— Vino să lucrezi pentru casă, repetă ea.

— Să mă ia naiba dacă o fac!

— De ce nu vrei? Îl voi întreba pe soţul meu – sunt sigură că-ţi poate găsi ceva de lucru. Vei avea un venit stabil şi nu va mai trebui să cutreieri pădurile noaptea.

— Nu! Vocea lui Albert deveni dintr-odată gravă. Se ridică şi făcu paşi hotărâţi spre locul unde stătea ea pe jos.

— Ba nu-i spui nimic despre mine. Sigur că îmi va găsi de muncă. La orfelinat.

— Nu fi ridicol! Pământul de sub ea era rece ca gheaţa, iar Lucy îşi duse picioarele la piept. Îţi jur că el nu este aşa. Este foarte înţelegător.

Albert pufni în râs.

— Am auzit cât de înţelegător a fost la petrecerea aia a ta.

— Aia a fost... altceva. Doar dă-mi voie să vorbesc cu el! Lasă-mă să te ajut!

— Mulţumesc, Excelenţa Voastră, dar nu am nevoie de ajutor.

Mâinile lui Lucy se încleştară de frustrare. Ce îi trebuia ca să ajungă la băiatul ăsta? Ea nu încerca doar să fie superioară. Îi păsa de el, ingrat încăpăţânat!

— Îţi voi spune eu ce îţi trebuie ţie, spuse ea cu vocea întretăiată. Trebuie să pui bunăstarea surorii tale înainte de propria mândrie. Trebuie să încetezi să mai cutreieri pădurile noaptea, unde cine ştie ce pericole te aşteaptă. Şi trebuie să înveţi să fii cuviincios. În particular, poţi să mă ocărăşti cât vrei, dar în prezenţa mea, mi te vei adresa cu „milady”!

Urmă o tăcere şocată. Şi cele mai multe şocuri erau

din partea lui Lucy. Albert s-ar fi putut întreba de unde naiba o mai scosese şi pe asta, dar ea ştia exact. Dintre toţi oamenii, ea îl cita pe Jeremy. Aşa se simţise şi el oare? Îngrijorat pentru siguranţa ei, disperat să ajute, dar frustrat peste măsură când ea refuzase să-l lase?

Şi de câte ori îl refuzase ea? Inima lui Lucy se strânse. Lui chiar îi păsa de ea. Întotdeauna o făcuse. Şi în tot acest timp, ea fusese o ingrată încăpăţânată.

Albert era încă aplecat asupra ei, cu pumnii strânşi pe lângă corp, arătând mai degrabă îngrijorat de ceea ce avea să urmeze. Lucy încercă să-şi menţină un ton blând şi liniştitor. Ca de mamă.

— Albert, ascultă…

Dar ceea ce auziră ei imediat nu era nici blând şi nici liniştitor.

— Lucy, nu te mişca! Vocea lui Jeremy tună dintr-un loc nevăzut. Urmată de clicul inconfundabil al unei puşti armate.

— Culcă-te la pământ! strigă Lucy, întinzându-se în faţă.

O împuşcătură străbătu întunericul.

Capitolul 26

Lucy îl apucă pe Albert de picioare. El căzu în genunchi şi în aceeaşi clipă se auzi împuşcătura deasupra capului său.

Lucy îi eliberă picioarele.

— Fugi! şopti ea. Fugi tot drumul spre casă şi nu te opri pentru nimic!

Albert sări în picioare şi fugi printre copaci. Câteva secunde mai târziu, Jeremy apăru trăgându-şi cu greu răsuflarea.

— Stai! Lucy se împletici să se ridice în picioare şi îl prinse pe soţul ei de braţ. A dispărut. Nu-l vei prinde niciodată.

Jeremy îşi trase braţul şi îşi ridică arma la umăr.

— Oh, ba o să-l prind eu imediat. Se îndreptă în direcţia în care dispăruse Albert.

Lucy îl apucă iar de braţ.

— Stai! Nu poţi să mă laşi singură aici.

Putea juca rolul doamnei neajutorate dacă era necesar. Îşi puse braţele în jurul ei şi tremură, dar doar parţial, pentru efect.

Jeremy se opri, uitându-se în pădure cu frustrare. Apoi se întoarse spre ea fără tragere de inimă.

— Nu, n-am să te las. O fixă cu o privire feroce. La naiba, Lucy! Ce dracu' a fost în capul tău?

— L-am văzut de la distanţă. Am crezut că este mătuşa Matilda, aşa că… Lucy icni. Mătuşa Matilda!

— Este bine, spuse Jeremy cu nerăbdare. Am găsit-o în foaier. O fi ea bătrână şi senilă, dar măcar ştie mai bine decât tine să nu iasă afară şi să hoinărească la miezul nopţii în pădure purtând… îşi aruncă ochii peste formele ei îmbrăcate în mătase, cu o privire posesivă în care se amestecau mânia şi dorinţa. Lucy, trebuie să încetezi să te comporţi într-un fel atât de prostesc. Nu pot fi mereu în preajmă să te salvez.

Lucy simţi cum creşteau în ea mândria, ardoarea şi încăpăţânarea. „Lui îi pasă de mine", îşi reaminti ea. Trebuia doar să-l calmeze, să-i spună că totul era bine.

— Jeremy, îmi pare rău că te-am speriat! Dar nu aveam nevoie să fiu salvată. Îşi înfăşură halatul strâns peste piept. La naiba, era chiar frig. Nu este ceea ce pare. Aveam situaţia sub control.

— Sub control! Jeremy lăsă arma să alunece de pe umăr şi o aruncă la pământ. Se îndreptă spre ea cu o expresie ciudată, cu ochii aproape negri în noapte. Respiraţia îi era neregulată şi întreruptă, fărâmiţându-i cuvintele. Aveai situaţia sub control. Singură în pădure. În toiul nopţii. Cu un criminal violent.

Lucy înghiţi.

— Nu era un criminal. Cel puţin nu unul violent.

Era ca şi cum el nu o auzise. Se apropie uşor de ea,

pas cu pas, până când pieptul lui îl atinse pe al ei. Ea putea simţi gustul dorinţei în respiraţia lui. Albastrul ochilor lui era înghiţit de negru, şi o intensitate sălbatică radia din ei. O ardoare pe care ea doar o întrezărise înainte, pe care o ţinuse adânc îngropată. Acum fierbea la suprafaţă, emanată din el în valuri puternice, zdrobindu-se de trupul ei. Iar trupul ei se trezise să o întâmpine. Să tânjească. Pielea ei prinse viaţă cu o conştiinţă deosebită, fiecare fir de păr stând drept.

Lucy nu ştia cum să-l calmeze.

Nu voia să o facă.

— Îmbrăcată cu câteva zdrenţe din mătase şi dantelă.

El agăţă cu un deget gulerul halatului şi trase, expunând un umăr în noapte. Ea simţi degetul lui zăbovind de-a lungul claviculei, apăsând pe scobitura gâtului, apoi trasând linia bărbiei sale, ridicându-i capul spre el.

— Dar nu aveai nevoie să fii salvată. Aveai situaţia… sub control.

— Da, respiră ea.

El înaintă mai tare, împingând-o cu pieptul lui.

Spatele lui Lucy se lovi de trunchiul unui copac. O apucă de încheietură şi îi luă mâna care strângea cămaşa de noapte.

— Sub control, repetă el împletindu-şi degetele cu ale ei.

Îşi întări strânsoarea până când oasele încheieturii începură să o doară. Cu o mişcare rapidă, îi trase mâna peste cap şi o fixă pe copac cu a lui. Halatul i se desfăcu în talie. Ea icni când simţi aerul rece al nopţii care îi asaltă gâtul şi îi făcu sfârcurile să se întărească pe sub cămaşa de noapte.

Cu mâna liberă, el îşi aşeză palma peste unul dintre sânii care tremurau sub mătase. Îşi trecu degetul peste sfârcul ei tare. Ea icni din nou, de data asta cu plăcere.

— Nu aveai nevoie să fii salvată, spuse el, mişcându-şi degetul mare peste mătase, în cercuri mici, înnebunitoare.

Valuri de plăcere treceau prin ea, căldura unduindu-se sub pielea de găină care îi acoperea gâtul, pântecul,

coapsele.

Lucy îşi muşcă buza şi închise ochii.

— Uită-te la mine, mârâi el. Uită-te la mine, la naiba! O strânse puţin de sfârc.

Ochii ei se deschiseră.

— Nu ai nevoie de banii mei.

El trase de cordonul de la cămaşa de noapte până când dantela delicată cedă. Mătasea alunecă în jos, dezvelindu-i un sân.

— Nu ai nevoie de cadourile mele.

Îi acoperii sânii cu mâna lui caldă şi grea, tachinând vârful tare al sfârcului, frecându-l sub degetul mare până când ea scoase un mic ţipăt. El îşi împinse corpul în ea, ţintuind-o de copac cu greutatea lui. Căldura mădularului lui pulsa pe pântecul ei.

— Nu ai nevoie de protecţia mea, spuse el printre dinţi. Mâna lui îi atinse coapsa, adunând materialul, ridicând tivul cămăşii de noapte cu mişcări nerăbdătoare. O privi în ochi. La naiba, Lucy, o să ai nevoie de mine! O să te fac să ai nevoie de mine!

Îşi coborî capul spre sânul ei, luându-i sfârcul în gură.

Plăcerea clocotea în ea – o lumină albă fierbinte arcuindu-se în întuneric. Limba lui se juca peste vârful sensibil, făcând-o să se crispeze cu o durere dulce, chinuitoare. Una dintre mâinile ei rămase fixate deasupra ei, dar îl atinse cu cealaltă, înfigându-şi degetele în gâtul lui.

Mâna lui se strânse în jurul şoldului ei, apoi se strecură pe sub mătasea cămăşii de noapte, ridicând-o până la talie. Îşi strânse mâna pe sub coapsa ei şi i-o ridică, petrecându-i piciorul peste şoldul lui. Răcoarea de gheaţă îi intră sub mătase, peste coapse şi între picioare. Apoi el îşi trase şoldurile uşor înapoi, îşi plimbă mâna peste pântec, apoi îşi coborî degetele.

Nu mai exista niciun frig, doar foc. Căldură lichidă curgându-i prin vene, pulsându-i în abdomen şi în acel spaţiu dintre picioare. El strecură un deget în ea. Apoi două. Mişcarea lui era aspră şi greoaie, dar ea era umedă şi

pregătită, şi nu era de ajuns. Aproape nu era de ajuns. Degetul lui mare găsi cea mai sensibilă bucată de carne, iar gura ei se deschise într-un strigăt de uimire. El îşi apăsă gura peste a ei, umplând-o cu limba. Stimulând-o cu degetele şi jucându-se în ea până când ea aproape se prăbuşi.

Şi apoi dispăru. Mâna lui dispăru. Buzele lui dispărură. Se aplecă peste ea, presându-şi pieptul de ea, toată greutatea lui apăsând pe sânii ei dureroşi, iar ea se freca de el pentru mai mult.

Îl auzi icnind şi încercând să respire, îl simţi dibuind nasturii de la pantaloni. Apoi îl simţi, fierbinte şi tare şi mişcându-se cu nerăbdare pe coapsa ei. Ea se arcui spre el instinctiv, dar el o prinse de şold, apăsând-o înapoi. Cealaltă mână a lui se strânse peste a ei, ţinându-i încă braţul deasupra capului.

— Spune-mi că ai nevoie de mine. Privirea lui o ţintuia, întunecată şi limpede precum cerul la miezul nopţii.

— Eu…

Vocea ei se stinse. Nu putea gândi ca să vorbească, nu-şi putea aminti cum să-şi facă gura să formeze cuvinte. Vorbirea nu avea niciun sens. Singurul scop al buzelor ei era să sărute, limba ei exista să lingă şi să sugă. Îşi îngropă faţa în gâtul lui şi îşi trecu limba de-a lungul lui. El trase aer în piept cu un şuierat ascuţit şi apăsă degetul mare mai adânc în carnea ei.

— Spune-mi că ai nevoie de mine, insistă el. El o tachina cu mădularul, împingând-o cu el, şi când se retrase, un suspin strangulat îi ieşi din gât.

— Jeremy, strigă ea. Te rog!

— Spune-mi.

— Am nevoie de tine! Doamne, cât de mult avea nevoie de el! Ea nu era nimic altceva decât o masă tremurătoare de dorinţă care tânjea şi avea nevoie. Am nevoie de ti…

El îşi apăsă gura pe gura ei, retezându-i cuvintele, luându-i aerul, îi eliberă braţul şi îi apucă şoldurile cu ambele mâini şi o ridică. Şi cu o apăsare rapidă, disperată,

intră în ea, umplând-o. Simţind acel vid dureros al nevoii. Ea îşi înfipse unghiile în gâtul lui şi strânse tare. El se retrase puţin, îi înclină şoldurile, şi intră iar în ea, împingându-se până în capăt.

Da. Da. Da.

Aici era locul lor. Împreună, în întuneric. În camere cu foc aprins, în grădini umbrite şi în şifoniere negre, adânci, de abanos. Luptându-se între ei, luptându-se cu ei înşişi. Luptând să se apropie. Luptând să devină unul.

Îşi fixă capul pe umărul ei, apucându-i şoldul ca să intre şi mai adânc. Mai tare, mai repede. Din nou, din nou şi din nou. Până când tensiunea delicioasă care curgea prin ea se încordă la maximum şi plesni, eliberând-o în întuneric.

Apoi o trase înapoi în jos cu un geamăt chinuit şi cu o înfigere arcuită, finală. Puterea eliberării lui fu simţită de amândoi, şi tremurară împreună după aceea. Degetele lui străpunseră carnea coapsei ei, greutatea lui îi zdrobi sânii, iar umerii lui se încordară în încercarea lui de a respira.

— La naiba, Lucy, spuse el cu vocea înăbuşită pe umărul ei. Spune-mi că ai nevoie de mine. Îşi întoarse capul şi îşi lăsă obrazul pe pieptul ei. Spune-mi că ai nevoie de mine pentru că Dumnezeu ştie că nu pot trăi fără tine. Îl voi omorî pe bărbatul care încearcă să mi te ia, şi să fiu al naibii dacă te voi lăsa să pleci.

Mâinile lui urcară de la şoldurile ei ca să se înfăşoare în jurul taliei, strângând-o aproape de el până când îi dărui aerul pe care-l respira.

— Nu-ţi voi da drumul.

Ea îi legănă capul aşa cum stătea pe inima ei.

— Să nu o faci, şopti ea trecându-şi degetele prin părul lui. Să nu-mi dai niciodată drumul.

*

El nu îi dădu drumul.

Cumva, imediat ce respiraţia neregulată şi bătăile inimii ajunseră la un ritm normal, Jeremy strânse marginile

halatului şi îi ridică mânecile înapoi pe umeri. Fără să-i dea drumul, el îi trase cămaşa de noapte peste talie şi o lăsă să cadă până sub genunchi. Se dezbrăcă de haină ţinând-o pe Lucy lipită de copac cu trupul lui. Apoi îi strânse silueta tremurând în braţe şi aruncă haina în jurul ei ca pe o pătură. Fără să-i dea drumul.

Îi ridică trupul înfrigurat cu un braţ şi se aplecă să-şi ridice arma cu celălalt. Îşi aruncă arma peste umăr, îi ascunse capul sub celălalt şi îşi făcu drum prin pădure.

El era sleit de puteri, avea inima uşurată, iar casa era prea departe. O duse în braţe către susurul încet al râului. Către schit. El mergea într-un ritm constant, oprindu-se doar ocazional ca să reechilibreze greutatea ei în braţele lui.

Se uită în jos la faţa ei, cuibărită la pieptul lui. Ochii ei erau închişi, genele negre odihnindu-se pe curba obrazului său. În lumina lunii, pielea ei strălucea albă şi pură, iar buzele ei erau de un roz cenuşiu.

Buclele castanii se rostogoleau peste umăr, şi dacă el îşi apleca puţin capul şi inhala adânc, simţea mirosul de pere din părul ei.

Era frumoasă. Doamne, cât de mult o iubea!

Şi el nu se urâse niciodată mai mult.

Ura de sine creştea cu fiecare pas, făcând să-şi adâncească cizmele în noroi. Trăgându-l în jos spre pământ, să se scufunde prin straturile de pietre şi foc şi să cadă direct în iad, unde îi era locul. Se întorsese de la Londra promiţându-i să aibă grijă de ea, să o protejeze. Măcar dacă i-ar mai da ea o singură şansă, el nu o va mai face niciodată să plângă. Toate acele sentimente nobile, şi ce făcuse? O ţintuise de un copac şi o posedase ca o brută ce era.

Lucy avea nevoie de protecţie, era clar. Avea nevoie ca el să o protejeze.

Ajunseră la schit. Jeremy dădu un picior în uşă, zdrăngănind zăvorul de lemn din interior.

Ceva din interiorul său zdrăngăni de asemenea. Ceva dureros de aproape de inima lui.

Aerul din căsuţă era închis şi gros. Nu putea să respire. Îl cuprinse o panică disperată – nevoia de a se întoarce şi de a fugi. Evitase locul ăsta douăzeci şi unu de ani şi intenţiona să nu-l mai viziteze niciodată. Dar acum… acum o avea pe Lucy în braţele sale, iar ea nu avea pe nimeni altcineva. Se va confrunta cu asta, pentru ea.

Lumina lunii pătrunse prin uşa deschisă din spatele lui, iluminând uşor cămăruţa. Arăta exact aşa cum şi-o amintea. Un rând de soldaţi de plumb deasupra şemineului. Uneltele de pescuit împrăştiate pe masa mică. Lângă uşă, două perechi de cizme mici, murdare de noroi. Toate lucrurile erau îngheţate în trecut. Doar un strat gros de praf dovedea trecerea timpului.

Jeremy o purtă pe Lucy înăuntru şi o aşeză pe covorul din faţa şemineului, scoţându-i mâna de sub cămaşa lui. Ea dormea.

Pieptul lui se strânse de durere. Fiecare respiraţie trasă se simţea ca un suspin. Aerul stătut era plin de pierderi şi de iubire – acele două forţe conectate inexorabil care păreau, pentru el, că nu s-ar putea separa niciodată. Era condamnat să piardă pe oricine iubea, şi era condamnat să i se întâmple aici.

Dar avea timp suficient să se jelească mâine. În ziua următoare, în viaţa cealaltă. În acest moment, soţia lui era rece. El alungă gândurile deoparte, punându-şi corpul la sarcini mecanice. Concentrându-se asupra unor obiective simple. Lumină. Căldură.

După ce închise uşa cât de bine putu, el o acoperi cu blănuri şi îi puse o pătură pliată sub cap. După care aruncă iască şi lemne în şemineu. Focul se aprinse repede plesnind şi trosnind, şi umplând camera cu o căldură dulce şi fumurie, şi cu o strălucire de chihlimbar. El îngenunche lângă ea, privindu-i pieptul cum se ridică şi cobora cu fiecare respiraţie. Trase şi el aer în piept când obrajii şi buzele ei îşi recăpătară culoarea. Se întinse să-i mângâie obrazul, şi ea se agită, mişcând din nas la atingerea lui. Îi cuprinse faţa în palmă şi îşi trecu degetul mare peste buza ei de jos. Ar fi păstrat pentru totdeauna acest moment. Să-i

ţină faţa în mâini, buzele ei atingându-i degetul cu un sărut secret. Când se va trezi, se va termina totul. Îşi va aduna câinii, pisica şi mătuşa senilă şi va plecă, luând împreună cu ea tot ce avea mai bun în această viaţă.

Ea se agită din nou, răsucindu-se pe sub pături. Ochii ei se deschiseră fluturând.

— Jeremy? Numele lui curse de pe buzele ei încet şi dens, dulce ca mierea.

Nu va dura, îşi spuse el. Îl va blestema în curând.

— Lucy, nu te mişca! Îşi trase mâna de pe faţa ei. Doar odihneşte-te!

Ea scoase o mână de sub pături şi îşi frecă ochii cu pumnul. Ea putea foarte bine să-i fi tras un pumn în stomac. Se puteau vedea răni roşii, furioase, de-a lungul pielii de la încheietură. Vânătăi de când îi prinsese el braţul şi o ţintuise de copac. Simţi amărăciune. El o rănise, şi nu doar acolo. Trebuia să vadă.

Ridică încet păturile, aruncându-le într-o parte. Ea scoase un sunet mic, dar el îi puse un deget pe buze.

— Lasă-mă să mă uit la tine, spuse el dându-i la o parte marginile halatului.

Ea încuviinţă din cap somnoroasă.

Cămaşa de noapte din mătase roşie era lipită de ea şi şifonată. Jeremy trase de bucata de dantelă rămasă şi aruncă materialul deoparte. Îşi încleştă maxilarul, înghiţi greu şi se forţă să se uite bine şi mult la ceea ce făcuse.

Pe gât şi pe umăr avea semne mici, de când îi sărutase, îi supsese şi îi muşcase din carne. Între picioare era umflată şi roşie, unde îşi făcuse el loc între picioare şi o penetrase ca o fiară.

— Întoarce-te, se înecă el.

Ea ascultă în tăcere, iar el îşi forţă privirea să se uite peste trupul ei din cap până-n picioare, observând fiecare zgârietură şi julitură pe care i-o făcuse scoarţa de copac pe pielea perfectă, aurie. Avea câteva semne pe gambe şi în spatele coapselor, dar spinarea ei era haşurată de dungi roşii. El urmări în sus curba coloanei.

Şi apoi o văzu, şi respiraţia i se opri în piept.

O lovitură rotundă, pe omoplat.

Un cerc de roşu intens, format din carne tare şi umflată.

Aceasta nu era o zgârietură. Nu era ceva ce făcuse el. Atinse rana cu vârful degetului, şi Lucy se strâmbă.

— El ţi-a făcut asta.

Lucy încuviinţă.

Jeremy se ridică. Îşi luă haina şi se îmbrăcă înainte să se uite după puşcă.

— Ce faci? întrebă ea, întorcându-se pe o parte şi sprijinindu-se pe un umăr. Unde te duci?

— O să-l omor. Unde îşi pusese afurisita aia de armă? Am să-l găsesc pe bastardul ăla nenorocit şi o să-l împuşc.

Lucy se ridică apucându-şi halatul din mătase roşie.

— Jeremy, nu! Nu poţi face asta, îl opri ea.

— Te asigur că pot. Pesemne îşi lăsase puşca afară.

Puse mâna pe clanţă, dar ea apăru lângă el şi-l apucă de mânecă.

— Este doar un băiat, Jeremy! Îl trase spre ea cu o mişcare bruscă a mâinii. Repetă cu blândeţe: Este doar un băiat. Doar un băiat.

Cuvintele îl străpunseră ca o lovitură. Jeremy şopti un blestem. Lucy se întinse să-l ia de cealaltă mână, dar el se dădu înapoi. Nici nu se putea uita la ea măcar.

— Câţi... Vocea lui era ca un scârţâit ruginit. Câţi ani are?

— Doisprezece. Poate treisprezece.

Jeremy privi tăcut mâna lui Lucy prinsă pe braţul lui. Strânsoarea ei slăbi. La fel şi vocea ei.

— Am încercat să-ţi explic mai devreme. Îl cheamă Albert. Tatăl lui a fost deportat pentru braconaj. Mama lui este moartă. Are o soră de cinci ani de care trebuie să aibă grijă, şi sunt înfometaţi. S-a speriat de mine în întuneric. Nu îl poţi învinui că m-a rănit.

Jeremy îi dădu mâna la o parte şi se întoarse cu spatele. Îşi trecu mâinile prin păr şi apoi lovi cu pumnii în masă. O cană de ceramică se rostogoli pe podea. În spatele lui, Lucy scoase un strigăt speriat.

Să-l ia naiba! Încă o lovitură.

Să-l ia naiba! Să-l ia naiba! Jeremy bătu cuvintele în masă din nou şi din nou. El nici măcar nu era sigur la care „el” se referea. La tatăl lui, la el – nu conta. Ei erau unul şi acelaşi. Amândoi distructivi. Amândoi daţi naibii.

Se temuse de acest moment douăzeci de ani. Ştia de douăzeci de ani că avea să vină. Jeremy îşi trăise viaţa în aşa fel încât să se distanţeze de greşelile tatălui său. Acea cruzime tăcută, rece, care făcuse duşmani din arendaşii lui, o femeie nefericită, din soţia sa şi o fantomă, din fiul lui cel mare.

Jeremy încercase să reziste chiar şi în copilărie. Încercase să înşele soarta. Dacă tatăl lui spunea „întoarce-te la stânga”, Jeremy se ducea în dreapta. Dacă tatăl lui cerea „Mergi mai repede”, el încetinea. Nimic din toate astea nu contau la final. El era înapoi în acelaşi loc blestemat, plătind pentru aceleaşi păcate. Arendaşii îl dispreţuiau, chiar înainte ca el să-i fi alungat cu un pistol. El îşi împingea soţia în copaci şi o făcea să dispere.

Apoi seara asta… Dumnezeule! În seara asta, trăsese spre un băiat de doisprezece ani.

Un sentiment de dezgust îl făcu să se îndrepte spre uşă. Trebuia să plece. Trebuia să plece departe de ea, înainte să o rănească din nou.

Lucy îi blocă drumul.

— Jeremy, asta este o nebunie! Doar nu intenţionezi cu adevărat să te duci să vânezi un copil.

Jeremy scrâşni din dinţi şi îşi lăsă mâinile pe lângă corp. Bineînţeles că nu intenţiona să se ducă să vâneze un copil. El nu intenţionase să rănească pe nimeni, dar făcuse exact asta. El era fiul tatălui său. Era rece, crud şi fără inimă, şi nu era sigur pentru el să stea aici şi să bată apa-n piuă. Trebuia să plece şi trebuia să o facă acum.

— Lucy, dă-te la o parte! Ea îşi propti picioarele în podea şi îşi încrucişă braţele sfidător.

Jeremy îşi încleştă maxilarul şi se uită urât la ea.

— Mişcă-te! Acum.

— De ce te comporţi aşa? Lucy îşi strânse pumnii.

Ascultă ce spui – te încrunţi şi faci ameninţări ridicole. De ce? Pentru că tatăl tău trata arendaşii în acest mod? Ea îi înfipse un deget în mijlocul pieptului, lovind în rana crudă, deschisă, care era inima lui. Nu face asta! *Poc.* Tu nu eşti tatăl tău. *Poc.* Tu eşti bun şi binevoitor, şi generos. *Poc, poc, poc.* Jeremy, oftă ea. Pentru numele lui Dumnezeu, tu nici măcar nu poţi împuşca o potârniche aflată la pământ. Tu n-ai face rău nimănui. Pur şi simplu nu eşti acel gen de om. Ea îşi întinse mâna pe pieptul lui, mângâind uşor materialul cămăşii lui. Vocea i se îmblânzi pe măsură ce îi întâlni privirea.

— Dacă erai aşa, nu te-aş fi iubit.

Capitolul 27

Jeremy se uită la ea în tăcere, expresia lui fiind impenetrabilă. Dacă nu ar fi fost bătăile inimii lui pulsând tare în palma ei, Lucy ar fi putut crede că era de piatră.

Sau de gheaţă.

— Este foarte frig aici.

Lucy dădu un picior în uşă să se închidă şi se rezemă de ea. Dacă el avea de gând să plece undeva, mai întâi trebuia să treacă de ea.

— Te înşeli, spuse el.

Ea îi simţi vocea vibrându-i în palmă, trimiţându-i fiori de-a lungul braţului, până la gât.

— Nu, nu mă înşel. Este mai frig decât în iad. Uite ce e! Ea respiră în spaţiul dintre ei. Şi se învârti în vapori de ger.

— Te înşeli în privinţa mea.

— Oh! Ei bine, nu mă înşel nici în privinţa asta.

El clătină din cap.

— Nu mă face să par că sunt binevoitor, generos sau orice altceva care se apropie de bun. Dintre toţi oamenii, tu ar trebui să ştii mai bine. Iar faptul că m-am căsătorit cu tine a fost cel mai egoist lucru pe care l-am făcut în viaţa

mea. I-am spus fratelui tău, mi-am spus şi mie că voiam să te protejez. Să am grijă de tine. Vocea lui coborî pe măsură ce se micşora distanţa dintre ei. Am minţit.

Privirea lui de piatră rătăci peste chipul ei, peste trupul ei. Respiraţia fierbinte îi gâdilă urechea când el se aplecă mai aproape.

— Te doream. Mai mult decât am dorit ceva în toată viaţa mea. Te doream atât de tare, încât nu mai vedeam limpede. Nu puteam dormi noaptea.

Vocea lui tremură, iar Lucy tremură împreună cu ea. Se lăsă pe uşă, împrumutându-i puterea.

— Ştiam că vrei să te căsătoreşti din dragoste. Dar te doream şi nu mi-a păsat. Şi în seara asta, şopti el cu înverşunare, atingând-o cu degetul pe gât, te-am dorit ca în acea după-amiază din livadă. Voiam să te ţintuiesc de acel copac şi să-ţi desfac picioarele şi să te penetrez ca un animal. Aşa că în seara asta te-am luat şi te-am rănit, şi nu mi-a păsat.

Degetul lui ajunse în jos, în spaţiul dintre sânii ei. Lucy îşi ţinu respiraţia. Jeremy îşi dădu mâna la o parte, strânse pumnul şi o lovi de uşa din spatele ei. Forţa loviturii o făcu să-i clănţăne dinţii.

— Aşa că nu mă face să par că sunt un om bun. Sunt o brută zevzeacă, aşa cum ai spus şi tu. Te-am rănit şi pe dinăuntru, şi pe dinafară, şi nici să nu îndrăzneşti să mă iubeşti! Lovi uşa din nou. Să nu îndrăzneşti!

O fixă cu o privire arzătoare. Lucy era recunoscătoare că uşa din spatele ei o susţinuse, pentru că fără ea cu siguranţă i s-ar fi înmuiat genunchii. Nu îl putea lăsa să vadă. Nu se putea destrăma în bucăţi, pentru că el avea nevoie ca ea să fie întreagă.

— Oh, Jeremy! Ştii că nu mă dau înapoi de la o provocare. Forţându-şi buza să zâmbească pe jumătate, ea se întinse să netezească o şuviţă de păr de pe fruntea lui. El închise ochii pentru o clipă, şi mărul lui Adam i se agită în gât. Lucy tânjea să-i cadă în braţe şi să-l sărute, dar se hotărî să-i cuprindă faţa în palmă.

— Te iubesc, Jeremy. Şi singurul mod prin care mă

poţi răni este să ieşi pe uşa asta şi să pleci.

El îşi îndreptă spatele. Îi atinse mâna care îi cuprindea obrazul.

— Singurul mod prin care te pot răni? Îi îndepărtă mâna şi o lăsă în jos între ei.

Lucy se uită în jos. Zgârieturile acopereau pielea încheieturii sale.

— Uite, spuse el morocănos, scuturând-o de braţ. Uită-te în ce hal te-am rănit!

Ea se uită la el cu sprâncenele ridicate.

— Îmi imaginez că nici ceafa nu arată prea bine. Când faţa lui nu se îmblânzi, Lucy îşi dădu ochii peste cap uitându-se în sus. Jeremy, sunt doar câteva zgârieturi. M-a durut mult mai tare când am căzut dintr-un copac, nu când am fost iubită ţintuită fiind de unul.

Ochii lui albaştri erau aşchii de gheaţă. Lucy clătină încet din cap.

— De ani tot încerci să mă sperii cu privirea aceea înfricoşătoare, Jeremy. Nu va funcţiona niciodată. Crezi că nu ştiam că se afla ceva sub acea suprafaţă rece? Bineînţeles că ştiam. Într-un fel sau altul, întotdeauna am încercat să te provoc să ajungi la ea.

— Nu. El clătină din cap. Lucy, tu nu ştii…

— Ba da, ştiu. Îşi puse mâna pe pieptul lui. Te cunosc. Ştiu ce este înăuntru, pentru că este şi în mine. Acolo este pasiune şi loialitate şi mândrie, şi dorinţă, şi încă o sută de alte lucruri. Şi nu toate sunt bune şi niciunul nu este blând. Sunt atât de feroce şi de sălbatice – şi intense, încât te sperie. Ţi-e frică să laşi pe cineva să vadă. Lucy îi strânse cămaşa cu pumnul şi trase de ea până îi întâlni privirea. Nu le lăsa să te sperie, zise ea şi înghiţi în sec. Eu le văd. Pe toate. Şi pe mine nu mă sperie. Îşi strecură mâna în cămaşa lui, întinzându-şi degetele peste inima lui. Aici, înăuntru, se află un bărbat cald, generos, loial şi plin de compasiune. Arendaşii lui îl vor respecta. Într-o zi, copiii noştri îl vor adora.

Ochii lui se îmblânziră şi respiră adânc, ca şi cum urma să vorbească.

— Dar nu şi eu, adăugă ea.

El rămase uimit.

— Nu şi tu?

— Nu. Ea clătină din cap şi zâmbi. Eu sunt îndrăgostită de bruta zevzeacă.

Ea îşi duse degetele de-a lungul pieptului său gol, simţind transpiraţia fierbinte şi muşchii tari, şi o inimă îndărătnică bătând.

— Ştii, ai o părere destul de exagerată despre farmecul tău dacă tu crezi că m-ai convins să mă căsătoresc cu tine împotriva voinţei mele. Şi eu te-am dorit. În ziua aceea în livadă. Mai devreme în seara asta. Şi în fiecare minut dintre acestea. Am vrut să mă căsătoresc din dragoste şi am făcut-o. Te-am iubit din ziua în care m-am căsătorit cu tine. Te iubesc acum. Vocea ei începu să tremure. Te voi iubi mereu şi…

— Lucy, icni el, apăsându-şi degetul mare peste buzele ei! Opreşte-te! Opreşte-te!

— Să mă opresc? Ea îşi retrase mâna. Ce voia el să spună? Să nu mai vorbească? Să nu-l mai iubească? Lucy nu avea de gând să facă nimic din toate astea. Opreşte-te tu, spuse ea cu o voce cutezătoare.

Folosind puterea solidă a uşii din spatele ei, Lucy îl împinse în piept cu ambele mâini. El se clătină un pas în spate.

— Nu te mai certa cu mine!

Îl împinse din nou, rezemându-l cu spatele de masă. El îşi lăsă greutatea pe ea, pierzând într-o clipă zece centimetri din înălţime, îşi depărtă larg picioarele şi Lucy păşi între ele.

Îi întâlni ochii aceia albaştri de gheaţă, aflaţi acum cu doar câţiva centimetri mai sus de ai ei.

— Vrei să auzi că am nevoie de tine?

El încuviinţă – cu o înclinare atât de mică a capului, încât ea se îndoia că o făcuse conştient. Jeremy, eu chiar am nevoie de tine. Am nevoie de tine cu disperare, şi asta mă sperie. Nu am nevoie de banii tăi sau de cadourile tale, sau chiar de protecţia ta. Am nevoie de tine. Şi în acest

moment, în numele a tot ce este sfânt, am nevoie să încetezi să mă mai întrerupi. Am nevoie să mă priveşti în ochi şi să mă auzi când îţi spun că te iubesc. Şi la naiba, Jeremy, am nevoie să mă crezi.

El îşi deschise gura să vorbească. Ea îi puse o mână peste buze şi îşi coborî vocea până la un mârâit.

— Nu mă mai întrerupe.

El îşi închise ochii, oftând resemnat în palma ei. Lucy îşi retrase mâna. Lăsă însă degetul mare să zăbovească peste curba buzei lui de jos.

— Priveşte-mă în ochi, spuse ea uşor.

El o făcu.

Cu toată forţa acelei Priviri arzând în privirea ei, Lucy şopti:

— Ascultă-mă! Îşi puse mâinile peste umerii lui, îmbrăţişându-l. Te iubesc, Jeremy. El îşi mută greutatea sub ea, iar ea îşi înăspri strânsoarea. Crede!

Apoi Lucy îi susţinu privirea, se propti pe călcâie şi aşteptă.

„Încetează”, ordonau ochii lui, iar fruntea lui încruntată sublinia acest lucru. „Îţi interzic să mă iubeşti! Dă-te la o parte! Mişcă-te! Acum!”

Ea îşi clătină uşor capul.

— Ştii că acea Privire nu merge la mine. Nu plec nicăieri.

În ochii lui apăru o nedumerire albastră.

— De ce? Vocea lui era aspră, uimită. La naiba, Lucy, de ce? Nu ţi-am oferit niciun motiv ca să mă iubeşti.

— Nu-mi trebuie un motiv. Dar mi-ai oferit multe. Pentru că vrei să mă faci fericită şi să mă ţii în siguranţă. Pentru că mă recunoşti şi în întuneric. Pentru că, atunci când sunt în preajma ta, fiecare bucăţică din mine prinde viaţă. Pentru că şi eu te trezesc la viaţă, de asemenea. Pentru că… doar aşa. Ea îşi ridică bărbia. Pentru că te iubesc, şi tu nu mă poţi opri.

Apoi fruntea lui se îmblânzi şi privirea lui deveni stăruitoare. Pe Lucy o durea inima.

— Nu-mi cere asta, spuse el cu o voce care scrâşnea

puţin. Nu-mi cere să cred. Nu ştiu ce să fac cu aceste cuvinte. Nu-mi amintesc când le-am auzit ultima dată, dacă le-am auzit vreodată şi...

— Şi te sperie. Ştiu.

El înghiţi în sec.

— Aş face orice pentru tine, Lucy. Ţi-aş oferi orice doreşti. Lasă-mă să am grijă de tine! Lasă-mă să-ţi cumpăr lucruri! Cere-mi orice altceva, dar nu-mi cere asta.

— Dar asta este tot ce vreau. Ea îl strânse mai tare de umeri. Asta este tot ce am nevoie. Şi eu sunt speriată, pentru că o doresc atât de tare. Nu vreau să mi-o spui şi tu, nu acum. Dar vreau ca tu să o auzi, şi să o crezi, şi să fii destul de puternic încât să o suporţi.

Ea nu ştia de cât timp stăteau acolo, cu privirile blocate. Clipe. Minute. Poate ore.

Dar Lucy nu se va da înapoi şi nu îi va da drumul. Îl ţinea de umeri şi îi susţinea privirea. Până când, în cele din urmă, el trase adânc aer în piept şi suspină puternic. Ea îi simţi umerii musculoşi alunecând pe sub mâinile ei, ca şi cum s-ar fi scuturat de o greutate mare. Mâini puternice se întinseră să-i cuprindă talia. El închise ochii pentru o clipă, apoi îi deschise din nou. Şi era un lucru bun că el o ţinea strâns de talie, pentru că genunchii ei se înmuiară în clipa în care îi întâlni ochii albaştri strălucitori.

Iar acum... aceasta era o Privire. Una pe care nici Lucy nu o putea ignora. Cu toată forţa cu care privirea lui obişnuită cerea distanţă, această Privire îi ajunse la inimă şi o trase, smucind-o mai aproape.

Apoi maxilarul lui se calmă, buzele i se desfăcură, şi vocea lui adâncă repetă ceea ce spusese deja privirea lui. Câteva cuvinte mici care îi făcură inima lui Lucy să bată mai tare şi sângele să-i cânte de bucurie.

— Spune-o din nou!

*

— Te iubesc, Jeremy.

El tot simţi o umbră de îndoială. Dorinţa de a o

împinge la o parte. O spusese prea simplu. De parcă nu exista nimic mai uşor, mai natural în lume. Cuvintele atârnau în aer, atât de mici, aşa de goale. Jeremy simţi ca şi cum ea i-ar fi pus un lucru fragil, delicat, ca de pasăre în mâinile lui mari şi stângace, obligându-l să aibă grijă de el. Şi să-l ierte Dumnezeu, primul lui impuls era să-l arunce departe. L-ar fi distrus, cu siguranţă. În disperarea lui, l-ar fi strâns atât de tare încât s-ar fi spart în o mie de bucăţi – şi propria lui inimă s-ar fi spart împreună cu el.

Dar apoi îi zâmbi ea, atât de dulce. Obrajii ei se încreţiră cu acea bucurie molipsitoare, neastâmpărată, şi el ştia că nu ar putea-o îndepărta niciodată. Nu pe ea, nu iubirea ei. El îi va dovedi – şi îşi va dovedi şi lui – că putea fi suficient de puternic. El va fi bărbatul care credea ea că este. El putea legăna acel lucru fragil şi mic în mâinile sale şi să-i păzească inima ca şi cum ar fi fost a lui.

Pentru că, într-adevăr, ei erau unul şi acelaşi.

Jeremy o strânse la piept, trăgându-i inima aproape de inima lui. Dar simţi ceva între ei. Un cocoloş greu de la pieptul lui.

Colierul.

El îşi luă mâinile de pe talie şi băgă mâna în buzunar să-l scoată. La lumina focului, rubinele străluceau ca nişte cărbuni încinşi.

— Ştiu că nu ai nevoie de ăsta, spuse el.

Ea clătină din cap.

— Aşa este.

— Dar vreau să ţi-l dăruiesc. El îi îndepărtă părul de lângă gât. Îmi dai voie?

Ea încuviinţă uşor, ridicându-şi părul într-o parte. El îi fixă colierul în jurul gâtului, atingând-o cu degetele de-a lungul curbei delicate a decolteului ei.

— Ei bine? şopti ea, rulând lanţul cu nestemate cu vârfurile degetelor. Cum arată?

— Arată… geloase.

Ea râse. Era cea mai dulce muzică pe care o auzise el vreodată.

— Nu ştiam că bijuteriile pot fi geloase.

El dădu solemn din cap.

— Oh, da. Cu siguranţă că sunt geloase. Geloase pe tine. Şi furioase pe mine, pentru că le-am pus în jurul unui gât atât de frumos. Ele se simt ca nişte pietre plictisitoare, diforme, agăţate acolo.

Ea râse din nou.

— Jeremy, te rog! Credeam că domnii le cumpără bijuterii doamnelor astfel încât să poată renunţa la expresiile frumoase.

El o prinse iar de talie, trăgând-o mai aproape.

— La naiba cu expresiile frumoase! Eşti frumoasă, Lucy. Şi nu există nicio bijuterie sau expresie destul de frumoasă ca să te egaleze.

Şi nu existau cadouri, nici cuvinte suficient de extravagante prin care să-i spună cât de mult o iubea. El va trebui să-i arate în schimb, în seara asta. Mâine. În fiecare zi din restul vieţii sale. Ea se simţea atât de adorabilă, strânsă aproape de el, iar el visa deja să o guste. La naiba cu expresiile frumoase! El îşi va folosi mult mai bine buzele.

Buzele se curbară într-un zâmbet viclean, de parcă îi citise gândurile. Se uită la ea, privind cum i se întindea zâmbetul încet pe faţă, până sus, aproape de ochii verzi arzători.

— Nu ai de gând să mă săruţi?

Îşi coborî buzele până aproape de ale ei, până când nu mai rămăsese nimic între ei în afară de respiraţie.

— Da, Lucy. Urmează să te sărut acum. O să te sărut lung şi încet, şi adânc. Am să te sărut toată noaptea, şi mâine, şi în fiecare zi pe care mi-o dă Dumnezeu lângă tine.

Ea îşi ascunse faţa în mâinile lui şi îşi atinse buzele de buzele lui.

— Am să te sărut aici, şopti el peste gura ei. El îşi strecură buzele la urechea ei, lăsând respiraţia să-i mângâie lobul urechii.

— Şi aici, şopti el, frecându-şi nasul de părul ei. Lăsându-i capul pe spate, el îşi ascunse faţa în forma dulce a gâtului ei.

— Şi aici. Îşi frecă maxilarul aspru de pielea delicată a

gâtului ei, făcând-o să icnească încet.

Apoi el se retrase şi se uită în jos la faţa ei. Până când ochii ei se deschiseră fluturând cu o măturăde gene negre pe care el le simţi trecând pe fiecare centimetru al pielii sale.

— Am să te sărut din creştetul capului, până jos de tot, la vârfurile degetelor de la picioare. Şi apoi am să te sărut în sus la întoarcere, şi mă voi opri pe la jumătate – ea tremură în braţele lui, şi el îşi strânse coapsele în jurul şoldurilor ei. Şi am să te sărut şi am să te sărut, şi am să te sărut până când îmi vei striga numele.

— Aşadar, spuse el stând în picioare. O ridică în braţe cu o mişcare rapidă. Dacă tu – soţia mea, inima mea, dragostea mea – mai ai ceva de spus, îţi sugerez să o faci acum. El o duse către foc, coborând în jos cu ea, în cuibul de blănuri şi pături. Pentru că în următoarele câteva minute, intenţionez să-ţi ţin buzele ocupate într-un mod plăcut, şi după aceea – după aceea, îţi promit, că vei uita.

Ea îşi petrecu mâinile în jurul lui, trăgându-l aproape.

— Am doar o întrebare, spuse ea, iar mâna lui se strecură sub forma de mătase din jurul sânului ei.

— Ce anume?

Limba ei suflă uşor în urechea lui.

— Eu când mai apuc să te sărut?

Capitolul 28

După câteva ore şi nenumărate săruturi mai târziu, veni dimineaţa liniştită şi luminoasă. Lucy se ridică într-un cot şi mângâie părul de pe fruntea soţului ei, văzând că el se uita în sus la tavan.

— La ce te gândeşti? întrebă ea, punându-şi bărbia pe pieptul lui.

El îşi îndoi braţul în jurul ei.

— Mă gândesc că aş putea sta aici cu tine pentru totdeauna.

Ea zâmbi şi îi dădu un sărut pe claviculă.

— Dar, continuă el mângâindu-i părul, mă gândesc că, dacă nu ne întoarcem curând acasă, va veni cineva după noi. Se întoarse cu faţa la ea şi puse un sărut blând pe buzele ei. De ce întrebi? Tu la ce te gândeşti?

Lucy înfăşură o şuviţă de păr în jurul degetului.

— Mă gândesc la Albert.

Jeremy se strâmbă.

— Iar el?

— Ar trebui să-i dai ceva de lucru, spuse ea plimbându-şi degetul pe pieptul lui. Atunci el nu se va mai furişa noaptea prin pădure.

— Să-i dau de lucru? pufni Jeremy. Pe naiba îi dau!

Lucy se încruntă.

— Asta a spus şi Albert. Nu înţeleg de ce este o idee atât de absurdă. El are nevoie de lucru, sunt sigură că ai ceva pentru el. Mie mi se pare destul de logic.

— Lucy, el braconează pe domeniul meu. Te-a lovit. Îi sărută obiecţia de pe buze. Intenţionat sau nu, te-a lovit. Îmi va fi destul de greu să-l iert pentru asta. Nu pot să-l şi răsplătesc.

— Tu nu vezi? Nu este vorba de răsplata greşelilor lui Albert. Ci despre îndreptarea celor ale tatălui tău.

Oftând, Jeremy se întoarse înapoi cu faţa la tavan.

— Nu prea cred, Lucy.

— Eşti sigur? Lucy îşi puse mâna pe pieptul lui, atingându-i sfârcul uşor cu unghia. Pot fi foarte convingătoare atunci când vreau să fiu. Ea urmă acelaşi traseu cu limba, iar el gemu. Ce crezi acum? întrebă ea cu obrăznicie.

— Cred… El se întoarse din nou către ea şi îşi puse un braţ în jurul ei, trăgând-o aproape. Cred că ai spus că îţi place mai mult de mine când nu gândesc.

El o sărută adânc, plimbându-şi mâna pe spatele ei până ajunse să o strângă de fund. Ea suspină când el îi ridică piciorul şi îl puse peste şoldul lui, trăgând-o tare în jurul mădularului lui excitat. Chiar şi după o noapte de pasiune plină de fericire, trupul lui Lucy răspunse cu o

promptitudine surprinzătoare. Ea îşi legăna şoldurile, alunecând pe toată lungimea lui tare şi lucioasă de umezeală. O plăcere imensă îi cuprinse tot corpul.

Ea se întinse, îşi arcui şoldurile şi îl călăuzi în interiorul ei umed şi extrem de cald. Uşor, uşor. Doar un centimetru. Apoi doi. Întinzând plăcerea la maximum. Mâna lui Jeremy se strânse în jurul şoldului ei. Cu un geamăt slab, intră în ea tare.

— Oh, strigă ea, întrerupând un sărut.

— Doamne, Lucy! Îmi pare rău. Expresia lui se schimbă de la dorinţă la suferinţă într-o clipă. Te-a durut?

— Nu fi ridicol! Ea se trase uşor, apoi se împinse din nou în el. Mi-a plăcut. De unde ţi-a intrat în cap că trebuie să fii blând cu mine? Sunt încă aceeaşi Lucy. Sunt încă aceeaşi fetişcană care poate călări şi trage mai bine decât tine. Nu mă voi rupe.

El o sărută pe gât, râzând încet.

— Nu mă poţi întrece la călărit.

— Oh, asta a sunat suspect de mult cu o provocare. Îl întoarse pe spate şi îl încălecă, intrând în el cu un suspin. Cine te călăreşte acum, hmm? Ea îşi îndreptă coloana şi îşi aruncă părul pe spate. Privirea lui căzu pe sânii ei proeminenţi. Cu un mârâit puternic, o apucă de şolduri şi se împinse în sus.

Lucy icni.

— Asta e!

El se împinse iar.

— Îţi place asta, nu-i aşa?

— Nu. Adică da.

El se înfipse mai tare.

— Oh, da, suspină ea. Îşi puse mâinile pe pieptul lui şi se aplecă peste el, părul ei căzând în cascadă peste ei ca un cort. Vreau să spun că asta e. De asta te-ai însurat cu mine. Pentru că nu mă voi rupe.

Se holbă la ea nedumerit.

Ea îi răspunse cu un zâmbet sfidător.

— I-ai spus lui Henry, ţi-ai spus şi ţie – ai vrut să mă ţii în siguranţă. Şi aia a fost o minciună. Pentru că, în adâncul

sufletului, ştiai că nu aveam nevoie deloc să fiu salvată. Nici din acest loc, nici de aceşti oameni – şi cu siguranţă nu de tine. Îl înghionti cu degetul arătător în mijlocul pieptului. Eu îţi pot face faţă. Vă pot face faţă tuturor. Poţi face tot ce e mai rău şi îmi poţi da tot ce ai mai bun. Şi nu mă voi rupe.

— Nu te vei rupe.

— Nu. Şi ai ştiut asta de când ne-am sărutat prima dată.

El râse. Râse atât de tare, încât ea îi simţi bucuria ca un ecou prin tot corpul ei. Era un sentiment divin.

— Nu de la primul sărut, spuse el. Cu siguranţă că nu de la primul sărut. El îşi duse mâinile în sus pe braţele ei, trăgând-o în jos pentru un sărut. Poate la al treilea.

*

Era o cărare lungă şi plină de noroi până la conac. Papucii lui Lucy rezistară doar până la jumătatea drumului. După aceea, o purtă Jeremy în braţe.

Pe măsură ce se apropiau, Lucy se uită la Corbinsdale Abbey cu alţi ochi. Faţada clădirii de cărămidă era luminată de soarele dimineţii şi se trezi strălucind la viaţă. Pentru prima dată, Lucy se gândi că semăna cu o structură construită pentru slava lui Dumnezeu.

Pentru prima dată, arăta ca acasă.

— Jeremy, opreşte-te!

Braţele lui se strânseră în jurul ei.

— Ce este? Nu stai comod? Nu-mi cere să te las jos. Nu-ţi voi da voie să mergi desculţă prin…

Lucy îi reteză vorba cu un zâmbet.

— Nu vreau să mă laşi jos. Ea se uită încet în jurul ei, privind casa luminată de soare şi pantele stâncoase, apoi îşi întinse gâtul să studieze pădurea acoperită cu gheaţă din spatele lor. Doar că este atât de frumos! Se uită în sus să întâlnească privirea nedumerită a lui Jeremy. Voi merge cu tine la Londra dacă asta este ceea ce vrei. Eşti soţul meu şi, dacă vrei să locuieşti la oraş – sau în Scoţia, sau în Egipt, dacă are vreo importanţă –, voi veni cu tine. Ea se opri,

lăsând tăcerea să-i sublinieze importanţa cuvintelor. Nu era un lucru obişnuit ca Lucy să promită unui bărbat că îl va urma până la capătul pământului. Sau în Scoţia. Dar sper ca locuinţa noastră să fie mereu aici. Iubesc acest loc.

— Acest loc? Lucy, am putea locui oriunde vrei tu. Puteam călători în toată lumea dacă vrei. Adică dintre toate locuinţele pe care ţi le-aş putea oferi, îmi spui că aceasta este casa pe care ţi-o doreşti?

Ea încuviinţă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Deoarece aceasta este casa de care ai nevoie. Ea mângâie o şuviţă de păr de pe fruntea lui. Nici tu nu ai fi fost aici dacă nu ţi-ar fi plăcut. Dumnezeu ştie, ai fi putut să o laşi în grija vreunui administrator şi să nu te mai uiţi niciodată înapoi. Jeremy, putem face din Corbinsdale din nou un cămin… să-l umple cu lumină şi râsete. Ea îşi lăsă privirea, apoi se uită la el printre genele coborâte. Şi copii.

El se strâmbă.

— Şi copii? Aici? El se uită peste umăr spre pădure. Lucy, cum m-aş putea gândi măcar la asta? Este un loc oribil pentru crescut copii.

— Nu este deloc un loc oribil. Este un loc bun. Ea îşi puse mâna pe obrazul lui şi aşteptă ca ochii lui să-i întâlnească pe ai ei. Este un loc bun, repetă ea. De asemenea, este denivelat, sălbatic şi nesupus, dar de asta îmi place. Este ca noi.

— Noi. El îndepărtă o licărire de emoţie. Ştii, îmi place să te aud cum spui cuvântul ăsta.

El îşi coborî capul spre ea, şi pentru câteva clipe, Lucy nu reuşi să spună nimic. Chiar şi când întrerupse el sărutul, toate cuvintele dispăruseră din mintea ei, în afară de unul.

— Jeremy, suspină ea.

— Şi ăsta – el o sărută uşor încă o dată – este cuvântul care-mi place să-l aud cel mai mult. El o aşeză mai bine în braţe şi începu să meargă spre casă. Slavă Domnului că ai încetat să mă strigi cu porecla aceea infernală!

Fruntea lui Lucy se încruntă.

— Chiar am încetat să-ţi spun Jemmy, nu-i aşa? Curios. Nici măcar nu-mi amintesc când s-a întâmplat.

— Nu-ţi aminteşti? Eu da.

Nota întunecată din tonul lui reverberă prin corpul ei, şi dorinţa răsună înapoi. Lucy începu să se gândească imediat care o fi fost ocazia când se întâmplase asta. Apoi îşi dădu seama de altceva. Icni.

— Aşa îţi spunea Thomas, nu-i aşa? De asta nu l-ai putut suporta niciodată.

Tăcerea lui şi o smucitură scurtă a paşilor să-i serviră drept confirmare.

— Vai, dragule! De ce nu mi-ai spus niciodată?

Din nou, el tăcu. Dar Lucy nu avea nevoie de un răspuns. Bineînţeles, el îi spusese de zeci de ori să nu i se mai adreseze atât de informai. El abia ar fi putut să-i explice motivul. Ea îşi închise ochii şi se cuibări la umărul lui, simţind pregnant fiecare exemplu al insolenţei sale timp de opt ani.

— Îmi pare atât de rău. Erai mereu atât de sever, atât de corect – nu puteam rezista să nu te tachinez. Nu am vrut niciodată… să te înjunghii în inimă.

El chicoti.

— E puţin cam dramatic, Lucy. Nu-ţi cere scuze. Nu aveai de unde să ştii. Dacă te face să te simţi mai bine, în cea mai mare parte erai pur şi simplu enervantă. Ea îl lovi în joacă pe braţ, şi el o strânse mai tare. Dar presupun că, într-un fel… nu mi-ai permis niciodată să-l uit. Nu am fost mereu bucuros de asta. Dar acum sunt.

— Asta înseamnă că putem sta aici, la Corbinsdale?

— Înseamnă că… El oftă din greu. Cizmele lui răsunau peste cărarea pietruită pe măsură ce se apropiau de uşa din lemn gros a casei. Lucy, eu nu…

Vocea lui se stinse cum intrară în foaier şi o gloată de servitori cu ochii mari se grăbiră să-i întâmpine. Din partea din spate a mulţimii apăru o siluetă foarte familiară, dar şi foarte neaşteptată.

— Henry? exclamară ei în acelaşi timp.

Jeremy o lăsă pe Lucy încet pe podea. Aruncă o privire

şi încăperea se goli de servitori. Lucy trebuia să admită că folosea şi acea Privire la ceva.

Lucy strânse haina lui Jeremy în jurul ei. Henry se apropie încet de ea. Văzu felul răvăşit în care arăta şi o studie de la părul desfăcut, până la picioarele goale.

— Dumnezeule, spuse el cu vocea tremurând de furie. Ce ţi-a făcut? Îşi întoarse privirea sfredelitoare spre Jeremy. Te omor! Te-am avertizat înainte, iar acum o să te omor. Şi… o să-mi placă, adăugă cu nările fremătând.

Henry se îndreptă spre el, cu pumnii strânşi. Lucy se aruncă în calea fratelui său.

— Henry, nu! Tu nu înţelegi.

Henry se uită la Jeremy peste umărul ei.

— Ai spus că vei avea grijă de ea, nemernicule! El arătă spre hainele zdrenţuite de pe Lucy. Uită-te la ea! Este un dezastru.

Lucy îşi încleştă maxilarul şi lăsă cuvintele să sară peste mândria ei.

— Am avut un mic accident. Ştii cât de neîndemânatică sunt. Doar un mic incident în pădure, atât. Jeremy… înghiţi în sec. Jeremy a venit în ajutorul meu. Ar trebui să-i mulţumeşti. Se uită peste umăr la soţul ei. Şi eu ar trebui să-i mulţumesc.

— O să-i mulţumesc să se ducă dracului. Henry aruncă o privire la picioarele ei goale. Ce naiba făceai în pădure aproape dezbrăcată?

Lucy îşi închise ochii.

— Henry…

Jeremy interveni:

— Îi este frig, Henry. Voi fi foarte bucuros să-ţi explic totul. Dar lasă-ne să mergem să ne spălăm şi să ne îmbrăcăm, după care ne vom aşeza să luăm micul dejun şi vom discuta acest lucru ca nişte oameni civilizaţi.

— Oameni civilizaţi? Numeşti asta civilizaţie? El avansă spre Jeremy, dând-o pe Lucy la o parte. Eşti nebun dacă tu crezi că îi voi permite surorii mele să mai petreacă încă un minut în această casă. O voi duce înapoi la Waltham, acolo unde îi este locul.

— Nu poţi să o iei pur şi simplu, spuse Jeremy, vocea lui începând să fie aspră de furie. Îmi aparţine. Este soţia mea.

Henry îşi îngustă ochii.

— Nu şi dacă te omor eu. Atunci va fi văduva ta. Se năpustiră unul spre celălalt. Lucy îşi puse câte o mână pe pieptul fiecăruia, încordându-şi braţele să-i ţină despărţiţi.

— Încetaţi amândoi! Nimeni nu omoară pe nimeni. Este absurd! Se întoarse spre fratele ei. Henry, de ce ai venit aici?

— De ce crezi că am venit? În clipa în care am primit scrisoarea ta, am poruncit să se pregătească trăsura. Dacă erai destul de nefericită încât să vii acasă, poţi veni cu mine acum. Nu trebuie să aştepţi până la nunta lui Toby. El se uită la ea un moment înainte de a-şi muta privirea lui rece către Jeremy.

Lucy se crispă. Uitase că-i trimisese acea scrisoare în ziua în care plecase Jeremy la Londra. Acum se trezise şi el să scoată la suprafaţă instinctele sale de protecţie.

— Henry, nu sunt nefericită.

— Dar scrisoarea ta spunea… De ce altceva ai vrea să vii acasă?

— Să o ajut pe Marianne, desigur.

— Marianne? Henry clipi. Ochii lui verzi trecură de la furie la nedumerire. De ce ar trebui să o ajuţi pe Marianne?

— Cu sarcina ei, neisprăvitule! Henry clipi din nou. Lucy se întoarse spre el, punându-şi mâinile pe umerii fratelui ei. Este gravidă din nou. Vrei să spui că nu ai aflat de la ea?

El clătină din cap, cu ochii verzi neîncrezători.

— Nu, nu mi-a spus. Se uită în tavan, trecându-şi o mână prin păr. La naiba, nu-mi spune nimeni nimic niciodată!

— Felicitări, îi zise Jeremy încet.

Henry îi aruncă o privire. Apoi se întoarse înapoi spre Lucy.

— Deci spui că nu vrei să vii acasă?

Lucy clătină din cap.

— Sunt fericită aici.

Îl simţi pe Jeremy apropiindu-se câţiva paşi ca să stea în spatele ei. Îşi puse mâna pe spatele ei, şi ea se sprijini de aceasta.

— Eşti sigură? întrebă Henry, privind-o cu suspiciune. Pentru că arăţi de parcă ai fost în iad şi te-ai întors. Aruncă o privire circumspectă către Jeremy. Poate că îţi este frică să-mi spui de faţă cu el. Poate că ar trebui să discutăm despre asta între patru ochi.

Lucy râse.

— Să-mi fie frică? Mie? Henry, abia au trecut câteva săptămâni. Nu cred că m-ai uitat atât de tare încât să crezi asta.

— Nu am uitat nici cât de mult îl dispreţuieşti. Nici modul în care te-a compromis escrocul. Strigă la Jeremy peste umărul ei: Ar fi trebuit să te provoc la duel. Ar fi trebuit să te împuşc mortal.

Cei doi bărbaţi se repeziră din nou unul către celălalt, şi Lucy se chinui iar să-i despartă, cu braţele întinse.

— Încetaţi amândoi! Vă purtaţi ca nişte copii.

Dar aceşti doi idioţi furioşi ale căror piepturi apăsau pe palmele ei nu erau copii. Erau bărbaţi. Cei doi bărbaţi pe care îi iubea Lucy cel mai mult pe lume, şi cei doi bărbaţi care ar fi făcut orice pentru ea. Ei ţineau la ea, dar ţineau şi unul la celălalt. Iar Lucy simţea că nu-i mai putea ţine împreună la fel de mult cât îi împingea să se despartă.

— Ascultaţi ce spuneţi, zise ea uitându-se în stânga şi în dreapta la soţul şi la fratele ei. Vă cunoaşteţi de când eraţi mici. Aţi fost ani în şir cei mai buni prieteni. Ca fraţii, ce să mai! Îşi lăsă mâinile să cadă pe lângă ea. Ei bine, acum sunteţi cumnaţi. Lucy se întoarse spre fratele ei. Henry, voi iubi întotdeauna conacul Waltham. Se uită la Jeremy. Bănuiesc că toţi o vom face. Acolo am avut un fel de familie în fiecare toamnă. Niciunul dintre noi nu îşi dorea să se sfârşească. Eu cred… nu, eu ştiu că de aceea eram atât de disperată să-l împiedic pe Toby să se însoare. Şi de ce continua să revină Jeremy an după an, chiar dacă el detesta vânătoarea. Şi probabil de aceea nu m-ai trimis

niciodată la şcoală sau la oraş, şi de aceea ai tot amânat debutul meu în societate. O umbră de vinovăţie străbătu chipul fratelui ei. Îşi puse o mână pe braţul lui. Este în regulă. Nici eu nu am vrut să plec de lângă tine. Eşti fratele meu şi te voi iubi mereu. Dar acum Jeremy este soţul meu şi casa mea este acolo unde se află el.

Jeremy îl apucă pe fratele său de reverele hainei şi îl scutură până când privirea lui căzu asupra ei.

— Henry, opreşte-te! Te porţi ridicol. Ea vorbea încet, articulând fiecare cuvânt. Vreau să fiu aici. Şi nu mă aflu în suferinţă. Nici măcar vreun pic.

El îşi deschise gura să riposteze, dar Lucy îl făcu să tacă scuturându-l din nou.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Henry! Tu nu vezi că suntem îndrăgostiţi nebuneşte?

— Îndrăgostiţi nebuneşte? pufni Henry. E imposibil. Nu cred asta.

Lucy îi eliberă haina cu un mârâit de frustrare.

Jeremy se mişcă în spatele ei, pieptul lui apăsându-i spatele, şi mâinile lui puternice sprijinindu-se pe umerii ei.

— Henry, spuse el. Crede!

Fruntea lui Henry se netezi. Maxilarul său încordat se relaxă. Trase aer în piept ca şi cum ar fi vrut să vorbească, apoi expiră cu un oftat.

Chiar atunci, uşa se deschise brusc în spatele lor. Toţi trei se întoarseră să vadă un bărbat cărunt, îmbrăcat în haine ţesute în casă, ţinând de ureche un băiat slăbănog.

Nu orice băiat slăbănog. Lucy icni.

— Albert!

— Am prins corcitura asta umblând printre capcane.

Bărbatul, care presupunea Lucy că era pădurarul, răsuci urechea băiatului. Albert se strâmbă şi călcă pe degetul pădurarului.

— Parazit murdar, strigă pădurarul sfâşiind urechea băiatului. O biciuire bună îţi va băga minţile în cap. Sau poate preferi câţiva ani de muncă silnică împreună cu tatăl tău? Pădurarul îşi îndreptă atenţia către Jeremy. Ei bine, milord? Ce să fac cu javra asta?

Lucy apucă braţul lui Jeremy. Deschise gura ca să ţină o pledoarie plină de zel pentru eliberarea băiatului, dar expresia lui severă o făcu să tacă. El clătină uşor din cap în semn de avertizare.

— Ai încredere în mine, spuse el într-o şoaptă abia auzită.

Lucy îşi muşcă buza. Se uită la Albert. Băiatul o privea cu atenţie, aşteptând să vadă cum va reacţiona. Nu îl va convinge niciodată să aibă încredere în Jeremy, dacă nu avea ea însăşi încredere în el. Luă mâna de pe mâneca soţului ei şi îl prinse de mână, intercalându-şi degetele cu ale lui. Ea îşi drese vocea, aruncând o privire ascuţită spre Albert:

— Da, milord.

Jeremy o strânse puţin de mână înainte să-i dea drumul. El se duse spre băiat, îndreptându-şi spatele până ajunse la statura lui înaltă. Chiar şi îmbrăcat cu o cămaşă zdrenţuită şi cu pantaloni uzaţi, el tot arăta ca un lord.

Ochii lui Albert licăriră de frică şi de mânie. Jeremy se adresă pădurarului:

— Dă-i drumul, ordonă el pe un ton care nu ar tolera vreun argument.

Pădurarul se conformă.

— Este vorba despre o greşeală, continuă Jeremy. Tomkins, am vrut să vorbesc cu tine astăzi, dar se pare că entuziasmul tineresc a luat-o înaintea anunţului meu. Andrews a angajat băiatul ca ucenic al pădurarului. Cred că am discutat că ai nevoie de ajutor suplimentar. Băiatul de aici se va ocupa de capcane.

Tomkins arăta ca şi cum ar fi vrut să se opună, dar Jeremy i-o reteză cu o privire. El îşi întoarse atenţia spre băiat.

— Nu trebuia să începi încă, spuse el cu asprime. Ar fi trebuit să aştepţi până când domnul Andrews te-ar fi prezentat cum trebuie domnului Tomkins. Presupun că pur şi simplu nu puteai să mai aştepţi?

Albert se uită la Lucy nedumerit. Ea înghiţi nodul neliniştit din gât şi dădu din cap încurajator, îndemnându-l

în tăcere să accepte această şansă. „Da, milord”. Ea şopti cuvintele spre el, adăugând cea mai convingătoare privire a ei. Tăcerea domni un moment îndelungat, iar Lucy văzu cum pe chipul lui Albert se luptau mândria, confuzia şi foamea.

În cele din urmă, băiatul se uită în sus la Jeremy.

— Da, milord.

Jeremy încuviinţă uşor.

— Poţi pleca, atunci. Tomkins te va pune în temă cu îndatoririle pe care le vei avea de mâine.

Albert se uită înapoi la Lucy, iar ea îi zâmbi. Îşi lăsă capul în jos şi făcu o mişcare mică din mâini.

Băiatul se prinse. Era un băiat deştept până la urmă. Se înclină ţeapăn în direcţia lui Jeremy.

— Da, milord. Repetă gestul în direcţia lui Lucy, cu ceva mai mult sentiment. Milady.

Inima lui Lucy se topi. Cu un mic zâmbet de despărţire, Albert plecă nerăbdător din încăpere. Pădurarul îl urmă şi el.

— Tomkins! strigă Jeremy.

Pădurarul se opri.

Jeremy făcu un semn spre Henry.

— Oaspetele meu, domnul Waltham, tocmai a sosit. El şi-a exprimat dorinţa să-ţi vadă adăposturile pentru câini. Se întoarse spre Henry. Tomkins are o nouă rasă de câini de vânătoare pe care vei fi interesat să o vezi. Iar după ce termini, vom lua micul dejun împreună.

Henry rămase impasibil.

Jeremy se întoarse înapoi la Lucy. Îi luă mâna care se legăna pe lângă ea, o sărută cu tandreţe şi o ascunse pe după braţul său.

— Crede, Henry!

Henry se uită de la prietenul său la sora lui şi ridică din umeri.

— Nimeni nu-mi spune nimic. În regulă, atunci. Se întoarse spre pădurar. Ce e cu acei câini de vânătoare?

Jeremy nu aşteptă ca bărbaţii să iasă pe uşă. O conduse pe Lucy pe scară, făcând-o să urce treptele într-un

ritm hotărât. În momentul în care ajunseră la cotitură, şi foaierul dispăru din vedere, el o săltă în braţe fără să spună un cuvânt. Urcă câte două trepte deodată – un efort care ar fi trebuit să facă pe cineva să gâfâie, dar Lucy era cea care începea să rămână fără suflare.

O duse în braţe până în camera lor de zi, lovi uşa să se închidă, apoi se aplecă peste ea asaltându-i gura într-un sărut minuţios. Lucy îşi trecu degetele prin părul lui şi îl sărută flămândă, jucându-se cu limba lui până când el reuşi să scoată un geamăt adânc din piept. El se retrase, ridicând-o mai bine în braţe.

— Am aşteptat săptămâni ca să o am pe soţia mea în pat, spuse el ducând-o în dormitorul lui. Şi să fiu al naibii dacă mai aştept vreun minut în plus. O lăsă în mijlocul patului enorm din mahon şi apoi se îndreptă ca să se dezbrace de cămaşă. Se aşeză pe marginea lui şi se descălţă de cizme înainte să înceapă să-şi desfacă şireturile de la pantaloni. Lucy se rostogoli pe o parte, privind cu o bucurie netulburată cum se lupta el cu hainele rămase pe el.

El observă amuzamentul ei.

— Ai putea face acelaşi lucru, să ştii.

— Şi să pierd spectacolul?

El îşi trase pantalonii în jos peste şolduri şi îi aruncă pe podea. Lucy oftă. Se întinse să-i atingă muşchiul coapsei.

— Eşti un bărbat frumos.

Ea se dezbrăcă de haina lui Jeremy şi ce mai rămăsese din halatul de mătase roşie şi le aruncă pe podea. Se îndreptă spre el mergând în genunchi spre locul unde stătea el pe marginea patului, se strecură în spatele lui şi îşi frecă sânii de omoplaţii lui. Jeremy se lăsă pe spate pe ea, frecându-şi corpul de al ei. Îl simţea puternic şi cald. Mâinile ei se plimbară peste braţele lui puternice şi şerpuiră să-i mângâie pieptul. Lăsându-şi bărbia pe umărul lui, ea îi dădu un sărut pe ureche.

— Mulţumesc, şopti ea. Pentru Albert.

El pufni.

— Nu-mi mulţumi mie pentru binele lui. Am făcut-o pentru tine. Eu aş fi trimis micul ticălos la închisoare fără să stau pe gânduri.

Lucy trecu cu limba peste ceafa lui şi în sus spre cealaltă ureche.

— Ba nu ai fi făcut-o.

— Ba da, dacă mi-ai fi cerut.

Întorcându-se, el se desprinse din îmbrăţişare şi îngenunche pe podea în faţa ei. Lucy se lăsă pe călcâie. Stând în această poziţie, ei erau la aceeaşi înălţime. Se uitară unul în ochii celuilalt.

Jeremy îşi puse mâinile pe lângă ea, ţintuind-o cu trupul său.

— Ţi-am spus noaptea trecută că nu pot trăi fără tine.

Ea încuviinţă.

— Îmi amintesc.

Doamne, cum ar fi putut să uite?

— A fost o minciună.

Lucy clipi. Nu era exact ceea ce se aştepta ea să audă.

Îşi ridică mâinile pe umerii ei.

— Pot trăi fără tine, şi asta înseamnă iadul. Am făcut-o timp de aproape treizeci de ani. Şi dacă mă părăseşti, sunt sigur că îmi voi continua existenţa nefericită încă treizeci de ani. Aşa că nu e vorba că nu pot trăi fără tine. Ci că nu voi trăi. Voi face orice ca să te ţin aici cu mine. Dacă va trebui să angajez până şi ultimul tâlhar din comitat, o voi face. Pentru că… Ezită.

Lucy înghiţi nodul care i se urcase în gât.

— Pentru că…?

Jeremy îşi ridică mâinile ca să-i cuprindă faţa. Nu cu blândeţe, ci cu toată forţa pasiunii. Privirea lui întunecată o căută pe a ei.

— Lucy, eu… îi trecu degetul mare peste buze. Nici măcar nu ştiu cum să o spun. Cuvintele nu mi se par suficiente.

— Nu sunt suficiente. Dar sunt un început.

Strânsoarea lui se înteţi, făcând-o să nu se uite în altă

parte decât la el. Să nu vadă nimic, în afară de ochii lui, şi să nu audă nimic, în afară de vocea lui.

— Te iubesc.

Lucy începu să tremure. Cuvintele – doar cuvintele, rostite aspru şi feroce – dezlănţuiră acel potop teribil din interiorul ei. Acel val puternic, consumator de energie pe care acum îl înţelegea ca fiind dragoste. Lucy tremură simţindu-l curgând în ea şi ameninţând să se reverse. Îşi închise ochii strâns. Nu va plânge. El avea nevoie ca ea să fie puternică. Jeremy îi mişcă puţin capul, şi ea îşi deschise ochii din nou.

— Te iubesc, repetă el cu vocea răguşită de emoţie. Acum şi întotdeauna. Mai mult decât viaţa mea. Mai mult decât orice.

Oh, vai! Iată că se întâmpla. O picătură mare, rotundă, de dragoste vărsându-se peste genele ei şi prelingându-i-se pe obraz.

El îşi lipi buzele de faţa ei, sărutându-i lacrima.

Căzu încă o lacrimă, alunecând în jos pe celălalt obraz. Lucy îşi apăsă ambele mâini pe faţă, disperată să le oprească. Nu-l putea alunga din nou, nu acum.

El îi trase mâinile în jos şi le prinse bine în ale lui.

— Este în regulă, spuse el, adresându-se direct celei mai întunecate temeri ale ei. Nu plec nicăieri. Noi nu plecăm nicăieri. Asta este casa noastră. Este locul de care aparţinem. O vom umple cu copii şi lumină, şi râsete. Dar, Lucy – se întinse să-i atingă buzele cu degetul mare – şi lacrimile tale îşi au locul aici. Eşti în siguranţă cu mine.

Oh, şi acum nu le mai putea opri nimeni. Lacrimile curgeau din ochii ei ca o ploaie fierbinte de vară, străbătând ambii obraji, alunecând până pe marginea nasului, ajungând până la colţurile gurii. Iar el le sărută, şoptind cuvinte dulci de dragoste şi jurăminte care îi topeau inima, şi numele ei. Iar şi iar, numele ei – ca ea să ştie că acele cuvinte erau pentru ea. Ca ea să creadă.

— Lucy. O sărută pe pleoapele ei tremurânde. Te iubesc.

Mâinile ei îşi găsiră cumva drumul spre obrajii lui şi îl

împinse uşor, sprijinindu-şi fruntea de el.

— Şi eu te iubesc. Îşi trase nasul. Oh, dar am fost atât de proastă! Zâmbi şi îşi şterse ochii cu dosul palmei. Draperiile, cina, neglijeul acela ţipător. N-am ştiut cum să fiu soţia pe care ţi-o doreai. Ai spus că bărbaţii vor un înger sau un vis. Dar, Jeremy – eu pur şi simplu nu sunt un înger.

El chicoti, dându-i o buclă după ureche.

— Nu, nu eşti. Şi slavă Cerului pentru asta. Nu mi-ar fi plăcut totuşi să fii niciun vis. Aş fi trăit cu frica să nu mă trezesc. El îi cuprinse bărbia în mâini, şi expresia îi deveni serioasă. Lucy, tu eşti soţia pe care o vreau, exact aşa cum eşti. Îmi pare rău dacă ţi-am dat vreodată motive să te îndoieşti. Doar că îmi era atât de teamă să nu te văd rănită… sau să nu te rănesc chiar eu…

— Înţeleg acum. Ea îşi muşcă buza. Dar nu trebuia să-ţi faci griji. Eu…

— Tu nu te-ai rupe, ştiu. Şi cât te iubesc pentru asta. O sărută blând pe buze. Dar lasă-mă să-ţi iubesc şi delicateţea! Puterea şi tandreţea ta. Lucy, tu eşti mult mai mult decât un înger sau un vis. Tu eşti o zeiţă. Zeiţa mea. Şi mă ai cu totul la picioarele tale.

Zâmbind, Lucy îl luă de gât şi îl trase pe pat.

— Cred că îmi place cum sună asta.

Epilog

Crăciunul veni puţin mai devreme la conacul Waltham.

Lucy stătea pe covorul din salon cu nepoatele şi nepotul ei, împărtăşindu-le bucuria când începură să desfacă mulţimea de cadouri. Se uită în sus şi surprinse privirea lui Jeremy urmărind-o din fotoliul lui cu o expresie foarte familiară. Lucy simţi cum roşeşte. Acea Privire a lui o făcea întotdeauna să-i clocotească sângele.

Se ridică în picioare, netezind cutele fustelor sale şi oprindu-se să se uite pe fereastră înainte să se îndrepte

spre Jeremy. Se aplecă peste fotoliul lui, îşi apropie buzele de urechea lui şi îi şopti:

— Ne vedem mai târziu în şifonier?

Jeremy se înecă cu whisky.

— Ce, din nou? Îşi puse o mână pe talia ei şi o trase în poala lui. Ce este în neregulă cu patul? şopti spre gâtul ei. Sunt destul de ataşat sentimental de acel pat.

Ea îi luă băutura din mână.

— Da, şopti ea din spatele paharului, dar avem un pat acasă. Nu avem şifonier. Şi plecăm mâine-dimineaţă la nunta lui Toby cu Sophia. După aceea, vom fi în oraş – iar pe tine te aşteaptă toată sesiunea parlamentară. Ea îşi frecă fundul în poala lui, făcându-l să scoată un mârâit uşor. Cine ştie când vom avea altă ocazie?

Jeremy îşi plimbă mâna pe spatele ei şi agăţă un deget sub şireturile ei.

— Există întotdeauna toamna viitoare.

Un zâmbet gâdilă colţul buzelor ei.

— Nu cred că vom veni în vizită toamna viitoare.

— De ce nu?

— Papa!

Micul şi jucăuşul Henry alergă spre tatăl lui care stătea în picioare în pragul uşii, lăsând-o pe biata Beth să se târască singură pe covor. Copiii roiau în jurul tatălui lor, urcându-se pe picioarele lui ca pe trunchiurile de copac şi căutându-l în buzunare de dulciuri. El se lăsă pe covor în patru labe, admirând cu devotament jucăriile strălucitoare şi oprindu-se să o sărute pe Beth pe obrăjorul rotofei.

— Aşa vei fi şi tu într-o zi, îi şopti Lucy soţului ei.

Jeremy zâmbi. Braţul lui se înfăşură în jurul taliei ei.

— Sper.

— Poţi spera cât doreşti. Eu oricum nu am niciun talent la sperat. Eu ştiu, eu cred, eu aştept. Ea puse paharul jos pe masă şi îşi petrecu ambele braţe în jurul gâtului lui. Aşa cum cred că ţi-am spus odată – spre marele tău amuzament – *ştiu* cum are loc împerecherea. *Cred* că au trecut – se uită în sus la tavan şi calculă – patruzeci şi trei de zile de când am avut ciclu ultima dată. Şi, prin urmare,

eu o să am – sau mai degrabă, noi o să avem – un copil.

El făcu ochii mari.

— Lucy. Înghiţi cu greu. Este prea devreme să fim siguri, nu-i aşa?

Ea zâmbi.

— Sunt sigură.

Se aplecă să-i sărute cea mai adorabilă expresie derutată de pe faţă.

— Dumnezeule, nu în faţa copiilor. Descâlcindu-se dintre descendenţii săi, Henry se ridică în picioare. Făcu un semn spre Jeremy.

— Jem.

— Henry.

Lucy simţi că Jeremy era tensionat. Trecuseră doar câteva săptămâni de când soţul şi fratele ei se aruncaseră unul la gâtul celuilalt, dar ea sperase că se vor saluta mult mai amical decât atât. Oare vor fi vreodată prieteni din nou?

— Cum eşti, Lucy? întrebă Henry sincer interesat. Sper că bine?

— Destul de bine, mulţumesc.

— Oare? Arăţi puţin palidă. Henry îşi întoarse privirea spre Jeremy. Te-a certat cumva că ai schimbat tapiţeria, de data asta? Sau poate ai descoperit temniţa lui plină de oase şi stafii.

— Nu încă, spuse Lucy. Henry, ştii că sunt fericită cu Jeremy. Chiar trebuie să continui să-l torturezi?

Henry ridică din umeri.

— Bineînţeles că trebuie. Face parte din familie acum.

Lucy îi aruncă o privire rece, dar inima i se încălzi. Nu, cei doi bărbaţi nu vor mai fi niciodată prieteni. Acum erau fraţi şi vor rămâne aşa pentru totdeauna, fie că le plăcea sau nu.

— Pe lângă asta, continuă Henry, ce-ai fi vrut să spun?

— Oh, nu ştiu, răspunse Lucy. Poate „îmi pare rău” sau „Te iert” sau „Sunt atât de fericit pentru voi”?

Henry şi Jeremy izbucniră în râs.

— Ce-i aşa de amuzant? întrebă ea, uşor iritată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, noi suntem bărbaţi, spuse Henry. Nu spunem lucruri de genul ăsta. În cel mai bun caz, le păstrăm în buzunarele de la cele mai bune redingote ale noastre ca să le putem scoate la nunţi şi înmormântări.

O agitaţie de pe hol întrerupse răspunsul lui Lucy.

Toby şi Felix dădură buzna în cameră, îmbrăcaţi în haine de călărie şi cu expresii sumbre pe chip.

— Şi vorbind despre nunţi, spuse Henry fără să piardă nimic, ce cauţi aici? Nu te căsătoreşti peste câteva zile?

— A dispărut, spuse Toby. Se chinuia să-şi recapete respiraţia. Sophia a dispărut.

— A dispărut? Lucy îşi desfăcu braţele din jurul gâtului lui Jeremy. Unde a plecat?

Felix se sprijini pe un scaun de lângă el, cu faţa roşie de la efort.

— Socrii mei... tuşi el... le spun tuturor... că Sophia... este bolnavă... trimisă undeva la mare... ca să... se facă bine.

— Poate că ar trebui să mergi cu ea, omule! Henry se îndreptă spre bar. Nici tu nu arăţi prea bine.

— Nu a plecat la nicio mare, suspină Toby, aruncându-se pe canapea. A fugit. Noi ne îndreptam spre Gretna Green[1]. Dacă ne grăbim, i-am putea prinde înainte să ajungă în Scoţia.

— A fugit? întrebă Jeremy. Cu cine?

— Cu nu ştiu ce pictor. Toby îşi lăsă capul pe spate şi îşi acoperi ochii cu mâinile. Un francez sau ceva de genul ăsta.

— Cum îl chema? şuieră Felix. Germaine... Jarvais?

— Gervais? întrebă Lucy. I se făcu greaţă. Nu era ceva care i se întâmpla rar de când cu sarcina, dar groaza agravă senzaţia de greaţă.

— Ăla e, mârâi Toby peste antebraţul lui. Am fost

---

1 Localitate din Scoţia în care fugeau tinerii să se căsătorească deoarece legile din Anglia erau prea restrictive, (n.red.)

părăsit pentru Gervais. El se îndreptă şi se uită la Lucy. Tu de unde ştii? Adică am sperat ca poate ştii tu ceva. Ţi-a lăsat şi ţie o scrisoare. Scoase o hârtie împăturită din buzunarul de la piept şi se aplecă în faţă, cu mâna întinsă.

Lucy o luă din mâna lui, trecându-şi degetul peste sigiliul rupt.

— Să mă ierţi că am deschis-o deja, spuse Toby.

— Desigur. Lucy despături misiva pătată de lacrimi.

Ma chère Lucy.

Mai ţii minte cum ni se părea când eram mici? Că dacă ne imaginăm ceva şi ne dorim foarte tare, şi credem din tot sufletul nostru, ştim că va deveni realitate?

Ei bine, am hotărât să mai fac o ultimă încercare. De data asta, mi-am mâncat tot terciul. Îmi voi închide ochii strâns... şi când îi voi deschide, voi fi departe, departe.

Sunt destul de ataşată de Toby, dar nu l-aş fi putut face niciodată fericit. Cu toate astea, mă tem că va accepta cu greu acest lucru. Te rog să-l consolezi cât de bine poţi.

Ta amie.

Sophia

— Ce naiba înseamnă asta, că şi-a mâncat tot terciul? întrebă Toby, aruncându-şi mâinile în aer. Ar fi trebuit să ştie că i-aş fi cumpărat oricât terci ar fi dorit.

— Oh, Toby! Lucy clătină din cap când Jeremy îi luă scrisoarea din mână. Aş vrea să-ţi pot spune unde a plecat, dar nu pot. Dar sunt sigură că nu a plecat în Scoţia cu cineva pe nume Gervais.

— Dar... dacă nu... în Scoţia, reuşi Felix să spună, atunci unde? Lucy ridică din umeri. Nu era nimic care să o poată salva pe Sophia.

— Ar putea fi oriunde.

Toby mârâi şi se lăsă înapoi pe canapea, acoperindu-şi ochii cu o mână.

— Am fost părăsit. *Eu!* Nu pot să înţeleg. Fiecare fată

din Anglia vrea să se mărite cu mine.

Lucy se întoarse cu faţa la soţul ei.

— Săracul Toby, şopti ea.

— Niciun „săracul Toby”, spuse Jeremy tăios. „Să-l consolezi cât de bine poţi”? citi el tare cu sprâncenele ridicate. Braţul lui se strânse în jurul taliei ei. Nici să nu te gândeşti!

Lucy suspină de indignare.

— Nu aş face asta niciodată! Ea îi smulse scrisoarea din mână şi o împături frumos. Şi nu-l tachina! Poate că nenorocirea lui Toby este imaginaţia sălbatică a Sophiei, dar noi datorăm o mare parte din fericirea noastră scrisorii ei absurde.

— Se pare că da. Mâna lui alunecă să-i acopere burta. Şi o datorie foarte mică.

Lucy îşi lăsă capul pe umărul lui şi îşi ascunse zâmbetul cu scrisoarea.

— Nu-i doresc nimic altceva Sophiei decât fericire, spuse ea gânditoare. Şi îşi poate urma cât vrea visurile acelea copilăreşti – întinse gâtul să sărute uşor maxilarul soţului ei –, eu sunt extrem de recunoscătoare că al meu *nu* a devenit realitate.

Sfârşit